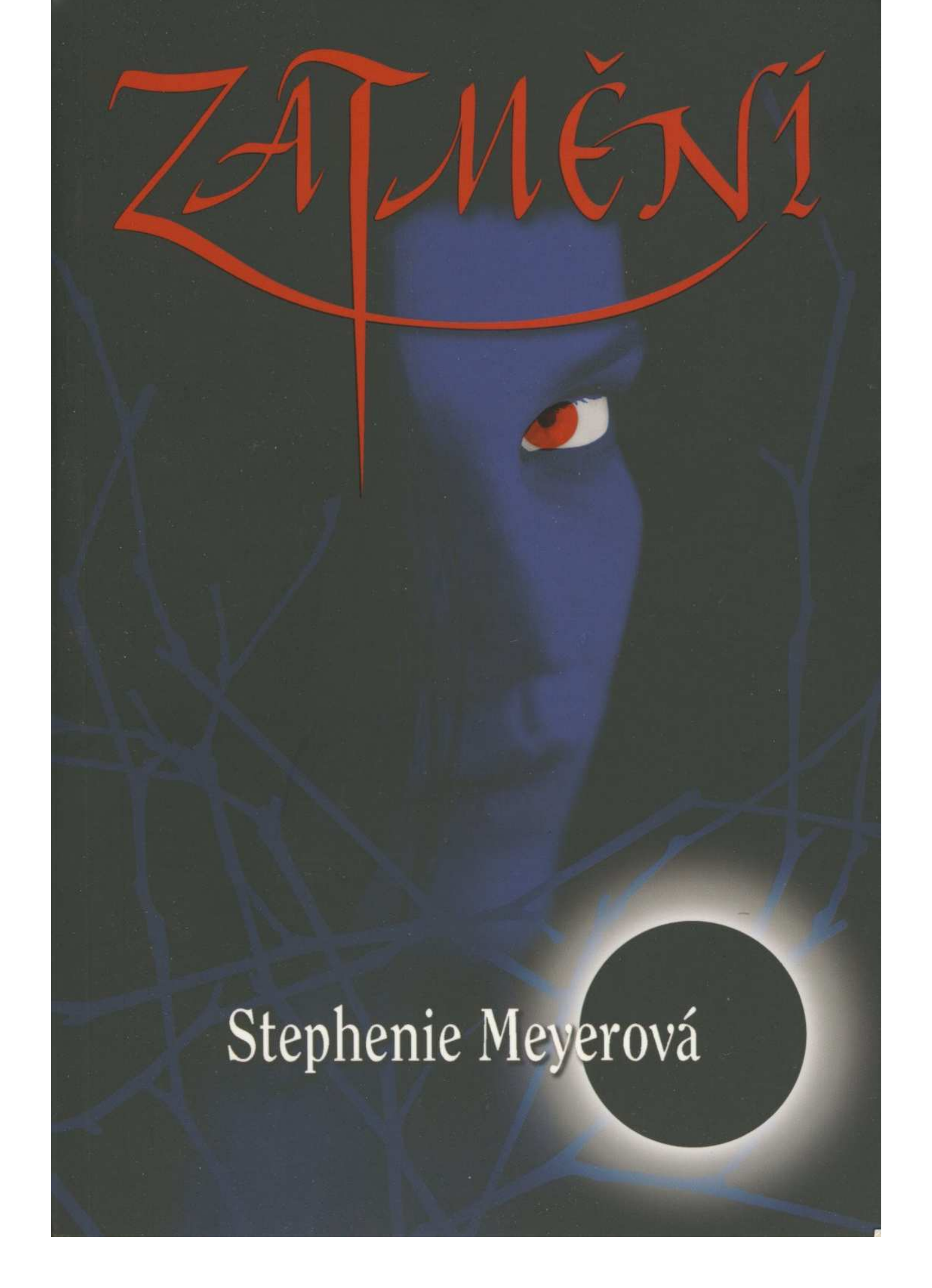

ZATMĚNÍ
Stephenie Meyerová

ZATMĚNÍ

Stephenie Meyerová

www.egmont.cz
EGMONT

(Citáty z románu Emily Brontëové Na Větrné hůrce jsou z překladu Květy Maryskové, pozn. překl.)

Mému muži Panchovi za jeho trpělivost, lásku, přátelství, humor a ochotu jíst po restauracích.

A také mým synům Gabovi, Sethovi a Elimu, že mi dali zakusit tu lásku, pro kterou lidé dobrovolně umírají.

Oheň a led

Někteří tvrdí, že svět zajde ohněm,
druzí, že zničí ho led.
To co znám z vášně, přinutilo mě
k ohni se přiklánět.
Však jestli se ohněm svět nezmrzačí,
znám natolik i nenávist,
abych si byl docela jist,
že led by to sved,
že na to stačí.

Robert Frost *(překlad Hana Žantovská, pozn. překl.)*

Elipse

This edition published by arrangement
with Little, Brown and Company,
Hachette Book Group USA.
Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s. r. o.,
v Praze roku MMVIII jako svou 1953. publikaci
Z anglického originálu *Eclipse* přeložila Markéta Demlová
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Amos typografické studio, s. r. o.
Tisk Finidr, s. r. o.
TS 14. První vydání

ISBN 978-80-252-0834-2

PŘEDMLUVA

Všechny naše pokusy o úskok byly marné.

Se srdcem sevřeným v ledovém krunýři jsem sledovala, jak se chystá mě bránit. Jeho intenzivní soustředění neprozrazovalo ani náznak pochybností, ačkoliv stál proti přesile. Věděla jsem, že se nedočkáme žádné pomoci – členové jeho rodiny v tuto chvíli nepochybně bojovali o své životy stejně jako on bojoval o ty naše.

Dozvím se někdy výsledek té druhé bitvy? Zjistím, kdo jsou vítězové a kdo poražení? Neskončí můj život dřív?

Výhledy nebyly kdovíjak příznivé.

Černé oči, planoucí zuřivou touhou po mé smrti, číhaly na okamžik, až se pozornost mého ochránce obrátí jinam. V tu chvíli jistě zemřu.

Někde daleko, daleko v chladném lese zavyl vlk.

1. ULTIMÁTUM

Bello,

nechápu, proč nutíš Charlieho, aby Billymu podstrkoval vzkazy pro mě, jako bychom byli ve druhé třídě – kdybych s tebou chtěl mluvit, tak bych ti zvedl

To ty jsi to rozhodla, chápeš? Nemůžeš mít obojí, když

Co je na slovech „nepřátelé na život a na smrt“ tak složitého, že je nedovedeš

Koukni, já vím, že se chovám jako vůl, ale jinak to nejde

Nemůžeme být kamarádi, když trávíš všechen čas s partou

Když na tebe moc myslím, je to ještě horší, takže už mi nepiš

Jo, taky se mi po tobě stýská. Hodně. Tím se ale nic nemění. Promiň.

Jacob

Přejela jsem prsty po stránce a po hmatu cítila vroubky, kde přitiskl pero na papír tak silně, že ho div neprotrhl. Dovedla jsem si ho představit, jak to psal – jak čmáral rozzlobená písmena svým nedbalým rukopisem, jak škrtal řádku po řádce, když slova nevyzněla podle jeho představ, možná dokonce v obrovské ruce zlomil pero; to by vysvětlovalo ty kaňky. Dokázala jsem si představit, jak se nespokojeně mračil a krabatil čelo. Kdybych u toho byla, možná bych se smála. *Aby*

sis neudělal uzel na mozku, Jacobe, dobírala bych si ho. *Prostě to ze sebe vysyp.*

Smích bylo to poslední, nač jsem měla chuť, když jsem si znovu pročítala ta slova, která jsem už stejně uměla zpaměti. Jeho odpověď na můj prosebný vzkaz – který jsem mu poslala po Charliem a prostřednictvím Billyho jako nějaká druhačka, jak podotkl – mě nijak nepřekvapila. Věděla jsem, co v ní bude stát ještě dřív, než jsem ji otevřela.

Překvapením pro mě bylo, jak hluboce mě každý přeškrtnutý řádek ranil – jako kdybych se pořezala o ostré hroty písmenek. A nejen to, za každou rozhněvanou nedokončenou větou se skrývalo jezero bolesti; a ta Jacobova bolest mě zraňovala hlouběji než moje vlastní.

Zatímco jsem nad tím uvažovala, dolehl ke mně z kuchyně pach spáleniny a kouře. V jiné domácnosti by možná skutečnost, že vaří někdo jiný než já, nebyla důvodem k panice, ale tady jsem musela zasáhnout.

Zastrčila jsem zmačkaný papír do zadní kapsy kalhot a vmžiku jsem byla dole.

Sklenice omáčky na špagety, kterou Charlie strčil do mikrovlnky, objížděla teprve první kolečko, když jsem s trhnutím otevřela dvířka a vytáhla ji ven.

„Udělal jsem snad něco špatně?“ divil se Charlie.

„Tati, napřed musíš sundat víčko. Kov do mikrovlnky nepatří.“ Při těch slovech jsem honem odšroubovala víčko, nalila polovinu omáčky do misky, pak jsem misku vrátila do mikrovlnky a sklenici zpátky do ledničky; nastavila jsem čas a stiskla start.

Charlie sledoval moje počínání s našpulenými rty. „Nudle jsem uvařil správně?“

Podívala jsem se na pánev na sporáku – zdroj pachu, který mě prve vyburcoval. „Neuškodí, když to budeš míchat,“ řekla jsem mírně. Našla jsem lžíci a pokusila se roztrhat kašovitý chuchvalec, který se připekl ke dnu.

Charlie si povzdechl.

„Tak co se tady děje, k čemu to všechno?“ zeptala jsem se ho.

Založil si ruce na prsou a zadním oknem pozoroval liják venku. „Nevím, o čem mluvíš,“ zabručel.

Byla jsem zmatená. Charlie vaří? A proč se u toho tváří tak kysele? Vždyť Edward ještě nepřišel; táta si obvykle tohle chování schovával pro mého kluka. Snažil se, seč mohl, aby mu každým slovem a gestem dal najevo, že tu není vítán. Jeho snahy ovšem nebyly nutné – Edward přesně věděl, co si můj otec myslí, i bez toho divadýlka.

Při slovu *kluk* jsem se začala kousat do tváře a zase se mě zmocnilo to známé napětí. Tohle slovo ani zdaleka nevystihovalo, co jsem cítila – pro věčnou oddanost potřebujete expresivnější výraz… Ale slova jako *souzeno* a *osud* zněla příšerně sentimentálně, když je člověk použil v běžném rozhovoru.

Edward měl na mysli jiné slovo, a právě ono bylo zdrojem napětí, které jsem cítila. Trnuly mi zuby už při pouhém pomyšlení.

Snoubenka. Brrr. Při té představě jsem se otřásla.

„Uniklo mi něco? Odkdy vaříš večeře?“ zeptala jsem se Charlieho. Hodila jsem těstovinovou hroudu do vroucí vody a sledovala, jak tam poskakuje. „No, spíš bych měla říct *pokoušíš* se vařit, viď.“

Charlie pokrčil rameny. „Není žádný zákon, který by říkal, že ve vlastním domě nesmím vařit.“

„Ty jsi odborník,“ odpověděla jsem a s úsměvem se podívala na odznak přišpendlený k jeho kožené bundě.

„Haha. Vtipné.“ Můj pohled mu připomněl, že ji má ještě na sobě, tak se z ní vysoukal a pověsil ji na háček, který měl vyhrazený pro sebe. Visel tam i opasek se služební pistolí – už několik týdnů necítil potřebu brát ho s sebou na stanici. Městečko Forks ve státě Washington netrápila žádná záhadná zmizení, nikdo nechodil nahlásit, že spatřil obrovského tajemného vlka ve věčně deštivých lesích…

Mlčky jsem míchala nudle a říkala si, že až nadejde vhodná chvíle, Charlie sám začne vyprávět o tom, co ho trápí. Můj táta nebyl žádný mluvka, a úsilí vydané na přípravu večeře, ke které si se mnou chtěl sednout, dávalo jasně najevo, že máme před sebou netypicky dlouhý rozhovor.

Mechanicky jsem se podívala na hodiny – což jsem touhle dobou dělávala každých pár minut. Zbývala necelá půlhodina.

Odpoledne bývala z celého dne nejprotivnější. Od té doby, co na mě můj kdysi nejlepší přítel (a vlkodlak) Jacob Black prozradil, že jsem potají jezdila na motorce – té zrady se dopustil proto, abych dostala domácí vězení a nemohla trávit čas s Edwardem Cullenem, svým klukem (upírem) – měl Edward dovoleno vídat mě jenom od sedmi do půl desáté večer, vždycky v mezích našeho domu a pod dohledem spolehlivě nabručeného táty.

Tenhle trest následoval bezprostředně po trochu méně přísném domácím vězení, které jsem si vysloužila za nevysvětlené třídenní zmizení a epizodku se skokem z útesu.

Samozřejmě jsem Edwarda stále vídala ve škole, protože s tím Charlie nemohl nic nadělat. A pak také Edward trávil téměř každou noc u mě v pokoji, ale o tom Charlie neměl tušení. Edwardova schopnost lehce a tiše vyšplhat do mého okna v prvním poschodí byla téměř tak užitečná jako jeho schopnost číst Charlieho myšlenky.

Takže odpoledne byla jediná část dne, kterou jsem musela vydržet bez Edwarda, a přesto jsem vždycky byla neklidná a hodiny se mi nesnesitelně vlekly. Ale snášela jsem svůj trest bez reptání, zaprvé proto, že jsem věděla, že si ho zasloužím, a zadruhé proto, že jsem tatínkovi nechtěla ubližovat tím, že bych se teď odstěhovala. Na obzoru se totiž rýsovalo mnohem trvalejší odloučení, o kterém Charlie sice nevěděl, ale které se nezadržitelně blížilo.

Tatínek se s bručením posadil ke stolu a rozložil si před sebe vlhké noviny; za pár vteřin nesouhlasně zamlaskal jazykem.

„Nevím, proč ty noviny čteš, tati. Jenom tě to vždycky vytočí.“

Nevšímal si mě, vrčel na noviny v rukou. „A kvůli tomuhle chtějí všichni žít v malém městě! To je neuvěřitelné.“

„Tak copak nám velkoměsta provedla tentokrát?“

„Seattle se uchází o titul města s největším počtem vražd v zemi. Pět nevyřešených vražd za poslední dva týdny. Dovedeš si to představit, takhle žít?“

„Myslím, že Phoenix je ve statistice vražd ještě výš, tati. Já jsem tam *žila*.“ A nikdy mi nehrozilo, že by mě někdo chtěl zabít, dokud jsem se nepřestěhovala do tohoto bezpečného městečka. Moje jméno vlastně pořád figuruje na několika seznamech jako cíl útoku… Lžíce se mi roztřásla v rukou, až voda začala šplíchat.

„No, já bych tam nebydlel ani za zlaté prase,“ prohlásil Charlie.

Přestala jsem zachraňovat večeři a pustila jsem se do servírování; musela jsem použít nůž na steaky, abych ukrojila jednu porci špaget pro Charlieho a jednu pro sebe. Tatínek mě přitom zahanbeně pozoroval. Pak si polil svou porci omáčkou a zabořil do ní lžíci. Zamaskovala jsem svůj chuchvalec omáčkou, jak nejlépe jsem uměla, a bez velkého nadšení jsem se taky pustila do jídla. Chvilku jsme jedli mlčky. Charlie stále pročítal zprávy, tak jsem si vzala svůj ohmataný výtisk románu *Na Větrné hůrce,* který ležel na stole ještě od snídaně, a snažila jsem se ponořit do příběhu z Anglie na přelomu osmnáctého a devatenáctého století. Přitom jsem čekala, až Charlie začne mluvit.

Právě jsem se dostávala k části, kdy se Heathcliff vrací, když si Charlie odkašlal a hodil noviny na zem.

„Máš pravdu,“ řekl Charlie. „Tohle všechno nebylo jen tak.“ Zamával vidličkou nad lepivým jídlem. „Chtěl jsem s tebou mluvit.“

Odložila jsem knihu stranou; vazba byla tak poničená, že se knížka naplocho rozložila na stole. „Stačilo říct.“

Přikývl a svraštil obočí. „Jo. Příště si to budu pamatovat. Myslel jsem, že když ti ulehčím starosti s přípravou večeře, tak tě obměkčím.“

Zasmála jsem se. „To se ti povedlo – tvoje kuchařské umění mě obměkčilo, že jsem jako pěnový bonbón. Co potřebuješ, tati?“

„No, jde o Jacoba.“

Cítila jsem, jak mi výraz ztvrdl. „A co je s ním?“ zeptala jsem se ztuhlými rty.

„Klídek, Bells. Já vím, jsi pořád rozzlobená, že na tebe žaloval, ale on jenom udělal správnou věc. Bylo to od něj zodpovědné.“

„Zodpovědné,“ zopakovala jsem pohrdlivě a zvedla oči v sloup. „Jasně. Tak co je s Jacobem?“

Ta naoko lhostejná otázka mi rezonovala v hlavě, nedávala mi pokoj. *Co je s Jacobem?* Co s ním *mám* dělat? S bývalým nejlepším přítelem, který je teď pro mě… čím? Nepřítelem? Přikrčila jsem se.

Charlie se najednou tvářil nejistě. „Slib mi, že se nebudeš zlobit, ano?“

„Proč bych se zlobila?“

„Protože jde taky o Edwarda.“

Přimhouřila jsem oči.

Charlie nasadil hrubší tón. „Pouštím ho k nám domů, nebo ne?“

„To ano,“ připustila jsem. „Ale jen na chvilku. A vůbec by mi nevadilo, kdybys mě čas od času pustil taky z domu,“ pokračovala jsem – jenom v žertu ovšem; věděla jsem, že budu mít zaracha po zbytek školního roku. „Poslední dobou jsem docela hodná.“

„No, k tomu jsem se taky chtěl tak trochu dostat…“

V tu chvílí se Charlieho obličej roztáhl do nečekaného úsměvu, při kterém se mu udělaly vějířky vrásek kolem očí; na vteřinku vypadal o dvacet let mladší.

Ten úsměv ve mně vykřesal jiskřičku naděje, ale nechtěla jsem na to jít moc zhurta. „Já ti nerozumím, tati. Mluvíš o Jacobovi, nebo o Edwardovi, nebo o mém domácím vězení?“

Úsměv se zase zablýskl. „V podstatě o tom všem.“

„A jak to spolu souvisí?“ zeptala jsem se obezřetně.

„Dobře.“ Povzdechl si a zvedl ruce, jako by se vzdával. „Říkal jsem si zkrátka, že by sis možná zasloužila podmínečné propuštění za dobré chování. Musím uznat, že na svůj věk jsi to snášela statečně.“

Hlas i obočí mi vylétly vzhůru. „Vážně? Jsem volná?“

Co se to stalo? Byla jsem přesvědčená, že budu v domácím vězení, dokud se skutečně neodstěhuju, a ani Edward nezaznamenal v Charlieho myšlenkách žádné kolísání…

Charlie zvedl prst. „Podmínečně.“

Nadšení opadlo. „No, to je fantastické,“ zabručela jsem.

„Bello, tohle ber spíš jako prosbu než žádost, ano? Jsi volná. Ale doufám, že tu svobodu… moudře využiješ.“

„Co to znamená?“

Znovu si povzdychl. „Vím, že ti stačí ke štěstí trávit veškerý svůj čas s Edwardem –“

„Trávím čas taky s Alicí,“ skočila jsem mu do řeči. Edwardovy sestry se žádné návštěvní hodiny netýkaly; přicházela a odcházela, jak se jí zachtělo. Charlie byl v jejích šikovných rukou poddajný jako tmel.

„To je pravda,“ souhlasil. „Ale máš i jiné přátele kromě Cullenových, Bello. Nebo jsi aspoň *mívala*.“

Dlouhou chvíli jsme se na sebe dívali.

„Kdy jsi naposledy mluvila s Angelou Weberovou?“ nadhodil.

„V pátek u oběda,“ odpověděla jsem okamžitě.

Před Edwardovým návratem se moji spolužáci rozdělili do dvou skupin. V duchu jsem je rozlišovala na *hodné*, kteří stáli proti těm *zlým*. *My* a *oni* se taky dalo použít. Hodní lidé byli Angela, její věrný kluk Ben Cheney a Mike Newton; tito tři mi velmi velkodušně odpustili, že jsem se zbláznila, když mě Edward opustil. Ta druhá skupina se soustředila kolem Lauren Malloryové a zdálo se, že téměř všichni ostatní, včetně mé první kamarádky ve Forks, Jessiky Stanleyové, jsou zastánci jejího programu namířeného proti mně.

Když se Edward vrátil do školy, dělící čára jen nabyla na zřetelnosti.

Edwardův návrat si vybral daň v podobě Mikova přátelství, ale Angela mi byla neochvějně věrná a Ben se zachoval podle jejího příkladu. Navzdory přirozené averzi, kterou většina lidí vůči Cullenovým cítila, Angela poslušně sedávala každý den u oběda vedle Alice. Po pár týdnech to dokonce vypadalo, že se jí tam začalo líbit. Bylo těžké nepodlehnout kouzlu Cullenových – jakmile jim člověk dal možnost nechat ho na sebe působit.

„A mimo školu?" zeptal se Charlie a strhl tak mou pozornost zpátky k sobě.

„Neviděla jsem se s *nikým* mimo školu, tati. Domácí vězení, pamatuješ? A Angela má taky kluka. Je vždycky s Benem. *Jestli* budu opravdu volná," dodala jsem, silně skeptická, „možná bychom mohli chodit na rande společně."

„Dobře. Ovšem…" Zaváhal. „S Jakem jste bývali jako siamská dvojčata, a teď –"

Utnula jsem ho. „Můžeš se dostat k tomu hlavnímu, tati? Jaká je tvoje podmínka – ale přesně?"

„Myslím, že bys kvůli jednomu klukovi neměla házet za hlavu všechny ostatní přátele, Bello," řekl přiškrceným hlasem. „Nesluší se to a navíc si myslím, že by tvůj život byl lépe vyvážený, kdybys do něj pustila i jiné lidi. To, co se stalo loni v září…"

Zašklebila jsem se.

„Zkrátka a dobře," hájil se, „kdybys tenkrát měla v životě místo i pro jiné než jen pro Edwarda Cullena, nemuselo to tak dopadnout."

„Dopadlo by to přesně stejně," zamumlala jsem.

„Možná ano, a možná ne."

„Kam tím míříš?" připomněla jsem mu.

„Využij své nově nabyté svobody k tomu, aby ses vídala i s dalšími kamarády. Vnes do toho trochu rovnováhy."

Pomalu jsem přikývla. „Rovnováha mi nevadí. Mám ale nějaké specifické časové kvóty?"

Zašklebil se, ale zavrtěl hlavou. „Já to nechci komplikovat. Jenom nezapomínej na přátele…"

Bylo to dilema, s kterým jsem se už potýkala. Moji přátelé. Lidé, s kterými se kvůli jejich bezpečnosti po závěrečných zkouškách už nikdy neuvidím.

Jak se mám tedy zachovat? Trávit s nimi čas, dokud to jde? Nebo se od nich začít odstřihávat už teď, aby byl ten přechod pozvolnější? Ta druhá možnost mi naháněla strach.

„… obzvláště na Jacoba," dodal Charlie a vytrhl mě ze zamyšlení.

To bylo ještě větší dilema než to první. Chvilku mi trvalo, než jsem našla správná slova. „S Jacobem to… možná… bude těžké."

„Blackovi jsou prakticky rodina, Bello," dodal Charlie přísně a otcovsky. „A Jacob je už dlouho tvůj velmi, *velmi* dobrý přítel."

„To já vím."

„Copak se ti po něm vůbec nestýská?" zeptal se táta nešťastně.

V tu ránu jako by mi natekl krk; musela jsem si dvakrát odkašlat, než se mi podařilo odpovědět. „Ano, moc se mi stýská," přiznala jsem s očima sklopenýma. „Hrozně se mi po něm stýská."

„Tak proč je to tak těžké?"

Na tuhle otázku jsem mu prostě nemohla odpovědět. Bylo to proti pravidlům, aby normální lidé – *lidští* lidé jako já a Charlie – věděli o utajeném světě plném mýtů a příšer, které v skrytu a neodhaleny existovaly kolem nás. Já jsem o tom světě věděla všechno – čímž jsem si vysloužila pěknou řádku potíží. Nechtěla jsem, aby se s tím musel potýkat i Charlie.

„Mezi Jacobem a mnou došlo… ke konfliktu," řekla jsem pomalu. „Dostali jsme se do sporu kvůli našemu přátelství, víš. Zdá se, že Jakovi už prostě přátelství nestačí." Nechtěla jsem ve svém vysvětlování zabíhat do detailů, které byly sice pravdivé, ale bezvýznamné, skoro nicotné v porovnání s hlavním důvodem naší roztržky. Jacobova vlkodlačí smečka totiž k smrti nenáviděla Edwardovu upíří rodinu – a tedy taky mě, protože jsem měla v úmyslu stát se členkou této rodiny se vším všudy.

Něco takového jsem s ním nemohla vyřizovat prostřednictvím vzkazů, a telefony mi nebral. A můj plán jednat s vlkodlakem osobně se rozhodně nesetkal s porozuměním na straně upírů.

„Edward nestojí o trošku zdravé konkurence?“ neodpustil si Charlie sarkastickou poznámku.

Vrhla jsem po něm zlobný pohled. „O žádnou konkurenci nejde.“

„Ubližuješ Jakovi, když se mu takhle vyhýbáš. Určitě by se s tebou radši aspoň kamarádil.“

Aha, takže to *já* se vyhýbám *jemu?*

„Jsem si celkem jistá, že Jake se se mnou vůbec nechce kamarádit.“ Ta slova mě pálila v puse. „A jak tě to vlastně napadlo?“

Charlie se zatvářil rozpačitě. „Asi to přišlo na přetřes dneska u Billyho…“

„Vy jste s Billym jak dvě staré drbny,“ postěžovala jsem si a vzdorovitě jsem píchala vidličkou do ztuhlých špaget na talíři.

„Billy si o Jacoba dělá starosti,“ řekl Charlie. „Jake to teď má těžké… Je v depresi.“

Zamračila jsem se, ale oči jsem měla upřené na slepenec.

„A pak, vždycky jsi byla tak šťastná, když jsi strávila den s Jakem.“ Charlie si povzdechl.

„*Teď* jsem šťastná taky,“ ucedila jsem zuřivě skrz zaťaté zuby.

Kontrast mezi mými slovy a tónem prolomil napětí. Charlie vybuchl smíchy a já jsem se k němu musela přidat.

„Dobře, dobře,“ souhlasila jsem. „Rovnováhu.“

„A Jacoba,“ naléhal.

„Pokusím se.“

„Fajn. Najdi tu rovnováhu, Bello. Jo, abych nezapomněl, přišla ti nějaká pošta,“ dodal Charlie a rázně celou věc uzavřel. „Je to vedle sporáku.“

Seděla jsem bez hnutí a myšlenky se mi stále ovíjely kolem Jacobova jména. Stejně to budou jen nějaké reklamy; zrovna včera jsem dostala balíček od maminky a nic jiného jsem nečekala.

Charlie odsunul židli od stolu a s protahováním vstal. Odnesl talíř do dřezu, ale než na něj začal napouštět vodu, aby ho umyl, zastavil se a hodil mi tlustou obálku. Dopis klouzavě přistál na stole a šťouchl mě do lokte.

„Jo, dík," zamumlala jsem, zmatená jeho neodbytností. Pak jsem spatřila zpáteční adresu – ten dopis byl z Univerzity jihovýchodní Aljašky. „To bylo rychlé. Tuším, že i tam jsem zmeškala termín."

Charlie se uchichtl.

Převrátila jsem obálku a rozzlobeně se na tátu podívala. „Tys to otevřel."

„Byl jsem zvědavý."

„Jsem šokovaná, šerife. To je federální zločin!"

„No jo, tak si to přečti."

Vytáhla jsem dopis a složený rozpis přednášek.

„Gratuluju," řekl, než jsem si stihla něco přečíst. „Tvoje první přijetí."

„Díky, tati."

„Měli bychom si promluvit o školném. Mám našetřené nějaké peníze…"

„Nonono, počkej, nic takového. Na důchod ti sahat nehodlám, tati. Mám svůj školní fond." Tedy to, co z něj zbývalo – a to do začátku nebylo nijak slavné.

Charlie se zamračil. „Některé ty školy jsou docela drahé, Bells. Chci ti pomoct. Nemusíš jezdit takovou dálku až na Aljašku jenom proto, že je to tam levnější."

Nebylo to tam levnější, vůbec ne. Ale bylo to daleko a v Juneau bylo průměrně tři sta dvacet jedna dnů v roce zataženo. To první byl můj základní požadavek, to druhé Edwardův.

„Peníze mi na to stačí. Navíc tam nabízejí všemožnou finanční výpomoc. Je snadné dostat půjčky." Doufala jsem, že moje blafování neprokoukne. Ve skutečnosti jsem se po podobných informacích nijak podrobně nepídila.

„Takže…," začal Charlie a pak našpulil pusu a podíval se stranou.

„Takže co?"

„Nic. Já jenom…“ Zamračil se. „Jenom jsem si říkal… Jaké má Edward plány na příští rok?“

„Jo takhle.“

„No?“

Zachránilo mě rychlé zaklepání na dveře. Charlie zvedl oči v sloup a já jsem vyskočila.

„Už jdu!“ zavolala jsem, zatímco Charlie si mumlal něco, co znělo jako „Jdi pryč.“ Nevšímala jsem si toho a spěchala jsem Edwardovi otevřít.

Se směšnou dychtivostí jsem otevřela dveře a v nich stál on, můj vlastní zázrak.

Můj úžas nad dokonalostí toho obličeje s časem neslábl a byla jsem přesvědčená, že mi jeho krása nikdy nezevšední. Pohledem jsem přejela jeho nápadně bledé rysy: ostře řezanou hranatou čelist, měkkou křivku plných rtů, teď povytažených do úsměvu, rovný nos, vystouplé lícní kosti, hladké mramorové čelo – částečně zakryté prameny bronzových vlasů zmáčených deštěm…

Nakonec jsem si nechala jeho oči, protože jsem věděla, že jakmile se do nich podívám, pravděpodobně zapomenu, nač jsem myslela. Byly velké, v teplém odstínu roztaveného zlata, orámované lemem hustých černých řas. Pohled do nich ve mně vždycky probouzel zvláštní pocit – najednou jsem si připadala jako hadrová panenka. Jímala mě lehká závrať, ale to mohlo být způsobeno tím, že jsem zapomínala dýchat. Pokaždé.

Za takový obličej by podle mě každý manekýn vyměnil duši. Však to také možná byla požadovaná cena: jedna duše.

Ne. Tomu jsem nevěřila. Zastyděla jsem se, že mě něco takového vůbec mohlo napadnout, a byla jsem ráda – jako tak často – že jsem jediný člověk na světě, jehož myšlenky jsou pro Edwarda tajemstvím.

Vzala jsem ho za ruku a vzdychla, když se naše prsty setkaly. Jeho studený dotyk ve mně vyvolával zvláštní pocit úlevy – jako kdyby najednou odezněla bolest, která mě dosud trápila.

„Ahoj.“ Pousmála jsem se tomu chabému pozdravu.

Zvedl naše propletené prsty a hřbetem ruky mě pohladil po tváři. „Jaké bylo odpoledne?“

„Dlouhé.“

„Pro mě taky.“

S prsty stále propletenými si přitáhl moje zápěstí k obličeji. Zavřel oči, nosem se mi zlehka dotkl kůže a něžně se usmál. Jednou řekl, že si vychutnává buket, přestože odolává vínu.

Věděla jsem, že vůně mé krve – která mu připadala o tolik vábivější než krev jiných lidí, asi jako kdyby alkoholikovi postavili víno vedle vody – v něm vyvolává palčivou žízeň, která ho krutě spaluje bolestí. Přesto mi připadalo, že už se jí tolik nevyhýbá jako kdysi. Dovedla jsem si jenom mlhavě představit herkulovské úsilí skrývající se za tímto jednoduchým gestem.

Byla jsem smutná, že se musí tolik snažit. Uklidňovalo mě jenom vědomí, že už mu tu bolest nebudu působit dlouho.

Zaslechla jsem Charlieho kroky, přicházel s dupáním, aby dal najevo svou obvyklou rozmrzelost z této návštěvy. Edward otevřel oči a spustil moji ruku, ale naše prsty zůstaly propletené.

„Dobrý večer, Charlie.“ Edward byl vždycky bezchybně zdvořilý, ačkoliv si to Charlie nezasloužil.

Charlie jen něco zabručel a pak se tam postavil s rukama založenýma na prsou. Poslední dobou to s tím rodičovským dozorem opravdu přeháněl.

„Mám pro tebe další sadu přihlášek,“ oznámil mi Edward a zvedl tlustou hnědou obálku. Kolem malíčku měl jako prstýnek ovinutý pruh známek.

Zasténala jsem. Je možné, aby existovaly další vysoké školy, kam mě ještě nedonutil poslat přihlášku? A jak to, že se vždycky na poslední chvíli objeví ještě nějaký volný termín? Doba přijímacích řízení už byla přece za námi.

Usmál se, jako kdyby mi opravdu dokázal číst myšlenky; musela jsem je mít vepsané ve tváři. „Na některých školách stále ještě přijímají přihlášky. A jinde jsou zase ochotni udělat výjimku.“

Dokázala jsem si představit, jak takovou výjimku získat. S pomocí pěkně kulaťoučké sumy.

Edward se zasmál, když viděl můj výraz.

„Jdeme na to?“ zeptal se a táhl mě ke kuchyňskému stolu.

Charlie šel podmračeně za námi, ačkoliv stěží mohl něco namítat proti našemu programu na dnešní večer. Sám mi neustále domlouval, abych už se konečně nějak rozhodla.

Rychle jsem sklidila ze stolu, na který zatím Edward skládal děsivou hromadu formulářů. Když jsem položila *Větrnou hůrku* na linku, jen povytáhl obočí. Věděla jsem, co si myslí, ale než to mohl komentovat nahlas, Charlie promluvil.

„Když už je řeč o přihláškách na vysokou, Edwarde,“ pronesl ještě mrzutějším tónem – snažil se nemluvit přímo k Edwardovi, ale když ho musel oslovit, jeho špatná nálada se ještě zhoršila. „Zrovna jsme se s Bellou bavili o tom, co bude příští rok. Ty už ses rozhodl, kam půjdeš na školu?“

Edward se na Charlieho usmál a jeho hlas byl přátelský. „Ještě ne. Dostal jsem pár kladných rozhodnutí, ale zatím pořád zvažuju všechny možnosti.“

„Kde tě přijali?“ vyzvídal Charlie.

„Syracusy… Harvard… Dartmouth… a zrovna dneska jsem dostal přijetí na Univerzitu jihovýchodní Aljašky.“ Edward lehce pootočil hlavu, aby na mě mohl mrknout. Zdusila jsem uchichtnutí.

„Harvard? Dartmouth?“ zabručel Charlie, neschopný skrýt svůj úžas. „No, to je tedy… páni, to je něco. No, ale… přece nebudeš vážně uvažovat o univerzitě na Aljašce, když můžeš jít na ty prestižní. Řekl bych, že tvůj otec určitě bude chtít, abys…“

„Carlisle bude spokojený, ať se rozhodnu jakkoliv,“ podotkl Edward klidně.

„Hmf.“

„Víš, co je nového, Edwarde?“ zeptala jsem se vesele, abych ho podpořila.

„Co, Bello?“

Ukázala jsem na tlustou obálku na lince. „Zrovna mi přišlo, že mě taky vzali na Aljašskou univerzitu!“

„Gratuluju!“ Usmál se. „To je ale náhoda.“

Charlie přimhouřil oči a hněvivě se díval z jednoho na druhého. „Fajn,“ zamumlal po chvilce. „Já se jdu dívat na zápas, Bello. Půl desáté.“

To bylo jeho obvyklé napomenutí na rozloučenou.

„Ehm, tati? Vzpomínáš, jak jsme se před chvilkou bavili o mojí svobodě…?“

Povzdechl si. „Jo. Dobře, tak půl jedenácté. Večerka ve všední dny pořád platí.“

„Bella už nemá domácí vězení?“ podivil se Edward. Ačkoliv jsem věděla, že ho to ve skutečnosti nemohlo překvapit, musela jsem přiznat, že to vzrušení v jeho hlase zní naprosto upřímně.

„Podmínečně,“ podotkl Charlie se zaťatými zuby. „Co ti je do toho?“

Zamračila jsem se na tátu, ale neviděl mě.

„Jsem prostě rád, že to vím,“ řekl Edward. „Alice se nemůže dočkat, až s ní někdo vyrazí nakupovat, a Bella podle mě určitě zase ráda uvidí světla velkoměsta.“ Usmál se na mě.

Ale Charlie zavrčel: „Ne!“ a obličej mu zbrunátněl.

„Tati! Co ti zase vadí?“

Dalo mu práci neskřípat zuby. „Nechci, abys teď jezdila do Seattlu.“

„Cože?“

„Říkal jsem ti, co se psalo v novinách – v Seattlu řádí nějaký zabijácký gang a já chci, aby ses tomu městu zdaleka vyhýbala, jasné?“

Zvedla jsem oči v sloup. „Tati, je větší pravděpodobnost, že mě zasáhne blesk, než že zrovna když já budu v Seattlu –“

„Ne, já vás chápu, Charlie, nebojte se,“ skočil mi do řeči Edward. „Já jsem nemluvil o Seattlu. Měl jsem říct rovnou, že jde o Portland. Já bych Belle taky nedovolil jet do Seattlu. Samozřejmě.“

Nevěřícně jsem se na něj podívala, ale držel v ruce Charlieho noviny a pozorně četl titulní stranu.

Určitě se snažil otce uklidnit. Představa, že by mi v přítomnosti Alice a Edwarda mohl ublížit nějaký člověk, byť sebeukrutnější, byla skoro k smíchu.

Fungovalo to. Charlie se na Edwarda chviličku díval a pak pokrčil rameny. „Fajn." Otočil se a spěchal do obýváku, asi nechtěl zmeškat začátek zápasu.

Počkala jsem, dokud nezapne televizi, aby mě neslyšel.

„Co –" chtěla jsem se zeptat.

„Vydrž," řekl Edward, aniž vzhlédl od novin. Postrčil ke mně po stole první přihlášku, ale pohled měl stále upřený na stránku. „Myslím, že u téhle stačí, když opíšeš ty eseje, co máš. Stejné otázky."

Charlie určitě ještě poslouchal. Povzdechla jsem si a začala vyplňovat stále se opakující informace: jméno, adresu, číslo pojištění… Po několika minutách jsem vzhlédla, ale Edward se zamyšleně díval z okna. Jak jsem sklonila hlavu zpátky k práci, poprvé jsem si všimla názvu školy.

Zafuněla jsem a odstrčila papíry stranou.

„Bello?"

„To nemyslíš vážně, Edwarde. *Dartmouth?*"

Edward zvedl odloženou přihlášku a jemně ji přede mne znovu položil. „Myslím, že v New Hampshiru by se ti líbilo," řekl. „Pro mě tam mají spoustu večerních přednášek a lačný milovník kempování mého formátu tam má do lesa velmi blízko. Nádherná příroda." Blýskl po mně svým pokřiveným úsměvem, o kterém věděl, že mu nedokážu odolat.

Zhluboka jsem se nadechla nosem.

„Můžeš mi to splácet, když ti to udělá radost," uklidňoval mě. „Jestli chceš, započítám ti i úroky."

„Jako kdybych nepotřebovala pořádnou sumu jen k tomu, aby mě vůbec přijali. Nebo to patří taky k té půjčce? Cullenovi nechají postavit novou část knihovny? Ach jo. Proč o tom zase musíme diskutovat?"

„Bello, mohla bys prosím tě prostě jen vyplnit tu přihlášku? To ti neublíží, když se přihlásíš."

Napjala jsem čelist. „Víš co? Já to neudělám."

Sáhla jsem pro papíry a chtěla je zmačkat do koule, aby se mi snadněji házely do odpadkového koše, ale už tam neležely. Chviličku jsem koukala na prázdný stůl a pak na Edwarda. Nezdálo se, že by se pohnul, ale přihlášku už měl pravděpodobně zastrčenou zpátky v bundě.

„Co to děláš?“ zeptala jsem se.

„Umím se podepsat tvým jménem líp než ty sama. Ty eseje už máš taky napsané.“

„Tady už zacházíš příliš daleko, víš.“ Šeptala jsem, co kdyby Charlie nebyl tak docela ponořený do zápasu. „Já se přece už nepotřebuju nikam hlásit. Přijali mě na Aljašku. Můžu si dovolit zaplatit skoro celý první semestr. Je to stejně dobré alibi jako každé jiné. Není potřeba vyhazovat fůru peněz, bez ohledu na to, čí jsou.“

Jeho obličej napjal bolestný pohled. „Bello –“

„Nezačínej. Uznávám, že to všechno musím podstoupit kvůli Charliemu, ale oba víme, že na podzim vůbec nebudu schopná chodit do školy. Být kdekoliv blízko k lidem.“

Měla jsem jen útržkovitou povědomost o tom, jak bude vypadat těch prvních několik let, až se ze mě stane nový upír. Edward nikdy nezacházel do detailů – nebylo to jeho oblíbené téma –, ale já jsem věděla, že to není nic pěkného. Sebeovládání byla zjevně dovednost, která se musí poctivě cvičit. Žádné studium tudíž nepřipadalo v úvahu, snad kromě korespondenčních kurzů.

„Myslel jsem, že o termínu stále ještě není rozhodnuto,“ připomněl mi Edward tiše. „Semestr nebo dva na vysoké by se ti mohly líbit. Je mnoho lidských zkušeností, které jsi ještě nepoznala.“

„K těm se dostanu později.“

„Později už to nebudou *lidské* zkušenosti. Nikdy už z tebe nebude moct být člověk, Bello.“

Povzdechla jsem si. „Pokud jde o termín, musíš být rozumný, Edwarde. Je to příliš nebezpečné, nemůžeme si zahrávat.“

„Žádné nebezpečí zatím nehrozí,“ stál si na svém.

Rozzlobeně jsem se na něj podívala. Žádné nebezpečí nehrozí? Jistě. Jenom je tu jedna sadistická upírka, která se snaží pomstít smrt svého druha tím, že mě zabije, pokud možno nějakým pomalým a mučivým způsobem. Proč si s Victorií dělat hlavu? A ještě jsou tu Volturiovi – upíří královská rodina s malou armádou upířích válečníků –, kteří trvají na tom, aby moje srdce tak či tak co nejdřív dotlouklo, protože lidé nesmějí vědět, že upíři existují. Správně. Není žádný důvod k panice.

Přestože Alice se měla na pozoru – Edward se spoléhal na její neskutečně přesné vidění budoucnosti, které nás bude dopředu varovat –, bylo šílenství něco riskovat.

Navíc tuhle hádku už jsem vyhrála. Datum mé proměny bylo prozatím stanoveno na dobu krátce po závěrečných zkouškách, do kterých zbývalo už jenom pár týdnů.

Žaludkem mi projel ostrý záškub nevolnosti, když jsem si uvědomila, jak krátká je to vlastně doba. Samozřejmě ta proměna byla nutná – a byla klíčem k tomu, co jsem si na světě přála nejvíc –, ale svíralo mě u srdce, když jsem pomyslela na Charlieho, který seděl vedle v pokoji a díval se na zápas jako každý druhý večer. A na maminku Renée, která je daleko odsud na slunné Floridě a která mě stále zve, abych s ní a s jejím novým manželem strávila léto u moře. A na Jacoba, který na rozdíl od mých rodičů bude přesně vědět, co se děje, až zmizím na nějakou hodně vzdálenou školu. I kdyby moji rodiče dlouho neměli žádné podezření, i kdyby se mi dařilo odkládat návštěvy a vymlouvat se, že cesta je drahá, že toho mám ve škole hodně nebo že jsem zrovna nemocná, Jacob bude znát pravdu.

Pomyšlení na to, jak se Jacob určitě bude stavět na odpor, na chvíli zastínilo každou další bolest.

„Bello," zašeptal Edward a obličej se mu zkřivil, když v mé tváři vyčetl zármutek. „Není kam spěchat. Nedovolím, aby ti někdo ublížil. Můžeš si vzít tolik času na rozmyšlenou, kolik budeš chtít."

„Ale já si chci pospíšit," zašeptala jsem a slabě se pousmála ve snaze obrátit to v žert. „Já už taky chci být příšera."

Zaťal zuby. „Nemáš ponětí, co to říkáš," procedil. Najednou hodil zvlhlé noviny na stůl mezi nás. Prstem se zabodl do titulku na přední straně:

UMÍRÁČEK ZVONÍ DÁL,

POLICIE SE OBÁVÁ ŘÁDĚNÍ GANGU

„Co to s tím má co společného?"

„S příšerami nejsou žádné žerty, Bello."

Podívala jsem se znovu na titulek a pak jsem vzhlédla do jeho tvrdých očí. „Tohle… dělá *upír?*" zašeptala jsem.

Nevesele se usmál. Jeho hlas byl tichý a chladný. „Byla bys překvapená, Bello, jak často stojí našinci za všemi hrůzami ve vašich lidských zprávách. Snadno to poznáš, když víš, co hledat. Ten článek tady dává tušit, že v Seattlu volně pobíhá novorozený upír. Krvežíznivý, divoký, který se nedovede ovládat. Jako jsme byli my všichni."

Sklopila jsem pohled zase k novinám, abych se mu nemusela podívat do očí.

„Pár týdnů už tu situaci sledujeme. Má to všechny příznaky – neobvyklá zmizení, vždycky v noci, nedbale uklizené mrtvoly, nedostatek dalších důkazů… Ano, dělá to někdo úplně nový. A zdá se, že za něj nikdo nechce převzít odpovědnost…" Zhluboka se nadechl. „No, to není náš problém. Ani bychom té situaci nevěnovali pozornost, kdyby se to nedalo tak blízko od domova. Jak jsem řekl, tohle se děje pořád. Existence příšer vede k příšerným důsledkům."

Snažila jsem se nevidět v článku jména, ale vyskakovala z ostatního textu, jako kdyby byla vytištěna tučným písmem. Jména pěti lidí, jejichž životy byly zmařené, jejichž rodiny po nich teď truchlily. Číst konkrétní jména bylo něco jiného, než když člověk uvažuje o vraždách v abstraktní rovině. Maureen Gardinerová, Geoffrey Campbell, Grace Raziová, Michelle O'Connellová, Ronald Albrook. Ti lidé měli rodiče a děti, přátele, zvířata, práci, naděje a plány, vzpomínky a budoucnost…

„U mě to takové nebude," zašeptala jsem si napůl pro sebe. „Nedovolíš, aby se něco takového stalo. Budeme žít v Antarktidě."

Edward si pohrdlivě odfrkl, aby prolomil napětí. „Tučňáci. Paráda."

Roztřeseně jsem se zasmála a odstrčila noviny, abych se nemusela dívat na ta jména; s hlasitým plesknutím spadly na zem. Samozřejmě, že Edward se bude ohlížet i na lovecké možnosti. On a všichni z jeho „vegetariánské" rodiny – věrni svému rozhodnutí zachovávat lidské životy – nejradši lovili velké šelmy, když se potřebovali nasytit. „Takže na Aljašku, jak jsme si naplánovali. Jenom někam mnohem dál než do Juneau – někam, kde je hojnost grizzlyů."

„To je lepší," souhlasil. „Jsou tam taky polární medvědi. Velmi divocí. A vlci tam narůstají do slušných rozměrů."

Spadla mi brada a hlasitě jsem vydechla.

„Co se děje?" zeptal se. Než jsem se mohla vzpamatovat, pochopil a celé jeho tělo jako by zkamenělo. „Aha. No tak čert vem vlky, jestli tě ta představa uráží." Jeho hlas byl upjatý, odměřený, ramena měl ztuhlá.

„Byl to můj nejlepší přítel, Edwarde," zašeptala jsem. Bolelo to, používat minulý čas. „Samozřejmě, že mě ta představa uráží."

„Prosím tě promiň, nemyslel jsem to tak," omlouval se stále velmi formálně. „Neměl jsem to říkat."

„S tím se netrap." Pozorovala jsem svoje ruce na stole, zaťaté v pěst.

Oba jsme chvilku mlčeli, pak mi dal studený prst pod bradu a pozvedl mi hlavu. Podíval se na mě o něco něžněji.

„Promiň. Vážně."

„Já vím. Vím, že to není to samé. Neměla jsem se urážet. Jenomže… no, já jsem zrovna myslela na Jacoba, než jsi přišel," zaváhala jsem. Jeho hnědé oči o trošičku ztmavly, kdykoliv jsem řekla Jacobovo jméno. Můj hlas nabral prosebný tón. „Charlie říkal, jak to má Jake teď těžké. Trpí, a… je to moje vina."

„Neudělala jsi nic špatného, Bello.“

Zhluboka jsem se nadechla. „Musím to urovnat, Edwarde. To mu dlužím. A pak, je to jedna z Charlieho podmínek, takže –“

Jeho obličej při těch slovech změnil výraz, zatvrdil se, takže Edward vypadal zase jako socha.

„Víš, že nepřipadá v úvahu, abys byla s vlkodlakem bez ochrany, Bello. A kdyby někdo z nás vkročil na jejich území, porušil by smlouvu. Chceš snad začít válku?“

„Samozřejmě, že nechci!“

„Pak už vážně nemá cenu se o tom dál bavit.“ Spustil ruku a podíval se stranou, aby našel jiné téma k hovoru. Pohledem se zastavil u něčeho za mnou a usmál se, ačkoliv mu v očích zůstával ten obezřetný výraz.

„Jsem rád, že se Charlie rozhodl pustit tě ven – zoufale si potřebuješ dojít do knihkupectví. Nemůžu uvěřit, že už zase čteš *Na Větrné hůrce.* Copak to ještě neumíš zpaměti?“

„Ne všichni máme fotografickou paměť,“ opáčila jsem úsečně.

„Ať máš fotografickou paměť nebo ne, nechápu, co se ti na tom líbí. Hrdinové toho románu jsou příšerní lidé, kteří si navzájem ničí život. Nevím, jak se Heathcliff a Katka mohli dostat do jedné řady s páry jako Romeo a Julie nebo Elizabeth Bennetová a pan Darcy. To není příběh o lásce, ale o nenávisti.“

„Máš podivné názory na klasiku,“ odsekla jsem.

„Možná je to tím, že na mě starobylost nedělá dojem.“ Usmál se, evidentně spokojený, že mě rozptýlil. „Ale upřímně, proč to čteš pořád dokola?“ V jeho očích se teď zračil skutečný zájem, snažil se – jako už mnohokrát – přijít na kloub složitým pochodům mé mysli. Natáhl ruku přes stůl a vzal mi obličej do dlaně. „Co tě na tom tak přitahuje?“

Jeho upřímná zvědavost mě odzbrojila. „Nevím jistě,“ odpověděla jsem a snažila se udržet pohromadě myšlenky, které jeho pohled nevědomky tříštil. „Myslím, že jistá nevyhnutelnost. Jak je nic nedokáže rozdělit – ani její sobectví, ani jeho zloba, a nakonec ani smrt…“

Tvářil se zamyšleně, když uvažoval nad mými slovy. Po chvíli se laškovně usmál. „Pořád si myslím, že by to byl lepší příběh, kdyby aspoň jeden z nich měl nějakou dobrou vlastnost, která by vše napravila.“

„Řekla bych, že o to tam asi jde,“ nesouhlasila jsem. „Jedinou dobrou vlastností je jejich láska.“

„Doufám, že ty máš víc rozumu, než se zamilovat do někoho tak… zkaženého.“

„Tak na to už je trochu pozdě, přemýšlet o tom, do koho se zamiluju,“ podotkla jsem. „Ale řekla bych, že i bez předchozího varování jsem si poradila docela dobře.“

Tiše se zasmál. „Jsem rád, že si to myslíš.“

„No, já zase doufám, že ty máš dost rozumu na to, aby sis nepouštěl k tělu někoho tak sobeckého. Skutečným zdrojem všech potíží je Kateřina, ne Heathcliff.“

„Dám si pozor,“ ujistil mě.

Vzdychla jsem. Uměl tak dobře odvádět mou pozornost.

Položila jsem si ruku přes tu jeho, kterou mi držel tvář. „Potřebuju se s Jacobem vidět.“

Zavřel oči. „Ne.“

„Opravdu to vůbec není nebezpečné,“ řekla jsem znovu prosebně. „Dřív jsem v La Push trávila celé dny a vlkodlaků tam byla spousta, a nikdy se mi nic nestalo.“

Ale udělala jsem chybu; hlas se mi na konci zachvěl, protože jsem si při těch slovech uvědomila, že říkám lež. Nebyla pravda, že se *nikdy* nic nestalo. Krátký záblesk vzpomínky – ohromný šedý vlk přikrčený ke skoku, který na mě cení zuby jako tesáky – až se mi dlaně zpotily z té paniky, která se mi vybavila.

Edward slyšel, jak se mi zrychlil tlukot srdce, a přikývl, jako kdybych tu lež přiznala nahlas. „Vlkodlaci jsou nestálí. Lidem v jejich blízkosti se může stát nehoda. Někdy i smrtelná.“

Chtěla jsem to popřít, ale v duchu se mi vybavil další obraz. Viděla jsem před sebou kdysi krásný obličej Emily Youngové, nyní znetvořený třemi temnými jizvami, které se táhly od

koutku pravého oka a zanechávaly její ústa navždy zkroucená do jednostranného úšklebku.

Čekal, nemilosrdně vítězoslavný, až znovu najdu hlas.

„Ty je neznáš,“ zašeptala jsem.

„Znám je líp, než si myslíš, Bello. Já jsem tu posledně byl.“

„Posledně?“

„Asi tak před sedmdesáti lety jsme se začali potkávat s vlky… Zrovna jsme se usadili blízko Hoquiamu. To bylo předtím, než se k nám přidali Alice s Jasperem. Nás byla přesila, ale oni by s námi stejně chtěli bojovat, kdyby nebylo Carlislea. Tomu se totiž podařilo přesvědčit Ephraima Blacka, že můžeme žít vedle sebe, a nakonec jsme uzavřeli příměří.“

Jméno Jacobova pradědečka mě vylekalo.

„Mysleli jsme, že ta linie s Ephraimem vymřela,“ zamumlal Edward; vypadalo to, jako kdyby si mluvil pro sebe. „Že se ta genetická odchylka, která transmutaci umožňovala, prostě ztratila…“ Odmlčel se a vyčítavě se na mě podíval. „Ta tvoje smůla jako by s každým dnem sílila. Uvědomuješ si, že ta tajemná síla, kterou k sobě jako magnet neochvějně přitahuješ všechna smrtelná nebezpečenství, byla tak mocná, že přivolala k životu smečku zmutovaných psů, kteří by jinak vyhynuli? Kdybychom tu tvou smůlu dokázali zavřít do láhve, měli bychom v rukou zbraň hromadného ničení.“

Toho rýpnutí jsem si nevšímala, protože mou pozornost zaujala jeho teze – fakt to myslel vážně? „Ale já jsem je k životu nepřivolala. Copak ty to nevíš?“

„Co bych měl vědět?“

„Moje smůla s tím vůbec nesouvisela. Vlkodlaci se vrátili, protože se vrátili upíři!“

Edward na mě překvapeně zíral, tělo jako by mu zkamenělo.

„Jacob mi vyprávěl, že když se tu tvoje rodina usadila, věci se daly do pohybu. Nenapadlo mě, že to nevíš…“

Přimhouřil oči. „Tohle si tedy myslí?“

„Edwarde, vždyť se podívej na fakta. Před sedmdesáti lety jste sem přišli a objevili se vlkodlaci. Teď jste se vrátili, a vlkodlaci se objevili znovu. Myslíš, že je to shoda náhod?“

Zamrkal a rozzlobený pohled ho opustil. „Carlislea bude tahle teorie zajímat.“

„Teorie,“ ušklíbla jsem se.

Na chvíli se odmlčel a díval se z okna na déšť; tušila jsem, že přemýšlí nad tím, že vlivem přítomnosti jeho rodiny se místní usedlíci mění v obrovské psy.

„Je to zajímavé, ale ne zcela rozhodující,“ zamumlal po chvíli. „Na situaci se tím nic nemění.“

Dovedla jsem si to snadno přeložit: žádní vlkodlačí kamarádi. Věděla jsem, že s Edwardem musím mít trpělivost. Nešlo o to, že by byl umanutý, šlo jenom o to, že *nechápal*. Neměl ponětí, kolik dlužím Jacobu Blackovi – mnohokrát jsem mu vděčila nejen za svůj život, ale pravděpodobně také za zdravý rozum.

Nechtěla jsem o té prázdné době s nikým mluvit, zvláště ne s Edwardem. Svým odchodem se jenom snažil mě chránit, zachránit mou duši. Nedávala jsem mu za vinu všechny ty hlouposti, které jsem v jeho nepřítomnosti prováděla, ani za bolest, kterou jsem trpěla.

On ano.

Takže budu muset pečlivě volit slova, abych mu to vysvětlila.

Vstala jsem a obešla stůl. Rozevřel náruč, abych si mu sedla na klín, a já jsem se uvelebila v jeho studeném kamenném objetí. S pohledem sklopeným na jeho ruce jsem promluvila.

„Prosím tě, chviličku mě poslouchej. Tohle je daleko důležitější, než že jsem si zamanula navštívit starého kamaráda. Jacob *trpí!*“ Hlas se mi při tom slově zlomil. „Musím se pokusit pomoct mu – nemůžu se na něj teď vykašlat, když mě potřebuje. Jenom proto, že neběhá po světě vždycky jenom jako člověk… Víš, on tady byl pro mě, když jsem sama… měla pocit, že snad ani nejsem člověk. Ty nevíš, jaké to bylo…“ Zaváhala jsem. Edwardovy objímající paže se napjaly; ruce měl zaťaté do pěstí, až mu vystupovaly šlachy. „Kdyby mi Jacob tenkrát nepomohl… Nejsem si jistá, co by ze mě zbylo, až by

ses vrátil domů. Dlužím mu víc než jen nějakou návštěvu, Edwarde.“

Opatrně jsem se mu podívala do tváře. Měl zavřené oči a napínal čelist.

„Nikdy si neodpustím, že jsem od tebe odešel,“ zašeptal. „Ani kdybych žil sto tisíc let.“

Vzala jsem do dlaní jeho studený obličej a čekala. Nakonec s povzdechem otevřel oči.

„Jenom ses snažil udělat správnou věc. A kdyby šlo o někoho jiného, a ne o takového blázna, jako jsem já, určitě by to vyšlo. A navíc, teď už jsi tady. Na tom jediném záleží.“

„Kdybych neodešel, nemusela bys riskovat život hledáním útěchy u *psa*.“

To slovo se mi vůbec nelíbilo. U Jacoba jsem byla zvyklá na všechny ty jeho pohrdlivé nadávky – *pijavice, parazit…* Edwardovým sametovým hlasem to znělo o poznání hruběji.

„Já nevím, jak ti to mám povědět,“ řekl Edward smutně. „Asi ti to bude připadat kruté. Ale jednou už jsem tě málem ztratil. Vím, jaké to je, myslet si, že už tě nikdy neuvidím. Já prostě *nehodlám* tolerovat nic nebezpečného.“

„V tomhle mi musíš důvěřovat. Nic se mi nestane.“

Jeho obličej se zase stáhl bolestí. „Prosím tě, Bello,“ zašeptal.

Dívala jsem se do jeho náhle planoucích zlatých očí. „Oč prosíš?“

„Prosím tě, udělej mi to k vůli. Drž se stranou ode všeho nebezpečí. Já sám se vynasnažím, abych tě ochránil, ale ocenil bych malou pomoc.“

„Zapracuju na tom,“ zamumlala jsem.

„Máš představu, jak jsi pro mě důležitá? Tušíš vůbec, jak moc tě miluju?“ Přitáhl si mě pevněji na tvrdou hruď a mou hlavu si položil pod bradu.

Přitiskla jsem rty na jeho sněhově studený krk. „Vím, jak moc miluju já *tebe*,“ odpověděla jsem.

„Srovnáváš jeden mrňavý stromeček s celým lesem.“

Zvedla jsem oči v sloup, ale on to neviděl. „To sotva.“

Políbil mě na temeno a vzdychl.

„Žádní vlkodlaci.“

„S tím se nesmířím. Musím Jacoba vidět.“

„Pak mě donutíš k tomu, abych ti v tom zabránil.“

Z jeho hlasu bylo znát, že nepochybuje o tom, že by se mu to podařilo.

Ani já jsem nepochybovala.

„To se ještě uvidí,“ zkusila jsem blafovat. „Pořád je to můj přítel.“

Měla jsem najednou dojem, že Jacobův vzkaz v kapse váží nejmíň pět kilo. Slyšela jsem ta napsaná slova, jako by je říkal sám a jako by se shodoval s Edwardem – že se to ve skutečnosti už nikdy nestane.

Tím se ale nic nemění. Promiň.

2. VYTÁČKA

Když jsem šla po hodině španělštiny do jídelny, cítila jsem zvláštní rozjařenost, a nebylo to jenom z toho, že jsem se držela za ruku s nejdokonalejším člověkem na planetě, ačkoliv to k tomu určitě přispělo.

Možná to bylo vědomím, že jsem si odkroutila trest a že jsem znovu na svobodě.

Nebo to konkrétně se mnou nemělo vůbec nic společného. Možná to bylo tou atmosférou volnosti, která se vznášela nad celým kampusem. Školní rok se chýlil ke konci a ve vzduchu bylo cítit znatelné vzrušení, obzvlášť pro ty, kdo byli v posledním ročníku.

Svoboda byla tak blízko, že se dala nahmatat, ochutnat. Její stopy byly všude. Nejrůznější plakáty se shlukovaly na stěnách jídelny a odpadkové koše se oblékaly do barevných sukní z přetékajících letáků: výzvy k nákupu ročenek, ročníkových prstenů a oznámení; konečné termíny objednání hábitů, baretů a střapců na závěrečný ceremoniál; neonově svítivé letáčky – kampaně prváků pro volby třídních zástupců; zlověstné, růžemi ověnčené upoutávky na letošní závěrečnou slavnost. Velký ples se měl konat o nadcházejícím víkendu, ale já jsem měla Edwardův neprůstřelný slib, že už to nebudu muset znovu absolvovat. *Tuhle* lidskou zkušenost už jsem si odbyla.

Ne, musela to být moje vlastní svoboda, která mě dneska nadlehčovala. Konec školního roku ve mně nevyvolával takovou radost jako v ostatních studentech. Spíš nervozitu, tak silnou, až se mi dělalo špatně, kdykoliv jsem si na to vzpomněla. Snažila jsem se na to *nemyslet.*

Ale bylo těžké všudypřítomnému tématu uniknout, když ho všichni měli plnou hlavu.

„Už jsi rozeslala oznámení?“ zeptala se Angela, když jsme se s Edwardem posadili u našeho stolu. Místo obvyklého hladkého účesu měla světle hnědé vlasy stažené do nepořádného ohonu a v očích lehce vytřeštěný výraz.

Byli tam už i Ben s Alicí, seděli vedle Angely každý z jedné strany. Ben se skláněl nad komiksem, brýle mu klouzaly po úzkém nose. Alice si úkosem měřila můj nudný outfit – džíny a tričko –, až jsem znejistěla. Pravděpodobně kula plány na další proměnu. Povzdechla jsem si. Můj lhostejný vztah k módě jí byl neustálým trnem v oku. Kdybych to dovolila, s radostí by mě denně oblékala – možná i několikrát v průběhu dne – jako nějakou přerostlou trojrozměrnou vystřihovací panenku.

„Ne,“ odpověděla jsem Angele. „Ono to vlastně ani není třeba. Renée ví, kdy dělám zkoušky. A komu jinému bych to měla dát vědět?“

„A co ty, Alice?“

Alice se usmála. „Já mám všechno hotovo.“

„To máš štěstí.“ Angela si povzdechla. „Moje máma má tisíc bratranců a sestřenic a čeká, že všem budu adresu nadepisovat ručně. Uženu si z toho zánět karpálního tunelu. Už to nemůžu dál odkládat a jenom se toho děsím.“

„Pomůžu ti,“ nabídla jsem se. „Jestli ti ovšem nevadí můj příšerný rukopis.“

To by se Charliemu líbilo. Koutkem oka jsem viděla, jak se Edward usmál. Jemu se to určitě také líbilo – že plním Charlieho podmínky, aniž bych do toho zatahovala vlkodlaky.

Angele se viditelně ulevilo. „To je od tebe moc hezké. Přijdu k vám, kdykoliv budeš chtít.“

„Vlastně, já bych radši přišla k vám, jestli to nevadí – už mi to doma leze krkem. Charlie mě včera večer propustil z domácího vězení,“ oznamovala jsem tu dobrou novinu s úsměvem.

„Vážně?“ zaradovala se Angela a její něžné hnědé oči se rozzářily. „Myslela jsem, že jsi říkala, že budeš zavřená na doživotí.“

„Jsem překvapenější než ty. Byla jsem si jistá, že budu muset přinejmenším dodělat školu, než mě pustí.“

„No, to je skvělé, Bello! Budeme to muset zajít někam oslavit.“

„To je výborný nápad, půjdu moc ráda.“

„Co podnikneme?“ přemítala Alice a obličej se jí rozjasnil, když začala uvažovat o možnostech. Aliciny představy byly obvykle na můj vkus příliš velkolepé, a i teď jsem jí jasně viděla na očích, že neplánuje žádnou maličkost.

„Ať máš za lubem cokoliv, Alice, pochybuju, že na to míra mé svobody bude stačit.“

„Svoboda je prostě svoboda, no ne?“ nedala se odbýt.

„Jsem si jistá, že stále existují hranice, které nesmím překročit – jako například hranice Spojených států.“

Angela s Benem se zasmáli, ale Alice se zaškaredila a bylo vidět, že je opravdu zklamaná.

„Tak co budeme dělat dneska večer?“ naléhala dál.

„Nic. Hele, nechme to pár dní být, abychom měly jistotu, že Charlie nežertoval. A stejně se zítra musí do školy.“

„Tak to tedy oslavíme o víkendu.“ Alicino nadšení prostě nic nedokázalo potlačit.

„Jasně,“ přitakala jsem a doufala, že ji tím uchlácholím. Věděla jsem, že nechci podnikat nic příliš daleko od domova; bude bezpečnější jít na Charlieho pomalu. Dát mu šanci ocenit, že se chovám opravdu jako dospělá a že mi může důvěřovat. Pak teprve můžu požadovat nějaké výhody.

Angela s Alicí se začaly bavit o možnostech; Ben odsunul komiks stranou a připojil se k jejich rozhovoru. Moje pozornost polevila. S nepříjemným překvapením jsem zjistila, že mi pomyšlení na nově nabytou svobodu už nepřipadá tak báječné, jako tomu bylo ještě před chvilkou. Zatímco ti tři diskutovali, co by se dalo podniknout v Port Angeles nebo možná v Hoquiamu, začala se mě zmocňovat rozmrzelost.

Netrvalo dlouho určit, z čeho moje nespokojenost pramení.

Od chvíle, kdy jsem se rozloučila s Jacobem Blackem v lese u nás za domem, nepřestala mě pronásledovat jedna nepříjemně

dotěrná představa. Objevovala se mi v myšlenkách v pravidelných intervalech jako nějaký otravný budík, který zvoní každou půlhodinu, a zaplnila mi hlavu vzpomínkou na Jacobův bolestně stažený obličej. To byla totiž poslední vzpomínka, kterou jsem na něj měla.

Když se teď ta protivná představa zase vynořila, přesně jsem poznala, proč jsem nespokojená se svou svobodou. Protože byla neúplná.

Jistě, mohla jsem si jít, kam se mi zachce – ale ne do La Push; mohla jsem dělat, co se mi zachce – ale ne jít navštívit Jacoba. Zamračila jsem se na stůl. Musí přece existovat nějaká střední cesta.

„Alice? Alice!“

Angelin hlas mě vytrhl ze zamyšlení. Mávala rukou před Aliciným bledým obličejem a očima upřenýma do prázdna. Tenhle Alicin výraz jsem znala – když jsem ho viděla, pokaždé se mi tělo roztřáslo panickou hrůzou. Ten prázdný pohled v jejích očích mi říkal, že nevidí obyčejný výjev z oběda ve školní jídelně jako všichni kolem, ale něco jiného, co je však svým způsobem stejně skutečné. Něco, co přichází, co se brzy stane. Cítila jsem, že by se ve mně krve nedořezal.

Pak se Edward zasmál, velmi přirozeným, uvolněným smíchem. Angela s Benem se na něj podívali, ale já jsem měla oči stále upřené na Alici. Ta najednou nadskočila, jako kdyby ji pod stolem někdo kopl.

„Nechtěla by sis dát šlofíčka, Alice?“ dobíral si ji Edward.

Alice byla zase sama sebou. „Promiň, asi jsem se v duchu někam zatoulala.“

„Zatoulat se v duchu je lepší než mít před sebou ještě dvě hodiny ve škole,“ poznamenal Ben.

Alice se vrátila k rozhovoru s větším zápalem než předtím – až příliš horlivě. Najednou jsem viděla, že se pohledem střetla s Edwardem, jenom na chviličku, a pak se podívala zpátky na Angelu, než si toho mohl kdokoliv všimnout. Edward mlčel a nepřítomně si pohrával s pramenem mých vlasů.

Netrpělivě jsem čekala na příležitost zeptat se Edwarda, co Alice v duchu viděla, ale odpoledne uběhlo, aniž bychom byli aspoň minutu o samotě.

Připadalo mi to divné, skoro jako by to bylo schválně. Cestou z jídelny Edward zvolnil krok, aby mohl jít s Benem, a bavil se s ním o nějakém úkolu, i když já jsem věděla, že už ho má dávno hotový. O přestávkách do toho taky vždycky něco přišlo, ačkoliv obvykle jsme pro sebe mívali pár minut. Když se ozvalo poslední zvonění, Edward se začal bavit s Mikem Newtonem – zrovna s Mikem! – a povídali si celou cestu až k parkovišti. Edward mě táhl za ruku za sebou.

Celá zmatená jsem poslouchala, jak Mike odpovídá na Edwardovy neobvykle přátelské otázky. Vypadalo to, že Mike má nějaké potíže s autem.

„… a to jsem tu baterku zrovna vyměnil," vykládal Mike. Obezřetně střílel pohledem dopředu a zase zpátky k Edwardovi. Byl překvapený stejně jako já.

„A nebudou to kabely?" nadhodil Edward.

„Možná. Já o autech vážně nic nevím," přiznal Mike. „Potřebuju někoho, kdo by se na to podíval, ale nemůžu si dovolit vzít auto do servisu."

Otevřela jsem pusu, abych se nabídla, že znám jednoho mechanika, a pak jsem ji zase zavřela. Můj mechanik měl poslední dobou napilno – běhal totiž po lese jako obrovský vlk.

„Já o tom něco vím – mohl bych se na to kouknout, kdybys chtěl," nabídl se Edward. „Jenom musíš počkat, až hodím Alici s Bellou domů."

Oba jsme na Edwarda zírali s otevřenou pusou.

„Ehm… díky," zamumlal Mike, když se vzpamatoval. „Ale musím do práce. Možná jindy."

„Jak budeš chtít."

„Zatím čau." Mike nastoupil do auta a nevěřícně kroutil hlavou.

Edwardovo volvo stálo jen o dvě auta dál. Alice už seděla uvnitř.

„Co *to* bylo?“ zamumlala jsem, když mi Edward otevíral dveře na mé straně.

„Jen jsem chtěl být užitečný,“ odpověděl nenuceně.

Alice, která čekala na zadním sedadle, pak začala drmolit obrovskou rychlostí.

„Nejsi zase až *tak* dobrý mechanik, Edwarde. Radši bys měl poprosit Rosalii, aby se na to večer podívala, aby ses neshodil, kdyby se Mike náhodou rozhodl, že si od tebe nechá pomoct, víš. Ne že by nebylo legrační koukat, jak se tváří, kdyby mu na pomoc přišla *Rosalie.* Ale vzhledem k tomu, že Rosalie má být údajně na vysoké na druhém konci Států, myslím, že to není nejlepší nápad. Škoda. I když na druhou stranu si říkám, že na Mikovo auto budeš asi stačit i ty. Nestačíš jenom na ty vychytané italské sporťáky. A když mluvíme o Itálii a sporťácích, které jsem tam ukradla, pořád mi dlužíš žluté porsche. Nevím, jestli se mi chce čekat až do Vánoc…“

Po chvilce jsem přestala poslouchat, vypnula jsem a její rychlý hlas už jsem vnímala jen jako vzdálené bzučení.

Připadalo mi, že se Edward snaží vyhýbat mým otázkám. Fajn. Brzy se mnou bude o samotě. Je to jenom otázka času.

Zdálo se, že Edward si to také uvědomuje. Jako obvykle Alici vysadil u odbočky na příjezdovou cestu k nim domů, i když tentokrát jsem tak nějak očekávala, že ji zaveze až ke dveřím a doprovodí ji dovnitř.

Alice mu při vystupování vrhla významný pohled do očí. Edward se zdál naprosto v pohodě.

„Tak zatím,“ řekl. A pak úplně neznatelně pokývl.

Alice se otočila a zmizela mezi stromy.

Mlčky otočil auto a zamířil zpátky do Forks. Vyčkávala jsem a říkala si, jestli o tom začne mluvit sám. Nezačal, a to ve mně vzbudilo nejistotu. Co to Alice dnes u oběda viděla? Něco, o čem mi nechtěl říct. Lámala jsem si hlavu, proč by přede mnou měl mít nějaké tajemství. Asi bude lepší předem se připravit a pak se teprve zeptat. Nechtěla jsem panikařit, aby si nemyslel, že to nezvládnu, ať to bude cokoliv.

Takže jsme oba mlčeli, dokud jsme nezastavili u nás za domem.

„Dneska moc úkolů nemáš," poznamenal.

„Mmm," souhlasila jsem.

„Myslíš, že zase můžu chodit dovnitř?"

„Charlie nevyváděl, když jsi mě ráno vyzvedával do školy."

Ale byla jsem si jistá, že se Charlie rychle dostane do špatné nálady, když přijede domů a najde tam Edwarda. Možná bych měla uvařit něco extra speciálního k večeři.

Uvnitř jsem zamířila ke schodům a Edward šel za mnou. Natáhl se na mou postel a zíral z okna. Tvářil se, že si mojí popudlivosti není vědom.

Uklidila jsem si tašku a zapnula počítač. Čekal tam na mě nezodpovězený e-mail od maminky, a když jí neodepíšu včas, bude se děsit, co se mi stalo. Čekala jsem, až můj sešlý počítač se supěním naskočí; prsty jsem vyťukávala na desku stolu neklidné staccato.

Edward mi na ně náhle položil ruku, abych přestala.

„Nejsi dneska nějaká netrpělivá?" zamručel.

Vzhlédla jsem k němu s úmyslem pronést sarkastickou poznámku, ale jeho obličej byl blíž, než jsem čekala. Vpíjel se do mě zlatavým pohledem a na pootevřených rtech jsem cítila jeho studený dech. Na jazyku se mi rozplývala známá vůně.

Najednou jsem si nedokázala vzpomenout na tu chytrou odpověď, kterou jsem mu chtěla dát. Nemohla jsem si vzpomenout ani na to, jak se jmenuju.

Nedal mi šanci se vzpamatovat.

Kdyby bylo po mém, strávila bych většinu času líbáním s Edwardem. V životě jsem nezakusila nic, co by se dalo srovnat s pocitem, který se mě zmocňoval, když se jeho studené, mramorově tvrdé, ale přesto tak něžné rty pohybovaly v souhře s mými.

Nestávalo se často, aby bylo po mém.

Takže mě trochu překvapilo, když mi zajel prsty do vlasů a přitiskl si můj obličej k svému. Ovinula jsem mu paže kolem krku a jenom mě mrzelo, že nejsem silnější – tak silná, abych

ho v tom objetí mohla uvěznit. Jednou rukou mi přejel po zádech a přitiskl si mě pevněji na kamennou hruď. I přes svetr byla jeho kůže tak studená, až jsem se roztřásla – byla jsem rozechvělá rozkoší a štěstím, ale pro něj to byl signál, aby mě nedržel tak pevně.

Věděla jsem, že mám asi tři vteřiny, než si povzdychne, obratně se mi vykroutí a prohodí něco o tom, že na jedno odpoledne už jsme s mým životem riskovali až dost. Abych tedy svou poslední chvilku co nejlépe využila, přitiskla jsem se blíž, jako bych s ním chtěla splynout. Špičkou jazyka jsem objížděla tvar jeho spodního rtu; byl dokonale hladký, jako vyleštěný, a ta *chuť* –

Odtáhl mi obličej a snadno se vymanil z mého objetí – pravděpodobně si ani neuvědomoval, že jsem ho držela veškerou svou silou.

Uchichtl se, byl to takový tichý, hrdelní zvuk. Oči mu svítily vzrušením, které tak přísně držel na uzdě.

„Ach, Bello." povzdechl si.

„Měla bych říct, že je mi to líto, ale není."

„A mně by mělo být líto, že ti to není líto, ale taky není. Asi bych si měl jít sednout na postel."

Trochu omámeně jsem vydechla. „Když myslíš, že je to nutné…"

Věnoval mi pokřivený úsměv a vykroutil se mi.

Párkrát jsem zavrtěla hlavou ze strany na stranu, abych přišla na jiné myšlenky, a pak jsem se otočila zpátky k počítači. Už byl celý zahřátý a bručel. No, ani tak nebručel, jako spíš sténal.

„Řekni Renée, že ji pozdravuju."

„Jasně."

Pročítala jsem maminčin e-mail a tu a tam jsem vrtěla hlavou nad některými ztřeštěnostmi, které zase provedla. Byla jsem stejně pobavená a zděšená, jako když jsem tohle četla poprvé. To bylo mé matce tak podobné, že zapomene, jak ji paralyzuje strach z výšek, a vzpomene si na to až ve chvíli, když už je připoutaná k instruktorovi s padákem na zádech a chystají se k seskoku. Trochu jsem se zlobila, že Phil, který už byl jejím

manželem skoro dva roky, tohle dovolil. To já bych na ni lépe dohlížela. Na rozdíl od něj jsem ji znala jako své boty.

Musíš jim konečně dovolit, aby si žili po svém, připomněla jsem si. Musíš je nechat, aby vedli svůj vlastní život…

Já jsem většinu života strávila staráním se o Renée, trpělivě jsem jí bránila provádět ty nejbláznivější plány a dobrosrdečně jsem snášela ty, které jsem jí nedovedla vymluvit. Vždycky jsem byla k mamince shovívavá, pobaveně, dokonce trochu blahosklonně jsem sledovala její počínání. Viděla jsem tu hromadu jejích chyb a omylů a v duchu jsem se smála. Roztržitá Renée.

Byla jsem úplně jiná než moje matka. Přemýšlivá a obezřetná. To já jsem z nás dvou byla ta zodpovědná, ta dospělá. Tak jsem se viděla, tak jsem se znala.

Krev mi po tom Edwardově polibku stále ještě bušila ve spáncích, ale nemohla jsem si nevzpomenout na matčinu chybu, která nejvíc změnila její život. Jako pošetilá romantická dívka se vdala hned po střední škole za muže, kterého sotva znala, a o rok později přivedla na svět mě. Vždycky mě ujišťovala, že toho nikdy nelitovala, že jsem byla nejlepší dar, jaký kdy od života dostala. A přesto do mě hustila pořád dokola – rozumní lidé neberou manželství na lehkou váhu. Zralí lidé napřed vystudují vysokou školu a začnou kariéru, a až pak začínají navazovat nějaké hluboké vztahy. Věděla, že nikdy nebudu tak lehkomyslná, praštěná a *maloměstská,* jako byla ona…

Zaskřípala jsem zuby a snažila se soustředit se na odpověď.

Pak jsem narazila na poslední řádek, kterým se se mnou loučila, a vzpomněla jsem si, proč jsem se nesnažila napsat jí dřív.

Dlouho jsem od tebe neslyšela nic o Jacobovi, psala. *Jak se poslední dobou má?*

K tomu ji navedl Charlie, o tom jsem byla přesvědčená.

Povzdechla jsem si a rychle začala psát. Naťukala jsem odpověď na její otázku mezi dva odstavce, jejichž téma nebylo tak citlivé.

Jacob je v pohodě. Aspoň myslím. Moc se s ním nevídám; poslední dobou tráví většinu času s partou kamarádů doma v La Push.

V duchu jsem se nešťastně usmála, přidala pozdrav od Edwarda a klikla na „odeslat“.

Nevšimla jsem si, že Edward stojí tiše za mnou, dokud jsem nevypnula počítač a neodsunula se od stolu. Chtěla jsem mu vynadat, že mi čte přes rameno, když vtom jsem si uvědomila, že mi nevěnuje žádnou pozornost. Pozoroval plochou černou krabičku, z které do všech stran trčely pokroucené dráty. Na první pohled bylo jasné, že něco není v pořádku. Po vteřině jsem poznala autorádio, které mi Emmett, Rosalie a Jasper dali loni k narozeninám. Dávno jsem zapomněla na narozeninové dárky, které se schovávaly pod rostoucí hromadou prachu na dně šatní skříně.

„Co jsi s tím *provedla?*“ zeptal se zděšeně.

„Nechtělo to ven z palubní desky.“

„Tak ses rozhodla, že tomu dáš co proto?“

„Víš, jak jsem nešikovná s nářadím. Nepoškodila jsem to schválně.“

Zavrtěl hlavou, v obličeji masku předstírané tragédie. „Tys to ubohé stereo zabila.“

Pokrčila jsem rameny. „No, to je život.“

„Hrozně by se jich to dotklo, kdyby to viděli,“ řekl. „Ještě štěstí, že jsi měla domácí vězení. Budu tam muset namontovat jiné, než si toho všimnou.“

„Díky, ale já žádné nadupané autorádio nepotřebuju.“

„Já ho taky nebudu vyměňovat kvůli tobě.“

Povzdechla jsem si.

„Loni sis narozeninových dárků moc neužila,“ řekl rozladěně. Najednou se ovíval tuhým papírovým obdélníkem.

Neodpověděla jsem, bála jsem se, aby se mi netřásl hlas. Moje katastrofické osmnácté narozeniny – se všemi svými dalekosáhlými důsledky – nebyly událostí, kterou bych si chtěla

pamatovat, a překvapilo mě, že s nimi Edward vyrukoval. Pro něj to bylo ještě citlivější téma než pro mě.

„Uvědomuješ si, že jim vyprší platnost?“ zeptal se a podal mi ten papír. Byl to další dárek – voucher na letenky, který mi Esme s Carlislem dali, abych mohla navštívit Renée na Floridě.

Zhluboka jsem se nadechla a odpověděla dutým hlasem. „Ne. Vlastně jsem na ně úplně zapomněla.“

Dával si dobrý pozor, aby se tvářil vesele a přesvědčivě; nedával najevo žádné postranní pohnutky a pokračoval: „No, pořád máme trochu času. Domácí vězení už nemáš… a víkendový program taky ne, protože se mnou odmítáš jít na závěrečnou slavnost.“ Usmál se. „Tak co kdybychom tvou svobodu oslavili takhle?“

Zalapala jsem po dechu. „Cestou na Floridu?“

„Říkala jsi přece něco o tom, že v hranicích Spojených států se pohybovat můžeš.“

Podezíravě jsem se na něj mračila a snažila se pochopit, proč ho to napadlo zrovna teď.

„No?“ zeptal se. „Pojedeme Renée navštívit, nebo ne?“

„Charlie to nikdy nedovolí.“

„Charlie ti nemůže bránit v návštěvě vlastní matky. Je to přece pořád tvůj zákonný zástupce.“

„Nikdo není můj zástupce. Jsem dospělá.“

Vrhl na mě oslnivý úsměv. „Jsem rád, že to víš.“

Chvilku jsem to promýšlela a pak jsem usoudila, že to za hádku nestojí. Charlie bude zuřit – ne kvůli tomu, že chci navštívit Renée, ale že Edward pojede se mnou. Několik měsíců na mě pořádně nepromluví a nakonec mi pravděpodobně zase napaří domácí vězení. Bylo rozhodně moudřejší s tím vůbec nezačínat. Možná za pár týdnů, pak by to mohl brát jako dárek k ukončení studia nebo tak něco.

Ale představě, že bych se s maminkou viděla hned, a ne až za několik týdnů, se dalo těžko odolat. Bylo to tak dlouho, co jsem Renée viděla naposledy. A ještě déle, co se naše setkání odehrávalo za příjemných okolností. Když jsem za ní byla posledně ve Phoenixu, strávila jsem celou dobu v nemocniční

posteli. Když sem naposledy přijela ona, byla jsem víceméně apatická, naprosto otupělá. Měla bych jí na sebe zanechat lepší vzpomínky, říkala jsem si.

A možná, že kdyby viděla, jak jsem s Edwardem šťastná, přimluvila by se u Charlieho, aby byl povolnější.

Edward sledoval můj obličej, zatímco jsem takto uvažovala.

Vzdychla jsem. „Tenhle víkend ne."

„Proč ne?"

„Nechci se hádat s Charliem. Ne tak brzy po tom, co mi odpustil."

Svraštil obočí. „Myslím, že tenhle víkend se perfektně hodí," zamručel.

Zavrtěla jsem hlavou. „Jindy."

„Nejsi jediná, kdo je v tomhle domě uvězněný, víš?" Zamračil se na mě.

Moje podezření se potvrzovalo. Takhle se nikdy nechoval. Byl vždycky až neskutečně nesobecký; takže jsem si na to zvykla a považovala to za samozřejmost.

„Můžeš jít, kam chceš," namítla jsem.

„Okolní svět mě bez tebe nezajímá."

Když jsem slyšela ten obrat, zvedla jsem oči v sloup.

„Myslím to vážně," řekl.

„Tak se do toho okolního světa budeme vydávat pozvolna, ano? Například bychom mohli začít kinem v Port Angeles…"

Zasténal. „Nech to být. Promluvíme si o tom později."

„To je celé, už není o čem si promluvit."

Pokrčil rameny.

„Dobře, tak jiné téma," nadhodila jsem. Téměř jsem zapomněla, co mě celé odpoledne trápilo – byl to snad jeho záměr? „Co to viděla Alice dneska u oběda?"

Při těch slovech jsem se mu pozorně dívala do tváře, abych viděla, jak bude reagovat.

Nehnul ani brvou; jenom pohled jeho topazových očí se trochu zachmuřil. „Vídá Jaspera na divném místě, asi někde na jihozápadě, blízko jeho původní… rodiny. Ale on vědomě

vůbec neuvažuje o tom, že by se tam vrátil.“ Povzdechl si. „Dělá jí to starosti.“

„Aha.“ To nijak nesouviselo s tím, co jsem čekala. Ale bylo nasnadě, že Alice sleduje Jasperovu budoucnost. On byl její spřízněná duše, skutečná druhá polovina její existence, ačkoliv svůj vztah nedávali najevo tak okatě jako Rosalie s Emmettem. „Proč jsi mi o tom nic neřekl?“

„Nenapadlo mě, že si toho všimneš,“ řekl. „Beztak to asi není vůbec důležité.“

Moje představivost se mi tragicky vymkla z rukou. Místo abych normálně prožila odpoledne, namlouvala jsem si, že se Edward chová jinak než obvykle, protože přede mnou asi něco skrývá. Byla jsem zralá pro psychiatra.

Šli jsme si dolů dělat domácí úkoly, to pro případ, že by se Charlie objevil brzy. Edward byl hotov za pár minut; já jsem vytrvale pracovala na matematice, dokud jsem neusoudila, že je načase nachystat Charliemu večeři. Edward mi pomáhal, ale nad syrovými potravinami se neustále ušklíbal – lidské jídlo mu připadalo mírně odpudivé. Připravovala jsem hovězí stroganov podle receptu babičky Swanové, abych si u táty šplhla. Mé oblíbené jídlo to zrovna nebylo, ale Charliemu udělá radost.

Když Charlie přijel domů, vypadalo to, že je dobře naložený. Dokonce nebyl ani hrubý na Edwarda. Edward se jako obvykle omluvil, že s námi nebude večeřet. Z obýváku, kam si šel sednout, se vzápětí ozvala znělka večerních zpráv, ale pochybovala jsem, že se Edward skutečně dívá.

Když Charlie zmohl tři porce, natáhl si nohy na volnou židli a složil si ruce spokojeně přes nafouknuté břicho.

„To bylo skvělé, Bells.“

„Jsem ráda, že ti to chutnalo. Jak bylo v práci?“ Předtím jedl s takovým zaujetím, že by si u toho nezvládl ještě povídat.

„Trochu se to vleklo. No, abych řekl pravdu, strašně se to vleklo. Většinu odpoledne jsme s Markem hráli karty,“ přiznal s úsměvem. „Devatenáct partií jsem vyhrál, sedm prohrál. A pak jsem chvíli telefonoval s Billym.“

Snažila jsem se udržet stejný výraz. „Jak se má?“

„Dobře, dobře. Trochu ho trápí klouby.“

„Aha. To mě mrzí.“

„Jo. Pozval nás tenhle víkend na návštěvu. Říkal, že by přišli i Clearwaterovi a Uleyovi. Taková párty na závěr šampionátu…“

„Hm,“ zněla moje geniální odpověď. Ale co jsem měla říct? Věděla jsem, že na vlkodlačí párty nebudu smět jít, a to ani pod rodičovským dozorem. Přemýšlela jsem, jestli Edwardovi bude vadit, když do La Push pojede Charlie. Nebo zastává názor, že když Charlie tráví většinu času s Billym, který je normální člověk, tak mu nehrozí nebezpečí?

Vstala jsem a sebrala talíře, aniž bych se na Charlieho podívala. Složila jsem je do dřezu a pustila vodu. Edward se objevil tiše vedle mě a chopil se utěrky.

Charlie si povzdechl a prozatím se odmlčel, ačkoliv jsem tušila, že se k tomu tématu zase vrátí, až budeme sami. Zvedl se a namířil k televizi, jako každý jiný večer.

„Charlie,“ oslovil ho Edward nenuceným tónem.

Charlie se zastavil uprostřed kuchyňky. „No?“

„Řekla vám Bella někdy, že dostala loni k narozeninám od mých rodičů letenky, aby mohla navštívit Renée?“

Upustila jsem talíř, který jsem drbala. Odrazil se od hrany dřezu a s řinkotem spadl na podlahu. Nerozbil se, ale pocákal místnost a nás tři mýdlovou vodou. Charlie jako by si toho ani nevšiml.

„Bello?“ zeptal se ohromeným hlasem.

Měla jsem oči upřené na talíř, který jsem sbírala ze země. „Jo, je to tak.“

Charlie hlasitě polkl a s přimhouřenýma očima se otočil zpátky k Edwardovi. „Ne, o tom se nikdy nezmínila.“

„Hmm,“ zamručel Edward.

„A proč jsi o tom teď začal mluvit?“ zeptal se Charlie nepříjemným hlasem.

Edward pokrčil rameny. „Končí jim platnost. Esme by určitě mrzelo, kdyby Bella nepoužila její dárek. I když by asi nic neřekla.“

Nevěřícně jsem na Edwarda zírala.

Charlie chviličku přemýšlel. „Předpokládám, že je to dobrý nápad, jet navštívit mámu, Bello. Byla by moc ráda. Ale udivuje mě, že jsi mi o tom nic neřekla.“

„Zapomněla jsem,“ přiznala jsem se.

Zamračil se. „Zapomněla jsi, že ti někdo daroval letenky?“

„Mmm,“ zamručela jsem neurčitě a otočila se zpátky k dřezu.

„Všiml jsem si, že jsi říkal, že *jim* končí platnost, Edwarde,“ pokračoval Charlie. „Kolik letenek jí tvoji rodiče dali?“

„Jen jednu pro ni… a jednu pro mě.“

Talíř, který jsem upustila tentokrát, přistál ve dřezu, takže nenadělal tolik rámusu. Zřetelně jsem slyšela ostré odfouknutí, jak otec vydechl. Krev se mi nahrnula do obličeje, jak to ve mně vřelo podrážděností a zklamáním. Proč to Edward dělá? Zírala jsem do bublinek ve dřezu a zmocňovala se mě panika.

„To nepřichází v úvahu!“ zakřičel Charlie, okamžitě rozzuřený.

„Proč?“ zeptal se Edward, hlas plný nevinného údivu. „Právě jste říkal, že je to dobrý nápad, aby navštívila matku.“

Charlie ho ignoroval. „Nikam s ním nepojedeš, mladá dámo!“ zařval. Otočila jsem se a on na mě mířil prstem.

Automaticky jsem se rozčílila, protože ten jeho tón mě vydráždil.

„Už nejsem dítě, tati. A už nemám domácí vězení, vzpomínáš?“

„Ale ano, máš. Začíná teď.“

„Proč?!“

„Protože proto.“

„Musím ti připomínat, že jsem ze zákona dospělá, Charlie?“

„Tohle je můj dům – budeš dodržovat moje pravidla!“

Můj pohled zledovatěl. „Jak chceš. Mám se vystěhovat ještě dneska večer? Nebo mi dáš pár dní, abych si sbalila?“

Charlie zrudl jako krocan. Připadala jsem si hrozně, že jsem zahrála na notu se stěhováním.

Zhluboka jsem se nadechla a snažila se o rozumnější tón. „Podřídím se bez protestů, když udělám něco špatného, tati, ale nebudu ustupovat jenom kvůli tomu, že sis něco usmyslel.“

Zaprskal, ale nevydal ze sebe souvislou větu.

„Hele, vím, že *ty* dobře víš, že mám nezadatelné právo jet mamku na víkend navštívit. A přiznej upřímně, že bys nic nenamítal, kdybych jela s Alicí nebo Angelou.“

„To jsou holky,“ ucedil s přikývnutím.

„Vadilo by, kdybych vzala Jacoba?“

Vybrala jsem to jméno jenom proto, že jsem věděla, jak má otec Jacoba rád, ale okamžitě mě to zamrzelo; Edward zaťal zuby, až to cvaklo.

Otec se snažil uklidnit se, než odpověděl. „Ano,“ řekl nepřesvědčivým tónem. „To by mi vadilo.“

„Jsi mizerný lhář, tati.“

„Bello –“

„Neřeknu, kdybych měla namířeno do Vegas ucházet se o místo varietní tanečnice. Ale já chci jenom navštívit *mamku*,“ připomněla jsem mu. „Ona je pro mě stejná rodičovská autorita jako ty.“

Vrhl po mně sžíravý pohled.

„Chceš snad říct, že se o mě mamka nedokázala postarat?“

Charlie ustoupil před hrozbou, kterou v mé otázce vytušil.

„Měl bys být rád, že se jí o tomhle nezmíním,“ řekla jsem.

„To bych ti taky neradil,“ varoval mě. „Nemám z toho radost, Bello.“

„Nemáš důvod takhle se zlobit.“

Zvedl oči v sloup, ale viděla jsem, že bouřka už se přehnala.

Otočila jsem se, abych vytáhla zátku ze dřezu. „Takže domácí úkoly mám hotové, nádobí je umyté a nemám domácí vězení. Jdu ven. Vrátím se do půl jedenácté.“

„Kam jdeš?“ Jeho obličej, který už nabral skoro normální barvu, se zase rozpálil do červena.

„Nevím jistě,“ přiznala jsem. „Ale budu se držet v okruhu patnácti kilometrů od domova. OK?“

Zabručel něco, co neznělo jako souhlas, a odloudal se z místnosti. Přirozeně, jakmile jsem vyhrála hádku, začal ve mně hlodat pocit viny.

„My jdeme ven?“ zeptal se Edward potichu, ale nadšeně.

Otočila jsem se a rozzlobeně jsem si ho přeměřila. „Ano. Myslím, že bych si s tebou ráda promluvila *o samotě*.“

Nevypadal tak zastrašeně, jak bych čekala.

Počkala jsem, dokud jsme nebyli v bezpečí v jeho autě.

„Co to bylo?“ zeptala jsem se.

„Vím, že chceš vidět maminku, Bello – mluvila jsi o tom ze spaní. Máš o ni starost.“

„Vážně?“

Přikývl. „Ale protože jsem viděl, že jsi moc velký zbabělec, aby ses postavila Charliemu, tak jsem se do toho vložil sám. Pro tvoje dobro.“

„Vložil? Předhodil jsi mě žralokům!“

Zvedl oči v sloup. „Neřekl bych, že ti hrozilo nějaké nebezpečí.“

„Říkala jsem ti, že se s Charliem nechci hádat.“

„To po tobě nikdo nechtěl.“

Provrtávala jsem ho pohledem. „Nemůžu si pomoct, když se chová takhle panovačně – přemůžou mě instinkty vzdorujícího dítěte.“

Uchichtl se. „No, za to já ale nemůžu.“

Zkoumavě jsem se na něj dívala. Nezdálo se, že by si toho všiml. Tvářil se klidně a díval se přímo před sebe. Něco se dělo, ale nedokázala jsem to přesně pojmenovat. Nebo to byla zase jenom moje přehnaná představivost, jako dneska odpoledne?

„Má tahle náhlá nutnost navštívit Floridu něco společného se sobotní párty u Billyho?“

Jeho čelist se napjala. „Vůbec ne. Je jedno, jestli budeš tady nebo na druhém konci světa, stejně bys tam nešla.“

Bylo to zrovna jako před chvílí s Charliem – oba se ke mně chovali jako ke zlobivému děcku. Zaťala jsem zuby, abych nezačala křičet. Nechtěla jsem se pohádat ještě s Edwardem.

Edward si povzdechl a když promluvil, jeho hlas byl zase teplý a sametový. „Tak co chceš dneska večer dělat?“ zeptal se.

„Můžeme jet k vám? Neviděla jsem Esme už tak dlouho.“

Usmál se. „Bude ráda. Zvláště až uslyší, co budeme dělat o víkendu.“

Poraženě jsem zasténala.

* * *

Nezůstali jsme dlouho venku, jak jsem slíbila. Nepřekvapilo mě, když jsem viděla, že se ještě svítí, když jsme zastavili před domem – věděla jsem, že Charlie bude čekat, aby mi ještě trochu kázal.

„Radši bys neměl chodit dovnitř,“ řekla jsem. „Tím by se to jenom zhoršilo.“

„Náladu má relativně dobrou,“ popichoval mě Edward. Tvářil se tak, že jsem si říkala, jestli mi náhodou neuniká nějaký vtip. Koutky úst se mu zvedaly, jak potlačoval smích.

„Tak zatím čau,“ zamumlala jsem mrzutě.

Zasmál se a políbil mě na temeno. „Vrátím se, až Charlie začne chrápat.“

Televize byla nahlas, když jsem vešla dovnitř. Napadlo mě, že se kolem pokoje proplížím.

„Mohla bys přijít sem, Bello?“ zavolal Charlie a zmařil tak můj plán.

Neochotně jsem udělala pět pomalých kroků do obýváku.

„Co se děje, tati?“

„Byl to dneska hezký večer?“ zeptal se. Zdál se nesvůj. Hledala jsem v jeho slovech skryté významy, než jsem odpověděla.

„Ano,“ řekla jsem zdráhavě.

„Co jste dělali?“

Pokrčila jsem rameny. „Byli jsme s Alicí a Jasperem. Edward porazil Alici v šachu a pak jsem hrála já s Jasperem. Rozdrtil mě.“

Usmála jsem se. Sledovat, jak Edward s Alicí hrají šachy, byla snad nejzábavnější podívaná na světě. Seděli téměř bez pohnutí a zírali na šachovnici, zatímco Alice předvídala tahy, které udělá Edward, a ten jí na oplátku z hlavy četl tahy, kterými mu to oplatí. Většinu partie odehráli v duchu; myslím, že oba udělali dva tahy pěšcem, načež Alice převrátila svého krále a přiznala porážku. Trvalo to celé tři minuty.

Charlie ztlumil zvuk – to u něj bylo něco neobvyklého.

„Podívej, potřebuju ti něco říct.“ Zamračil se a bylo vidět, že je mu to velmi nepříjemné.

Seděla jsem klidně a čekala. Podíval se mi na vteřinku do očí a pak zabodl pohled do podlahy. Mlčel.

„O co jde, tati?“

Povzdechl si. „Tyhle věci mi nejdou. Nevím, jak začít…“

Zase jsem čekala.

„Tak dobře, Bello. Jde o tohle.“ Vstal z gauče, začal přecházet sem a tam po místnosti a celou dobu si pozoroval špičky bot. „Zdá se, že to s Edwardem myslíte dost vážně, a jsou určité věci, na které si musíš dávat pozor. Vím, že už jsi teď dospělá, ale jsi pořád mladá, Bello, a je spousta důležitých věcí, které musíš znát, když… no, když máš tělesný vztah s –“

„To ne, prosím tě, *prosím,* ne!“ zaprosila jsem a vyskočila. „Prosím tě, Charlie, řekni mi, že mi tu nechceš vykládat o sexu!“

Podíval se na podlahu. „Jsem tvůj otec. Mám zodpovědnost. Uvědom si, že je mi přitom stejně trapně jako tobě.“

„O tom pochybuju, to snad ani není možné. A navíc tě v tomhle mamka předhonila asi tak o deset let. Jsi pozadu.“

„Před deseti lety jsi neměla chlapce,“ zamumlal neochotně. Viděla jsem, že by od toho tématu nejradši utekl. Oba jsme stáli a dívali se na podlahu, obrácení zády k sobě.

„Pochybuju, že se ty podstatné věci příliš změnily,“ zamumlala jsem a v obličeji jsem musela být stejně rudá jako on. Tohle bylo ještě horší než sedmý okruh pekla; a nejhorší na tom bylo, že Edward věděl, že to přijde. Není divu, že se v autě tak uculoval.

„Stačí, když mi řekneš, že se chováte zodpovědně," prosil Charlie a zjevně si přál, aby se podlaha rozestoupila a on se propadl.

„Nedělej si s tím starosti, tati, není to tak, jak si myslíš."

„Ne že bych ti nevěřil, Bello, ale vím, že o tom se mnou nechceš mluvit, a ty zase víš, že já to vlastně ani nechci slyšet. Ale budu se snažit zachovat rozumný přístup. Chápu, že se doba změnila."

Přiškrceně jsem se zasmála. „Možná, že doba se změnila, ale s tím se netrap, Edward má velmi staromódní názory v těchhle věcech."

Charlie si povzdychl. „No jistě, jak jinak," zamumlal.

Zasténala jsem. „Vážně mi vadí, že jsi mě donutil říct to nahlas, tati. *Vážně.* Ale… já jsem… ještě… panna, a v nejbližší době na tom nehodlám nic měnit."

Oba jsme se přikrčili, ale pak se Charlieho obličej vyjasnil. Zdálo se, že mi věří.

„Můžu teď jít do postele? *Prosím!*"

„Za chviličku," řekl.

„Ach, prosím, tati! Já tě prosím!"

„Tu trapnou část už máme za sebou, slibuju," ujišťoval mě.

Podívala jsem se na něj a s vděčností viděla, že vypadá uvolněněji, že má v obličeji zase svou obvyklou barvu. Zhroutil se na pohovku a vydechl úlevou, že řeči o sexu už má za sebou.

„Tak co ještě?"

„Jenom jsem chtěl vědět, jak ti to jde s tou rovnováhou."

„Aha. Řekla bych, že dobře. Dneska jsem si naplánovala odpoledne s Angelou. Pomůžu jí s rozesíláním oznámení o ukončení studia. Jenom my dvě holky."

„To je pěkné. A co Jake?"

Povzdechla jsem si. „To jsem ještě nevymyslela, tati."

„Snaž se, Bello. Vím, že to zvládneš. Jsi hodná holka."

Milé. Takže když nevykoumám, jak to s Jacobem napravit, budu *zlá* holka? To byla rána pod pás.

„Jasně, jasně," souhlasila jsem. To automatické přitakání mě přinutilo k úsměvu – naučila jsem se ho totiž od Jacoba.

Dokonce jsem to řekla stejným shovívavým tónem, který používal on, když mluvil se svým otcem.

Charlie se zakřenil a zase zesílil zvuk. Zabořil se hlouběji do polštářů, spokojený, že zvládl svůj úkol na dnešní večer. Pochopila jsem, že se chvíli zase bude věnovat zápasu.

„Dobrou, Bells."

„Dobrou, tati!" spěchala jsem ke schodům.

Edward byl pryč a nevrátí se, dokud Charlie neusne – byl pravděpodobně venku na lovu nebo dělal něco jiného, aby si ukrátil čas –, takže jsem se svlékáním do postele nemusela spěchat. Neměla jsem náladu být sama, ale rozhodně se mi nechtělo jít zpátky dolů sednout si k tátovi, protože co kdyby si ještě vzpomněl na nějaké téma ze sexuální výchovy, ke kterému se předtím nedostal; při té představě jsem se oklepala.

Takže jsem díky Charliemu byla dopálená a neklidná. Domácí úkoly jsem měla hotové a ještě jsem si nepřipadala tolik unavená, abych si jen tak četla nebo poslouchala hudbu. Uvažovala jsem, že zavolám Renée a povím jí o své návštěvě, ale pak mi došlo, že na Floridě mají o tři hodiny víc, a ona už bude spát.

Mohla bych zavolat Angele, napadlo mě.

Ale najednou jsem věděla, že to není Angela, s kým chci mluvit. S kým potřebuju mluvit.

Zírala jsem na prázdné černé okno a kousala si ret. Nevím, jak dlouho jsem tam stála a zvažovala všechna pro a proti – zachovám se správně k Jacobovi, uvidím zase svého nejbližšího přítele, budu hodná holka, a na druhé straně rozzuřím Edwarda. Možná deset minut. Stačilo to k tomu, aby u mě všechna pro převážila nad všemi proti. Edward měl jedinou starost o mou bezpečnost, a já jsem věděla, že v tomto ohledu mí opravdu nic nehrozí.

Telefon nebyl k ničemu; Jacob mi ho od Edwardova návratu stejně nezvedal. Navíc jsem ho potřebovala *vidět* – vidět ho, jak se usmívá tak jako dřív. Věděla jsem, že musím nahradit tu příšernou poslední vzpomínku na jeho obličej, ztrhaný a zkroucený bolestí, jinak nebudu mít klid.

Měla jsem asi tak hodinu času. Mohla bych rychle zajet dolů do La Push a vrátit se dřív, než si Edward uvědomí, že jsem pryč. Už mám sice po večerce, ale bude to Charliemu opravdu vadit, když nejde o Edwarda? Byl jen jediný způsob, jak to zjistit.

Popadla jsem bundu a strkala jsem paže do rukávů, zatímco jsem sbíhala dolů ze schodů.

Charlie vzhlédl od zápasu, okamžitě podezíravý.

„Vadilo by ti, kdybych se ještě teď večer jela podívat za Jakem?“ zeptala jsem se udýchaně. „Nebudu tam dlouho.“

Jakmile jsem vyslovila Jakovo jméno, Charlieho výraz se uvolnil do spokojeného úsměvu. Zdálo se, že ho vůbec nepřekvapuje, že jeho přednáška má tak rychlý účinek. „Jistě, holčičko. To vůbec nevadí. Zůstaň tam, jak dlouho chceš.“

„Díky, tati,“ řekla jsem a vystřelila ze dveří.

Jako každý uprchlík jsem se neubránila několika pohledům přes rameno, zatímco jsem běžela k náklaďáčku, ale noc byla tak černá, že to vážně nemělo cenu. Kliku od auta jsem musela najít po hmatu.

Moje oči si začínaly přivykat na tmu akorát ve chvíli, když jsem strkala klíčky do zapalování. Ztěžka jsem otočila klíčkem doleva, ale místo aby motor s řevem naskočil, jenom cvaknul. Zkusila jsem to znovu se stejným výsledkem.

A pak jsem periferním viděním spatřila drobný pohyb, až jsem nadskočila.

„Hu!“ vyjekla jsem šokovaně, když jsem zjistila, že nejsem v kabině sama.

Edward seděl bez pohnutí, jeho bledá tvář ve tmě nejasně vystupovala, a jenom ruce měl neklidné, protože v nich pořád dokola otáčel nějakým předmětem. Díval se na něj a promluvil.

„Alice volala,“ hlesl.

Alice! Zatraceně. Na tu jsem úplně zapomněla. Určitě ji na mě nasadil, aby mě sledovala.

„Znepokojilo ji, když tvoje budoucnost před pěti minutami zničehonic zmizela.“

Vykulila jsem oči.

„Ona totiž nevidí vlky, víš?“ vysvětloval pořád tím tichým mručením. „Na to jsi zapomněla? Když se rozhodneš vydat se za nimi, tak taky zmizíš. To jsi nemohla vědět, to si uvědomuju. Ale dovedeš pochopit, že mě to trochu… znepokojuje? Alice tě viděla zmizet a nedokázala ani říct, jestli se vrátíš domů, nebo ne. Tvoje budoucnost se ztratila, jako ta jejich.

Nevíme určitě, proč to tak je. Je to snad nějaká ochrana, kterou mají vrozenou?“ Vypadalo to, že si mluví pro sebe, oči stále upřené na ten kousek z motoru mého auta, který otáčel v rukou. „To mi nepřipadá moc pravděpodobné, protože já žádné potíže se čtením jejich myšlenek nemám. Alespoň pokud jde o Blacka. Podle Carlislea je to tím, že jsou jejich životy tak podřízené jejich transformacím. Jsou naprosto nevyzpytatelné, a oni se při nich změní úplně ve všem. V tom okamžiku, kdy přecházejí z jedné formy do druhé, ve skutečnosti ani neexistují. A proto jako by neměli budoucnost…“

Mlčky jsem naslouchala jeho úvahám.

„Do rána ti auto zase spravím, pro případ, kdybys s ním chtěla jet do školy,“ ujistil mě po chvilce.

S nasupeným výrazem a semknutými rty jsem vytáhla klíčky a ztuhle vystoupila z auta.

„Zavři okno, jestli chceš, abych dnes v noci zůstal venku. Pochopím to,“ zašeptal těsně předtím, než jsem zabouchla dveře.

S dupotem jsem vběhla do domu a zabouchla i domovní dveře.

„Co se děje?“ zeptal se Charlie z pohovky.

„Auto nechce startovat,“ zavrčela jsem.

„Chceš, abych se ti na to podíval?“

„Ne. Zkusím to ráno.“

„Chceš si vzít moje auto?“

Nesměla jsem řídit policejní auto. Bylo poznat, že se Charlie zoufale snaží dostat mě do La Push. Skoro tak zoufale jako já sama.

„Ne. Jsem unavená,“ zabručela jsem. „Dobrou.“

Vydupala jsem po schodech a šla přímo k oknu. Hrubě jsem přirazila kovový rám – s bouchnutím se zavřel a sklo se zachvělo.

Dlouhou chvíli jsem zírala na černé sklo, dokud se nepřestalo chvět. Pak jsem si povzdechla a otevřela jsem okno úplně dokořán.

3. MOTIVACE

Slunce bylo pohřbené tak hluboko v mracích, že nebylo vůbec poznat, jestli už vyšlo. Po tom dlouhém letu – letěli jsme na západ a slunce jsme měli pořád před sebou, takže se zdálo, že se na obloze nehýbá – to bylo obzvlášť matoucí; čas mi připadal podivně proměnlivý. Zaskočilo mě, když les najednou ustoupil prvním domům a dal tak najevo, že jsme skoro doma.

„Celou dobu mlčíš," poznamenal Edward. „Bylo ti v letadle špatně?"

„Ne, je mi dobře."

„Jsi smutná, že jsi musela odjet?"

„Spíš se mi ulevilo, řekla bych."

Povytáhl obočí. Věděla jsem, že je zbytečné a – jakkoliv nerada jsem to přiznávala – nesmyslné žádat ho, aby se díval na silnici.

„Renée je v jistých ohledech o tolik… *vnímavější* než Charlie. Byla jsem jako na jehlách."

Edward se zasmál. „Tvoje matka má velmi zajímavou mysl. Skoro jako dítě, ale velmi jasnozřivou. Vidí věci jinak než ostatní lidé."

Jasnozřivou. To se k ní hodilo – když dávala pozor. Většinu času byla Renée tak udivená svým vlastním životem, že si ničeho ostatního nevšímala. Ale tento víkend mě přímo zahrnovala pozorností.

Phil měl práci – středoškolský baseballový tým, který trénoval, se dostal do playoff – a to, že byla Renée sama jen s Edwardem a se mnou, její vidění ještě zaostřilo. Jakmile jsme si odbyli všechno objímání a výkřiky radosti, Renée se začala dívat. A jak se tak dívala, její široké modré oči byly napřed zmatené a pak ustarané.

Dnes ráno jsme se šly samy projít na pláž. Chtěla mi ukázat všechny krásy nového domova, myslím, že stále doufala, že by mě to sluníčko mohlo vylákat z Forks. Také si se mnou chtěla promluvit o samotě, což nebylo těžké zařídit. Edward si předem připravil pololetní práci, aby si našel výmluvu, proč musí zůstat celý den doma.

V hlavě jsem si znovu přehrávala ten rozhovor…

Couraly jsme s Renée po chodníku a snažily se zůstat v dosahu stínů tu a tam stojících palem. Ačkoliv bylo ještě brzy, už bylo horko k zalknutí. Vzduch byl tak nasycený vlhkostí, že i obyčejné dýchání dalo mým plícím pořádně zabrat.

„Bello?" zeptala se matka a dívala se přitom přes písek do vln, které lehce narážely na břeh.

„Co je, mami?"

Povzdechla si, ale do očí se mi nepodívala. „Mám starosti…"

„Co se stalo?" zeptala jsem se, okamžitě vyplašená. „Co mám udělat?"

„Nejde o mě." Zavrtěla hlavou. „Mám starosti o tebe… a Edwarda."

Když Renée vyslovila jeho jméno, konečně se na mě s omluvným výrazem podívala.

„Aha," zamumlala jsem a očima sledovala dvojici běžců, kteří nás míjeli, zbrocení potem.

„Berete to vážněji, než jsem si myslela," pokračovala.

Zamračila jsem se a rychle si v duchu přehrávala ty poslední dva dny. S Edwardem jsme se sotva dotýkali – alespoň před ní. Napadlo mě, jestli si pro mě Renée taky nachystala přednášku o zodpovědnosti. U ní by mi to nevadilo tolik jako u Charlieho. S maminkou to nebylo trapné. Konec konců, v posledních letech jsem čas od času dělala přednášky já jí.

„Na tom… jak se k sobě chováte, je něco tak zvláštního," zamumlala a čelo nad ztrápenýma očima se jí zkrabatilo. „On se na tebe pořád dívá – tak nějak… ochranitelsky. Jako kdyby se chystal vrhnout se do cesty kulce, aby tě zachránil, nebo tak něco."

Zasmála jsem se, ačkoliv jsem stále nebyla schopná podívat se jí do očí. „A to vadí?“

„Ne.“ Zamračila se, jak hledala vhodná slova. „Je to jenom *jiné.* On je neustále zaměřený jen na tebe … a je takový velmi opatrný. Mám pocit, že váš vztah vlastně ani nedovedu pochopit. Jako kdyby existovalo nějaké tajemství, které mi uniká…“

„Myslím, že vidíš něco, co není, mami,“ řekla jsem rychle a snažila se o bezstarostný tón. V žaludku mě šimralo. Zapomněla jsem, jak moc maminka *vidí*. Její prostý pohled na svět se oprošťoval od všeho nepodstatného a zařezával se přímo do jádra věcí. Nikdy dřív mi to nevadilo. Až doteď neexistovalo žádné tajemství, které bych jí nemohla prozradit.

„To není jenom v něm.“ Nesouhlasně našpulila rty. „Škoda že se nevidíš, jak kolem něj tancuješ ty.“

„Jak to myslíš?“

„Zřejmě si to ani neuvědomuješ, ale jakmile se Edward pohne, udělá sebemenší krok, ty se okamžitě přizpůsobíš, aby mezi vámi nevznikl nežádoucí odstup. Jste jako dva magnety… nebo jako kdyby mezi vámi existovala nějaká přitažlivost. Chováš se… jako jeho satelit, jestli to tak můžu říct. Nikdy jsem nic podobného neviděla.“

Našpulila rty a dívala se dolů.

„Neříkej,“ snažila jsem se to zlehčit a vynutila jsem si na tváři úsměv. „Že zase čteš knížky o záhadách, viď? Nebo je to tentokrát sci-fi?“

Renée jemně zrůžověla. „Na tom nezáleží.“

„Našla jsi něco dobrého?“

„No, byla tam jedna – ale to je jedno. Teď mluvíme o tobě.“

„Měla by ses držet zamilovaných příběhů, mami. Víš, jak snadno se dáš vystrašit.“

Koutky rtů se jí zvedly. „Jsem hloupá, viď?“

Chviličku jsem nevěděla, co odpovědět. Renée se dala tak snadno ovlivnit. Někdy to byla výhoda, protože ne všechny její nápady byly praktické. Ale bolelo mě, když jsem viděla, jak

rychle přistoupila na moje zlehčování, obzvlášť teď, když měla naprostou pravdu.

Vzhlédla a já jsem se honem zatvářila vesele.

„Nejsi hloupá – jsi prostě máma.“

Zasmála se a pak rozmáchle ukázala na bílý písek, který se táhl k modré vodě.

„A tohle všechno nestačí, aby ses ke své hloupé mámě odstěhovala zpátky?“

Utřela jsem si dramaticky rukou čelo a pak jsem předstírala, že si ždímu vlasy.

„Na vlhkost si zvykneš,“ ujišťovala mě.

„Na déšť si taky zvykneš,“ opáčila jsem.

Šťouchla mě žertovně loktem a pak mě vzala za ruku a šly jsme zpátky k autu.

Kromě toho, že si o mě dělala starosti, mi připadala docela šťastná. Spokojená. Stále se dívala na Phila oddanýma očima, a to mě uklidňovalo. Její život byl určitě plný a uspokojivý. Určitě se jí po mně tolik nestýskalo, ani teď…

Edwardovy ledové prsty mi přejely po tváři. S mrkáním jsem vzhlédla a vrátila se zpátky do přítomnosti. Sklonil se a políbil mě na čelo.

„Jsme doma, Šípková Růženko. Čas vstávat.“

Stáli jsme před Charlieho domem. Světlo na verandě svítilo a policejní auto parkovalo na příjezdové cestě. Když jsem se zadívala na dům, viděla jsem, jak se pohnula záclona v okně obývacího pokoje, které vrhalo čáru žlutého světla na ztemnělý trávník.

Povzdechla jsem si. Samozřejmě že Charlie čekal, aby se na mě vrhl.

Edward si musel myslet to samé, měl napjatý a nesoustředěný výraz, když obešel auto a otevřel mi dveře.

„Je to hodně zlé?“ zeptala jsem se.

„Charlie nebude protivný,“ ujišťoval mě Edward, v jeho hlasu však nebyla ani stopa humoru. „Stýskalo se mu po tobě.“

Pochybovačně jsem přimhouřila oči. Když je to tak, proč je potom Edward napjatý, jako by se schylovalo k hádce?

Měla jsem jen malou tašku, ale on nedal jinak, než že mi ji donese až domů. Charlie nám otevřel a stál ve dveřích.

„Vítej doma, holčičko!“ zavolal a znělo to opravdu upřímně. „Jak bylo v Jacksonvillu?“

„Vlhko. A spousta hmyzu.“

„Takže tě Renée nepřemluvila, abys nastoupila na Floridskou univerzitu?“

„Snažila se. Ale já vodu radši piju, než dýchám.“

Charlie neochotně střelil pohledem k Edwardovi. „Tobě se tam líbilo?“

„Ano,“ odpověděl Edward zvučným hlasem. „Renée byla velmi pohostinná.“

„Tak… ehm, to je dobře. Jsem rád, že jste si to užili.“ Charlie se otočil zády k Edwardovi a nečekaně mě objal.

„Jak působivé,“ zašeptala jsem mu do ucha.

Hlučně se zasmál. „Vážně se mi po tobě stýskalo, Bells. Ani jíst mi nechutná, když tu nejsi.“

„Dám se do vaření,“ řekla jsem, když mě pustil.

„Nezavolala bys napřed Jacobovi? Otravuje mě každých pět minut už od šesti od rána. Slíbil jsem mu, že ti povím, abys mu zavolala, ještě než si vybalíš.“

Nemusela jsem se na Edwarda ani podívat, abych vycítila jeho odměřený odstup. Takže kvůli tomuhle byl tak napjatý.

„Jacob se mnou chce mluvit?“

„Hrozně moc, řekl bych. Nechtěl mi povědět, o čem – jenom říkal, že je to důležité.“

Telefon znovu zazvonil, pronikavě a naléhavě.

„To je zase on, na to vsadím výplatu,“ zamručel Charlie.

„Vezmu to.“ Spěchala jsem do kuchyně.

Edward mě následoval, zatímco Charlie zmizel v obývacím pokoji.

Popadla jsem telefon uprostřed zazvonění a otočila se tak, abych stála čelem ke zdi. „Haló?“

„Jsi zpátky,“ řekl Jacob.

Jeho známý chraplavý hlas ve mně vzbudil záchvěv toužebného stýskání. V hlavě mi vířilo tisíc vzpomínek,

míchaly se dohromady – kamenitá pláž posetá naplaveným dřevem, garáž z plastových přístřešků, teplé sodovky v papírovém sáčku, malý pokojík s mrňavým rozvrzaným gaučem. Smích v hluboko posazených černých očích, rozpálená velká ruka ovinutá kolem mě, zářivě bílé zuby kontrastující s tmavou pletí, obličej roztahující se do širokého úsměvu, který byl vždycky jako klíč k utajeným dveřím, kam mohou vstoupit jen dobří duchové.

Poznala jsem, že se mi stýská, že toužím po těch místech a po člověku, který mi poskytl útočiště, když mě zahalila nejtemnější noc.

Odkašlala jsem, abych uvolnila knedlík v krku. „Ano," odpověděla jsem.

„Proč jsi mi nezavolala?" zeptal se Jacob.

Jeho rozzlobený tón mě okamžitě popudil. „Protože jsem byla v domě přesně čtyři vteřiny a tvoje volání přerušilo Charlieho, když mi říkal, že jsi volal."

„Aha. Promiň."

„Jasně. A teď mi pověz, proč Charlieho obtěžuješ?"

„Potřebuju s tebou mluvit."

„Jo, na to jsem přišla sama. Pokračuj."

Nastala krátká odmlka.

„Jdeš zítra do školy?"

V duchu jsem se zamračila, nechápala jsem smysl té otázky. „Samozřejmě. Proč bych nešla?"

„Nevím. Jen se ptám."

Další odmlka.

„Tak o čem jsi chtěl mluvit, Jaku?"

Zaváhal. „Ale asi o ničem. To já jen tak… chtěl jsem slyšet tvůj hlas."

„Aha, chápu. Jsem *moc* ráda, že jsi mi zavolal, Jaku. Já…" Ale nevěděla jsem, co víc mu říct. Chtěla jsem mu povědět, že jsem zrovna na cestě do La Push. A to jsem nemohla.

„Musím jít," řekl najednou.

„Cože?"

„Brzy si popovídáme, ano?"

„Ale Jaku –“

Už byl pryč. Nevěřícně jsem poslouchala, jak se ve sluchátku ozývá vytáčecí tón.

„To bylo stručné,“ zamručela jsem.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Edward. Jeho hlas byl tichý a opatrný.

Otočila jsem se pomalu čelem k němu. Tvářil se naprosto nevzrušeně – nedokázala jsem odhadnout, co si myslí.

„Já nevím. Nechápu, co to mělo znamenat.“ Nedávalo smysl, aby Jacob Charlieho celý den otravoval, a pak se mě akorát zeptal, jestli jdu do školy. A jestli chtěl jen slyšet můj hlas, proč tak rychle zavěsil?

„Asi to poznáš lépe než já,“ řekl Edward a koutky úst se mu zvedaly v náznaku úsměvu.

„Mmm,“ zamručela jsem. To byla pravda. Znala jsem Jaka jako své boty. Nemělo by být tak složité odhalit jeho motivace.

S myšlenkami na míle daleko – asi tak patnáct po silnici do La Push – jsem začala pročesávat ledničku a shromažďovat přísady na Charlieho večeři. Edward se opřel o linku a pozoroval mě, ale měla jsem moc práce, abych dumala nad tím, co si asi myslí.

To s tou školou mi připadalo klíčové. Byla to jediná skutečná otázka, kterou mi Jake položil. A potřeboval na něco znát odpověď, protože jinak by Charlieho neotravoval tak vytrvale.

Ale proč by mělo záležet na tom, jestli zítra půjdu do školy?

Snažila jsem se o tom logicky uvažovat. Takže, kdybych zítra do školy *nešla,* jaký by s tím Jacob mohl mít problém? Charlie by mi trochu vynadal, že jsem zameškala den školy těsně před závěrečnými zkouškami, ale přesvědčila bych ho, že jeden den moje studium nerozhodí. Jakovi by to mohlo být srdečně jedno.

Ať jsem si lámala hlavu jak chtěla, žádné vysvětlení mě nenapadlo. Možná mi chyběla nějaká stěžejní informace.

Co se mohlo za poslední tři dny přihodit důležitého, že kvůli tomu Jacob porušil rozhodnutí nebrat mi telefon, a sám mě kontaktoval? Jakou roli mohly sehrát pouhé tři dny?

V tu chvíli jsem zůstala stát uprostřed kuchyně celá zkoprnělá. Balení mražených hamburgerů mi vyklouzlo ze ztuhlých rukou. Ani jsem ho neslyšela bouchnout o podlahu.

Edward ho totiž včas zachytil a hodil na linku. Rázem mě objímal pažemi a u ucha jsem cítila jeho rty.

„Co se stalo?"

Zavrtěla jsem hlavou jako omámená.

Tři dny mohly změnit úplně všechno.

Cožpak jsem nepřemýšlela o tom, že prostě nemůžu odejít na vysokou? Že nebudu moc být nikde nablízku lidem, až prodělám tu třídenní proměnu, která mě vysvobodí ze smrtelnosti a umožní mi strávit věčnost s Edwardem? Tou konverzí se stanu věčným otrokem své žízně…

Řekl Charlie Billymu, že jsem zmizela na tři dny? Vyvodil si z toho Billy patřičný závěr? Skutečně se mě Jacob ptal, jestli jsem ještě člověk? Ujišťoval se, že vlkodlačí smlouva nebyla porušená – že se nikdo z Cullenových neodvážil kousnout člověka… kousnout, ne zabít…?

Ale copak si vážně myslel, že bych přijela zpátky domů k Charliemu, kdyby to tak bylo?

Edward mnou zatřásl. „Bello?" zeptal se, tentokrát skutečně znepokojený.

„Myslím… myslím, že mě kontroloval," zamumlala jsem. „Kontroloval, aby se přesvědčil. Jestli jsem ještě člověk."

Edward ztuhl a v uchu se mi ozvalo tiché zasyčení.

„Musíme odjet," zašeptala jsem. „Předtím. Abychom neporušili smlouvu. Už se nikdy nebudeme moct vrátit."

Objal mě pevněji. „Já vím."

„Ehm." Charlie si vedle nás hlasitě odkašlal.

Škubla jsem sebou a vytrhla se Edwardovi z náruče. Obličej mi jen hořel. Edward se zase opřel o linku. Oči měl přimhouřené. Viděla jsem v nich obavy a hněv.

„Jestli se ti nechce vařit večeři, objednám pizzu,“ nadhodil Charlie.

„Ne, to je v pohodě, už jsem začala.“

„Dobře,“ řekl Charlie. Opřel se o zárubeň dveří a založil paže na prsou.

S povzdechem jsem se dala zase do práce a snažila se nevnímat svoje obecenstvo.

* * *

„Kdybych tě požádal, abys něco udělala, důvěřovala bys mi?“ zeptal se Edward, v jeho tichém hlase znělo napětí.

Byli jsme skoro u školy. Ještě před chvilkou Edward vesele vtipkoval, a teď najednou zatínal ruce na volantu, kotníky naběhlé, a snažil se nerozlámat ho na kousky.

Sledovala jsem jeho neklidný výraz – v očích měl nepřítomný pohled, jako kdyby naslouchal vzdáleným hlasům.

Okamžitě se mi zrychlil pulz, ale obezřetně jsem odpověděla: „Záleží na tom, oč bys mě žádal.“

Dojeli jsme na školní parkoviště.

„Bál jsem se, že to řekneš.“

„Co chceš, abych udělala, Edwarde?“

„Chci, abys zůstala v autě.“ Při těch slovech zastavil na svém obvyklém místě a vypnul motor. „Chci, abys tady počkala, dokud se pro tebe nevrátím.“

„Ale… *proč?*“

V tu chvíli jsem ho uviděla. Bylo by těžké ho přehlédnout, jak se tyčil nad ostatními studenty, i kdyby se neopíral o černou motorku, zaparkovanou nedovoleně na chodníku.

„Aha.“

Jacob měl v obličeji klidný výraz, který jsem dobře znala. Tuhle masku si nasazoval, když chtěl udržet emoce na uzdě. Vypadal potom jako Sam, nejstarší z vlků, vůdce quileutské smečky. Ale Jacob nikdy nedokázal vyzařovat ten dokonalý klid, kterým se Sam vždycky vyznačoval.

Zapomněla jsem, jak moc mi tenhle obličej vadí. Ačkoliv jsem Sama poznala dost dobře za tu dobu, co byli Cullenovi pryč – dokonce jsem ho začala mít ráda – nikdy jsem nebyla schopná úplně setřást ten odpor, který jsem cítila, když Jacob napodoboval jeho výraz. Najednou vypadal jako někdo cizí. Nebyl to můj Jacob, když se takhle tvářil.

„Včera večer jsi došla ke špatnému závěru," zamumlal Edward. „Ptal se na školu, protože věděl, že budu tam, kde ty. Hledal bezpečné místo, aby si se mnou promluvil. Potřeboval svědky."

Takže včera večer jsem Jacobovy pohnutky špatně interpretovala. Chyběly mi informace, tím to bylo. Netušila jsem, proč by si Jacob chtěl promluvit s Edwardem.

„Nezůstanu v autě," řekla jsem.

Edward tiše zasténal. „Samozřejmě, že ne. No, tak ať to máme za sebou."

Jacobův obličej se zatvrdil, když nás viděl přicházet ruku v ruce.

Všimla jsem si i jiných obličejů – obličejů svých spolužáků. Všimla jsem si, jak kulili oči, když viděli dvoumetrového Jaka s takovými svaly, o jakých si každý jiný šestnáctiletý kluk může nechat jen zdát. Viděla jsem, jak pohledem přejeli jeho těsné černé tričko – s krátkými rukávy, ačkoliv den byl na svou roční dobu nezvykle chladný, jeho odrbané, kolomazí potřísněné džíny a nablýskanou černou motorku, o kterou se opíral. Do tváře se mu ale nepodívali – něco v jeho výrazu je přimělo rychle uhnout pohledem. A všimla jsem si, jak ho zeširoka obcházeli, jako by měl kolem sebe bublinu, do které se nikdo neodvažoval vstoupit.

Celá užaslá jsem si uvědomila, že jim Jacob připadá *nebezpečný*. To bylo zvláštní.

Edward se zastavil pár metrů od Jacoba a já jsem viděla, jak je mu nepříjemné, mít mě tak blízko vlkodlaka. Lehce stáhl ruku dozadu a trochu mě zaštítil tělem.

„Mohl jsi nám zavolat," řekl ocelově tvrdým hlasem.

„Promiň," odpověděl Jacob a obličej se mu stáhl do úsměšku. „Žádné pijavice v diáři nemám."

„Tak jsi za mnou mohl přijet k Belle domů."

Jacob zatnul čelist a zamračil se. Neodpověděl.

„Tohle není vhodné místo, Jacobe. Mohli bychom si promluvit později?"

„Jasně, jasně. Po škole zaskočím k vám do hrobky." Jacob si odfrkl. „Co ti tady vadí?"

Edward se významně rozhlédl kolem a spočinul pohledem na svědcích, kteří byli jen tak tak mimo doslech. Pár lidí váhavě postávalo na chodníku, bylo jim na očích vidět, že jsou zvědaví, co se stane. Možná doufali, že se strhne rvačka, která by oživila další nudné pondělní ráno. Viděla jsem Tylera Crowleyho, jak šťouchl loktem do Austina Markse, a oba se zastavili.

„Já už vím, co jsi přišel vyřídit," připomněl Edward Jacobovi hlasem tak tichým, že jsem i *já* měla co dělat, abych ho slyšela. „Vzkaz doručen. Varování bereme na vědomí."

Edward po mně střelil ustaraným pohledem.

„Varování?" zeptala jsem se nechápavě. „O čem to mluvíš?"

„Ty jsi jí to neřekl?" zeptal se Jacob a nevěřícně vykulil oči. „Cože, bál ses, že by přešla na naši stranu?"

„Prosím tě nech toho, Jacobe," řekl Edward vyrovnaným hlasem.

„Proč?" nedal se Jacob.

Zmateně jsem se mračila. „Co nevím? Edwarde?"

Edward jen hněvivě hleděl na Jacoba, jako by mě neslyšel.

„Jaku?"

Jacob se na mě podíval se zvednutým obočím. „Neřekl ti, že jeho velký… *bratr* překročil v sobotu v noci hranici?" zeptal se a hlas měl silně prostoupený sarkasmem. Pak střelil pohledem zpátky k Edwardovi. „Paul měl jednoznačné právo –"

„Bylo to území nikoho!" zasyčel Edward.

„Nebylo!"

Jacob viditelně zuřil. Ruce se mu třásly. Zavrtěl hlavou a dvěma hlubokými nádechy vtáhl vzduch.

„Emmett a Paul?“ zašeptala jsem. Paul byl Jacobův nejprchlivější bratr ve smečce. Byl to on, kdo nad sebou ztratil kontrolu tenkrát v lese – vzpomínka na vrčícího šedého vlka mi najednou živě vytanula na mysli. „Co se stalo? Poprali se?“ Hlas mi v panice přeskočil. „Proč? Byl Paul raněn?“

„Nikdo se nepopral,“ řekl Edward tiše, abych to slyšela jenom já. „Nikdo není zraněný. Neboj se.“

Jacob na nás zíral nevěřícnýma očima. „Ty jsi jí vážně vůbec nic neřekl, že ne? To proto jsi ji odvezl pryč? Aby se nedozvěděla, že –?“

„Okamžitě odejdi.“ Edward ho přerušil uprostřed věty a jeho obličej byl najednou děsivý – opravdu děsivý. Na vteřinu vypadal jako… jako *upír.* Provrtával Jacoba zlým, neskrývaně nenávistným pohledem.

Jacob zvedl obočí, ale nepohnul se. „Proč jsi jí to neřekl?“

Dlouho proti sobě stáli mlčky. Za Tylerem a Austinem se shlukovali další studenti. Viděla jsem Mika a vedle něj Bena – Mike měl ruku Benovi na rameni, jako kdyby ho držel na místě.

V tom mrtvém tichu zapracovala moje intuice a mně najednou všechny podrobnosti zapadly do sebe.

Edward nechtěl, abych něco věděla.

Jacob by to přede mnou naopak nikdy netajil.

Stalo se něco, co vyhnalo Cullenovy i vlky do lesů, takže se vzájemně pohybovali v nebezpečné blízkosti.

To proto mě Edward nutil letět na druhý konec země.

Týkalo se to toho Alicina vidění minulý týden – vidění, o kterém mi Edward lhal.

Stalo se něco, co jsem stejně čekala. Věděla jsem, že se to stane, a nemohla jsem tomu zabránit, i kdybych si to přála sebevíc. Nikdy to neskončí, že ne?

Slyšela jsem, jak rychle oddechuju, vzduch se mi dral sípavě ze rtů, nedokázala jsem to ovládnout. Vypadalo to, jako když se škola třese, jako kdyby bylo zemětřesení, ale věděla jsem, že je to jen iluze způsobená tím, jak se celá chvěju.

„Vrátila se pro mě,“ vydechla jsem.

Victoria to nevzdá, dokud nebudu mrtvá. Pořád bude opakovat stejné schéma – předstírat útok a utéct, předstírat útok a utéct –, dokud mezi mými ochránci nenajde skulinu.

Možná budu mít štěstí. Možná si pro mě dřív přijdou Volturiovi – ti mě alespoň zabijí rychleji.

Edward si mě pevně tiskl k boku, nakláněl se, aby byl stále mezi mnou a Jacobem, a teď mi pohladil obličej gestem plným úzkosti. „Všechno je dobré," zašeptal mi. „Je to dobré. Nikdy nedovolím, aby se k tobě dostala tak blízko, neboj se."

Pak se rozzlobeně podíval na Jacoba. „Stačí ti tohle jako odpověď na tvou otázku, psisko?"

„Nemyslíš, že má Bella právo to vědět?" provokoval ho Jacob. „Jde o její život."

Edward promluvil přidušeným hlasem; ani Tyler, který krůček po krůčku přistupoval blíž, nemohl nic slyšet. „Proč by se měla bát, když nikdy nebyla v nebezpečí?"

„Je lepší, aby se bála, než abys jí lhal."

Snažila jsem se vzpamatovat, ale oči mi plavaly. Viděla jsem to pod víčky – viděla jsem Victoriin obličej, její vyceněné zuby, karmínové oči žhnoucí posedlostí po odplatě; chtěla se Edwardovi pomstít za to, že zabil jejího milého, Jamese. Nepřestane, dokud ho sama nepřipraví o jeho lásku.

Edward mi konečky prstů utřel slzy z tváře.

„Vážně věříš, že je lepší jí ubližovat, než ji chránit?" zamručel.

„Je tvrdší, než si myslíš," řekl Jacob. „A už si prošla horšími věcmi."

Najednou se Jacobův výraz změnil a on se podíval na Edwarda zvláštním, pátravým pohledem. Přimhouřil oči, jako kdyby se snažil vyřešit z hlavy složitý matematický problém.

Cítila jsem, jak se Edward přikrčil. Pohlédla jsem na něj a viděla, že má obličej zkřivený něčím, co mohla být jenom bolest. V tu chvíli se mi vybavilo naše odpoledne v Itálii, v tom ponurém pokoji ve věži Volturiových, kde Jane Edwarda mučila pomocí svého neblahého talentu – pálila ho pouhými myšlenkami…

Ta vzpomínka mě vyburcovala ze stavu hraničícího s hysterií a postavila všechno do správného světla. Protože bych se radši stokrát nechala zabít od Victorie, než abych se znovu musela dívat, jak Edward trpí.

„To je legrační," řekl Jacob a smál se Edwardovi do obličeje.

Edward se bolestně zašklebil, ale s trochou úsilí zase nasadil klidný výraz. Bolest v očích ovšem úplně skrýt nedokázal.

Podívala jsem se udiveně z Edwardova obličeje na Jacobův pohrdlivý úšklebek.

„Co mu to děláš?" zeptala jsem se.

„To nic, Bello," řekl mi Edward tiše. „Jacob má jenom dobrou paměť, to je všechno."

Jacob se zakřenil a Edward se znovu zašklebil.

„Přestaň! Nevím sice, co děláš, ale nech toho."

„Jasně, když chceš." Jacob pokrčil rameny. „Já ovšem nemůžu za to, že se mu nelíbí věci, které si pamatuju."

Rozzlobeně jsem na něj pohlédla, on mi to oplatil rozpustilým úsměvem – jako dítě nachytané při lumpárně někým, o kom ví, že ho nepotrestá.

„Jde sem ředitel, aby zjistil, proč se tu sešlo tolik lidí," pošeptal mi Edward. „Pojďme na angličtinu, Bello, ať nemáš potíže."

„Pořád tě chrání, co?" nadhodil Jacob jen ke mně. „S trochou potíží je život aspoň zábavný. Nech mě hádat: že ty se nesmíš bavit, viď?"

Edward se na něj rozhněvaně díval a lehce cenil zuby.

„Zmlkni, Jaku," řekla jsem.

Jacob se zasmál. „To zní jako *ne*. Hele, kdyby se ti zase někdy zachtělo trochu si užít života, můžeš za mnou přijet na návštěvu. Pořád mám v garáži tvou motorku."

Ta zpráva mě zaujala. „Měl jsi ji prodat. Slíbil jsi Charliemu, že to uděláš." Kdybych se za Jaka nepřimluvila – konec konců, investoval do obou motorek týdny práce a zasloužil si nějakou odměnu –, Charlie by hodil mou motorku do kontejneru s odpadem. A ještě by ho možná podpálil.

„No jistě. Copak jsem mohl? Patří tobě, ne mně. Každopádně si ji nechám, dokud ji nebudeš chtít zpátky.“

V koutcích úst mu najednou pohrával slabý náznak úsměvu, který jsem si pamatovala.

„Jaku…“

Naklonil se dopředu a jeho obličej zvážněl, zahořklý sarkasmus vyprchal. „Myslím, že jsem se asi spletl, když jsem tvrdil, že není možné, abychom byli přátelé. Možná by se nám to povedlo – na mé straně hranice. Přijď mě navštívit.“

Byla jsem si jasně vědoma Edwardovy přítomnosti, jeho paže mě stále ochranitelsky ovíjely, nehybné jako kámen. Vrhla jsem pohled na jeho obličej – byl klidný, trpělivý.

„No, ehm, já nevím, Jaku.“

Jacob úplně odhodil tu nepřátelskou masku. Bylo to, jako kdyby zapomněl, že Edward stojí vedle mě, nebo jako by se chtěl alespoň tvářit, že zapomněl. „Stýská se mi po tobě každý den, Bello. Bez tebe už to není ono.“

„Já vím a je mi to líto, Jaku, jenže…“

Zavrtěl hlavou a povzdechl si. „Chápu. Vždyť je to fuk, no ne? Však já to přežiju. Kdo potřebuje přátele?“ Zašklebil se, snažil se hrát si na drsňáka, aby nedal najevo bolest.

Jacobovo utrpení vždycky zalarmovalo moje ochranitelské pudy. Nebylo to úplně racionální – Jacob nepotřeboval žádnou fyzickou ochranu, kterou bych mu mohla poskytnout. Ale moje paže, přišpendlené pod Edwardovými, toužily rozpřáhnout se k němu. Ovinout se kolem jeho širokého hřejivého pasu v mlčenlivém ujištění přijetí a útěchy.

Edwardovy paže už nebyly štít, ale zábrana.

„To stačí, rozejděte se do tříd,“ ozval se za námi přísný hlas. +„Běžte, pane Crowley.“

„Jdi do školy, Jaku,“ zašeptala jsem úzkostlivě, jakmile jsem rozeznala ředitelův hlas. Jacob chodil do quileutské školy, ale co kdyby se dostal do průšvihu kvůli tomu, že vstoupil na náš školní pozemek bez dovolení, nebo něčemu podobnému.

Edward mě pustil, vzal mě jenom za ruku a znovu mě přitáhl za sebe.

Pan Greene se protlačil hloučkem přihlížejících, obočí nad drobnýma očkama se mu stahovalo jako zlověstná bouřková mračna.

„Myslím to vážně," hrozil. „Každý, koho tady ještě jednou nachytám, zůstane po škole."

Obecenstvo se rozptýlilo dřív, než dopověděl větu.

„Ach, pan Cullen. Máme tu nějaký problém?"

„Vůbec ne, pane řediteli. Právě jsme na cestě do třídy."

„Výborně. Zdá se, že vašeho přítele neznám." Pan Greene obrátil svůj rozhněvaný pohled najacoba. „Vy jste nový student?"

Pan Greene přejížděl Jacoba očima a já jsem poznala, že došel ke stejnému závěru jako všichni ostatní: nebezpečný živel. Potížista.

„Ne," odpověděl Jacob s výsměšným pousmáním na rtech.

„Pak navrhuji, abyste okamžitě opustil školní pozemek, mladý muži, nebo zavolám policii."

Jacobův úšklebek se změnil v široký úsměv. Pochopila jsem, že si představuje, jak ho sem Charlie přijede zatknout. Ten úsměv byl příliš trpký, příliš výsměšný, aby mi udělal radost. Tohle nebyl ten úsměv, na který jsem se tak dlouho těšila.

Jacob řekl: „Rozkaz, pane," zasalutoval, pak nasedl na motorku a kopnutím ji nastartoval přímo na chodníku. Motor zavrčel a pneumatiky zakvílely, jak se s motorkou ostře otočil. Za pár vteřin se Jacob rychle vzdaloval z dohledu.

Pan Greene při pohledu na to představení zaskřípal zuby.

„Pane Cullene, očekávám, že požádáte svého přítele, aby upustil od dalších neoprávněných vniknutí na školní pozemky."

„Není to žádný můj přítel, pane řediteli, ale vaše varování mu vyřídím."

Pan Greene našpulil rty. Edwardovy dokonalé známky a záznamy bez poskvrnky hrály jasnou roli v tom, jakým způsobem celý incident hodnotil. „Chápu. Jestli se obáváte nějakých potíží, milerád vám –"

„Není se čeho obávat, pane řediteli. Žádné potíže nehrozí."

„Doufám, že máte pravdu. No tak dobře. Jděte do třídy. Vy také, slečno Swanová.“

Edward přikývl a táhl mě rychle za sebou k učebně angličtiny.

„Je ti natolik dobře, abys mohla jít do třídy?“ zašeptal, když jsme byli z ředitelova dosahu.

„Ano,“ odpověděla jsem taky šeptem, a nebyla jsem si úplně jistá, jestli to není lež.

Jestli jsem se cítila dobře nebo ne, to teď nebylo vůbec důležité. Potřebovala jsem si s Edwardem okamžitě promluvit, a hodina angličtiny nebyla pro takový rozhovor zrovna ideálním místem.

Ale s panem Greenem v zádech jsme neměli moc na vybranou.

Přišli jsme do třídy o trochu později a rychle jsme se posadili na svá místa. Pan Berty recitoval nějakou Frostovu báseň. Našeho příchodu si nevšímal, nechtěl se nechat rušit v rytmickém přednesu.

Vytrhla jsem z bloku čistou stránku a začala psát, ale jak jsem byla rozčilená, můj rukopis byl ještě nečitelnější než obvykle.

Co se stalo? Řekni mi všechno. A odpusť si ty kecy o tom, že mě chceš chránit, prosím tě.

Podstrčila jsem psaníčko Edwardovi. Povzdechl si a začal psát. Trvalo mu to méně času než mně, ačkoliv svým krasopisem napsal celý odstavec, než mi posunul papír zpátky.

Alice viděla, že se Victoria vrací. Odvezl jsem tě z města čistě z opatrnosti – naprosto nehrozilo, že by se dostala někam do tvé blízkosti. Emmett a Jasper už ji skoro měli, ale ona má asi nějaký instinkt, kdy uhnout. Unikla jim přímo na quileutské hranici, jako kdyby ji četla z mapy. To, že se do toho vložili Quileuté, nám moc nepomohlo, protože Alice okamžitě přestala vidět. Musím uznat, že ji Quileuté taky mohli dostat, kdybychom

se jim nepřipletli do cesty. Ten velký šedý si myslel, že Emmett překročil hranici, a začal se bránit. Na to samozřejmě zareagovala Rosalie, a všichni přestali s pronásledováním Victorie a postavili se na obranu přátel. Carlisle s Jasperem naštěstí celou situaci uklidnili, než se vymkla z rukou. Ale tou dobou už stihla Victoria vyklouznout. To je všechno.

Zamračila jsem se na písmena na stránce. Jeli v tom všichni – Emmett, Jasper, Alice, Rosalie a Carlisle. Možná dokonce Esme, ačkoliv se o ní nezmínil. A pak Paul a zbytek quileutské smečky. Jak snadno se to mohlo zvrhnout v bitku, ve které by stáli členové mé budoucí rodiny a mí staří přátelé proti sobě. Kdokoliv z nich mohl být raněn. Domnívala jsem se, že větší nebezpečí by hrozilo vlkům, ovšem když jsem si představila droboungkou Alici, jak *bojuje* s některým z těch obrovských vlkodlaků…

Otřásla jsem se.

Pečlivě jsem celý odstavec vygumovala a pak jsem na to napsala:

A co Charlie? Mohla jít po něm.

Edward zavrtěl hlavou, než jsem dopsala, zjevně s úmyslem zlehčit jakékoliv nebezpečí, které Charliemu hrozilo. Natáhl ruku, ale nevšímala jsem si ho a začala jsem zase psát.

Nemůžeš vědět, že ji to nenapadlo, protože jsi tam nebyl. Ta Florida byl špatný nápad.

Sebral mi papír zpod ruky.

Nehodlal jsem tě tam postlat samotnou. S tvým štěstím by nepřežila ani černá skříňka.

Tak jsem to vůbec nemyslela; ani mě nenapadlo, že bych jela bez něj. Myslela jsem to tak, že jsme tu měli zůstat spolu. Ale

jeho odpověď mě zavedla jinam a trochu se mě dotkla. Jako kdybych nedokázala přeletět Státy, aniž bych zavinila pád letadla. Velká legrace.

Tak řekněme, že letadlo kvůli mé smůle opravdu začne padat. Co bys s tím asi tak hodlal dělat?

Proč by letadlo padalo?

Snažil se teď skrýt úsměv.

Piloti jsou namol.

To je snadné. Řídil bych ho sám.

Samozřejmě. Našpulila jsem rty a zkusila to znovu.

Oba motory vybuchly a my se snášíme ve smrtících spirálách k zemi.

Počkal bych, až bychom byli blízko země, pořádně bych tě chytl, odkopl stěnu letadla a vyskočil. Pak bych s tebou běžel zpátky na místo nehody a tam bychom se potáceli jako dva největší šťastlivci na světě, kteří jediní přežili.

Zírala jsem na něj neschopna slova.
„Co je?“ zašeptal.
Zavrtěla jsem v údivu hlavou. „Nic,“ vyrazila jsem ze sebe. Vygumovala jsem celou konverzaci a napsala jsem další řádek.

Příště mi to řekneš.

Věděla jsem, že bude nějaké příště. To schéma se bude opakovat tak dlouho, dokud někdo neprohraje.
Edward se mi dlouho díval do očí. Přemítala jsem, jak můj obličej asi vypadá – připadal mi studený, takže se mi krev do

tváří ještě nevrátila. Řasy jsem měla stále mokré. Povzdechl si a přikývl.

Dík.

Papír mi zmizel zpod ruky. Vzhlédla jsem s překvapeným mrkáním, právě když pan Berty přicházel uličkou.

„Máte něco, oč byste se s námi rád podělil, pane Cullene?“

Edward nevinně vzhlédl a podával mu list papíru, co měl na deskách. „Svoje poznámky?“ zeptal se zmateně.

Pan Berty přejel očima poznámky – bezpochyby dokonalý přepis své přednášky – a pak zamračeně odkráčel.

Bylo to později, při matematice – jediné hodině, kterou jsem neměla společně s Edwardem –, když jsem zaslechla, co se povídá.

„Sázím na toho velkého indiána,“ říkal někdo.

Vzhlédla jsem a uviděla Tylera, Mika, Austina a Bena, kteří měli hlavy skloněné dohromady, ponoření do hovoru.

„Jo,“ zašeptal Mike. „Viděl jsi, jak je ten Jacob veliký? Myslím, že by Cullena dovedl složit.“ Mikovi bylo z hlasu poznat, jak by ho ta představa potěšila.

„To si nemyslím,“ nesouhlasil Ben. „Na Edwardovi něco je. Je vždycky tak… sebejistý. Mám pocit, že se o sebe dokáže postarat.“

„Já souhlasím s Benem,“ přidal se Tyler. „Navíc, kdyby ten druhý Edwarda vytočil, znáte ty jeho starší bratry, ti by se do toho určitě zapojili.“

„Byl jsi někdy poslední dobou v La Push?“ zeptal se Mike. „My jsme s Lauren jeli před pár týdny na pláž a věř mi, Jacobovi kamarádi jsou stejně velcí jako on.“

„Týjo,“ řekl Tyler. „Škoda, že se nic nesemlelo. Už se asi nikdy nedozvíme, jak by to dopadlo.“

„Mně to tak nepřipadalo,“ namítal Austin. „Možná ještě uvidíme.“

Mike se zakřenil. „Má někdo chuť si vsadit?“

„Deset na Jacoba,“ řekl Austin okamžitě.

„Deset na Cullena,“ vpadl do toho Tyler.

„Deset na Edwarda,“ souhlasil Ben.

„Jacob,“ řekl Mike.

„Hele kluci, víte, kvůli čemu to vlastně bylo?“ napadlo Austina. „To by mohlo mít vliv na sázky.“

„To si hravě domyslím,“ řekl Mike a vrhl na mě pohled ve stejnou chvíli jako Ben a Tyler.

Z jejich výrazů jsem poznala, že si nikdo z nich neuvědomil, že jsem byla na doslech. Všichni se rychle podívali jinam a honem šustili papíry na lavicích.

„Pořád říkám Jacob,“ zamumlal Mike šeptem.

4. PŘÍRODA

Měla jsem špatný týden.

Věděla jsem, že se v podstatě nic nezměnilo. Dobře, takže Victoria to nevzdala, ale o opaku jsem si stejně mohla nechat leda tak zdát. Tím, že se tu znovu objevila, se mi jenom potvrdilo to, co jsem už věděla. Žádný nový důvod k panice.

Teoreticky. Nepanikařit, to se snadněji řekne, než udělá.

Konec školy byl jen za pár týdnů, ale já jsem si říkala, jestli není trochu pošetilost jen tak sedět jako bezbranná vábivá kořist, a čekat, až se stane katastrofa. Připadalo mi příliš nebezpečné zůstávat člověkem – jenom jsem si tím říkala o malér. Někdo jako já by ani neměl *být* člověkem. Někdo s mým štěstím by měl být trochu méně bezmocný.

Ale nikdo mě nechtěl vyslyšet.

Carlisle prohlásil: „Je nás sedm, Bello. A když máme na své straně Alici, nevěřím, že by nás Victoria zaskočila nepřipravené. Myslím, že kvůli Charliemu je důležité, abychom se drželi původního plánu."

Esme mě uklidňovala: „Nikdy nedovolíme, aby se ti něco stalo, holčičko. Ty to víš. Tak se prosím neboj." A pak mě políbila na čelo.

Emmett zahlaholil: „Jsem vážně rád, že tě Edward nezabil. Všechno je mnohem zábavnější, když tě tu máme."

Rosalie se na něj rozzlobeně podívala.

Alice zvedla oči v sloup a řekla: „Jsem uražená. Přece si s tím vážně neděláš *starosti*, že ne?"

„Když o nic nejde, tak proč mě Edward táhnul na Floridu?" zeptala jsem se.

„Copak sis ještě nevšimla, Bello, že Edward má malilinko sklony k přehnaným reakcím?"

Jasper mě svým zvláštním nadáním ovládat emoce visící ve vzduchu mlčky zbavil vší paniky a napětí. Uklidnila jsem se a nechala si vymluvit svoje zoufalé prosby.

Ten klid samozřejmě pominul, jakmile jsme s Edwardem vyšli z pokoje.

Takže se všichni shodli na tom, že mám zapomenout, že mě sleduje pomatená upírka, která prahne po mé smrti. A hledět si svého.

Opravdu jsem se snažila. A kupodivu – kromě toho, že jsem byla zapsaná na seznamu ohrožených druhů – opravdu existovaly další věci, které mě zaměstnávaly a které byly skoro stejně stresující…

Protože nejvíc ze všech mě rozladila Edwardova odpověď.

„To je mezi tebou a Carlislem," řekl mi. „Samozřejmě víš, že jsem ochotný udělat z toho záležitost mezi tebou a mnou, kdykoliv budeš chtít. Moji podmínku znáš." A andělsky se usmál.

Brr. Znala jsem jeho podmínku. Slíbil, že mě promění sám, kdykoliv budu chtít… ovšem když se za něj napřed *vdám.*

Někdy jsem si říkala, jestli jenom předstírá, že mi nedokáže číst myšlenky. Jak jinak by vyhmátl zrovna tu jedinou podmínku, kterou jsem nebyla ochotná splnit? Jedinou podmínku, u které narazím.

Zkrátka a dobře, velmi špatný týden. A dnešní den byl nejhorší.

Vždycky jsem měla špatný den, když byl Edward pryč. Alice na tento víkend nepředpověděla nic mimořádného, a tak jsem ho přemluvila, aby využil příležitosti a jel si s bratry zalovit. Věděla jsem, jak ho nudí lovit snadnou kořist, která byla tady poblíž.

„Jeď a užij si to," nabádala jsem ho. „Skol několik pum na mou počest."

Nikdy bych mu nepřiznala, jak těžké to pro mě je, když je pryč – jak se mi vrací ty noční můry o tom, že jsem opuštěná. Kdyby to věděl, cítil by se strašně a bál by se vůbec mě opustit, i kdyby pro to měl ty nejzávažnější důvody. Takhle to bylo na

začátku, těsně po návratu z Itálie. Jeho zlaté oči zčernaly a on trpěl žízní víc, než bylo nutné. Tak jsem pokaždé nasadila statečnou masku a doslova jsem ho vykopala ze dveří, vždycky když Emmett s Jasperem chtěli jet na lov.

Ale myslím, že mě prokoukl. Trochu. Dnes ráno mi na polštáři nechal vzkaz:

Vrátím se tak brzy, že ani nebudeš mít čas si všimnout, že se ti po mně stýská. Hledej moje srdce – nechal jsem ho u tebe.

Takže teď jsem měla před sebou celou prázdnou sobotu a neměla jsem nic kromě ranní směny v Newtonově obchodě se sportovními potřebami, co by mě přivedlo na jiné myšlenky. Ještě jsem se mohla utěšovat uklidňujícím Aliciným slibem:

„Budu lovit blízko od domova. Kdybys mě potřebovala, jsem u tebe do čtvrt hodiny. Dohlédnu na to, aby se nic nestalo.“

Překlad: ne aby tě napadlo vyvádět něco pro zábavu jenom proto, že je Edward pryč.

Alice byla rozhodně stejně schopná poškodit mi náklaďáček jako Edward.

Snažila jsem se na to podívat z té světlé stránky. Po práci jsem měla v plánu jít pomáhat Angele s jejími oznámeními, tak to mě trochu rozptýlí. A Charlie měl díky Edwardově nepřítomnosti skvělou náladu, takže jsem si řekla, že si ji užiju, dokud trvá. Alice by se mnou strávila noc, ale nebyla jsem takový chudák, abych ji o to požádala. A pak, zítra bude Edward zase doma. Přežiju to.

Protože jsem nechtěla být v práci směšně brzy, snídala jsem velmi pomalu, jedno Cheerio po druhém. Pak jsem umyla nádobí a srovnala magnetky na ledničce do dokonalé řady. Možná se u mě začínala vyvíjet uklízecí mánie.

Poslední dva magnety – obyčejné černé kulaté, které jsem měla nejradši, protože udržely na ledničce deset listů papíru jako nic – se mému uspořádání nechtěly podřídit. Měly

obrácenou polaritu; pokaždé, když jsem se snažila zařadit ten poslední, předposlední vyskočil z místa.

Bůhvíproč – možná to byla ta počínající mánie, co já vím – mě to opravdu štvalo. Proč se prostě nemůžou chovat, jak se sluší? Hloupě umanutá jsem je pořád přistrkovala k sobě, jako kdybych čekala, že už to konečně vzdají. Mohla jsem jeden obrátit, ale připadalo by mi to jako prohra. Nakonec, zoufalá víc ze sebe než z magnetů, jsem je sundala z ledničky a přidržela je oběma rukama u sebe. Stálo to trochu námahy – byly dost silné, takže se vzpíraly –, ale donutila jsem je koexistovat vedle sebe.

„Vidíte," řekla jsem nahlas – mluvit k neživým předmětům, to je vždycky špatné znamení. „Není to tak strašné, že ne?"

Chvilku jsem tam stála jako pitomec, neschopná si přiznat, že fyzikální zákony prostě neovlivním. Pak jsem s povzdechem vrátila magnety zpátky na ledničku, dost daleko od sebe.

„K čemu to je, být tak nepřizpůsobiví," zamručela jsem na ně.

Bylo stále příliš brzy, ale rozhodla jsem se, že radši půjdu z domu dřív, než mi ty neživé předměty začnou odpovídat.

Když jsem dojela k Newtonovým, Mike metodicky zametal uličky, zatímco jeho maminka aranžovala věci na stojan na pultě. Zastihla jsem je uprostřed hádky, nevěděli, že už jsem přijela.

„Ale to je jediná doba, kdy Tyler může jet," stěžoval si Mike. „Říkala jsi, že po závěrečných zkouškách –"

„Prostě jen budeš muset počkat," odsekla paní Newtonova. „Můžete si s Tylerem vymyslet něco jiného. Nepojedeš do Seattlu, dokud policie nezastaví to, co se tam děje. Vím, že Beth Crowleyová řekla Tylerovi to samé, takže nedělej, jako kdybych byla já ta špatná – ach, dobré ráno, Bello," řekla, když mě spatřila, a rychle nasadila příjemnější tón. „Jsi tu brzy."

Karen Newtonova byla ta poslední osoba, kterou by mě napadlo požádat o pomoc v obchodě s vybavením na outdoorové sporty. Dokonale odbarvené blond vlasy měla vždycky hladce sčesané do elegantního uzlu v týle, nehty měla profesionálně upravené – nejen na rukou, ale i na nohou, což

bylo vidět v sandálkách na vysokém podpatku. Ty se nepodobaly žádným z široké škály pohorek, které Newtonovi nabízeli.

„Řídký provoz," zavtipkovala jsem, když jsem si zpod pultu brala ošklivou svítivě oranžovou halenu. Byla jsem překvapená, že se paní Newtonova s tím Seattlem dopracovala k stejnému stanovisku jako Charlie. Myslela jsem, že táta jde až do extrému.

„No, ehm…" Paní Newtonova na chvilku zaváhala, rozpačitě si pohrávala s balíčkem letáků, které skládala vedle pokladny.

Zastavila jsem se s rukou na vestě. Znala jsem ten pohled.

Když jsem Newtonovým oznámila, že tu letos v létě nebudu pracovat – a vlastně je v plné sezóně nechala na holičkách –, začali zaučovat Katie Marshallovou, aby nastoupila na moje místo. Nemohli si dovolit platit nás obě současně, takže když to vypadalo, že se zákazníci nepohrnou…

„Chtěla jsem ti zavolat," pokračovala paní Newtonova. „Myslím, že dneska toho nebudeme mít kdovíkolik na práci. Asi to tu s Mikem zvládneme sami. Omlouvám se, že jsi musela vstávat brzy a jet sem…"

Za normálních okolností bych byla z podobné situace nadšená. Ale dneska… ani ne.

„Dobře," povzdechla jsem si a svěsila ramena. Co teď budu dělat?

„To není fér, mami," řekl Mike. Jestli Bella chce pracovat –"

„Ne, to nevadí, paní Newtonova. Vážně, Miku. Stejně se musím učit na závěrečné zkoušky a tak…" Nechtěla jsem být zdrojem rodinného nesouladu, když se už tak hádali.

„Díky, Bello. Miku, vynechal jsi čtvrtou uličku. Ehm, Bello, nemohla bys tyhle letáky hodit do kontejneru, až půjdeš? Slíbila jsem té dívce, co je tu nechala, že je položím na pult, ale nemám tu pro ně místo."

„Jistě, samozřejmě." Uklidila jsem vestu, pak jsem si do podpaží nacpala letáky a vydala se do mrholivého deště.

Kontejner na odpad stál vedle obchodu, kousek od parkoviště pro zaměstnance. Vlekla jsem se k němu a cestou jsem rozmrzele nakopávala kamínky. Už jsem chtěla hodit balík jasně žlutých papírů do smetí, když mi padl do očí titulek vytištěný tučným písmem. Zvláště jedno slovo upoutalo mou pozornost.

Chytla jsem papír oběma rukama a zírala na obrázek pod nadpisem. V krku se mi udělal knedlík.

ZACHRAŇTE OLYMPIJSKÉHO VLKA

Pod těmi slovy byla podrobná kresba vlka stojícího u jedle, s hlavou zvrácenou dozadu, jak vyje na měsíc. Ten obrázek mě úplně rozhodil; vlk vypadal tak žalostně a opuštěně. Jako kdyby vyl žalem.

A pak jsem se rozběhla k autu, letáky stále v ruce.

Čtvrt hodiny – víc jsem neměla. Ale to by mělo stačit. Do La Push to bylo patnáct minut jízdy, hranici určitě přejedu o něco dřív, než se dostanu do města.

Náklaďáček s řevem naskočil bez sebemenšího problému.

Alice tenhle můj krok nemohla vidět, protože jsem to neplánovala. Okamžité rozhodnutí, to byl ten klíč! A pokud se dokážu přesunout dostatečně rychle, mělo by mi to vyjít.

Ve spěchu jsem odhodila vlhké letáky a ty se rozsypaly v žluté změti po sedadle spolujezdce – stovka tučných titulků, stovka vyjících vlků rýsujících se na světlém pozadí.

Ujížděla jsem po mokré silnici, stěrače zapnuté na vysokou rychlost, a nevšímala si sténání starého motoru. Osmdesátka, víc jsem z náklaďáčku nevymáčkla, a jen jsem se modlila, aby to stačilo.

Neměla jsem ponětí, kde je hraniční čára, ale když jsem míjela první domy kolem La Push, začala jsem se cítit bezpečněji. Tohle je určitě za hranicí, sem mě Alice nesmí pronásledovat.

Zavolám jí, až dorazím odpoledne k Angele, říkala jsem si, aby věděla, že se mi nic nestalo. Není důvod, aby se plašila.

Není nutné, aby se na mě zlobila – Edward se i tak bude zlobit za dva, až se vrátí.

Náklaďáček přímo supěl, když jsem se skřípotem zastavila před známým vybledle červeným domem. V krku mi zase narostl knedlík, když jsem se rozhlížela po místech, kde jsem mívala útočiště. Už je to tak dlouho, co jsem tu byla naposledy.

Než jsem zhasla motor, Jacob už stál ve dveřích, ve tváři šokovaný výraz.

Když vrčení auta ustalo a rozhostilo se ticho, uslyšela jsem, jak hlasitě vydechl.

„Bello?“

„Ahoj, Jaku!“

„Bello!“ zakřičel v odpověď a ten úsměv, na který jsem čekala, se mu roztáhl po obličeji jako slunce, které se vylouplo z mraků. Bílé zuby mu jasně svítily proti rusé kůži. „Já tomu nemůžu uvěřit!“

Utíkal k autu, napůl mě vytáhl otevřenými dveřmi a pak jsme oba radostí poskakovali jako malé děti.

„Jak ses sem dostala?“

„Utekla jsem!“

„Úžasné!“

„Ahoj, Bello!“ Billy vyjel ze dveří, aby se podíval, co je to venku za rozruch.

„Dobrý den, Bil-!“

V tu chvíli mi došel dech – Jacob mě popadl a objal tak těsně, že jsem nemohla dýchat, a točil se se mnou do kruhu.

„Páni, jsem tak rád, že tě vidím!“

„Nemůžu… dýchat,“ lapala jsem po vzduchu.

Zasmál se a postavil mě na zem.

„Vítej zpátky, Bello,“ přivítal mě s úsměvem. A znělo to tak procítěně, že mi připadalo, jako by řekl *vítej doma*.

* * *

Šli jsme se projít, příliš vzrušení, abychom dovedli v klidu sedět doma. Jacob při chůzi prakticky nadskakoval a já jsem mu

musela každou chvíli připomínat, že nedokážu dělat třímetrové kroky.

Jak jsme šli, cítila jsem se, jak se usazuji do jiné polohy své osobnosti, získávala navrch ta stránka, kterou jsem měla s Jacobem. Trochu mladší, trochu nezodpovědnější. Bytost, která může příležitostně provést nějakou opravdovou hloupost prostě jen tak, bez pořádného důvodu.

Bujarost nám vydržela prvních několik témat rozhovoru: jak se máme, co děláme, jak dlouho jsem tu nebyla a co mě sem přivedlo. Když jsem mu váhavě pověděla o tom letáku s vlkem, hlasitě se rozesmál a ozvěna jeho smíchu se odrážela od okolních stromů.

Ovšem když jsme pak zezadu obešli obchod a prodírali se hustým podrostem, který lemoval protější konec První pláže, dostali jsme se k těžším místům. Až příliš brzy jsme se dostali k důvodům našeho dlouhého odloučení a já jsem se dívala, jak obličej mého kamaráda ztvrdl do nepřátelské masky, která mi byla až moc povědomá.

„Tak jak to tedy je?“ zeptal se mě Jacob a přílišnou silou nakopl kousek naplaveného dřeva, který mu ležel v cestě. Dřívko plachtilo po písku a s klepnutím dopadlo na kamení. „Myslím jako… od té doby, co jsme se posledně… no, předtím, víš…“ Slova mu nešla přes jazyk. Zhluboka se nadechl a zkusil to znovu. „Chci se zeptat… je všechno zase jako předtím, než odešel? Všechno jsi mu odpustila?“

Zhluboka jsem se nadechla. „Nebylo co odpouštět.“

Chtěla jsem tuhle část přeskočit, kdo koho zradil, kdo komu co vyčítá, ale věděla jsem, že si o tom musíme promluvit, jinak se přes to nehneme.

Jacob zkřivil obličej, jako kdyby zrovna kousl do citronu. „Mrzí mě, že si tě Sam nevyfotil, když tě tehdy v noci loni v září našel. To by byl důkazní materiál číslo jedna.“

„Nikdo není obžalovaný.“

„Ale možná by měl být.“

„Ani ty bys mu nedával za vinu, že odešel, kdybys věděl, proč to udělal.“

Pár vteřin si mě hněvivě měřil. „Dobře," odsekl kysele. „Tak mi to vysvětli."

Jeho nepřátelskost mě rozčilovala – rozdíral citlivé místo; bolelo mě, že se na mě zlobí. Připomnělo mi to jedno nešťastné odpoledne, už je to dávno, kdy mi řekl, že nemůžeme být kamarádi, protože mu to Sam nařídil. Chviličku mi trvalo, než jsem se zase uklidnila.

„Edward mě loni na podzim opustil, protože si myslel, že bych se neměla stýkat s upíry. Myslel si, že pro mě bude prospěšnější, když odejde."

Jacob měl dlouhé vedení. Chvíli mu trvalo, než to skousnul. Ať chtěl předtím říct cokoliv, rozmyslel si to. Byla jsem ráda, že neví, jaký katalyzátor spustil Edwardovo jednání. Mohla jsem si jenom domýšlet, jak by reagoval, kdyby věděl, že se mě Jasper pokusil zabít.

„Ale přesto se vrátil, ne?" zamručel Jacob. „Velká škoda, že se toho rozhodnutí nedržel."

„Jestli si vzpomínáš, tak já jsem jela za ním a přivezla ho zpět."

Jacob se na mě chvíli díval a pak ustoupil. Jeho obličej se uvolnil a hlas měl klidnější, když promluvil.

„To je pravda. Já jsem to vlastně nikdy neslyšel celé. Co se stalo?"

Váhavě jsem se kousala do rtu.

„Je to tajemství?" Jeho hlas nabral posměšný tón. „Nebo mi to nesmíš říct?"

„Ne," odsekla jsem. „Jenom je to vážně na dlouhé vypravování."

Jacob se arogantně usmál, otočil se a kráčel dál po pláži. Očekával, že půjdu za ním.

Nebavilo mě být s ním, když se takhle choval. Vlekla jsem se automaticky za ním a nebyla si jistá, jestli bych se neměla otočit a odejít. Ale až dorazím domů, budu se muset setkat s Alicí… řekla jsem si, že není kam spěchat.

Jacob došel k velkému, známému kusu naplaveného dřeva – byl to celý strom s kořeny a se vším, vybělený a zabořený hluboko do písku; svým způsobem to byl *náš* strom.

Posadil se na tu přirozenou lavičku a poklepal na místo vedle sebe.

„Mně dlouhé vypravování nevadí. Je to aspoň trochu akční?"

Zvedla jsem oči v sloup a sedla si vedle něj. „Je to docela akční," připustila jsem.

„Kdyby to nebylo akční, nebyl by to žádný pořádný horor."

„Horor!" ušklíbla jsem se. „Budeš poslouchat, nebo mi budeš skákat do řeči s drzými poznámkami o mých přátelích?"

Předstíral, že si zamyká pusu a hází neviditelný klíč přes rameno. Snažila jsem se neusmát, ale nepovedlo se mi to.

„Budu muset začít tím, u čeho už jsi byl," usoudila jsem a snažila se urovnat si příběh v hlavě, než začnu.

Jacob zvedl ruku.

„No prosím."

„To jsem rád," řekl. „Tehdy jsem moc dobře nechápal, co se děje."

„Jo, no, ono je to dost složité, tak dávej pozor. Víš, jak Alice *vidí* věci?"

Zamračil se – vlci nebyli nadšení z toho, že legendy o nadpřirozených schopnostech upírů se zakládají na pravdě –, což jsem považovala za souhlas a pokračovala s líčením závodu po Itálií na záchranu Edwarda.

Zestručnila jsem to, co to šlo – vynechala jsem všechno, co nebylo podstatné. Snažila jsem se vyrozumět Jacobovy reakce, ale z jeho obličeje se nedalo nic vyčíst, když jsem vyprávěla, jak Alice viděla, že Edward plánuje sebevraždu, když se dozvěděl o mé smrti. Někdy se Jacob zdál tak hluboko ponořený do myšlenek, že jsem si nebyla jistá, jestli mě ještě poslouchá. Přerušil mě jenom jednou.

„Ta věštecká pijavice nás tedy nevidí?" zeptal se, ve tváři rozzuřený a veselý výraz současně. „Vážně? To je *skvělé!*"

Zatnula jsem zuby a seděli jsme mlčky, on s vyčkávavým obličejem, jak chtěl slyšet pokračování. Rozhněvaně jsem se na něj dívala, dokud si neuvědomil svou chybu.

„Jejda!“ řekl. „Promiň.“ Znovu si zamkl pusu.

Jeho reakce byly čitelnější, když jsem se dostala k té části s Volturiovými. Zatínal zuby, na pažích mu naskočila husí kůže a chřípí se mu chvělo. Nezabíhala jsem do podrobností, jenom jsem mu pověděla, že nás Edward svými slovy vysekal z problému, a pomlčela jsem o slibu, který jsme museli dát, i o tom, jakou návštěvu očekáváme. Nechtěla jsem se s Jacobem dělit o své noční můry.

„Teď znáš celý příběh,“ shrnula jsem. „Takže teď jsi s povídáním na řadě ty. Co se stalo, když jsem byla tenhle víkend u mámy?“ Věděla jsem, že mi Jacob poví víc podrobností než Edward. Nebál se, že mě vyděsí.

Jacob se naklonil dopředu, okamžitě zaujatý. „No, tak v sobotu v noci jsme s Embrym a Quilem běhali na hlídce, jenom taková rutinní záležitost, když najednou z ničeho nic – bum!“ Rozhodil paže, aby předvedl výbuch. „Bylo to tam – čerstvá stopa, ani ne čtvrt hodiny stará. Sam chtěl, abychom na něj počkali, ale já jsem nevěděl, že jsi pryč, a nevěděl jsem, jestli tě tvoje pijavice hlídají, nebo ne. Takže jsme se po ní vydali plnou rychlostí, ale překročila smluvní hranici, než jsme ji dopadli. Rozmístili jsme se podél hranice v naději, že ji zase překročí. Pěkně nás to štvalo, to ti teda povím.“ Potřásl hlavou a vlasy, které si nechal narůst místo toho krátkého sestřihu, který nosil, když se přidal ke smečce, mu spadly do očí. „Skončili jsme moc daleko na jihu. Cullenovi ji pronásledovali zpátky na naši stranu jenom pár mil severně od nás. Byla by to parádní léčka, kdybychom věděli, kde čekat.“

Zavrtěl hlavou a zašklebil se. „V tu chvíli začala být situace riskantní. Sam a ostatní ji dohonili dřív než my, ale ona tancovala přímo podél hranice, a na druhé straně byla celá upíří smečka. Ten velký, jak se jmenuje –“

„Emmett.“

„Jo, ten. Ten proti ní udělal výpad, ale ta zrzunda je rychlá! Letěl těsně za ní a skoro narazil do Paula. Takže Paul… no, vždyť ho znáš.“

„Jo.“

„Zapomněl, na co se má soustředit. Nemůžu říct, že bych se na něj za to zlobil – ta velká pijavice byla přímo na něm. Vyskočil – hele, nedívej se na mě takhle. Ten upír byl na našem území.“

Snažila jsem se zklidnit obličej, aby mohl pokračovat. Nehty se mi zarývaly do dlaní, jak bylo jeho vypravování napínavé, ačkoliv jsem věděla, že všechno dobře dopadlo.

„No, Paul se netrefil, a ten velký se vrátil zpátky na svou stranu. Ale v tu chvíli ta, ehm, no, ta… ehm… blondýna…“ Jacobův výraz byl komickou směsicí znechucení a nechtěného obdivu, jak se snažil přijít na slovo, kterým popsat Edwardovu sestru.

„Rosalie.“

„No když to říkáš. Vážně vypadala, že ho chce začít bránit, takže já se Samem jsme se postavili Paulovi po boku. Pak jejich vůdce a ten druhý blonďák –“

„Carlisle a Jasper.“

Věnoval mi zoufalý pohled. „Víš, mně je fakt jedno, jak se jmenují. No to je fuk, tak *Carlisle* promluvil se Samem ve snaze celou záležitost uklidnit. Pak to bylo divné, protože všichni se opravdu rychle uklidnili. Mohl za to ten druhý, o kterém jsi mi povídala, ten nám přeházel emoce v hlavě. A ačkoliv jsme věděli, co dělá, nedokázali jsme *nebýt* klidní.“

„Jo, to znám, vím, jaký je to pocit.“

„Vážně otrava, takový je to pocit. Jenomže otrávená můžeš být až potom.“ Zavrtěl hněvivě hlavou. „Takže Sam a ten hlavní upír se shodli, že Victoria je priorita, a zase jsme po ní vystartovali. Carlisle nás vedl, takže jsme mohli správně sledovat její pach, ale pak se dostala na útesy severně od území Makahů, přímo tam, kde se hranice na pár mil stýká s pobřežím. Zase to vzala do vody. Obr a kliďas chtěli svolení překročit hranici, aby po ní mohli jít, ale my jsme samozřejmě řekli ne.“

„Dobře. Chci říct, od vás to byla hloupost, ale já jsem ráda. Emmett není nikdy dost opatrný. Mohla mu ublížit."

Jacob se ušklíbl. „Takže tvůj upír ti řekl, že jsme bezdůvodně napadli jeho naprosto nevinnou smečku –"

„Ne," přerušila jsem ho. „Edward mi řekl to samé co ty, jenom ne s tolika podrobnostmi."

„Hm," ucedil Jacob šeptem a pak se sklonil a z toho milionu oblázků, co měl u nohou, zvedl kamínek. Jen tak zlehka švihl rukou a poslal ho dobrých sto metrů obloukem do zátoky. „No, ona se vrátí, počítám. Ještě budeme mít šanci."

Otřásla jsem se; samozřejmě, že se vrátí. Opravdu mi to Edward příště poví? Nebyla jsem si jistá. Budu muset sledovat Alici, dívat se a hledat známky toho, že se má situace opakovat…

Jacob jako by si mojí reakce nevšiml. Zíral do vln se zamyšleným výrazem ve tváři, široké rty našpulené.

„Na co myslíš?" zeptala jsem se po dlouhé chvíli ticha.

„Myslím na to, co jsi mi řekla. Na to, když tě ta věštkyně viděla skočit z útesu a myslela si, že jsi spáchala sebevraždu, a jak se to celé vymklo kontrole… Uvědomuješ si, že kdybys na mě prostě čekala, jak jsi měla, tak by ta pij– *Alice* nemohla vidět, jak skáčeš? Nic by se nezměnilo. Teď bychom asi byli u mě v garáži jako každou jinou sobotu. Ve Forks by nebyli žádní upíři, a ty a já…" Odmlčel se, hluboko ponořený v myšlenkách.

Uvedlo mě do rozpaků, jak to řekl, jako kdyby to byla dobrá věc, nemít ve Forks žádné upíry. Srdce se mi trhaně rozbušilo z prázdnoty představy, kterou vykreslil.

„Edward by se stejně vrátil."

„Víš to tak jistě?" zeptal se. S vyslovením Edwardova jména se jeho bojovnost vrátila.

„Když jsme byli od sebe… Nepřineslo to nic dobrého ani jednomu z nás."

Chtěl něco říct, podle výrazu jsem poznala, že je rozzlobený, ale zarazil se, nadechl se a začal znovu.

„Věděla jsi, že se na tebe Sam zlobí?"

„Na mě?“ Chvilku mi to trvalo. „Aha. Chápu. Myslí si, že by zůstali pryč, kdybych tu nebyla.“

„Ne. Kvůli tomu ne.“

„Tak v čem je problém?“

Jacob se sklonil, aby vzal další kamínek. Obracel ho dokola v prstech; promluvil tichým hlasem, oči stále upřené na ten černý oblázek.

„Když Sam viděl… jaká jsi byla na začátku, když jim Billy řekl, jak se Charlie o tebe bojí, protože se tvůj stav nelepší, a když jsi pak začala skákat z útesů…“

Ušklíbla jsem se. Nikdo mi nikdy nedovolí na to zapomenout.

Jacob se mi krátce podíval do očí. „Myslel, že jsi jediná osoba na světě, která má stejně velký důvod nenávidět Cullenovy jako on sám. Připadá si trochu… zrazený, že jsi je prostě pustila zpátky do svého života, jako kdyby ti nikdy neublížili.“

Nevěřila jsem ani na okamžik, že je Sam jediný, kdo to takhle cítí. A kyselost v mém hlasu teď byla určená oběma dvěma.

„Vyřiď Samovi, ať jde do –“

„Koukni na to,“ přerušil mě Jacob a ukázal na orla, který z neuvěřitelné výšky padal do oceánu jako kámen. V poslední chvíli zabrzdil, jenom drápy na zlomek vteřiny proťal rozčeřenou hladinu. A už odlétal pryč a namáhavě přitom mával křídly, aby unesl velkou rybu, kterou ulovil.

„Tohle vidíš všude,“ řekl Jacob a jeho hlas byl najednou vzdálený. „Příroda si jede po svém – lovec a kořist, nekonečný cyklus života a smrti.“

Nechápala jsem smysl té přírodovědné přednášky; hádala jsem, že se jenom snaží změnit téma. Ale pak se na mě podíval s černým humorem v očích.

„A přesto nevidíš, že by se ryba snažila toho orla políbit. Něco takového nikdy neuvidíš.“ Výsměšně se zakřenil.

Já jsem mu to oplatila upjatým úsměvem, ačkoliv jsem v puse stále ještě měla tu kyselou pachuť. „Možná se ta ryba

snažila," nadhodila jsem. „Těžko říct, co si taková ryba myslí. Orli jsou krásní ptáci, víš."

„Tak o tom to celé je?" Jeho hlas byl najednou ostřejší. „O hezkém vzhledu?"

„Nebuď hloupý, Jacobe."

„Tak jsou v tom tedy peníze?" nedal se.

„To je pěkné," zamručela jsem a vstala ze stromu. „To mi lichotí, že máš o mně takové mínění." Otočila jsem se k němu zády a odcházela pryč.

„Ale no tak, nezlob se." Byl těsně za mnou; chytil mě za zápěstí a otočil mě. „Myslím to vážně! Snažím se to pochopit, a vůbec mi to nejde."

Rozzlobeně se mračil, takže mu obočí stínilo černé oči.

„Miluju ho. Ne proto, že je krásný, nebo proto, že je bohatý!" Prskla jsem tím slovem po Jacobovi. „Byla bych mnohem radši, kdyby nebyl ani jedno. Trošičku by se tím zmírnila ta propast mezi námi – protože i tak by byl ten nejlaskavější a nejobětavější a nejúžasnější a *nejjemnější* člověk, jakého jsem kdy poznala. Samozřejmě, že ho miluju. Je to tak těžké pochopit?"

„Je nemožné to pochopit."

„Tak mi to prosím tě vysvětli, Jacobe." Nešetřila jsem sarkasmem. „Jaký *je* dostatečný důvod, aby jeden člověk miloval druhého? Protože já to zjevně dělám špatně."

„Myslím, že v prvé řadě by ses měla poohlížet po někom, kdo patří k tvému druhu. To obvykle funguje."

„No, ty mě chceš vážně naštvat!" odsekla jsem. „To bych asi nakonec opravdu musela začít chodit s Mikem Newtonem!"

Jacob se zašklebil a kousl se do rtu. Viděla jsem, že ho moje slova ranila, ale byla jsem ještě příliš rozzlobená, abych si to vyčítala. Pustil mi zápěstí a založil si paže na prsou, otočil se ode mě a zíral do oceánu.

„Já jsem člověk," zašeptal, ale jeho hlas skoro nebylo slyšet.

„Nejsi natolik člověk jako Mike," pokračovala jsem nemilosrdně. „Pořád si myslíš, že je to ten nejdůležitější zřetel?"

„To není to samé.“ Jacob se nepřestával dívat do šedých vln. „Já jsem si to nevybral.“

Nevěřícně jsem se zasmála. „A ty myslíš, že Edward si to vybral? Nevěděl, co se s ním děje, o nic víc než ty. Taky se o tohle nehlásil zrovna dobrovolně.“

Jacob kýval hlavou dozadu a dopředu malým, rychlým pohybem.

„Víš, Jacobe, ty jsi strašně pokrytecký – když vezmeme v úvahu, že jsi vlkodlak.“

„To není to samé,“ opakoval Jacob a díval se na mě nasupeně.

„Nechápu, proč ne. Mohl bys mít pro Cullenovy *malinko* větší pochopení. Nemáš ponětí, jak jsou opravdu dobří – v jádru, Jacobe.“

Zamračil se ještě víc. „Neměli by existovat. Jejich existence je proti přírodě.“

Dlouze jsem se na něj zadívala s jedním obočím nevěřícně zdviženým. Chvíli trvalo, než si toho všiml.

„Co je?“

„Já jen, že mluvíš o tom, co je proti přírodě…,“ nadhodila jsem.

„Bello,“ řekl a jeho hlas byl pomalý a jiný. Starý. Uvědomila jsem si, že mi najednou připadá starší než já – jako rodič nebo učitel. „To, kým jsem, se zrodilo se mnou. Je to součástí toho, kdo jsem já, kdo je moje rodina, kdo jsme my všichni jako kmen – je to důvod, proč jsme stále tady.“

„Kromě toho“ – podíval se na mě, v černých očích nečitelný výraz – „já *jsem* pořád člověk.“

Zvedl mi ruku a přitiskl si ji k horečnatě horké hrudi. Skrz tričko jsem pod dlaní cítila klidné bušení jeho srdce.

„Normální lidé nedovedou pohazovat motorkami po silnici jako ty.“

Slabě se pousmál. „Normální lidé utíkají, když potkají příšeru, Bello. A já jsem nikdy netvrdil, že jsem normální. Jenom že jsem člověk.“

Nadále se na Jacoba zlobit by dalo příliš mnoho práce. S úsměvem jsem odtáhla ruku z jeho hrudi.

„Připadáš mi jako člověk, to musím uznat," souhlasila jsem tedy. „V tuhle chvíli."

„Cítím se jako člověk." Díval se za mě, jeho obličej byl daleko. Spodní ret se mu chvěl a on se do něj silně kousal.

„Ach, Jaku," zašeptala jsem a sáhla pro jeho ruku.

Kvůli tomu jsem byla tady. Kvůli tomuhle se smířím s jakýmkoliv přivítáním, které na mě čeká po návratu domů. Protože pod vším tím hněvem a sarkasmem Jacob trpěl bolestí. Právě teď to bylo v jeho očích velmi zřetelné. Nevěděla jsem, jak mu pomoct, ale věděla jsem, že se o to musím pokusit. Nešlo jen o to, že jsem mu to dlužila. Šlo taky o to, že jeho bolest zraňovala i mě. Jacob byl už dávno mojí součástí, a na tom se teď nic neměnilo.

5. OTISK

„Jsi v pořádku, Jaku? Charlie říkal, že máš těžké období… Nijak se to nelepší?“

Jeho teplá ruka se ovinula kolem mojí. „Není to tak zlé,“ řekl, ale do očí se mi nepodíval.

Šel pomalu zpátky k lavičce z naplaveného kmene, díval se na duhově zbarvené oblázky a táhl mě vedle sebe. Posadila jsem se zpátky na náš strom, ale on si radši sedl na mokrou kamenitou zem. Přemítala jsem, jestli je to kvůli tomu, abych mu neviděla do obličeje. Mou ruku nepouštěl.

Začala jsem něco povídat, abych zaplnila to ticho. „Už jsem tu tak dlouho nebyla. Asi mi utekla spousta věcí. Jak se mají Sam a Emily? A Embry? A stal se Quil –?“

Odmlčela jsem se uprostřed věty, protože jsem si vzpomněla, jak je Jacob na tohle téma citlivý.

„No jo, Quil,“ povzdechl si.

Takže se to muselo stát – Quil se určitě přidal ke smečce.

„To mě mrzí,“ zamumlala jsem.

K mému překvapení Jacob odfrkl. „Ale *jemu* to neříkej.“

„Jak to myslíš?“

„Quil soucit nepotřebuje. Právě naopak – je nadšený. Naprosto unešený.“

Tohle mi nedávalo žádný smysl. Všichni ostatní vlci byli tak nešťastní z představy, že má jejich kamarád sdílet stejný osud. „Cože?“

Jacob zvrátil hlavu dozadu, aby se na mě podíval. Usmál se a zakoulel očima.

„Quil si myslí, že je to ta nejúžasnější věc, jaká se mu kdy stala. Částečně proto, že konečně ví, o co jde. A je nadšený, že má zpátky kamarády – že patří k zasvěcencům.“ Jacob si zase

odfrkl. „To by nikoho nemělo překvapovat, řekl bych. To je mu tak podobné.“

„Jemu se to *líbí?*“

„Upřímně… vlastně většině z nich,“ přiznal Jacob pomalu. „Rozhodně to má své dobré stránky – ta rychlost, svoboda, síla… pocit – pocit *rodiny…* My dva se Samem jsme jediní, které to naštvalo. A Sam už se s tím dávno vyrovnal. Takže teď jsem ufňukánek já.“ Jacob se zasmál sám sobě.

Bylo toho tolik, co jsem chtěla vědět. „Proč jste vy dva se Samem jiní? A vůbec, co se stalo Samovi? V čem je jeho problém?“ Otázky se hrnuly, a nebyl prostor na jejich zodpovězení. Jacob se znovu zasmál.

„To je dlouhý příběh.“

„Já jsem ti taky vyprávěla dlouhý příběh. Navíc s návratem nespěchám,“ řekla jsem a pak jsem se ušklíbla, jak jsem si vzpomněla na průšvih, který mě čeká.

Rychle se po mně podíval, protože slyšel ten podtón skrytý za mými slovy. „Bude se na tebe zlobit?“

„Ano,“ přiznala jsem. „Opravdu nesnáší, když dělám věci, které považuje za… riskantní.“

„Jako scházet se s vlkodlaky.“

„Jo.“

Jacob pokrčil rameny. „Tak se nevracej. Budu spát na gauči.“

„To je skvělý nápad,“ zabručela jsem. „Protože pak si pro mě přijde.“

Jacob se napjal a pak se smutně usmál. „Vážně?“

„Kdyby se bál, že jsem zraněná nebo něco – asi by přišel.“

„Můj nápad zní čím dál líp.“

„Prosím tě, Jaku. To mě vážně dohání k šílenství.“

„Co?“

„Že vy dva jste připravení se navzájem zabít!“ zlobila jsem se. „Z toho se zblázním. Proč se prostě nemůžete chovat civilizovaně?“

„On je připravený mě zabít?“ zeptal se Jacob s hrozivým úsměvem, nedbaje o můj hněv.

„Asi ne tolik jako ty!“ uvědomila jsem si, že křičím. „Alespoň *on* k tomu dovede přistupovat jako dospělý. Ví, že ublížit tobě by znamenalo ublížit mně – a to on by nikdy neudělal. Ale tobě na tom asi vůbec nezáleží!“

„Jo, správně,“ zamručel Jacob. „Jsem si jistý, že je to hotový pacifista.“

„Hu!“ Vytrhla jsem mu svou ruku a odstrčila jeho hlavu. Pak jsem si přitáhla kolena k hrudi a pevně je objala pažemi.

Nasupeně jsem se dívala na horizont a trucovala jsem.

Jacob pár minut mlčel. Nakonec vstal ze země, posadil se vedle mě a položil mi paži kolem ramen. Setřásla jsem ji.

„Promiň,“ omlouval se tiše. „Budu se snažit chovat slušně.“

Neodpověděla jsem.

„Pořád chceš slyšet o Samovi?“ zeptal se.

Pokrčila jsem rameny.

„Jak jsem říkal, je to dlouhý příběh. A velmi… zvláštní. V tomhle novém životě je tolik zvláštních věcí. Neměl jsem čas povědět ti z toho ani polovinu. A ta záležitost se Samem – no, já nevím, jestli vůbec budu schopný to správně vysvětlit.“

I když jsem se na něj zlobila, jeho slova pobídla mou zvědavost.

„Poslouchám,“ řekla jsem upjatě.

Koutkem oka jsem viděla, jak se jedna strana jeho obličeje roztáhla do úsměvu.

„Sam to měl o tolik těžší než my ostatní. Protože byl první a byl sám a neměl nikoho, kdo by mu řekl, co se děje. Dědeček mu umřel, ještě než se narodil, a jeho otec tu nikdy nebyl. Nebyl nikdo, kdo by rozpoznal znamení. Když se to stalo poprvé – když se poprvé proměnil –, myslel si, že se zbláznil. Trvalo mu dva týdny, než se uklidnil natolik, aby se mohl proměnit zpátky.

To bylo předtím, než jsi přijela do Forks, takže si to nemůžeš pamatovat. Samova matka a Leah Clearwaterová zburcovaly pátrací oddíly a policii, aby ho hledaly. Lidé si mysleli, že došlo k nějaké nehodě nebo tak něco…“

„Leah?“ zeptala jsem se překvapeně. Leah byla Harryho dcera. Když jsem uslyšela její jméno, automaticky ve mně vyvolalo lítost. Harry Clearwater, Charlieho přítel od dětství, zemřel letos na jaře na srdeční infarkt.

Jeho hlas se změnil, ztěžkl. „Jo. Leah a Sam byli nejzamilovanější pár na střední škole. Začali spolu chodit, už když byla v prváku. Byla šílená, když zmizel.“

„Ale on a Emily –“

„K tomu se dostanu – je to součást příběhu,“ řekl. Pomalu se nadechl a pak naráz vydechl.

Napadlo mě, že je asi hloupost myslet si, že Sam nikdy nikoho nemiloval, dokud se neobjevila Emily. Lidé se většinou zamilují a odmilují mnohokrát za život. To jenom že jsem Sama s Emily viděla, a nedovedla jsem si ho představit s nikým jiným. To, jak se na ni díval… no, připomnělo mi to pohled, který jsem občas vídala v Edwardových očích – když se na mě díval.

„Sam se vrátil,“ pokračoval Jacob, „ale nechtěl nikomu říct, kde byl. Vedly se řeči – většinou že je to darebák. A pak se Sam jednoho odpoledne náhodou setkal s Quilovým dědečkem, když starý Quil Ateara přišel navštívit paní Uleyovou. Sam si s ním potřásl rukou. Starý Quil měl málem záchvat.“ Jacob přestal vyprávět a rozesmál se.

„Proč?“

Položil mi ruku na tvář a přitáhl si můj obličej, abych se na něj podívala – sklonil se ke mně, jeho obličej byl jen pár centimetrů od mého. Jeho dlaň mě pálila na kůži, jako kdyby měl horečku.

„Aha, chápu,“ řekla jsem. Bylo to nepříjemné, mít obličej tak blízko u jeho a cítit jeho horkou ruku na kůži. „Sam měl teplotu.“

Jacob se znovu zasmál. „Sam měl ruku horkou, jako kdyby ji položil na rozpálená kamna.“

Byl tak blízko, cítila jsem jeho teplý dech. Nenuceně jsem zvedla ruku, abych sundala jeho dlaň, která mě pálila do tváře, ale propletla jsem jeho prsty se svými, abych se ho nedotkla.

Usmál se a zase se zaklonil, můj pokus o nenucenost ho neoklamal.

„Takže pan Ateara šel přímo za ostatními z rady starších," pokračoval Jacob. „Ti byli jediní, kteří stále věděli, oč jde, kteří to pamatovali. Pan Ateara, Billy a Harry totiž viděli proměnu svých dědečků. Když jim o tom starý Quil pověděl, potají se sešli se Samem a všechno mu vysvětlili.

Ulevilo se mu, když to pochopil – když už nebyl sám. Věděli, že nebude jediný, koho návrat Cullenových postihne –" vyslovil jejich jméno s podvědomým nepřátelstvím –, „ale nikdo ještě nebyl dost starý. Takže Sam čekal, až se k němu přidáme my ostatní…"

„Cullenovi o tom neměli tušení," řekla jsem šeptem. „Nevěděli, že tady vlci stále existují. Nevěděli, že když sem přijdou, vyvolají vaši proměnu."

„To nic nemění na skutečnosti, že to zavinili."

„Připomeň mi, abych přimhouřila oko nad tvými nectnostmi."

„Myslíš, že bych měl odpouštět jako ty? Nemůžeme být všichni světci a mučedníci."

„Chovej se jako dospělý, Jacobe."

„Rád bych," zašeptal tiše.

Zírala jsem na něj, snažila se pochopit smysl jeho odpovědi. „Cože?"

Jacob se uchechtl. „To je jedna z těch mnoha věcí, o kterých jsem se zmiňoval."

„Ty… nemůžeš… dospět?" řekla jsem rozpačitě. „Ty co? Nestárneš? To je vtip?"

„Ne," pronesl s důrazem.

Cítila jsem, jak se mi krev nahrnula do obličeje. Slzy – slzy vzteku – se mi vehnaly do očí. Zuby mi slyšitelně skřípaly.

„Bello? Co jsem řekl?"

Znovu jsem byla na nohou, ruce zaťaté do pěstí, celé tělo se mi třáslo.

„Ty – nestárneš," zavrčela jsem skrz zuby.

Jacob mě lehce zatahal za paži, snažil se mě přimět, abych se posadila. „Nikdo z nás. Co je to s tebou?“

„Jsem tady jediná, kdo musí být *starý?* Stárnu každým dalším dnem!“ Skoro jsem vykřikla a rozhodila ruce do vzduchu. Někde v zastrčeném kousku mozku jsem si uvědomila, že zuřím jako Charlie, ale tahle rozumně uvažující část mé mysli byla silně zastíněna tou nerozumnou. „*Zatraceně!* Co je tohle za svět? Jaká je to *spravedlnost?*“

„Uklidni se, Bello.“

„Zmlkni, Jacobe. Prostě zmlkni! To je *tak* nefér!“

„Vážně sis právě dupla? To jsem vždycky viděl jenom u holek v televizi.“

Nepříjemně jsem zavrčela.

„Není to tak zlé, jak si asi myslíš. Posaď se a já ti to vysvětlím.“

„Zůstanu stát.“

Zakoulel očima. „Dobře. Jak chceš. Ale poslyš, já taky zestárnu… jednou.“

„To mi vysvětli.“

Poplácal strom. Chvíli jsem se mračila, ale pak jsem se posadila. Moje rozčilení shořelo stejně náhle, jak vzplanulo, a už jsem byla dost klidná na to, aby mi došlo, že ze sebe dělám blázna.

„Když se dokážeme natolik ovládat, abychom s tím mohli přestat…,“ vysvětloval Jacob. „Když se na dost dlouhou dobu přestaneme přeměňovat, zase zestárneme. Není to snadné.“ Najednou pochybovačně zavrtěl hlavou. „Myslím, že to bude trvat opravdu dlouho, než se naučíme takovému sebeovládání. Ani Sam to ještě úplně nedokáže. Samozřejmě taky nepomáhá, že kousek od nás žije velká smečka upírů. Nepřipadá vůbec v úvahu, že bychom s tím mohli přestat, když kmen potřebuje ochránce. Ale nemusíš kvůli tomu tak vyšilovat, protože já už jsem stejně starší než ty, rozhodně po fyzické stránce.“

„O čem to mluvíš?“

„Podívej se na mě, Bells. Vypadám na šestnáct?“

Přejela jsem pohledem shora dolů jeho mamutí figuru a snažila se o nezávislý názor. „No, to zrovna nevypadáš."

„No jistě. Protože když se vlkodlačí gen spustí, dorosteme do dospělé velikosti během pár měsíců. Ten růstový spurt je pekelný." Zašklebil se. „Fyzicky je mi pravděpodobně dvacet pět nebo tak nějak. Takže nemusíš vyvádět, že jsi pro mě moc stará, ještě aspoň dalších sedm let."

Dvacet pět nebo tak nějak. Ta představa mi mátla hlavu. Ale ten růstový spurt jsem si pamatovala – vzpomněla jsem si, jak jsem ho sledovala, jak se vytahuje a kulatí přímo mně před očima. Pamatovala jsem si, jak každý další den vypadal jinak… Zavrtěla jsem hlavou, připadala jsem si jako na omdlení.

„Takže, mám ti dál povídat o Samovi, nebo na mě budeš ještě chvilku protivná kvůli věcem, za které nemůžu?"

Zhluboka jsem se nadechla. „Promiň. Věk je pro mě citlivé téma. Ťal jsi do živého." Jacob přimhouřil oči a vypadalo to, že přemýšlí, jak má pokračovat.

Protože jsem nechtěla mluvit o skutečně citlivých věcech – o svých plánech do budoucnosti nebo smlouvách, k jejichž porušení by uskutečněním řečených plánů mohlo dojít, pobídla jsem ho. „Takže jakmile Sam pochopil, co se děje, jakmile měl Billyho, Harryho a pana Atearu, říkal jsi, že už to nebylo tak těžké. A pak jsi taky říkal, že to má i svoje výhody…" Krátce jsem se odmlčela. „Proč je Sam tolik nenávidí? Proč chce, abych je nenáviděla taky?"

Jacob si povzdechl. „To je právě vážně divné."

„Na divné věci jsem profík."

„Jo, já vím." Usmál se a pak pokračoval. „Tak dál. Sam věděl, co se děje, a všechno bylo skoro v pořádku. Ve většině ohledů se jeho život vrátil zpátky… no, ne sice do normálních kolejí, ale bylo to lepší." Pak se Jacobův výraz napjal, jako kdyby přicházelo něco bolestného. „Sam o tom ale s Leou nemohl mluvit. Nemáme to říkat nikomu, kdo to nesmí vědět. A nebylo pro něj ani bezpečné, aby byl s ní – ale on podváděl, zrovna jako já s tebou. Leah zuřila, že jí nechce říct, co se děje

– kde byl, kam chodí v noci, proč je vždycky tak vyčerpaný –, ale nějak to zvládali. Snažili se. Opravdu se milovali.“

„Přišla na to? To se stalo?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, to nebyl ten problém. Jednou o víkendu ji přijela navštívit z rezervace Makahů její sestřenice, Emily Youngová.“

Zalapala jsem po dechu. „Emily je Leina sestřenice?“

„Z druhého kolena. Ale jsou si blízké. Byly jako sestry, když byly malé.“

„To je… strašné. Jak Sam mohl…?“ Odmlčela jsem se a zavrtěla hlavou.

„Ještě ho tak nesuď. Vyprávěl ti někdy někdo… Slyšela jsi někdy o *otisku?*“

„Otisku?“ opakovala jsem neobvyklé slovo. „Ne. Co to znamená?“

„To je jedna z těch podivných věcí, s kterými se musíme potýkat. Nestává se to každému. Vlastně je to vzácná výjimka, ne pravidlo. Sam tou dobou už znal všechny příběhy, příběhy, které jsme vždycky považovali jen za legendy. Slyšel o otisku, ale nikdy ho ani ve snu nenapadlo…“

„Co je to?“ naléhala jsem.

Jacobovy oči byly upřené na oceán. „Sam Leu opravdu miloval. Ale když spatřil Emily, už na tom nesešlo. Někdy… nevíme přesně proč… takhle najdeme své partnerky.“ Střelil pohledem zpátky ke mně a zrudl v obličeji. „Chci říct… naše spřízněné duše.“

„Jak, takhle? To jako láska na první pohled?“ ušklíbla jsem se.

Jacob se neusmíval. Na očích jsem mu poznala, že se mu moje reakce nelíbí. „Je to trochu silnější. Absolutnější.“

„Promiň,“ zamumlala jsem. „Ty mluvíš vážně, viď?“

„Jo, to mluvím.“

„Láska na první pohled? Ale silnější?“ Můj hlas stále zněl pochybovačně, a on to slyšel.

„Ono se to těžko vysvětluje. A stejně je to jedno.“ Lhostejně pokrčil rameny. „Chtěla jsi vědět, co se stalo Samovi, že kvůli

tomu nenávidí upíry za to, že způsobili jeho proměnu, že ho přiměli nenávidět sebe samého. To se totiž stalo. Zlomil Lee srdce. Porušil každý slib, který jí kdy dal. Dennodenně musí vidět výčitky v jejích očích, a ví, že jsou oprávněné.“

Přestal najednou mluvit, jako kdyby řekl něco, co neměl v úmyslu.

„Jak se s tím vypořádala Emily? Když si byly s Leou tak blízké…?“ Sam a Emily k sobě jednoznačně *patřili,* jako dva kousky skládačky, vytvarované tak, aby jeden do druhého přesně zapadl. Přesto… jak se Emily vyrovnala se skutečností, že předtím patřil jiné? Div ne její sestře?

„Ze začátku se opravdu zlobila. Ale je těžké odolat takové míře oddanosti a zbožňování.“ Jacob si povzdechl. „A pak, jí Sam mohl říct všechno. Když najdeš svou druhou polovinu, žádná pravidla tě nedokážou svázat. Víš, jak přišla ke svému zranění?“

„Jo.“ Ve Forks se povídalo, že ji napadl medvěd, ale já jsem byla do tajemství zasvěcená.

Vlkodlaci jsou nestálí, řekl Edward. *Lidem v jejich blízkosti se může stát nehoda.*

„No, je to divné, ale tím se to pro ně nějak vyřešilo. Sam byl tak zděšený, tak sebou znechucený, tak plný nenávisti za to, co udělal… Byl by se vrhnul pod autobus, kdyby jí tím pomohl, aby se cítila lépe. Ostatně málem to udělal, jenom aby unikl výčitkám svědomí. Byl otřesený… A najednou se stalo, že *ona* chlácholila *jeho,* a potom…“

Jacob nedokončil myšlenku a já jsem vycítila, že další podrobnosti už jsou příliš osobní, aby o nich vyprávěl někomu dalšímu.

„Chudák Emily,“ zašeptala jsem. „Chudák Sam. Chudák Leah…“

„Jo, Lee zbyl v ruce černý Petr,“ souhlasil. „Nese to statečně. Půjde za družičku.“

Dívala jsem se do dálky, k rozeklaným skalám, které se na jižním okraji přístavu zvedaly z oceánu jako zavalité ulámané

prsty, a snažila jsem se srovnat si to všechno v hlavě. Cítila jsem, jak se mi dívá do obličeje a čeká, až něco řeknu.

„Stalo se to tobě?“ zeptala jsem se konečně s očima stále upřenýma před sebe. „Tohle s tou láskou na první pohled?“

„Ne,“ odpověděl okamžitě. „Sam a Jared jsou jediní.“

„Hmm,“ řekla jsem a snažila se, aby to znělo jenom jako zdvořilý zájem. Ulevilo se mi a snažila jsem se vysvětlit si svou reakci. Usoudila jsem, že jsem zkrátka ráda, že netvrdí, že mezi námi dvěma je nějaké mystické vlčí spojení. Náš vztah byl sám o sobě dost matoucí. Bohatě mi stačilo to nadpřirozeno, s kterým jsem se už musela potýkat.

Mlčel taky a ticho bylo už trochu nepříjemné. Moje intuice mi říkala, že nechci slyšet, co si myslí.

„Jak to fungovalo u Jareda?“ zeptala jsem se, abych to mlčení prolomila.

„Tam nešlo o žádné drama. Byla to prostě holka, která vedle něj už rok každý den sedávala ve škole a on se na ni nikdy dvakrát nepodíval. A pak, když se proměnil, se na ni podíval znovu a už se nikdy dívat nepřestal. Kim byla nadšená. Byla do něj hrozně zamilovaná. Celý deníček si popsala svým jménem s jeho příjmením.“ Posměvačně se zasmál.

Zamračila jsem se. „To ti Jared řekl? To neměl.“

Jacob se kousl do rtu. „Asi bych se neměl smát. Ale bylo to legrační.“

„Spřízněná duše.“

Povzdechl si. „Jared nám dobrovolně nic neřekl. O tom už jsem ti taky vyprávěl, vzpomínáš?“

„No jo. Slyšíte navzájem svoje myšlenky, ale jenom když jste vlci, viď?“

„Správně. Zrovna tak jako tvůj krvežíznivec.“ Zamračil se.

„Edward,“ opravila jsem ho.

„Jasně, jasně. To proto vím tolik o tom, jak se Sam cítil. Určitě by nám o tom všem nevyprávěl, kdyby měl na vybranou. Tuhle stránku věci nenávidíme všichni.“ Hlas mu najednou zhořkl. „Je to strašné. Žádné soukromí, žádná tajemství. Všechno, zač se stydíš, je vyložené všem na očích.“ Otřásl se.

„To zní strašně," zašeptala jsem.

„Někdy *je* to užitečné, když se potřebujeme zkoordinovat," připustil neochotně. „Jednou za uherský rok, když do našeho teritoria zabrousí nějaká pijavice. Laurent, to byla zábava. A kdyby se nám Cullenovi loni v září nepřipletli do cesty…úúú!" zasténal. „Mohli jsme ji dostat!" Jeho dlaně se zlobně zaťaly do pěstí.

Zašklebila jsem se. Jakkoliv jsem měla starost, že by Jasper nebo Emmett mohli být v bitce zraněni, nebylo to nic ve srovnání s panikou, kterou jsem cítila při představě, že by šel proti Victorii Jacob. Emmett a Jasper byli téměř nezničitelní. Horkokrevný Jacob v porovnání s nimi působil příliš lidsky. Smrtelně. Představila jsem si ho, jak stojí proti Victorii, které zářivé vlasy vlají kolem podivně kočičího obličeje… a otřásla jsem se.

Jacob se na mě zvědavě podíval. „Ale copak ty to takhle nemáš pořád? Nemáš ho v hlavě?"

„Ne, nemám. Edward se mi do hlavy nikdy nedostane. O tom si může nechat leda zdát."

Jacob se zatvářil zmateně.

„Neslyší mě," vysvětlovala jsem malinko samolibě. „Jsem jediná, u které to nedokáže. Nevíme, *proč* mu to nejde."

„To je divné," řekl Jacob.

„Jo." Sebejistota opadla. „Pravděpodobně to znamená, že nemám hlavu v pořádku," přiznala jsem.

„To já přece už dávno vím, že nemáš hlavu v pořádku," zamručel.

„Díky."

Najednou se slunce vylouplo z mraků, což bylo nečekané překvapení, až jsem musela mhouřit oči, jak mě oslňovala jeho záře odražená od vln. Všechno změnilo barvu – dosud šedivé vlny zmodraly, stromy přešly z nudně olivové na zářivě nefritovou a duhově zbarvené kamínky se třpytily jako šperky.

Chvilku jsme mhouřili oči a čekali, až si zvyknou. Nebylo nic slyšet kromě dutého řevu vln, který se odrážel ze všech

stran chráněného přístavu, měkkého přemílání kamínků ve vodě a křiku racků vysoko nad hlavami. Bylo to velmi poklidné.

Jacob se přisunul blíž ke mně, takže se mi opíral o paži. Byl tak teplý. Po chvíli jsem si stáhla nepromokavou bundu. Jacob slabě spokojeně zamručel a položil si tvář na mé temeno. Cítila jsem, jak mi slunce hřeje kůži – napadlo mě, že není zdaleka tak teplé jako Jacob – a líně jsem přemýšlela, jak dlouhou bude trvat, než se spálím.

Nepřítomně jsem zkroutila pravou ruku do strany a dívala jsem se, jak mi slunce jemně jiskří na jizvě, kterou mi tam zanechal James.

„Na co myslíš?“ zamručel Jacob.

„Na slunce.“

„Mmm. Je to příjemné.“

„Na co myslíš ty?“ zeptala jsem se.

Zasmál se pro sebe. „Vzpomínal jsem na ten slaboduchý film, na který jsi mě vzala. A na Mika Newtona, jak všechno vyklopil do záchodu.“

Taky jsem se zasmála, překvapená tím, jak tu vzpomínku čas změnil. Mívala jsem ji spojenou se stresem, se zmatkem. Té noci se toho tolik změnilo… A najednou jsem se dokázala smát. Byl to poslední večer, který jsme s Jacobem prožili, než se dozvěděl pravdu o svém dědictví. Poslední lidská vzpomínka. Nyní kupodivu i příjemná.

„Chybí mi to,“ řekl Jacob. „To, jak to bývalo snadné… nekomplikované. Jsem rád, že mám dobrou paměť,“ povzdechl si.

Ucítil, jak jsem se náhle napjala, protože jeho slova spustila mou vlastní paměť.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Ta tvoje dobrá paměť…“ Odtáhla jsem se od něj, abych z jeho výrazu dovedla vyčíst, co cítí. Viděla jsem zmatek. „Nevadilo by ti říct mi, jak to bylo v pondělí ráno? Myslel sis něco, co Edwarda znepokojilo.“ *Znepokojilo* nebylo to správné slovo, ale chtěla jsem slyšet odpověď, tak jsem usoudila, že bude lepší nezačínat příliš vážně.

Jacob pochopil, jeho obličej se rozjasnil a on se zasmál. „Myslel jsem prostě na tebe. Nelíbilo se mu to, viď?“
„Na mě? Na co konkrétně?“
Jacob se zasmál, tentokrát s drsným podtónem. „Vzpomínal jsem, jak jsi vypadala tu noc, kdy tě Sam našel – viděl jsem mu to v hlavě, jako bych tam byl sám; ta vzpomínka Sama od té doby pořád pronásleduje, víš. A pak jsem si vzpomněl, jak jsi vypadala, když jsi přišla poprvé k nám. Vsadím se, že si ani neuvědomuješ, jak jsi byla tehdy zřízená, Bello. Trvalo týdny, než jsi zase začala vypadat jako člověk. A vzpomínal jsem, jak sis vždycky držela ruce ovinuté kolem hrudi, jak ses snažila udržet se pohromadě…“ Jacob se otřásl a pak zavrtěl hlavou. „Je pro mě těžké vzpomínat, jak smutná jsi byla, a nebylo to *mojí* vinou. Tak jsem usoudil, že pro něj to bude těžší. A říkal jsem si, že by měl vidět, co ti provedl.“
Udeřila jsem ho do ramene. Bolela mě z toho ruka. „Jacobe Blacku, to už nikdy nedělej! Slib mi, že už to neuděláš.“
„Ani nápad. Tak dobře jsem se nebavil už kolik měsíců.“
„V tom případě ti povídám –“
„Hele, uklidni se, Bello. Kdy ho zase vůbec uvidím? Nedělej si s tím starosti.“
Vstala jsem a on mě chytil za ruku, když viděl, že se sbírám k odchodu. Snažila jsem se mu vykroutit.
„Odcházím, Jacobe.“
„Ne, ještě nechoď,“ přemlouval mě a pořád mi pevně svíral ruku. „Omlouvám se. A… dobře, už to nikdy neudělám. Slibuju.“
Povzdechla jsem si. „Díky, Jaku.“
„No tak pojď, vrátíme se k nám,“ řekl dychtivě.
„Abych řekla pravdu, myslím, že už musím jet. Angela Weberová na mě čeká a vím, že Alice si určitě dělá starosti. A já ji nechci příliš naštvat.“
„Ale vždyť jsi sotva přijela!“
„Taky mi to tak připadá,“ souhlasila jsem. Podívala jsem se na slunce, které jsem najednou měla přímo nad hlavou. Jak mohl čas utéct tak rychle?

Zamračil se, že mu nebylo vidět do očí. „Nevím, kdy tě zase uvidím," řekl ublíženým hlasem.

„Vrátím se, až bude příště zase pryč," slíbila jsem mu z náhlého popudu.

„*Pryč?*" Jacob zakoulel očima. „To je hezký způsob, jak popsat to, co dělá. Nechutní paraziti."

„Jestli nedokážeš být hodný, nevrátím se vůbec!!" vyhrožovala jsem mu a snažila se vykroutit mu svou ruku. Odmítal ji pustit.

„No tak, nezlob se," řekl s úsměvem. „To byla bezděčná reakce."

„Jestli chceš, abych se pokusila zase přijet, uděláš něco přímo teď a tady, ano?"

Čekal.

„Hele," vysvětlovala jsem. „Je mi jedno, kdo je upír a kdo vlkodlak. To je vedlejší. Ty jsi Jacob, on je Edward a já jsem Bella. A na ničem jiném nezáleží."

Jeho oči se zlehka přimhouřily. „Ale já *jsem* vlkodlak," řekl neochotně. „A on *je* upír," dodal se zjevným odporem.

„A já jsem podle zvěrokruhu Panna!" zakřičela jsem zoufale.

Zvedl obočí a zvědavýma očima sledoval můj výraz. Nakonec pokrčil rameny.

„Jestli to opravdu dokážeš chápat takhle…"

„Dokážu. Chápu to tak."

„Dobře. Jen Bella a Jacob. Nechci tady žádnou divnou Pannu." Usmál se na mě tím teplým, známým úsměvem, který mi tolik chyběl. Cítila jsem, že i mně se po tváři rozlévá úsměv.

„Vážně se mi po tobě stýskalo, Jaku," přiznala jsem znenadání.

„Mně taky." Jeho úsměv se rozšířil. Oči mu šťastně zářily, už v nich nebyla žádná rozzlobená nepřátelskost. „Víc, než tušíš. Vrátíš se brzy?"

„Jak jen to půjde," slíbila jsem.

6. ŠVÝCARSKO

Cestou domů jsem se moc nesoustředila na silnici, která se mokře leskla ve slunci. Myslela jsem na tu záplavu informací, které jsem od Jacoba slyšela, a snažila jsem se udělat si v nich pořádek, přinutit je, aby mi dávaly smysl. Ale i když jsem toho měla plnou hlavu, cítila jsem se bezstarostnější. Viděla jsem Jacoba usmívat se, vyříkali jsme si všechna ta tajemství… situace zdaleka nebyla dokonalá, ale byla mnohem lepší. Udělala jsem správně, že jsem za ním jela. Jacob mě potřeboval. A je jasné, pomyslela jsem si, jak jsem mžourala do sluníčka, že mi s ním nehrozí žádné nebezpečí.

Přišlo to z ničeho nic. V jednu chvíli nebylo ve zpětném zrcátku nic než prázdná silnice. V další vteřině se slunce odráželo od stříbrného Volva, které mi jelo přímo za zadkem.

„Ach, sakra," zakňourala jsem.

Uvažovala jsem, že zastavím. Ale na to jsem byla příliš velký zbabělec, abych se mu dokázala teď hned postavit. Počítala jsem s nějakým časem na přípravu… a že budu mít někde poblíž Charlieho, který zafunguje jako tlumič. Aby na mě Edward aspoň nekřičel.

Volvo jelo jen pár centimetrů za mnou. Dívala jsem se soustředěně na silnici před sebou.

Jako správný zbabělec jsem jela rovnou k Angele, ani jednou jsem se neodvážila setkat s jeho pohledem, kterým, jak jsem cítila, mi vypaloval díru do zpětného zrcátka.

Pronásledoval mě až k domu Weberových. Když jsem zajela k obrubníku, nezastavil, a já jsem nevzhlédla, když projížděl kolem. Nechtěla jsem vidět, jak se tváří. Jakmile byl z dohledu, utíkala jsem po krátké betonové cestičce k Angeliným dveřím.

Ben přišel otevřít, ještě jsem nestihla pořádně zaťukat, jako kdyby stál hned za dveřmi.

„Ahoj, Bello!“ řekl překvapeně.

„Ahoj, Bene. Ehm, je Angela doma?“ Napadlo mě, že snad Angela zapomněla, co jsme si domluvily, a bála jsem se představy brzkého návratu domů.

„Jistě,“ odpověděl Ben, zrovna když Angela zavolala: „Bello!“ a objevila se nahoře na schodech.

Ben koukl za mě, protože jsme oba slyšeli zvuk přijíždějícího auta; ten mě ovšem nevyděsil – tenhle motor se škytavě zastavil, následovala hlasitá rána do karburátoru, která zněla jako výstřel. To nemělo s tichým předením Volva nic společného. Tohle byla určitě návštěva, kterou Ben čekal.

„Austin je tady,“ ohlásil Ben, když k němu Angela přišla.

Na ulici se ozval klakson.

„Tak zatím čau,“ loučil se Ben. „Už teď se mi stýská.“

Ovinul paži Angele kolem krku a přitáhl si její obličej dolů na svou úroveň, aby ji mohl dychtivě políbit. Když se chvilku líbali, Austin zatroubil znovu.

„Sbohem, Ang! Miluju tě!“ zavolal Ben a prohnal se kolem mě.

Angela zakolísala, obličej lehce zrůžovělý, pak se vzpamatovala a mávala, dokud Ben s Austinem nezmizeli z dohledu. Pak se otočila ke mně a žalostně se usmála.

„Jsi hodná, že to pro mě děláš, Bello,“ řekla. „Z celého srdce děkuju. Nejenom že mi díky tobě nezůstane ochrnutá ruka, ale ještě jsi mě ušetřila dvou dlouhých hodin bezduchého, špatně nadabovaného filmu o bojových uměních.“ S úlevou si povzdechla.

„Jsem ráda, že ti můžu pomoct.“ Panika začínala ustupovat, už jsem byla schopná dýchat trochu vyrovnaněji. Připadalo mi to tady tak obyčejné. Angeliny jednoduché lidské starosti byly tak nějak uklidňující. Bylo hezké vědět, že aspoň *někde* je život normální.

Šla jsem za Angelou nahoru po schodech do jejího pokoje. Cestou odkopávala hračky, které se jí pletly pod nohy. V domě bylo nezvyklé ticho.

„Kde jsou vaši?“

„Naši vzali dvojčata na narozeninovou oslavu do Port Angeles. Nemůžu uvěřit, že mi s tím vážně chceš pomoct. Ben předstírá, že má zánět šlach.“ Zašklebila se.

„Mně to vůbec nevadí,“ řekla jsem, a pak jsem vstoupila do Angelina pokoje a spatřila ty hromady čekajících obálek.

„Och!“ zalapala jsem po dechu. Angela se ke mně otočila s omluvou v očích. Pochopila jsem, proč to odkládala a proč se z toho Ben snažil vykroutit.

„Myslela jsem, že přeháníš,“ přiznala jsem.

„Ráda bych. Víš jistě, že mi chceš pomoct?“

„Dáme se do práce. Mám celý den volno.“

Angela rozdělila hromadu na poloviny a položila před nás na stůl matčin adresář. Chvíli jsme se soustředily na práci a bylo slyšet jenom zvuk per tiše škrabajících po papíře.

„Co dělá Edward dneska večer?“ zeptala se Angela po pár minutách.

Pero se mi zarylo do obálky, na kterou jsem psala. „Emmett přijel na víkend domů. Měli by být na výpravě.“

„Říkáš to, jako by sis nebyla jistá.“

Pokrčila jsem rameny.

„Máš štěstí, že má Edward na všechno to lezení po horách a kempování bratry. Nevím, co bych dělala, kdyby Ben na ty klučičí zábavy neměl Austina.“

„Jo, outdoorové sporty, to není nic pro mě. V tom s ním nikdy nedokážu držet krok.“

Angela se zasmála. „Taky jsem radši vevnitř.“

Na chvilku se soustředila na svou hromadu. Napsala jsem další čtyři adresy. S Angelou jsem nikdy necítila nutnost vyplňovat mezery v hovoru bezduchým plkáním. Byla jako Charlie, spokojila se s mlčením.

Ale stejně jako Charlie byla někdy příliš všímavá. „Připadáš mi… taková neklidná.“

Zbaběle jsem se usmála. „Je to tak vidět?“

„Ani ne.“

Teď asi zalhala, abych se cítila líp.

„Nemusíš o tom mluvit, jestli nechceš,“ ujišťovala mě. „Ale jestli ti to pomůže, ráda si to poslechnu.“

Už jsem chtěla říct *díky, ale ne.* Koneckonců, těch tajemství, která jsem nesměla vyzradit, bylo příliš mnoho. Vlastně jsem si ani nesměla povídat o svých problémech s normálním člověkem. To bylo proti pravidlům.

A přesto jsem najednou pocítila intenzivní touhu pravidla porušit. Chtěla jsem mluvit s normální lidskou kamarádkou. Chtěla jsem si trochu postěžovat, jako každá mladá dívka. Chtěla jsem, aby moje problémy byly tak jednoduché. Bylo by hezké mít někoho, kdo nepatří k té upírsko-vlkodlačí motanici, abych si srovnala úhel pohledu. Někoho nezaujatého.

„Budu si hledět svého,“ slíbila Angela a usmála se na adresu, kterou nadepisovala.

„Ne,“ řekla jsem. „Máš pravdu. Jsem neklidná. Jde o… jde o Edwarda.“

„Co se děje?“

Bylo tak snadné povídat si s Angelou. Když se takhle zeptala, mohla jsem se spolehnout, že to není jen z protivné zvědavosti, že se nesnaží jen ze mě tahat drby, jak by to udělala Jessica. Upřímně ji mrzelo, že nejsem ve své kůži.

„No, on se na mě zlobí.“

„To si těžko dovedu představit,“ řekla. „Kvůli čemu se zlobí?“

Povzdechla jsem si. „Pamatuješ si Jacoba Blacka?“

„Aha,“ řekla.

„Jo.“

„Žárlí.“

„Ne, *nežárlí*…“ Měla jsem držet pusu zavřenou. Nebylo v mých silách pořádně jí to vysvětlit. Ale přesto jsem o tom chtěla mluvit. Do té doby mě nenapadlo, jak prahnu po rozhovoru s obyčejným člověkem. „Edward si myslí, že Jacob… na mě má špatný vliv nebo co. Jako… že je

nebezpečný. Víš, do jakých potíží jsem se dostala před pár měsíci… Ale je to celé směšné.“

Byla jsem překvapená, když jsem viděla, jak Angela vrtí hlavou.

„Co je?“ zeptala jsem se.

„Bello, já jsem viděla, jak se na tebe Jacob Black dívá. Vsadila bych se, že ve skutečnosti je za tím ta žárlivost.“

„Ale já s Jacobem nic nemám.“

„Tak to možná vidíš ty. Ale Jacob…“

Zamračila jsem se. „Jacob ví, co k němu cítím. Všechno jsem mu řekla.“

„Edward je jenom člověk, Bello. Bude reagovat jako každý jiný kluk.“

Zašklebila jsem se. Na to jsem neměla odpověď.

Pohladila mě po ruce. „On to zvládne.“

„To doufám. Jake si prochází těžkým obdobím. Potřebuje mě.“

„Vy jste si s Jacobem hodně blízcí, viď?“

„Jako rodina,“ souhlasila jsem.

„A Edward ho nemá rád… To musí být těžké. Říkám si, jak by se s tím asi vypořádal Ben?“ uvažovala.

Pousmála jsem se. „Pravděpodobně jako každý jiný kluk.“

Usmála se. „Asi jo.“

Pak změnila téma. Angela nebyla z těch, co strkají nos do cizích věcí, a zdálo se, že vycítila, že bych už neřekla – nemohla říct – nic víc.

„Včera jsem dostala rozhodnutí o přidělení koleje. Nejvzdálenější budova v celém kampusu, přirozeně.“

„A Ben už ví, kde bude bydlet?“

„V nejbližší budově. Má štěstí. A co ty? Už ses rozhodla, kam půjdeš?“

Oči jsem měla sklopené a snažila jsem se soustředit na svůj neohrabaný škrabopis. Na chviličku jsem se zadumala nad tím, že Angela s Benem budou chodit na Washingtonskou univerzitu. Za pár měsíců odjedou do Seattlu. Bude tam už bezpečno? Přestěhuje se do té doby ten hrozivý divoký mladý

upír někam jinam? Bude ohrožovat jiné místo, nějaké jiné město, kde se lidi budou třást nad novinovými titulky jako vystřiženými z hororových filmů?

Budou ty nové titulky v novinách *mojí* vinou?

Snažila jsem se setřást podobné myšlenky a odpověděla jsem na její otázku trochu opožděně. „Na Aljašku, myslím. Na tamější univerzitu v Juneau."

Slyšela jsem v jejím hlase překvapení. „Na Aljašku? Och. Vážně? Chci říct, to je skvělé. Jenom jsem si představovala, že pojedeš někam, kde je… tepleji."

Krátce jsem se zasmála, oči stále upřené na obálku. „Jo. Forks vážně změnilo můj názor na život."

„A Edward?"

Ačkoliv mě při zvuku jeho jména zašimralo v žaludku, vzhlédla jsem a usmála se na ni. „Ani pro Edwarda není na Aljašce moc zima."

Oplatila mi úsměv. „Samozřejmě." A pak si povzdechla. „Je to tak daleko. To asi nebudeš moc často jezdit domů. Bude se mi po tobě stýskat. Budeme si aspoň mailovat?"

Projel mnou záchvěv tichého smutku; možná byla chyba teď se sbližovat s Angelou. Ale nebylo by ještě smutnější nechat si tyhle poslední příležitosti ujít? Setřásla jsem nešťastné myšlenky, abych jí mohla vesele odpovědět.

„Jestli po tomhle ještě budu schopná psát." Kývla jsem k hromadě obálek, které už jsem nadepsala.

Zasmály jsme se a pak už bylo snadné vesele si povídat o škole a zkouškách, zatímco jsme dopisovaly ten zbytek – jenom stačilo, abych na to nemyslela. Stejně jsem měla naléhavější věci, z kterých budu mít těžkou hlavu.

Pomohla jsem jí také nalepit známky. Bála jsem se odejít.

„Co tvoje ruka?" zeptala se.

Protáhla jsem prsty. „Myslím, že se zotaví a že ji zase budu moct normálně používat… časem."

Dole bouchly dveře. Obě jsme vzhlédly.

„Ang?" zavolal Ben.

Snažila jsem se usmát, ale třásly se mi rty. „Myslím, že to je moje narážka, abych odešla."

„Nemusíš jít. Ačkoliv on mi pravděpodobně začne vyprávět, o čem byl ten film – do všech detailů."

„Charlie už si stejně určitě říká, kde jsem."

„Díky, že jsi mi pomohla."

„Vážně se mi tu líbilo. Měly bychom spolu zase něco podniknout. Bylo hezké udělat si čas na holčičí popovídání."

„To rozhodně."

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře.

„Pojď dál, Bene," řekla Angela.

Vstala jsem a protáhla se.

„Ahoj, Bello! Ty jsi přežila," divil se Ben a spěchal za Angelou. Podíval se, kolik jsme toho stihly. „Dobrá práce. Škoda, že už nic nezbylo, jinak bych…" Nechal svou myšlenku vyšumět a pak začal vzrušeně znovu. „Ang, já vůbec nechápu, jak sis to mohla nechat ujít! To byl úžasný film. Ta závěrečná bojová sekvence – ta ti měla takovou choreografii, to bylo neuvěřitelné! Ten chlap – no, budeš na to muset jít, abys věděla, o čem mluvím –"

Angela na mě zakoulela očima.

„Tak zítra ve škole," loučila jsem se a nervózně jsem se zasmála.

Povzdechla si. „Tak čau."

Cestou k autu jsem měla oči na stopkách, ale ulice byla prázdná. Celou cestu jsem nervózně pokukovala do všech zrcátek, ale po stříbrném autě nebylo nikde ani stopy.

Jeho auto nestálo ani před domem, což ovšem ještě nic neznamenalo.

„Bello?" zavolal Charlie, když jsem otevřela domovní dveře.

„Ahoj, tati."

Našla jsem ho v obýváku u televize.

„Tak jak ses dneska měla?"

„Dobře," řekla jsem. Mohla jsem mu klidně všechno povědět – brzy se o tom stejně dozví od Billyho. Navíc mu to udělá radost. „Nepotřebovali mě v práci, tak jsem jela do La Push."

Jeho výraz nebyl dost překvapený. Billy už s ním mluvil.

„Jak se má Jacob?“ zeptal se a snažil se o nevzrušený tón.

„Dobře,“ odpověděla jsem stejně nenuceně.

„Byla jsi u Weberových?“

„Jo. Napsaly jsme s Angelou adresy na všechna oznámení.“

„To je hezké.“ Charlie se usmál širokým úsměvem. Byl podivně soustředěný vzhledem k tomu, že se hrál zápas. „Jsem rád, že jsi taky strávila trochu času s přáteli.“

„Taky jsem ráda.“

Šla jsem do kuchyně a hledala, čím se zaměstnat. Charlie bohužel nádobí od oběda už sklidil. Stála jsem tam pár minut a zírala na jasnou skvrnu světla, kterou slunce dělalo na podlaze. Ale věděla jsem, že to nemůžu oddalovat napořád.

„Jdu se učit,“ oznámila jsem ponuře a zamířila jsem ke schodišti.

„Uvidíme se později,“ zavolal za mnou Charlie.

Jestli to přežiju, pomyslela jsem si.

Zavřela jsem pečlivě dveře svého pokoje, než jsem se otočila čelem dovnitř.

Samozřejmě že tam byl. Stál u zdi naproti mně, ve stínu vedle otevřeného okna. Obličej měl zachmuřený a jeho postoj byl napjatý. Beze slova si mě měřil.

Přikrčila jsem se a čekala, že vybuchne, ale nestalo se. Jenom se pořád díval. Možná byl tak rozhněvaný, že nedokázal mluvit.

„Ahoj,“ řekla jsem nakonec.

Jeho obličej jako by byl vytesaný z kamene. V duchu jsem počítala do sta, ale nic se nezměnilo.

„Ehm… takže jak vidíš, jsem pořád naživu,“ začala jsem.

V jeho hrudi to tiše zavrčelo, ale jeho výraz se nezměnil.

„Nic se mi nestalo,“ pokračovala jsem s pokrčením ramen.

Konečně se pohnul. Zavřel oči a dvěma prsty pravé ruky si stiskl kořen nosu.

„Bello,“ zašeptal. „Máš *vůbec* ponětí, jak málo dneska stačilo, abych překročil hranici? Abych porušil smlouvu a přišel si pro tebe? Víš, co by to znamenalo?“

Vydechla jsem a on otevřel oči. Byly tvrdé a studené jako noc.

„To nesmíš!“ řekla jsem příliš hlasitě. Snažila jsem se mluvit potichu, aby mě Charlie neslyšel, ale chtělo se mi křičet. „Edwarde, jakoukoli záminku by využili k boji. To by se jim líbilo. Nikdy nesmíš porušit pravidla!“

„Možná nejsou jediní, kdo by se rád popral.“

„Nezačínej,“ odsekla jsem. „Vy jste podepsali smlouvu – tak ji dodržujte.“

„Kdyby ti ublížil –“

„Dost!“ utnula jsem ho. „Není se čeho bát. Jacob není nebezpečný.“

„Bello.“ Zvedl oči v sloup. „Ty nejsi zrovna ten nejpovolanější, kdo má rozhodovat o tom, co je a co není nebezpečné.“

„Já vím, že se Jaka nemusím bát. A ty taky ne.“

Zatnul zuby. Ruce měl spuštěné podél těla, dlaně sevřené v pěst. Pořád stál u stěny a mně se nelíbilo, že máme k sobě tak daleko.

Zhluboka jsem se nadechla a přešla místnost. Nepohnul se, ani když jsem kolem něj ovinula paže. V kontrastu s teplem pozdně odpoledního slunce, které se opíralo do okna, mi jeho kůže připadala obzvlášť ledová. Celý vypadal jako z ledu, když takhle ztuhl.

„Omlouvám se, že ses o mě musel bát,“ zamumlala jsem.

Povzdechl si a trochu se uvolnil. Ovinul mi paže kolem pasu.

„To je slabé slovo,“ zamručel. „Byl to pro mě velice dlouhý den.“

„Neměl jsi o tom vědět,“ připomněla jsem mu. „Myslela jsem, že budeš na lovu déle.“

Pohlédla jsem mu do obličeje, do jeho ostražitých očí; nevšimla jsem si toho ve stresu okamžiku, ale byly příliš temné. Kruhy pod nimi byly temně fialové. Nesouhlasně jsem se zamračila.

„Když tě Alice viděla zmizet, vrátil jsem se,“ vysvětlil.

„To jsi neměl dělat. Teď budeš muset zase pryč." Zamračila jsem se ještě víc.

„Můžu počkat."

„To je směšné. Chci říct, vím, že mě nemohla vidět s Jacobem, ale ty jsi měl vědět –"

„Ale já jsem nevěděl," vpadl mi do řeči. „A nemůžeš čekat, že tě nechám –"

„Ale ano, můžu," přerušila jsem ho. „To je přesně to, co očekávám…"

„Tohle už se nestane."

„To je pravda! Protože příště už nebudeš reagovat tak přehnaně."

„Protože žádné příště nebude."

„Já chápu, když ty musíš odjet, i když se mi to nelíbí."

„To není to samé. Já neriskuju život."

„Já taky ne."

„Vlkodlaci představují riziko."

„Nesouhlasím."

„Já o tom nehodlám diskutovat, Bello."

„Ani já ne."

Ruce měl znovu zaťaté do pěstí. Cítila jsem je na zádech.

Najednou jsem bez přemýšlení vyhrkla: „Vážně ti jde jen o mou bezpečnost?"

„Jak to myslíš?" zeptal se.

„Není to náhodou…" Angelina teorie se mi teď zdála ještě pošetilejší než předtím. Ani se mi nechtělo dokončit myšlenku. „Zkrátka, nejde o to, že bys byl žárlivý, že ne?"

Zvedl obočí. „Nejde?"

„Mluv vážně."

„Klidně – mně na tom nic legračního nepřipadá."

Podezíravě jsem se zamračila. „Nebo… je v tom něco úplně jiného? Je někde psáno, že upíři a vlkodlaci musí být vždycky nepřátelé? Nebo se necháte zmítat testosteronem?"

Jeho oči zaplály „Tady jde *jenom* o tebe. Záleží mi jedině na tom, abys byla v bezpečí."

Ten černý oheň v jeho očích bylo nemožné zpochybňovat.

„Dobře," povzdechla jsem si. „Věřím ti. Ale chci, abys něco věděl – pokud jde o celé to nesmyslné *nepřátelství*, mě z toho vynech. Já jsem neutrální půda. Já jsem Švýcarsko. Odmítám se nechat vtáhnout do teritoriálních bojů mezi bájnými tvory. Jacob je moje rodina. Ty jsi… no, ne tak docela láska mého života, protože čekám, že tě budu milovat mnohem déle. Láska mé existence. Je mi jedno, kdo je vlkodlak a kdo je upír. Jestli se náhodou ukáže, že Angela je čarodějnice, beru ji do party taky."

Mlčky si mě měřil přimhouřenýma očima.

„Švýcarsko," opakovala jsem, abych to zdůraznila.

Zamračil se na mě a pak si povzdechl. „Bello…," začal, ale odmlčel se a s odporem nakrčil nos.

„Co je zas?"

„No… neuraz se, ale smrdíš jako pes," řekl mi.

A pak se pokřiveně usmál, takže jsem věděla, že hádka skončila. Prozatím.

* * *

Edward musel nahradit tu zmeškanou loveckou výpravu, a tak v pátek večer odjel s Jasperem, Emmettem a Carlislem pomoct nějaké rezervaci v Severní Karolíně vyřešit problém s přemnoženými pumami.

V té vlkodlačí záležitosti jsme sice nedospěli k žádné dohodě, ale necítila jsem se provinile, když jsem zavolala Jakovi – využila jsem vzácné příležitosti, když Edward odvážel domů volvo, aby pak později vyšplhal ke mně do okna – a oznámila mu, že v sobotu zase přijedu. Nedalo se to považovat za tajnůstkaření. Edward věděl, jak to cítím. A jestli mi zase pokazí náklaďáček, pak dovolím Jacobovi, aby mě vyzvedl. Forks bylo neutrální území stejně jako Švýcarsko – stejně jako já.

Takže když jsem ve čtvrtek skončila v práci a ve volvu na mě místo Edwarda čekala Alice, zpočátku jsem neměla žádné podezření. Dveře spolujezdce byly otevřené a zevnitř hrála mně

neznámá hudba, která otřásala celým autem, zvlášť když spustily basy.

„Ahoj, Alice," zakřičela jsem do toho randálu, když jsem nastupovala. „Kde máš bratra?"

Zpívala si písničku společně s kapelou. Hlasem posazeným o oktávu výš než interpret se ve složité harmonii proplétala melodií. Pokývala na mě, ale mé otázky si nevšímala, soustředila se jen na hudbu.

Zavřela jsem dveře a položila si ruce na uši. Usmála se a ztlumila zvuk, takže písnička se stala jen tichou hudební kulisou. Pak ve vteřině otočila klíčkem a dupla na plyn.

„Co se děje?" zeptala jsem se a začala jsem si připadat nesvá. „Kde je Edward?"

Pokrčila rameny. „Vyjeli brzy."

„Aha." Snažila jsem se potlačit absurdní zklamání. Jestli odjel brzy, znamená to, že se taky brzy vrátí, připomínala jsem si.

„Všichni chlapi jsou pryč, uděláme si pyžamový večírek!" oznámila mi vzrušeným popěvkem.

„Pyžamový večírek?" zopakovala jsem a moje podezření se potvrdilo.

„Nejsi nadšená?" zakřičela.

Dlouho jsem se dívala do jejích rozzářených očí.

„Tohle je únos, že ano?"

Zasmála se a přikývla. „Až do soboty. Esme to vyjednala s Charliem; zůstaneš u nás dvě noci; zítra tě odvezu do školy a zase zpátky."

Otočila jsem obličej k oknu a skřípala jsem zuby o sebe.

„Promiň," omlouvala se Alice, ale neznělo to ani trošku kajícně. „On mě podplatil."

„Jak?" zasyčela jsem skrz zuby.

„To porsche. Koupil mi úplně stejné jako to, co jsem ukradla v Itálii." Šťastně si povzdechla. „Nemám s ním jezdit kolem Forks, ale jestli chceš, mohly bychom zjistit, jak dlouho to odsud trvá do LA. – vsadím se, že bych tě do půlnoci dovezla zpátky."

Zhluboka jsem se nadechla. „Myslím, že se bez toho obejdu," povzdechla jsem si a přemáhala se, abych se nezachvěla hrůzou z té představy.

Vysokou rychlostí jsme zabočily na příjezdovou cestu a za chvíli byly u domu. Alice zastavila před garáží a já jsem se rychle rozhlédla po autech. Byl tam Emmettův velký džíp a mezi ním a Rosaliiným červeným kabrioletem stálo nablýskané kanárkově žluté porsche.

Alice půvabně vyskočila a šla si pohladit svůj úplatek. „Hezké, viď?"

„Trochu přehnané," zamručela jsem nevěřícně. „On ti dal *tohle* jenom za to, že mě dva dny budeš držet jako rukojmí?"

Alice udělala obličej.

O vteřinu později mi to docvaklo a já jsem v hrůze zalapala po dechu. „To je za to, že mě budeš hlídat pokaždé, když bude pryč, viď?"

Přikývla.

Zabouchla jsem dveře a zlostně dupala k domu. Tančila vedle mě, stále bez kajícnosti.

„Alice, nemyslíš, že to s tou kontrolou už trošičku přehání? Že se chová skoro jako maniak?"

„Ani ne." Odfrkla. „Zdá se, že si neuvědomuješ, jak nebezpečný může takový mladý vlkodlak být. Obzvlášť když já na ně nevidím. Edward pak nemá žádnou možnost, jak se dozvědět, jestli jsi v bezpečí. Neměla bys být tak nerozvážná."

Můj hlas nabral uštěpačný nádech. „No jistě, hlavně že upíří pyžamový večírek je vrcholem opatrnosti!"

Alice se zasmála. „Udělám ti pedikúru a všechno," slibovala.

Nebylo to tak špatné, až na to, že mě tu držely proti mé vůli. Esme přivezla italské jídlo – dobré, až z Port Angeles – a Alice už měla připravené moje oblíbené filmy. Byla tam i Rosalie, držela se tiše v pozadí. Alice trvala na té pedikúře a já jsem přemítala, jestli postupuje podle nějakého seznamu – možná si odškrtávala položky podle toho, co okoukala ze špatných sitcomů.

„Jak dlouho chceš zůstat vzhůru?“ zeptala se mě, když mi nehty na nohou zářily krvavou červení. Moje špatná nálada její nadšení nezkalila ani v nejmenším.

„Nechci zůstat dlouho vzhůru. Ráno máme školu.“

Našpulila pusu.

„A kde mám vůbec spát?“ Pohledem jsem si změřila pohovku. Byla trochu krátká. „Nemůžeš na mě prostě dohlížet u nás doma?“

„Co by to bylo za pyžamový večírek?“ zavrtěla Alice zoufale hlavou. „Spíš v Edwardově pokoji.“

Povzdechla jsem si. Jeho černá kožená pohovka *byla* delší než tahle. Vlastně, zlatý koberec v jeho pokoji byl pravděpodobně dost tlustý, takže ani na podlaze by se nespalo tak špatně.

„Můžu se aspoň vrátit domů pro věci?“

Zakřenila se. „O to už je postaráno.“

„Smím si půjčit tvůj telefon?“

„Charlie ví, kde jsi.“

„Nechtěla jsem volat Charliemu.“ Zamračila jsem se. „Vypadá to, že musím zrušit nějaké plány.“

„Aha.“ Zamyslela se. „Tím si nejsem jistá.“

„Alice!“ zasténala jsem hlasitě. „No tak!“

„Dobře, dobře,“ řekla a mihla se z pokoje. Byla zpět za půl vteřiny, mobilní telefon v ruce. „Tohle *výslovně* nezakázal…,“ zamumlala si pro sebe, když mi ho podávala.

Vytočila jsem Jacobovo číslo a doufala, že dnes večer neběhá venku s kamarády. Měla jsem štěstí – zvednul telefon.

„Haló?“

„Ahoj, Jaku, to jsem já.“ Alice mě chviličku sledovala nic neříkajícím pohledem, pak se otočila a šla si sednout mezi Rosalii a Esme na pohovku.

„Ahoj, Bello,“ řekl Jacob, najednou opatrný. „Co se děje?“

„Nic dobrého. Nakonec v sobotu nebudu moct přijet.“

Chviličku bylo ticho. „Pitomý krvežíznivec,“ zamručel nakonec. „Myslel jsem, že má odjet. Nemůžeš žít vlastní život, když je pryč? Nebo tě zamyká do rakve?“

Zasmála jsem se.
„Mně to nepřipadá legrační.“
„Směju se, protože jsi to skoro uhodl,“ vysvětlila jsem mu. „Ale on tu v sobotu bude, takže na tom nesejde.“
„Bude tedy lovit ve Forks?“ zeptal se Jacob úsečně.
„Ne.“ Nehodlala jsem se jím nechat vytočit. Měla jsem k hněvu skoro stejně blízko jako on. „Odjel dřív.“
„Aha. No, hele, tak přijeď hned,“ řekl s náhlou dychtivostí. „Není tak pozdě. Nebo pro tebe přijedu k Charliemu.“
„Ráda bych. Nejsem u Charlieho,“ řekla jsem kysele. „Drží mě tady tak trochu jako ve vězení.“
Mlčel, než mu to došlo, a pak zasténal.
„Přijdeme tě vysvobodit,“ slíbil plochým hlasem. Automaticky přešel do plurálu.
Po páteři mi přejel studený záchvěv, ale odpověděla jsem veselým tónem, aby poznal, že to považuju za žert. „To zní lákavě. Mučili mě tu – Alice mi lakovala nehty na nohou, představ si.“
„Myslím to vážně.“
„To nemusíš. Oni mají jenom strach o moje bezpečí.“
Znovu zavrčel.
„Já vím, že je to hloupost, ale uznej, že mají srdce na pravém místě.“
„*Srdce!*“ vysmíval se.
„Ta sobota mě mrzí,“ omlouvala jsem se. „Už musím do hajan.“ Na gauč, připomněla jsem si v duchu. „Ale brzy ti zase zavolám.“
„Víš jistě, že ti to dovolí?“ zeptal se kousavým tónem.
„Nevím,“ povzdechla jsem si. „Dobrou, Jaku.“
„Tak zatím čau.“
V tu chvíli stála Alice vedle mě a natahovala ruku po telefonu, ale já už jsem vytáčela. Viděla číslo.
„Pochybuju, že má u sebe telefon,“ řekla.
„Nechám mu vzkaz.“
Telefon zazvonil čtyřikrát, následovalo pípnutí. Neozval se žádný pozdrav.

„Máš problém," řekla jsem pomalu s důrazem na každé slovo. „Obrovský problém. Rozzuřený grizzly ti bude připadat krotký jako beránek v porovnání s tím, co na tebe čeká doma."

Zaklapla jsem telefon a položila ho Alici do nastavené ruky. „Hotovo."

Zakřenila se. „Držet rukojmí je fakt legrace."

„Jdu teď spát," oznámila jsem a zamířila ke schodům. Alice šla se mnou.

„Alice," povzdechla jsem si. „Já se nevykradu ven. Kdybych se na to chystala, tak to poznáš a chytíš mě dřív, než se o to pokusím."

„Jenom ti jdu ukázat, kde máš věci," řekla nevinně.

Edwardův pokoj byl na samém konci chodby v druhém poschodí, nemohla jsem tam netrefit, i kdybych ten obrovský dům neznala tak dobře. Ale když jsem rozsvítila světlo, zmateně jsem se zastavila. Vlezla jsem snad do špatných dveří?

Alice se uchechtla.

Rychle jsem si uvědomila, že je to skutečně jeho pokoj; jenom nábytek byl přestavěný. Pohovka byla odtažená k severní stěně a stereo přiražené k širokým policím na cédéčka – aby se uvolnilo místo pro kolosální postel, která teď celé místnosti dominovala.

Jižní prosklená stěna odrážela celou scénu jako zrcadlo, takže to vypadalo o to hůř.

Všechno bylo sladěné. Pokrývka byla matně zlatá, jen o trochu světlejší než stěny; rám byl černý, vyrobený z jemně vzorovaného tepaného železa. Tvarované kovové růžičky se v odnožích pnuly po vysokých sloupech a vytvářely nad hlavou listnaté mřížoví. Pyžamo jsem měla pečlivě složené v nohách postele, vedle taštičku s toaletními potřebami.

„Co má sakra tohle všechno znamenat?" zaprskala jsem.

„Snad si vážně nemyslíš, že by tě nechal spát na gauči!"

Nesrozumitelně jsem si pro sebe mumlala. Přikradla jsem se k posteli a honem popadla svoje věci.

„Nechám ti trochu soukromí," zasmála se Alice. „Nashle ráno."

Když jsem si vyčistila zuby a převlékla se, sebrala jsem z obrovské postele naducaný péřový polštář a zlatou přikrývku dotáhla na gauč. Věděla jsem, že se chovám hloupě, ale bylo mi to jedno. Porsche jako úplatek a obrovská postel v domě, kde nikdo nespal – to mě nadmíru rozběsnilo. Zhasla jsem světla a schoulila se na pohovku. Napadlo mě, že jsem tak rozzlobená, že možná ani nedokážu usnout.

Ve tmě přestala být prosklená stěna zrcadlem, které odráží místnost. Venku za oknem prosvítalo světlo měsíce skrz mraky. Když si moje oči přivykly, pozorovala jsem rozptýlenou záři, která osvětlovala koruny stromů a třpytila se v úzkém proužku řeky. Sledovala jsem stříbrné světlo a čekala, až mi ztěžknou víčka.

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře.

„Co je, Alice?“ zasyčela jsem. Zaujala jsem obranné postavení, protože jsem si dokázala představit, jak bude pobavená, až uvidí, kde jsem si nakonec ustlala.

„To jsem já,“ řekla tiše Rosalie a pootevřela dveře, takže se stříbrná záře dotkla jejího dokonalého obličeje. „Můžu dál?“

7. NEŠŤASTNÝ KONEC

Rosalie váhavě stála ve dveřích, v úchvatném obličeji nejistý výraz.

„Samozřejmě," odpověděla jsem a hlas mi překvapením o oktávu povyskočil. „Pojď dál."

Posadila jsem se a posunula se na konec pohovky, abych jí udělala místo. Žaludek se mi nervózně svíral, když se jediná Cullenová, která mě neměla ráda, mlčky pohnula a přišla se posadit na uvolněné místo. Snažila jsem se přijít na to, kvůli čemu za mnou přišla, ale moje mysl v tomto ohledu jednoznačně tápala.

„Nevadilo by ti, kdybychom si chvilku povídaly?" zeptala se. „Nevzbudila jsem tě doufám, že ne?" Přejela pohledem od svlečené postele k protějšímu konci pohovky.

„Ne, byla jsem vzhůru. Jasně, můžeme si povídat." Přemítala jsem, jestli slyšela znepokojení v mém hlasu stejně jasně jako já.

Vesele se zasmála. Znělo to jako zvonkohra. „Tak málokdy tě nechává samotnou," řekla. „Říkala jsem si, že téhle příležitosti musím využít."

Co mi chtěla, že mi to nemohla říct před Edwardem? Sevřela jsem v rukou lem pokrývky.

„Prosím tě nemysli si, že se chci plést do něčeho, po čem mi nic není," pokračovala Rosalie a hlas měla něžný a skoro prosebný. Při těch slovech složila ruce do klína a dívala se na ně. „Vím dobře, že už jsem ti mockrát ublížila a nerada bych to opakovala."

„S tím se netrap, Rosalie. Já si ublíženě nepřipadám. Oč jde?"

Znovu se zasmála, ale znělo to podivně rozpačitě. „Chtěla bych se pokusit vysvětlit ti, proč si myslím, že bys měla zůstat člověkem – proč bych já zůstala člověkem, kdybych byla na tvém místě.“

„Aha.“

Usmála, když slyšela můj šokovaný hlas, a pak si povzdechla.

„Vyprávěl ti někdy Edward, co tomuhle předcházelo?“ zeptala se a pokynula ke svému úchvatnému nesmrtelnému tělu.

Pomalu a smutně jsem přikývla. „Říkal, že se to podobalo tomu, co se stalo mně tehdy v Port Angeles, jenom že tam nebyl nikdo, kdo by ti přišel na pomoc.“ Otřásla jsem se při té vzpomínce.

„Tohle ti vážně řekl?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděla jsem zmateně. „Vynechal něco?“

Pohlédla na mě a usmála se; byl to nevlídný a nepřátelský – ale přesto ohromující – úsměv.

„Ano,“ přitakala. „Vynechal.“

Čekala jsem, zatímco ona zírala z okna. Zdálo se, že se snaží uklidnit.

„Chtěla bys slyšet můj příběh, Bello? Nemá šťastný konec – ale který z našich má? Kdyby naše příběhy měly šťastné konce, leželi bychom teď všichni pochovaní v hrobech.“

Přikývla jsem, ačkoliv mě děsil tón jejího hlasu.

„Žila jsem v jiném světě než ty, Bello. Můj lidský svět byl mnohem jednodušší. Psal se rok 1933 – Bylo mi osmnáct a byla jsem krásná. Můj život byl dokonalý.“

Zadívala se z okna na stříbrné mraky, pohled upřený do daleka.

„Moji rodiče byli typičtí představitelé střední třídy. Otec měl stálé zaměstnání v bance, na které, jak si teď uvědomuju, byl pyšný – považoval svůj majetek za odměnu za svůj talent a tvrdou práci, a nepřiznával si, že má prostě štěstí. Já jsem tehdy všechno brala jako samozřejmost; u nás doma to vypadalo, jako kdyby velká hospodářská krize byla jenom protivná pomluva. Samozřejmě jsem vídala chudé lidi, ty, kteří neměli štěstí. Můj

otec ve mně pěstoval přesvědčení, že si za svoje potíže můžou sami.

Úkolem matky bylo udržovat dům – a mě a mé dva mladší bratry – v bezvadném pořádku. Bylo jasné, že jsem byla jak její první starostí, tak jejím miláčkem. Tehdy jsem to plně nechápala, ale vždycky jsem si tak nějak mlhavě uvědomovala, že moji rodiče nejsou spokojení s tím, co mají, i když toho měli mnohem víc než většina ostatních. Oni chtěli víc. Měli společenské ambice – dneska by se možná řeklo, že byli kariéristi. Moje krása pro ně byla jako dar. Viděli v ní mnohem větší potenciál než já.

Oni spokojení nebyli, – ale *já* ano. Byla jsem nadšená, že jsem, kdo jsem, že jsem Rosalie Haleová. Od mých dvanáctých narozenin se po mně muži dívali všude, kam jsem přišla, a to mě těšilo. Dělalo mi dobře, když moje kamarádky závistivě vzdychaly, kdykoliv se dotkly mých vlasů. Byla jsem šťastná, že je na mě matka pyšná a že mi otec ochotně kupuje krásné šaty.

Věděla jsem přesně, co chci od života, a nezdálo se, že bych to neměla dostat. Chtěla jsem muže, který mě bude milovat a zbožňovat. Chtěla jsem mít velkou svatbu se spoustou květin, aby mě všichni lidé z města viděli, jak kráčím uličkou zavěšená do otce, a říkali si, že jsem ta nejkrásnější nevěsta na světě. Potřebovala jsem k životu obdiv tak jako vzduch, Bello. Bylo to pošetilé a povrchní, ale já jsem byla spokojená.“ Usmála se, pobavená vlastním hodnocením.

„Moji rodiče na mě měli takový vliv, že jsem toužila i po všech těch materiálních věcech. Chtěla jsem elegantně zařízený velký dům, který by uklízel někdo jiný, a moderní kuchyni, v které by vařil někdo jiný. Jak ti říkám, byla jsem povrchní. Mladá a naprosto povrchní. A neviděla jsem žádný důvod, proč by se mi to nemělo splnit.

Na pár věcech mi obzvlášť záleželo. Hlavně na jedné. Moje nejlepší kamarádka se jmenovala Vera. Vdávala se mladá, bylo jí jenom sedmnáct. Vzala si muže, kterého by moji rodiče rozhodně nepovažovali za dobrou partii – tesaře. O rok později

se jim narodil syn, krásný chlapeček s dolíčky a kudrnatými černými vlásky. Bylo to poprvé za celý můj dosavadní život, kdy jsem pocítila skutečnou závist.“

Podívala se na mě nečitelnýma očima. „Byla jiná doba. Byla jsem stejně stará jako ty, ale už jsem byla na to všechno připravená. Toužila jsem po vlastním miminku. Chtěla jsem vlastní dům a manžela, který by mě políbil po návratu z práce – jako to měla Vera. Jenom v mých představách ten dům vypadal jinak než Veřin…“

Bylo pro mě těžké představit si svět, který Rosalie znala. Její příběh zněl spíš jako pohádka než jako historie. S mírným zděšením mi došlo, že se velmi blížil světu, který zažil Edward, když byl člověkem, světu, v kterém vyrostl. Přemítala jsem – zatímco Rosalie chvíli seděla mlčky –, jestli mu můj svět připadá stejně nesrozumitelný, jako připadal Rosaliin svět mně.

Rosalie si povzdechla a když pak zase promluvila, její hlas byl jiný, zamyšlenost byla tatam.

„V Rochesteru žila jedna vznešená rodina – ironií osudu se jmenovali Kingovi. Royce King vlastnil banku, v které můj otec pracoval, a patřily mu skoro všechny ostatní výnosné podniky ve městě. Tam mě jeho syn, Royce King Druhý“ – její ústa se při vyslovení toho jména zkřivila, jak ho procedila mezi zuby – „spatřil poprvé. Měl převzít místo ředitele banky, a tak si začal obcházet jednotlivé posty. O dva dny později moje matka jakoby náhodou zapomněla poslat oběd za otcem do práce. Pamatuju si, že jsem nechápala, proč trvá na tom, abych si oblékla bílé hedvábné šaty a vyčesala si vlasy, když mám jen zaběhnout do banky.“ Rosalie se nevesele zasmála.

„Nevšimla jsem si nijak zvlášť, že mě Royce pozoruje. Každý mě pozoroval. Ale toho večera přišly první růže. Po dobu našeho namlouvání mi každý večer poslal kytici růží. Můj pokoj jimi přetékal. Došlo to tak daleko, že když jsem šla ven, voněla jsem růžemi.

Royce byl také hezký. Měl světlejší vlasy než já a bleděmodré oči. Jednou řekl, že mám oči jako fialky, a pak mi kromě růží začal posílat i ty fialky.

Moji rodiče to schvalovali – mírně řečeno. O něčem takovém vždycky snili. A zdálo se, že Royce je všechno, o čem jsem snila *já*. Princ z pohádky, který přišel, abych se vedle něj stala princeznou. Všechno co jsem chtěla, ale přesto ne víc, než jsem očekávala. Ještě jsme se neznali ani dva měsíce, a už jsme byli zasnoubeni.

Moc času o samotě ve dvou jsme nestrávili. Royce mi tvrdil, že má v práci moc úkolů, a když jsme byli spolu, dělalo mu dobře, když se po nás lidé dívali, když viděli, jak si mě vede. Mně se to taky líbilo. Znamenalo to spoustu večírků, plesů a krásných šatů. Jméno King ti otvíralo každé dveře, lidé ti na přivítanou prostírali pod nohy červený koberec.

Zasnoubení netrvalo dlouho. Začala se plánovat velkolepá svatba. Měly se v ní naplnit všechny moje tužby. Byla jsem naprosto šťastná. Když jsem navštívila Veru, už jsem jí nezáviděla. Představovala jsem si své světlovlasé děti, jak si hrají na rozlehlých trávnících rodinného panství Kingových, a bylo mi jí líto.“

Rosalie se najednou odmlčela, zatnula zuby. Vytrhlo mě to z jejího vyprávění a došlo mi, že za chvíli nadejde to hrozné. Nebude žádný šťastný konec, jak slibovala. Přemítala jsem, jestli je tohle důvod, proč má v sobě mnohem víc nevlídnosti a zatrpklosti než všichni ostatní – protože měla na dosah všechno, po čem toužila, když její lidský život náhle skončil.

„Byla jsem toho večera u Very,“ zašeptala Rosalie. Její obličej byl hladký jako mramor, a stejně tak tvrdý. „Její maličký Henry byl vážně líbezný, samý úsměv a dolíčky – zrovna se naučil sedět. Když jsem odcházela, Vera mě vyprovázela ke dveřím, děťátko v náručí a po boku manžela s paží ovinutou kolem jejího pasu. Políbil ji na tvář, když si myslel, že se nedívám. To mě trápilo. Když mě Royce líbal, nikdy to nebylo takové – takové něžné… Rychle jsem tu myšlenku zapudila. Royce byl můj princ. Jednoho dne budu královnou.“

V měsíčním světle se to těžko dalo poznat, ale zdálo se, jako kdyby její křídově bílý obličej ještě více zbledl.

„Na ulicích byla tma, lampy už svítily. Ani jsem si neuvědomila, jak je pozdě.“ Pokračovala téměř neslyšným šeptem. „Taky byla zima. Velká zima na konec dubna. Svatba měla být už za týden, a já jsem si cestou domů dělala starosti s počasím – to si jasně pamatuju. Pamatuju si každý detail té noci. Tolik jsem se k tomu upínala… zpočátku. Nemyslela jsem na nic jiného. A tak si to pamatuju, zatímco tolik příjemnějších vzpomínek mi totálně vybledlo…“

Povzdechla si a začala zase šeptat. „Ano, dělala jsem si starosti s počasím. …Nechtěla jsem, aby se svatba musela odehrávat uvnitř…

Byla jsem pár ulic od našeho domu, když jsem je uslyšela. Pod rozbitou pouliční lampou stála skupinka mužů, kteří se hlučně smáli. Byli opilí. Zamrzelo mě, že jsem dřív nezavolala otci, aby mě odvezl domů, ale cesta byla tak krátká, že mi to připadalo směšné. A pak mě zavolal jménem.

‚Rose!‘ zakřičel a ostatní se hloupě smáli.

Nevšimla jsem si, že jsou ti opilci tak dobře oblečení. Byl to Royce a pár jeho přátel, synů bohatých občanů města.

‚Tady je moje Rose!‘ zakřičel Royce a smál se s nimi a znělo to stejně tak hloupě. ‚Jdeš pozdě. Je nám zima, nechala jsi nás moc dlouho čekat.‘

Nikdy předtím jsem ho neviděla opilého. Sem tam přípitek na večírku. Říkal mi, že nemá rád šampaňské. Nedošlo mi, že dává přednost něčemu silnějšímu.

Měl nového přítele – přítelova přítele, který přijel z Atlanty.

‚Co jsem ti říkal, Johne,‘ hulákal Royce, popadl mě za paži a táhl mě blíž. ‚Není rozkošnější než všechny ty broskvičky tam u vás v Georgii?‘

Ten muž jménem John byl tmavovlasý a opálený. Prohlédl si mě, jako bych byla kůň, kterého chce koupit.

‚Těžko říct,‘ protáhl pomalu. ‚Je celá zakrytá.‘

Smáli se, Royce s nimi.

Najednou mi Royce strhl z ramen sako – byl to dárek od něj –, až měděné knoflíky upadaly. Rozsypaly se po celé ulici.

‚Ukaž se mu, jaká jsi pěkná, Rose!‘ Znovu se zasmál a pak mi z hlavy strhl klobouk. Jehlice mi trhaly vlasy u kořínků a já jsem vykřikla bolestí. Zdálo se, že se jim to líbí – zvuk mé bolesti…“

Rosalie se na mě najednou podívala, jako kdyby zapomněla, že tam jsem. Byla jsem si jistá, že mám obličej stejně bílý jako ona. Pokud ovšem nebyl zelený.

„Nemusím ti vykládat, co se stalo pak,“ řekla tiše. „Nechali mě ležet na ulici a se smíchem vrávorali pryč. Mysleli si, že jsem mrtvá. Utahovali si z Royce, že si bude muset najít novou nevěstu. On se smál a říkal, že se napřed bude muset naučit trochu trpělivosti.

Ležela jsem a čekala, že zemřu. Byla mi zima a překvapilo mě, že mi to vadí, když jsem cítila takovou bolest. Začínalo sněžit a já jsem se divila, proč neumírám. Nemohla jsem se dočkat, až nastane smrt a moje bolest skončí. Trvalo to moc dlouho…

Tak mě našel Carlisle. Ucítil krev a přišel zjistit, odkud se vzala. Pamatuju si, že mi vadilo, když mě začal ošetřovat a snažil se mi zachránit život. Nikdy jsem neměla ráda doktora Cullena, ani jeho ženu a jejího bratra – za kterého se Edward tou dobou vydával. Zlobilo mě, že jsou krásnější než já, zvláště ti dva muži. Ale oni do společnosti nechodili, takže jsem je viděla jenom jednou nebo dvakrát.

Myslela jsem, že jsem zemřela, když mě v náručí zvedl ze země a rozběhl se – to kvůli té rychlosti –, připadalo mi, jako bych letěla. Vzpomínám si, že jsem byla zděšená, že bolest nepřestává…

Pak si pamatuju jasnou místnost, kde bylo teplo. Upadala jsem do bezvědomí a byla jsem vděčná, že bolest začíná polevovat. Ale najednou mě začalo řezat něco ostrého, v krku, do zápěstí, do kotníků. Šokovaně jsem vykřikla a napadlo mě, že mě tam přinesl, aby mi ještě víc ubližoval. Pak mě po celém těle začal pálit oheň a já jsem nedovedla myslet na nic jiného. Prosila jsem ho, aby mě zabil. Když se Esme s Edwardem vrátili domů, taky jsem je prosila, aby mě zabili. Carlisle seděl

vedle mě. Držel mě za ruku a říkal, že je mu to líto a sliboval, že už to skončí. Pověděl mi všechno a občas jsem ho poslouchala. Pověděl mi, čím je, čím se stávám já. Nevěřila jsem mu. Omlouval se pokaždé, když jsem vykřikla.

Edward neměl radost. Pamatuju si, že jsem slyšela, jak nade mnou diskutují. Občas jsem přestávala křičet. Křičet nebylo k ničemu.

‚Co tě to napadlo, Carlisle?‘ říkal Edward. ‚Rosalie Haleová?‘“ Rosalie dokonale napodobila Edwardův podrážděný tón. „Nelíbil se mi způsob, jakým vyslovil moje jméno, jako kdyby na něm bylo něco špatného.

‚Nemohl jsem ji tam nechat jen tak zemřít,‘ řekl Carlisle tiše. ‚Bylo to příliš – příliš strašné, tak nešťastně zmařený život.‘

‚Já vím,‘ řekl Edward a mě napadlo, že to zní odmítavě. Rozzlobilo mě to. Tehdy jsem nevěděla, že dokáže vidět přesně to samé, co viděl Carlisle na vlastní oči.

‚Tak nešťastně zmařený život. Nemohl jsem ji tam nechat,‘ opakoval Carlisle šeptem.

‚Samozřejmě, že jsi nemohl,‘ souhlasila Esme.

‚Lidé umírají pořád,‘ připomněl mu Edward tvrdě. ‚Nemyslíš, že ji takhle každý pozná? Kingovi rozjedou veliké pátrání – ne že by někdo podezíral skutečného vraha,‘ zabručel.

Potěšilo mě, že zjevně věděli, že Royce je vinen.

Neuvědomovala jsem si, že už je skoro po všem – že se mi vrací síla a díky tomu jsem schopná soustředit se na to, co říkají. Bolest začala ustupovat od konečků prstů.

‚Co s ní budeme dělat?‘ zeptal se Edward znechuceně – nebo tak mi to alespoň připadalo.

Carlisle si povzdechl. ‚To je na ní, samozřejmě. Třeba bude chtít jít vlastní cestou.‘

Natolik jsem uvěřila tomu, co mi vyprávěl, že mě tahle jeho slova vyděsila. Věděla jsem, že můj život skončil a že pro mě není cesty zpátky. Nedokázala jsem si představit, že bych byla sama…

Bolest nakonec skončila a oni mi znovu vysvětlili, kdo jsem. Tentokrát jsem jim uvěřila. Cítila jsem žízeň, svou tvrdou kůži; viděla jsem ty jasně červené oči.

Jak jsem byla povrchní, pookřála jsem, když jsem se poprvé viděla v zrcadle. Navzdory těm očím jsem v životě nikoho krásnějšího neviděla.“ Krátce se sama sobě zasmála. „Chvíli mi trvalo, než jsem na krásu začala svalovat vinu za to, co se mi stalo – než jsem v ní začala vidět prokletí. Přála jsem si, abych bývala byla… no, ne ošklivá, ale normální. Jako Vera. Abych se směla vdát za někoho, kdo by mě miloval a s kým bych měla hezké děti. To jsem vlastně celou dobu chtěla. A stále si myslím, že není přehnané, chtít to od života.“

Na chviličku se zamyslela a mě napadlo, že snad znovu zapomněla na moji přítomnost. Ale pak se na mě usmála, její výraz byl najednou vítězoslavný.

„Víš, můj trestní rejstřík je skoro stejně čistý jako Carlisleův,“ pochlubila se mi. „Jsem na tom lépe než Esme. Tisíckrát lépe než Edward. Nikdy jsem neochutnala lidskou krev,“ oznámila hrdě.

Pochopila, proč se tvářím zmateně a lámu si hlavu, proč je tedy její rejstřík *skoro* stejně čistý.

„Ve skutečnosti jsem zabila pět lidí,“ řekla mi spokojeným tónem. „Jestli je skutečně můžeš nazývat *lidmi.* Ale byla jsem velmi opatrná, abych neprolila jejich krev – věděla jsem, že bych tomu nedokázala odolat, a nechtěla jsem z nich mít v sobě ani kapičku, chápeš.

Royce jsem si nechala až na konec. Doufala jsem, že se doslechne o smrti svých přátel a pochopí, bude vědět, co ho čeká. Doufala jsem, že mu to strach ještě zhorší. Myslím, že to zapůsobilo. Když jsem ho dostihla, schovával se v místnosti bez oken, za dveřmi tlustými jako u bankovního trezoru, které zvenčí hlídali ozbrojení muži. Aha, tak pardon – sedm vražd,“ opravila se. „Zapomněla jsem na jeho stráže. Ty mi trvaly jen vteřinu.

Sehrála jsem mu parádní divadlo. Bylo to možná až trochu dětinské. Měla jsem na sobě svatební šaty, které jsem pro tu

příležitost ukradla. Křičel, když mě spatřil. Té noci se něco nakřičel. Nechat si ho nakonec byl dobrý nápad – dokázala jsem se lépe ovládat, postupovala jsem pomaleji…“

Najednou se odmlčela a pohlédla na mě. „Promiň,“ omlouvala se zkroušeným hlasem. „Děsím tě, viď?“

„Mně to nevadí,“ zalhala jsem.

„Nechala jsem se unést.“

„To nic.“

„Překvapuje mě, že ti o tom Edward víc neřekl.“

„Nerad vypráví příběhy ostatních lidí – má pocit, jako by prozrazoval důvěrnosti, protože slyší o tolik víc, než co je určeno jemu.“

Usmála se a zavrtěla hlavou. „Asi bych mu měla víc důvěřovat. Je opravdu citlivý, viď?“

„*Já* si to myslím.“

„To vidím.“ Pak si povzdechla. „Ani k tobě jsem nebyla spravedlivá, Bello. Pověděl ti proč? Nebo to taky považoval za příliš důvěrné?“

„Říkal, že je to kvůli tomu, že jsem člověk. Říkal, že je pro tebe těžší mít venku někoho, kdo zná pravdu.“

Rosaliin melodický smích mě přerušil. „Teď se opravdu cítím provinile. Byl ke mně mnohem, mnohem laskavější, než si zasloužím.“ Jak se smála, zdála se mi vlídnější, jako kdyby odložila jistou obezřetnost, kterou v mé přítomnosti nikdy předtím neodkládala. „Ten kluk je ale lhář.“ Zase se zasmála.

„On lhal?“ zeptala jsem se, rázem ve střehu.

„No, to je možná příliš silné slovo. Jenom ti nepověděl celý příběh. To, co ti řekl, je pravda, teď dokonce ještě pravdivější než předtím. Ovšem tehdy…“ Odmlčela se a nervózně se uchichtla. „Je to trapné. Víš, zpočátku jsem hlavně žárlila, protože chtěl *tebe* a ne mě.“

Po těch slovech mnou projel záchvěv strachu. Jak tam tak seděla v tom stříbrném světle, byla krásnější než cokoliv, co jsem si dokázala představit. S Rosalií jsem nemohla soupeřit.

„Ale ty miluješ Emmetta…,“ zamumlala jsem.

Pobaveně pokývala hlavou. „Takhle taky Edwarda nechci, Bello. Nikdy jsem nechtěla – miluju ho jako bratra, ale dráždil mě od první chvíle, kdy jsem ho slyšela promluvit. Musíš ovšem chápat… Byla jsem tak zvyklá na to, že mě lidé chtějí. A Edward neměl ani sebemenší zájem. Zlobilo mě to, zpočátku dokonce uráželo. Ale on nechtěl nikdy nikoho, takže mě to netrápilo dlouho. Ani když jsme se seznámili s Tanyiným klanem v Denali – všechny ty ženy! –, Edward nikdy nedal najevo sebemenší zájem. A pak potkal tebe.“ Podívala se na mě zmateným pohledem. Všimla jsem si toho jenom napůl. Myslela jsem na Edwarda a Tanyu a všechny *ty ženy,* a rty jsem tiskla pevně k sobě.

„Ne že bys nebyla hezká, Bello,“ řekla, protože si můj výraz špatně vyložila. „Ale prostě to znamenalo, že mu připadáš přitažlivější než já. Jsem pořád dost marnivá, aby mi to vadilo.“

„Ale ty jsi říkala ‚zpočátku‘. Takže tě to už netrápí, že ne? Přece obě víme, že jsi ta nejkrásnější osoba na planetě.“

Zasmála jsem se, že jsem to musela říct nahlas – bylo to přece nad slunce jasnější. Jak zvláštní, že Rosalie potřebuje takové ujišťování.

Také Rosalie se zasmála. „Díky, Bello. A ne, teď už mě to vážně netrápí. Edward byl vždycky trochu zvláštní.“ Znovu se zasmála.

„A přesto mě nemáš ráda,“ zašeptala jsem.

Její úsměv pohasl. „Je mi to líto.“

Chvilku jsme seděly mlčky a vypadalo to, že Rosalie už nemá v úmyslu pokračovat.

„Povíš mi proč? Udělala jsem něco…?“ Zlobila se na mě, že uvádím její rodinu – jejího Emmetta – do nebezpečí? Znovu a znovu. Napřed James, teď Victoria…

„Ne, ty jsi nic neudělala,“ zamumlala. „Ještě ne.“

Nechápavě jsem se na ni podívala.

„Copak to nevidíš, Bello?“ Její hlas byl najednou procítěnější než předtím, když vyprávěla svůj nešťastný příběh. „Ty už máš *všechno.* Máš celý život před sebou – všechno, co bych já chtěla. A ty to prostě hodláš *zahodit.* Nechápeš, že bych

dala všechno, co mám, abych byla na tvém místě? Ty máš možnost volby, kterou já jsem neměla, a volíš *špatně!*“

Ucukla jsem před jejím zuřivým výrazem. Uvědomila jsem si, že mám otevřenou pusu, tak jsem ji sklapla.

Dlouho se na mě dívala. Pak ten žár v jejích očích začal pomalu pohasínat. Najednou byla v rozpacích.

„A já jsem si byla tak jistá, že to dokážu říct klidně.“ Zavrtěla hlavou, jako by ji ten příval emocí trochu zmáhal. „Jenomže teď je to těžší než tenkrát, když v tom nebylo víc než marnivost.“

Mlčky se dívala na měsíc. Chviličku mi trvalo, než jsem sebrala dost odvahy, abych ji vytrhla z toho zasnění.

„Měla bys mě radši, kdybych se rozhodla zůstat člověkem?“

Otočila se zpátky ke mně, rty se jí stáčely v náznaku úsměvu. „Možná.“

„Ale ty ses přece jen dočkala šťastného konce,“ připomněla jsem jí. „Získala jsi Emmetta.“

„Tak napůl.“ Usmála se. „Víš, že jsem Emmetta zachránila před medvědem, který by ho jinak rozsápal, a odnesla jsem ho domů Carlisleovi. Ale uhodneš, proč jsem tomu medvědovi nedovolila, aby ho sežral?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„S těmi tmavými kudrnami… s těmi dolíčky, které byly vidět dokonce i když měl obličej zkřivený bolestí… s tou zvláštní nevinností, která se zdála tak nemístná na obličeji dospělého muže… připomínal mi Veřina malého Henryho. Nechtěla jsem, aby zemřel – tak moc, že ačkoliv jsem tenhle život nenáviděla, byla jsem natolik sobecká, že jsem požádala Carlislea, aby ho kvůli mně proměnil.

Měla jsem větší štěstí, než jsem si zasloužila. Nikoho lepšího než Emmetta bych si nemohla přát, kdybych se znala tak dobře, abych věděla, koho si mám přát. Někoho takového jsem přesně potřebovala. A zvláštní je, že i on potřebuje mě.

V tomhle směru mi to vyšlo lépe, než jsem mohla doufat. Ale vždycky budeme jenom my dva. Nikdy nebudeme sedávat někde na lavičce, šedovlasí, obklopeni svými vnoučaty.“

Její úsměv teď byl laskavý. „To ti připadá dost zvláštní, viď? V určitých ohledech jsi mnohem zralejší, než jsem v osmnácti byla já. Ale jinak… je mnoho věcí, o kterých jsi pravděpodobně nikdy vážně nepřemýšlela. Jsi příliš mladá, abys věděla, co budeš chtít za deset, za patnáct let – a příliš mladá, aby ses toho všeho bez přemýšlení vzdala. Nežeň se ukvapeně do věcí, které už nikdy nebudeš moct změnit, Bello.“ Pohladila mě po hlavě, ale nepřišlo mi, že by v tom byla nějaká blahosklonnost.

Povzdechla jsem si.

„Jenom o tom trochu přemýšlej. Jakmile se to jednou stane, nepůjde to vrátit zpět. Esme se spokojila s námi jako s náhradou… a Alice si ze svého lidského života nic ani nepamatuje, takže jí to nemůže chybět… Ale ty si budeš pamatovat. Máš hodně toho, čeho by ses musela vzdát.“

Ale víc je toho, co na oplátku dostanu, neřekla jsem nahlas. „Díky, Rosalie. Jsem ráda, že jsem pochopila… že jsem tě mohla lépe poznat.“

„Omlouvám se, že jsem na tebe byla tak zlá.“ Usmála se. „Odteď se budu snažit chovat slušně.“

Opětovala jsem jí úsměv.

Ještě jsme nebyly kamarádky, ale byla jsem si docela jistá, že mě nebude vždycky tak nenávidět.

„Teď tě nechám spát.“ Rosalie střelila pohledem k posteli a rty se jí stočily do úsměvu. „Já vím, že ti vadí, jak tě drží pod zámkem, ale nehubuj ho za to moc, až se vrátí. Miluje tě víc, než tušíš. Děsí ho, když se od tebe musí vzdálit.“ Tiše vstala a jako duch se přesunula ke dveřím. „Dobrou noc, Bello,“ zašeptala, jak za sebou zavírala dveře.

„Dobrou noc, Rosalie,“ zašeptala jsem o vteřinku později, ale už byla pryč.

Trvalo mi dlouho zabrat se potom do spánku.

Když jsem usnula, trápila mě noční můra. Plazila jsem se po temných, studených kamenech na neznámé ulici, sníh tiše padal, a já jsem za sebou nechávala krvavou stopu. Ve stínu stál anděl v dlouhé bílé říze a pohoršeným pohledem se na mě díval.

Druhý den ráno mě Alice vezla do školy. Nevrle jsem se dívala z okna. Byla jsem nevyspalá, a tudíž ještě podrážděnější kvůli tomu věznění.

„Dnes večer si vyjedeme do Olympie nebo někam tam," slibovala Alice. „To bude zábava, viď?"

„Co kdybys mě prostě zamkla ve sklepě," zavrčela jsem, „a odpustila si ty tanečky okolo?"

Alice se zamračila. „On si to porsche vezme zpátky. Za tohle mě nepochválí. Nakázal mi, aby se ti u nás líbilo."

„To není tvoje chyba," zamručela jsem. Nemohla jsem uvěřit, že se skutečně cítím provinile. „Tak čau, uvidíme se u oběda."

Vlekla jsem se na angličtinu. Bez Edwarda bude den zaručeně nesnesitelný. Otráveně jsem přežila první hodinu, dobře si vědoma toho, že mi můj přístup nijak nepomáhá.

Když se ozvalo zvonění, neochotně jsem se zvedla. Mike stál ve dveřích a držel mi je otevřené.

„Edward vyrazil na víkend do přírody?" zajímal se, když jsme vyšli do lehkého deště.

„Jo."

„Nechceš večer něco podniknout?"

Kde se v něm pořád brala ta naděje?

„Nemůžu. Mám pyžamový večírek," zavrčela jsem. Nechápavě se na mě podíval, když si všiml mé nálady.

„S kým?"

Mikovu otázku přerušilo hlasité vrčení, které se za námi rozeřvalo na parkovišti. Každý na chodníku se otočil a nevěřícně zíral na hlučný černý motocykl, který s kvílením zastavil na kraji betonového chodníku, motor stále nahozený.

Jacob na mě spěšně zamával.

„Poběž, Bello!" zakřičel přes řev motoru.

Vteřinu jsem stála jako přimrazená, než jsem pochopila.

Rychle jsem se podívala na Mika. Věděla jsem, že mám jen vteřiny.

Jak daleko Alice na veřejnosti zajde, aby mi v tom zabránila?

„Udělalo se mi strašně špatně a šla jsem domů, ano?“ řekla jsem Mikovi, hlas naplněný náhlým vzrušením.

„Fajn,“ zamručel.

Rychle jsem ho políbila na tvář. „Díky, Miku. Máš to u mě!“ zavolala jsem a už jsem uháněla pryč.

Jacob se širokým úsměvem túroval motor. Naskočila jsem na sedadlo za něj a ovinula mu paže pevně kolem pasu.

Zahlédla jsem Alici, jak stojí přimrazená na chodníku vedle jídelny. Oči jí zuřivě jiskřily, zuby měla vyceněné.

Vrhla jsem po ní prosebný pohled.

Pak už jsme jeli jako o závod po asfaltové silnici, až jsem měla pocit, že jsem snad žaludek ztratila někde cestou.

„Vydrž!“ křičel Jacob.

Zabořila jsem mu obličej do zad. Motorka svištěla jako vítr. Věděla jsem, že Jacob zpomalí, až se dostaneme za quileutskou hranici. Musela jsem to do té doby vydržet. Tiše a vroucně jsem se modlila, aby nás Alice nesledovala a aby mě náhodou neviděl Charlie…

Bylo poznat, kdy jsme dosáhli bezpečné zóny. Motorka zpomalila a Jacob se napřímil a zavyl smíchy. Otevřela jsem oči.

„Dokázali jsme to,“ zakřičel. „Na útěk z vězení to není špatné, co?“

„Dobrý nápad, Jaku.“

„Vzpomněl jsem si, co jsi říkala o té upíří věštkyni, že nedokáže předpovídat, co udělám *já*. Jsem rád, že *tebe* to nenapadlo – nedovolila by ti jít do školy.“

„Právě proto jsem o tom neuvažovala.“

Vítězoslavně se zasmál. „Co chceš dneska dělat?“

„Cokoliv!“ zasmála jsem se taky. Byl to úžasný pocit být svobodná.

8. NÁLADA

Skončili jsme zase na pláži a bezcílně se potulovali. Jacob byl ještě celý hrdý na to, jak zorganizoval můj únik.

„Myslíš, že tě přijdou hledat?" zeptal se s nadějí v hlase.

„Ne." Tím jsem si byla jistá. „Budou se ale na mě dneska večer hodně zlobit."

Zvedl kamínek a mrštil jím do vln. „Tak se nevracej," navrhl znovu.

„To by se Charliemu moc líbilo," řekla jsem sarkasticky.

„Vsadím se, že by mu to nevadilo."

Neodpověděla jsem. V tom měl Jacob asi pravdu. Zaskřípala jsem zubama. Bylo nespravedlivé, jak Charlie nepokrytě stranil mým quileutským přátelům. Říkala jsem si, jestli by to dělal, i kdyby věděl, že ve skutečnosti straní vlkodlakům proti upírům.

„Tak co je ve smečce za nejnovější skandál?" zeptala jsem se vesele.

Jacob se zastavil a podíval se na mě šokovanýma očima.

„Co je? To byl vtip."

„Aha." Uhnul pohledem stranou.

Čekala jsem, že půjde dál, ale zdál se ponořený v myšlenkách.

„*Je* snad nějaký skandál?" divila jsem se.

Jacob se uchichtl. „Zapomínám, jaké to je, nebýt v situaci, kdy každý kolem mě všechno ví. Mít v hlavě koutek, kam mi nikdo nevidí."

Pár minut jsme šli po kamenité pláži mlčky.

„Tak co je to?" zeptala jsem se nakonec. „To, co každý v tvojí hlavě už ví?"

Chviličku váhal, jako kdyby si nebyl jistý, kolik mi toho má povědět. Pak si povzdechl a řekl: „Quil se otiskl. To už jsou tři.

Nám ostatním už to začíná dělat starosti. Možná je to běžnější, než se vypráví v legendách…“ Zamračil se a pak se otočil a podíval se na mě. Mlčky mi hleděl do očí, obočí stažené soustředěním.

„Na co tak zíráš?“ zeptala jsem se, protože mi to bylo nepříjemné.

Povzdechl si. „Na nic.“

Šel dál. Bezmyšlenkovitě se natáhl a vzal mě za ruku. Mlčky jsme kráčeli po kamenech.

Myslela jsem na to, jak asi vypadáme, když tak jdeme ruku v ruce po pláži – určitě jako dva zamilovaní –, a přemítala, jestli bych se neměla bránit. Ale takhle to s Jacobem bylo vždycky… Nebyl důvod se kvůli tomu teď bouřit.

„Proč je Quilovo otištění takový skandál?“ zeptala jsem se, protože se nezdálo, že by chtěl pokračovat. „Je to proto, že je ve smečce nejkratší dobu?“

„To s tím nemá nic společného.“

„Tak v čem je problém?“

„Je to další věc z těch legend. Říkám si, kdy nás přestane překvapovat, že jsou všechny pravdivé?“ zamručel si pro sebe.

„Povíš mi to? Nebo mě necháš hádat?“

„To bys nikdy neuhodla. Víš, Quil byl celou dobu s námi, až donedávna. Takže nechodil k Emily domů tak často.“

„Quil se taky otiskl do Emily?“ zalapala jsem po dechu.

„Ne! Říkal jsem ti, že bys to neuhodla. Emily měla u sebe na návštěvě dvě neteře… a Quil se seznámil s Claire.“

Nepokračoval. Chvilku jsem nad tím přemýšlela.

„Emily nechce, aby její neteř chodila s vlkodlakem? To je trochu pokrytecké,“ řekla jsem.

Ale chápala jsem, proč zrovna ona k tomu má takový postoj. Znovu jsem myslela na dlouhé jizvy, které jí hyzdily obličej a táhly se po celé délce její pravé paže. Jen jednou ztratil Sam kontrolu, zrovna když u ní stál příliš blízko. Stalo se to jen jednou… Viděla jsem bolest v Samových očích, když se díval na to, co Emily způsobil. Dovedla jsem pochopit, proč toho asi chce Emily svou neteř uchránit.

„Přestala bys, prosím tě, hádat? Jsi úplně vedle. Tohle Emily nevadí, jde jen o to, že je to, no, trošku brzy."

„Jak to myslíš, *brzy?*"

Jacob si mě měřil přimhouřenýma očima. „Snaž se to neodsuzovat, jo?"

Opatrně jsem přikývla.

„Claire jsou dva roky," řekl mi Jacob.

Začal padat déšť. Zuřivě jsem mrkala, jak mi kapky ostřelovaly obličej.

Jacob mlčky čekal. Neměl bundu jako obvykle; déšť mu zanechával na černém tričku kropenaté stopy a stékal mu do rozcuchaných vlasů. Jeho obličej byl bez výrazu, jak se na mě díval.

„Quil… se otiskl… do *dvouleté* holčičky?" vykoktala jsem ze sebe konečně.

„To se stává." Jacob pokrčil rameny. Shýbl se, aby popadl další kamínek a poslal ho obloukem do zátoky. „Nebo se to tak aspoň povídá v legendách."

„Ale vždyť je to mrně," protestovala jsem.

Podíval se na mě se zachmuřeným pobavením. „Quil nestárne," připomněl mi lehce uštěpačně. „Jenom musí mít pár desetiletí trpělivost."

„Já… nevím, co říct."

Ze všech sil jsem se snažila to neodsuzovat, ale po pravdě jsem byla zděšená. Až dosud mi na vlkodlacích nic nevadilo ode dne, kdy jsem zjistila, že nepáchají vraždy, z kterých jsem je podezírala.

„Odsuzuješ to," obvinil mě. „Vidím ti to na očích."

„Promiň," zamručela jsem. „Ale mně to připadá vážně odporné."

„Tak to není, pochopila jsi to úplně špatně," hájil Jacob přítele vehementně. „Viděl jsem, jaké to je, jeho očima. Není na tom vůbec nic *romantického,* ne pro Quila, ne teď." Zhluboka se nadechl, nespokojený, že to nechápu. „Je to tak těžké popsat. Vážně to není žádná láska na první pohled. Je to spíš jako… gravitační síly. Když spatříš tu vyvolenou, najednou už tě tady

nedrží země, ale ona. A nic není důležitější než ona. A udělala bys pro ni všechno, byla pro ni vším… Staneš se tím, čím tě ona potřebuje mít, ať je to ochránce, milenec, přítel nebo bratr.

Quil bude ten nejlepší, nejlaskavější bratr, jakého kdy nějaké dítě mělo. Není na planetě batole, o které by se někdo staral pečlivěji než on o tuhle holčičku. A pak, až ta malá bude starší a bude potřebovat přítele, on bude chápavější, důvěryhodnější a spolehlivější než kdokoliv na světě. A až vyroste, budou šťastní jako Emily se Samem.“

„Má tedy Claire na vybranou?“

„Samozřejmě. Ale proč by si ho nakonec neměla vybrat? Budou se spolu perfektně doplňovat. Jako kdyby pro ni byl stvořený.“

Chvilku jsme kráčeli mlčky, až jsem se zastavila, abych hodila kamínek do oceánu. Spadl na pláž několik metrů od břehu. Jacob se mi smál.

„Každý prostě nemá děsnou sílu, no,“ zamručela jsem.

Povzdechl si.

„Kdy myslíš, že se to stane tobě?“ zeptala jsem se tiše.

„Nikdy,“ odpověděl okamžitě plochým hlasem.

„O něčem takovém asi nemůžeš rozhodovat, viď?“

Několik minut mlčel. Nevědomky jsme oba šli pomaleji, sotva jsme se vlekli.

„Prý ne,“ přiznal. „Ale člověk ji musí *vidět* – tu, která je údajně určená pro něj.“

„A ty si myslíš, že když jsi ji ještě neviděl, tak nikde není?“ zeptala jsem se skepticky. „Jacobe, ty jsi toho ze světa vůbec ještě moc neviděl – dokonce míň než já.“

„Ne, to jsem neviděl,“ přitakal tiše. Podíval se na mě pronikavým pohledem. „Ale nikdy neuvidím nikoho jiného, Bello. Vidím jenom tebe. I když zavřu oči a snažím se vidět něco jiného. Zeptej se Quila nebo Embryho. Přivádí je to všechny k šílenství.“

Sklopila jsem oči a zadívala se na kamínky pod nohama.

Už jsme nešli. Bylo slyšet jenom vlny bijící o břeh. Přes jejich řev jsem neslyšela ani déšť.

„Asi bych radši měla jet domů," zašeptala jsem.

„Ne!" zaprotestoval, překvapený tímhle závěrem.

Vzhlédla jsem k němu a jeho oči teď byly plné úzkosti.

„Máš volno celý den, je to tak? Ten krvežíznivec doma ještě nebude."

Rozzlobeně jsem se na něj podívala.

„Nemyslel jsem to urážlivě," řekl rychle.

„Ano, mám volno celý den. Ale Jaku…"

Zvedl ruce. „Promiň," omlouval se. „Už nebudu zlobit. Už budu jenom hodný Jacob."

Vzdychla jsem. „Ale jestli si tohle *myslíš…*"

„O mě si nedělej starosti," stál si na svém a až příliš okatě předstíral veselou nenucenost. „Já vím, co dělám. Jenom mi řekni, kdybych tě vytáčel."

„Já nevím…"

„No tak, Bello. Vrátíme se k nám a vytáhneme motorky. Aby byla motorka pěkně vyladěná, musíš na ní pravidelně jezdit."

„Ale já to mám přece zakázané."

„A kdo ti to zakázal? Charlie, nebo ten krv– no víš *kdo?*"

„Oba."

Jacob se usmál *mým* úsměvem a byl to najednou ten Jacob, po kterém se mi nejvíc stýskalo, slunný a hřejivý.

Nemohla jsem mu úsměv neoplatit.

Déšť se zmírnil, přešel v mrholení.

„Nikomu to neřeknu," slíbil.

„Akorát všem svým kamarádům."

Vážně zavrtěl hlavou a zvedl pravou ruku. „Slibuju, že na to nebudu myslet."

Zasmála jsem se. „Jestli si ublížím, tak jsem zakopla."

„Jak chceš."

Jezdili jsme na motorkách po zapadlých silničkách kolem La Push, dokud je déšť nerozmáčel natolik, že byly samé bláto, a Jacob nezačal tvrdit, že omdlí, jestli se brzy nenají. Když jsme přišli k nim domů, Billy mě vesele pozdravil, jako kdyby moje náhlá přítomnost neznamenala nic složitějšího, než že jsem

chtěla strávit den s kamarádem. Když jsme snědli sendviče, které Jacob připravil, šli jsme ven do garáže a já jsem mu pomáhala čistit motorky. Nebyla jsem tu už několik měsíců – od Edwardova návratu –, ale jako by se nic nezměnilo. Bylo to prostě další odpoledne v garáži.

„Tohle je hezké," poznamenala jsem, když vytáhl teplé limonády z papírového sáčku. „Po garáži se mi stýskalo."

S úsměvem se rozhlédl po plastových přístřešcích sešroubovaných nad našimi hlavami. „Jo, to dovedu pochopit. Veškerá nádhera Tádž Mahalu, ovšem bez nepohodlné a drahé cesty do Indie."

„Tak na malý Tádž Mahal ve státě Washington," pronesla jsem přípitek a pozvedla plechovku.

Ťukli jsme si.

„Pamatuješ si na posledního Valentýna? Myslím, že tehdy jsi tu byla naposledy – tehdy to bylo všechno ještě… zkrátka normální."

Zasmála jsem se. „Samozřejmě, že se pamatuju. Vyměnila jsem svoje doživotní područí za krabičku srdíčkových bonbonů. Na něco takového rozhodně nezapomenu."

Zasmál se se mnou. „To je pravda. Hmm, područí. Budu muset něco pořádného vymyslet." Pak si povzdechl. „Připadá mi to, jako by to bylo před lety. V jiné éře. Takové šťastnější."

Nemohla jsem s ním souhlasit. Moje šťastná éra byla teď. Ale překvapilo mě, když jsem si uvědomila, kolik věcí mi chybělo z té mé doby temna. Zírala jsem přes mýtinu na temný les. Déšť znovu zesílil, ale v malé garáži bylo hezky teplo, když jsem seděla vedle Jacoba. Jako kamínka fungoval báječně.

Přejel mi prsty po ruce. „Hodně se toho změnilo."

„Jo," řekla jsem a pak jsem se natáhla a poplácala zadní pneumatiku své motorky. „*Tehdy* mě Charlie měl rád. Doufám, že mu Billy nepoví o dnešní…" Kousla jsem se do rtu.

„Nepoví. On kvůli všemu tak nevyšiluje jako Charlie. Hele, já jsem se ti nikdy oficiálně neomluvil za ten hloupý podraz s motorkou. Vážně mě mrzí, že jsem tě prásknul Charliemu, přál bych si, abych to byl neudělal."

Zvedla jsem oči v sloup. „To já taky."
„Je mi to vážně, vážně líto."
Podíval se na mě s nadějí, mokré, rozcuchané vlasy mu kolem prosebného obličeje trčely na všechny strany.
„Tak fajn, dobře! Je ti odpuštěno."
„Díky, Bells!"
Chvíli jsme se na sebe křenili a pak se jeho obličej zasmušil.
„Víš, toho dne, kdy jsem ti přivezl motorku… chtěl jsem se tě na něco zeptat," řekl pomalu. „Ale taky… jsem nechtěl."
Seděla jsem naprosto klidně – taková reakce na stres. Byl to zvyk, který jsem se naučila od Edwarda.
„Tehdy jsi prostě trucovala, protože ses na mě zlobila, nebo jsi to myslela vážně?" zašeptal.
„Co jako?" zašeptala jsem zpátky, ačkoliv jsem si byla jistá, že vím, nač se ptá.
Rozzlobeně se na mě podíval. „Však víš. Když jsi říkala, že mi do toho nic není… kdyby – kdyby tě kousl." Na konci věty se bolestně zatvářil.
„Jaku…" Krk jako by mi napuchl. Nemohla jsem to doříct.
Zavřel oči a zhluboka se nadechl. „Myslela jsi to vážně?"
Třásl se jen trošku. Jeho oči zůstávaly zavřené.
„Ano," zašeptala jsem.
Nadechl se, pomalu a zhluboka. „Myslím, že jsem to věděl."
Dívala jsem se mu do obličeje a čekala, až otevře oči.
„Víš, co to bude znamenat?" zeptal se najednou. „To chápeš, že ano? Co se stane, jestli upíři poruší smlouvu?"
„My předtím odjedeme," řekla jsem přiškrceným hlasem.
Rychle otevřel oči, jejich černé hlubiny byly plné hněvu a bolesti. „Smlouva neměla zeměpisné hranice, Bello. Naši pradědečkové souhlasili s příměřím jenom proto, že Cullenovi přísahali, že jsou jiní, že se lidé od nich nemají čeho bát. Slíbili, že už nikdy nikoho nezabijí, ani se ho nepokusí proměnit. Jestli chtějí vzít svá slova zpátky, nemá smlouva smysl, a oni tím jenom dokážou, že jsou stejní jako všichni ostatní upíři. A potom, jakmile jednou zjistíme, že znovu někoho –"

„Ale Jaku, cožpak vy už jste smlouvu neporušili?“ zeptala jsem se jako tonoucí, co se chytá stébla. „Nebylo součástí smlouvy, že neřeknete lidem nic o upírech? A ty jsi to řekl mně. Takže není ta smlouva stejně tak trochu sporná?“

Jacobovi se nelíbilo, že jsem mu to připomněla, bolest v jeho očích ztvrdla do nepřátelskosti. „Jo, já jsem porušil smlouvu – jenže v době, kdy jsem nevěřil, že nějaká existuje. A jsem si jistý, že o tom byli informováni.“ Naštvaně se mi koukal na čelo, aby se nemusel dívat do mých zahanbených očí. „Ale to neznamená, že je to opravňuje k nějakým úlevám. Žádná chyba za chybu, nic takového. Jestli se jim nelíbí, co jsem udělal, mají jenom jedinou možnost. Stejnou možnost budeme mít my, až smlouvu poruší oni: zaútočit. Začít válku.“

Z jeho úst to znělo tak nevyhnutelně. Otřásla jsem se.

„Jaku, takhle to být nemusí.“

Jeho zuby zaskřípaly. „Takhle *to je.*“

Ticho po jeho prohlášení mi připadalo hrozně hlučné.

„Nikdy mi to neodpustíš, Jacobe?“ zašeptala jsem. Jakmile jsem ta slova vyřkla, přála jsem si je vzít zpět. Nechtěla jsem slyšet jeho odpověď.

„Pak už nebudeš Bella,“ řekl mi. „Moje kamarádka přestane existovat. Nebude komu odpouštět.“

„To zní jako *ne*,“ zašeptala jsem.

Nekonečně dlouho jsme se dívali jeden na druhého.

„Je tohle tedy sbohem, Jaku?“

Rychle zamrkal, jeho zuřivý výraz zjihl překvapením. „Proč? Pořád máme před sebou pár let. Nemůžeme být přátelé, dokud nám nevyprší čas?“

„Let? Ne, Jaku, ne let.“ Zavrtěla jsem hlavou a nevesele se zasmála. „*Týdnů* je přesnější.“

Takovou reakci jsem nečekala.

Najednou byl na nohou a plechovka limonády mu s hlasitým prasknutím explodovala v ruce. Limonáda se rozstříkla na všechny strany, polila mi oblečení, jako by tryskala z hadice.

„Jaku!“ vyjekla jsem a chtěla mu vynadat, ale zmlkla jsem, když jsem si uvědomila, že se celé jeho tělo třese hněvem. Divoce se na mě díval, v hrudi se mu ozývalo vrčení.

Okamžitě jsem ztuhla, byla jsem jako přikovaná, nedokázala jsem se pohnout.

Třes jím zmítal, zrychloval se, až to vypadalo, že celé jeho tělo vibruje. Jeho obrys se rozmazal…

A pak Jacob zaskřípal zubama a vrčení přestalo. Pevně stiskl víčka a soustředil se: třesení se zpomalilo, až se mu chvěly jenom ruce.

„Týdnů,“ opakoval po mně nevýrazným, monotónním hlasem.

Nemohla jsem odpovědět; stále jsem byla jako přimražená.

Otevřel oči. Zuřivost už v nich nebyla.

„On tě promění v odpornou pijavici jen za pár *týdnů!*“ zasyčel se zaťatými zuby.

Byla jsem tak vyvedená z míry, že mě jeho slova ani neurazila, jenom jsem něměpřikývla.

Jeho obličej pod rusou kůží zezelenal.

„Samozřejmě, Jaku,“ zašeptala jsem po dlouhém mlčení. „Je mu *sedmnáct*, Jacobe. A můj věk se s každým dnem blíží k devatenáctce. Navíc, k čemu čekat? Chci jenom jeho. Tak co mám dělat?“

Myslela jsem to jako řečnickou otázku.

Jeho slova práskla jako rána bičem. „Cokoliv. Cokoliv jiného. To už by bylo lepší, kdybys umřela. Byl bych radši, kdybys byla mrtvá.“

Schoulila jsem se, jako by mě uhodil. Bolelo to víc než skutečná rána.

A pak, jak mnou projela bolest, vzplanula moje vlastní prchlivá povaha.

„Možná budeš mít štěstí,“ řekla jsem ponuře a klátivě jsem vstala. „Možná mě cestou domů srazí náklaďák.“

Popadla jsem motorku a vytlačila ji do deště. Nepohnul se, když jsem kolem něj procházela. Jakmile jsem byla na blátivé cestičce, vyskočila jsem na motorku a kopnutím nastartovala.

Zadní pneumatika plivla na garáž spršku bláta a já jsem doufala, že ho trefilo.

Byla jsem promočená na kost, když jsem se řítila po kluzké silnici k domu Cullenových. Vítr jako kdyby měnil dešťové kapky v led, který mě bodal do kůže, a ještě jsem nebyla ani v polovině cesty, když se mi rozdrkotaly zuby.

Motorky jsou ve Washingtonu velmi nepraktické. Prodám ten pitomý krám, jen jak se mi naskytne šance.

U Cullenových jsem motorku dotlačila do sklepní garáže a nepřekvapilo mě, že jsem tam našla Alici. Čekala na mě, zlehka opřená o kapotu svého porsche. Pohladila jeho nablýskanou žlutou karosérii.

„Ani jsem si ho nestihla projet.“ Povzdychla si.

„Promiň,“ odsekla jsem drkotajícími zuby.

„Vypadá to, že by ti bodla horká sprcha,“ zareagovala pohotově a lehce vyskočila na nohy.

„Jo.“

Našpulila rty a pečlivě zhodnotila můj výraz. „Chceš si o tom promluvit?“

„Ne.“

Přikývla na souhlas, ale její oči svítily zvědavostí.

„Chceš jet dnes večer do té Olympie?“

„Ani ne. Nemůžu jet domů?“

Zašklebila se.

„Nevadí, Alice,“ řekla jsem. „Zůstanu tady, jestli ti to usnadní situaci.“

„Díky,“ povzdechla si s úlevou.

Toho večera jsem šla do postele brzy, zase jsem se stulila do klubíčka na jeho pohovce.

Byla ještě tma, když jsem se probudila. Byla jsem grogy, ale věděla jsem, že ještě není ráno. Oči se mi zavíraly, tak jsem se protáhla a převalila na druhý bok. Trvalo mi vteřinu, než jsem si uvědomila, že jsem se tím pohybem měla svalit na podlahu. A že je mi až moc pohodlně.

Zase jsem se překulila a snažila se rozkoukat. Byla větší tma než včera – mraky byly příliš husté, aby jimi prosvítal měsíc.

„Promiň," zamumlal tak tiše, jako by byl jeho hlas součástí té tmy. „Nechtěl jsem tě vzbudit."

Napjala jsem se a čekala na záchvat zuřivosti – jak jeho, tak své –, ale v temnotě jeho pokoje bylo jenom ticho a klid. Mohla jsem téměř ochutnat sladkou chuť našeho shledání, která byla cítit ve vzduchu; voněla jinak než jeho příjemný dech. Ta prázdnota, když jsme byli každý zvlášť, po sobě zanechávala vlastní hořkou pachuť, kterou jsem si neuvědomovala, dokud nebyla pryč.

V prostoru mezi námi nebylo žádné tření. To nehybné ticho bylo tak pokojné – ne jako klid před bouří, ale jako jasná noc, která se bouřky vůbec bát nemusí.

A bylo mi jedno, že jsem se na něj chtěla zlobit. Bylo mi jedno, že jsem se chtěla zlobit na všechny. Natáhla jsem se k němu, našla ve tmě jeho ruce a přisunula se k němu blíž. Objal mě a přitáhl si mě do náruče. Pátrala jsem rty, hledala mu na krku, po bradě, až jsem nakonec našla jeho rty.

Edward mě chvilku měkce líbal a pak se uchichtl.

„Byl jsem připravený na hněv, který zahanbí i grizzlyho, a čeká mě takovéhle přivítání? To bych tě měl rozzuřit častěji."

„Dej mi minutku, však ono na to dojde," zažertovala jsem a znovu ho líbala.

„Počkám, jak dlouho budeš chtít," zašeptal v polibku. Jeho prsty se mi zaplétaly do vlasů.

Začala jsem přerývaně dýchat. „Asi to necháme na ráno."

„Jak chceš."

„Vítej doma," řekla jsem, zatímco se mi jeho studené rty tiskly pod čelist. „Jsem ráda, že ses vrátil."

„Tak to mě moc těší."

„Mmm," souhlasila jsem a sevřela ho pažemi pevněji kolem krku.

Ohnul ruku kolem mého lokte a sunul ji pomalu dolů po mé paži, přes žebra až k pasu, objel bok a pokračoval dolů po noze až ke kolenu. Tam se zastavil a vzal mě za lýtko. Vytáhl mi nohu nahoru a ovinul si ji kolem boku.

Přestala jsem dýchat. Něco takového si obvykle nedovoloval. Navzdory jeho studeným dotykům jsem byla celá rozpálená. Líbal mě v dolíčku na krku.

„Ne že bych tě chtěl předčasně rozhněvat," zašeptal, „ale můžeš mi říct, co ti vadí na téhle posteli?"

Než jsem mohla odpovědět, než jsem se vůbec dokázala soustředit, abych pochopila smysl jeho slov, překulil se na bok a přitáhl si mě na sebe. Vzal mi obličej do dlaní a natočil ho tak, aby mi rty dosáhl na krk. Hlasitě jsem dýchala – bylo to skoro trapné, ale bylo mi fuk, jestli se mám stydět.

„Ta postel?" připomněl znovu. „Podle *mě* je pěkná."

„Je zbytečná," povedlo se mi vydechnout.

Přitáhl si můj obličej zpátky k svému a já jsem mu přitiskla rty na ústa. Tentokrát se pomalu překulil, až byl nade mnou. Opatrně se podpíral, aby mě nemačkal pod sebou, ale přesto jsem cítila, jak se na mě jeho studené mramorové tělo tiskne. Srdce mi bušilo tak hlasitě, že jsem skoro neslyšela jeho tichý smích.

„To je diskutabilní," nesouhlasil. „Tohle by se nám na pohovce dělalo těžko."

Jazykem studeným jako led mi lehce obkresloval tvar rtů.

Hlava se mi točila – vzduch mi do plic proudil příliš rychle a mělce.

„Rozmyslel sis to?" zeptala jsem se udýchaně. Možná přehodnotil svoje opatrná pravidla. Možná má tahle postel větší smysl, než jsem si původně myslela. Srdce mi tlouklo skoro bolestně, jak jsem čekala na jeho odpověď.

Edward si povzdechl a překulil se zpátky, takže jsme teď oba zase leželi na boku.

„Nebuď směšná, Bello," pokáral mě okamžitě – jasně pochopil, jak jsem to myslela. „Jenom jsem se snažil ukázat ti výhody postele, která se ti asi nelíbí. Nenech se příliš unést."

„Pozdě," zamumlala jsem. „A ta postel se mi líbí," dodala jsem.

„Dobře." Slyšela jsem v jeho hlasu úsměv, jak mě políbil na čelo. „Mně taky."

„Ale přesto si myslím, že je zbytečná," pokračovala jsem. „Jestli se nesmíme nechat unášet, tak k čemu tady je?"

Znovu si povzdychl. „Říkám ti to posté, Bello – je to příliš nebezpečné."

„Mám ráda nebezpečí," nedala jsem se.

„Já vím." V jeho hlase zněl uštěpačný podtón a já jsem si uvědomila, že v garáži určitě viděl motorku.

„Já ti povím, co je nebezpečné," řekla jsem rychle, než mohl změnit téma. „Já se jednoho dne prostě neudržím – a nadávat za to budeš moct jen sám sobě."

Začal mě odstrkovat.

„Co to děláš?" namítala jsem a nechtěla se ho pustit.

„Chráním tě před vášnivým vzplanutím. Jestli je to pro tebe příliš…"

„To snesu," nedala jsem se.

Nechal mě zase ohřát se ve své náruči.

„Omlouvám se, že jsem v tobě vzbudil falešné naděje," řekl. „Nechtěl jsem, abys byla nešťastná. To nebylo hezké."

„Ve skutečnosti to bylo dokonce moc hezké."

Zhluboka se nadechl. „Nejsi unavená? Měl bych tě nechat spát."

„Ne, nejsem. Mně nevadí, když ve mně vzbuzuješ falešné naděje."

„To asi není dobrý nápad. Nejsi jediná, kdo se nechává unést."

„Ano, jsem," zabručela jsem.

Uchichtl se. „Nemáš ponětí, o čem mluvíš, Bello. A že mi tak ochotně podkopáváš sebeovládání, ničemu neprospěje."

„Za to se nebudu omlouvat."

„Můžu se omluvit *já?*"

„Za co?"

„Zlobila ses na mě, vzpomínáš?"

„Aha, tohle."

„Promiň. Neměl jsem pravdu. Je mnohem snadnější dívat se na věci ze správného úhlu, když tě mám v bezpečí *tady*." Objal

mě pevněji. „Zmocňuje se mě šílenství, když tě mám opustit. Myslím, že už víckrát tak daleko nepojedu. Nestojí to za to."

Usmála jsem se. „Neulovil jsi žádné pumy?"

„Ale ano, ulovil. Ale ani tak to za tu úzkost nestojí. Omlouvám se ovšem, že jsem donutil Alici, aby tě tu držela jako rukojmí. To byl špatný nápad."

„To ano," souhlasila jsem.

„Už to neudělám."

„Dobře," řekla jsem vesele. Už jsem mu odpustila. „Ale pyžamové večírky mají i své výhody…" Stulila jsem se blíž k němu a přitiskla mu rty na klíční kost. „*Ty* mě můžeš držet jako rukojmí, kdykoliv budeš chtít."

„Mmm," povzdechl. „Možná tě vezmu za slovo."

„Takže teď je řada na mně?"

„Řada na tobě?" opáčil zmateně.

„Omlouvat se."

„Za co se chceš omlouvat?"

„Ty se na mě nezlobíš?" zeptala jsem se rozpačitě.

„Ne."

Znělo to, jako kdyby to myslel vážně.

Cítila jsem, jak se mi stáhlo obočí. „Nemluvil jsi s Alicí, když jsi přijel domů?"

„Mluvil – proč?"

„Vezmeš jí to porsche?"

„Samozřejmě, že ne. Byl to dárek."

Mrzelo mě, že mu nevidím do tváře. Jeho hlas zněl uraženě.

„Nechceš vědět, co jsem udělala?" divila jsem se. Začínala jsem být zmatená ze zjevného nedostatku jeho zájmu.

Cítila jsem, jak pokrčil rameny. „Vždycky mě zajímá všechno, co děláš –, ale nemusíš mi to říkat, jestli nechceš."

„Ale já jsem jela do La Push."

„Já vím."

„A ulila jsem se ze školy."

„To já taky."

Podívala jsem se směrem, odkud se ozýval jeho hlas a prsty mu objela rysy, abych poznala, jakou má náladu. „Kde se najednou vzala všechna ta tolerance?“ ptala jsem se.

Povzdechl si.

„Usoudil jsem, že máš pravdu. Můj problém opravdu spočíval především… v zaujatosti proti vlkodlakům. Budu se snažit být víc rozumný a důvěřovat tvému úsudku. Jestli říkáš, že ti od nich nic nehrozí, pak ti budu věřit.“

„No tohle.“

„A hlavně… nechci, abychom se kvůli tomu pořád hádali.“

Položila jsem mu hlavu na prsa a zavřela jsem oči, naprosto spokojená.

„Takže,“ zamumlal nenuceným tónem. „Máš v plánu brzy se do La Push zase vrátit?“

Neodpověděla jsem. Jeho otázka vyvolala vzpomínku na Jacobova slova a já jsem najednou nedokázala polknout.

Edward si moje mlčení a ztuhlost špatně vyložil.

„Jenom abych si mohl udělat vlastní plány,“ vysvětloval rychle. „Nechci, abys měla pocit, že musíš spěchat zpátky, protože tady sedím a čekám na tebe.“

„Ne,“ řekla jsem hlasem, který mi zněl cize. „Nemám v plánu se tam vracet.“

„Aha. Kvůli mně to dělat nemusíš.“

„Myslím, že už tam nejsem vítaná,“ zašeptala jsem.

„Přejela jsi někomu kočku?“ zeptal se vesele. Věděla jsem, že mě nechce nutit, abych se mu s tím svěřila, ale za každým slovem jsem slyšela, jak hoří zvědavostí.

„Ne.“ Zhluboka jsem se nadechla a pak jsem rychle zamumlala vysvětlení. „Myslela jsem, že si Jacob už uvědomil… nenapadlo mě, že ho to překvapí.“

Edward čekal, jak budu pokračovat. Otálela jsem.

„Nečekal… že to bude tak brzy.“

„Aha,“ řekl Edward tiše.

„Říkal, že by mě radši viděl mrtvou.“ Hlas se mi na posledním slově zlomil.

Edward na chvilku ztuhl, jak v sobě potlačoval reakci, kterou přede mnou nechtěl dát najevo.

Pak mě něžně přivinul k hrudi. „Je mi to moc líto.“

„Myslela jsem, že budeš mít radost,“ zašeptala jsem.

„Radost z něčeho, co tě bolí?“ zamumlal mi do vlasů. „To přece nejde, Bello.“

Vzdychla jsem a uvolnila se, uvelebila se mu pohodlněji v náručí. Ale on byl zase nehybný, napjatý.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Nic.“

„Můžeš mi to říct.“

Na chviličku se odmlčel. „Mohlo by tě to rozzlobit.“

„Přesto to chci vědět.“

Vzdychl. „Kdybych mohl, tak bych ho zabil za to, co ti řekl. *Chtěl bych* ho zabít.“

Nevesele jsem se zasmála. „Ještě štěstí, že se umíš tak dobře ovládat.“

„Mohu udělat výjimku.“ Jeho tón byl zamyšlený.

„Jestli chceš dělat výjimky v sebeovládání, znám lepší oblast, kde by se hodily.“ Položila jsem mu ruku na tvář a snažila se k němu přitáhnout, abych ho políbila. Objal mě pevněji a nedovolil mi to.

Vzdychl. „Musím být vždycky já ten zodpovědný?“

Zakřenila jsem se do tmy. „Ne. Dovol, abych zodpovědnost na pár minut… nebo hodin převzala já.“

„Dobrou noc, Bello.“

„Počkej – chtěla jsem se tě zeptat ještě na něco.“

„Na co?“

„Včera v noci jsem mluvila s Rosalií…“

Jeho tělo se znovu napjalo. „Ano. Myslela na to, když jsem přijel. Poskytla ti hodně námětů k přemýšlení, že ano?“

Jeho hlas byl znepokojený a mně došlo, že si myslí, že chci mluvit o důvodech, které mi Rosalie předestřela, abych zůstala člověkem. Ale mě zajímalo něco mnohem naléhavějšího.

„Vyprávěla mi trochu… o době, kdy vaše rodina žila v Denali.“

Následovalo krátké ticho; tenhle začátek ho překvapil. „Opravdu?“

„Zmínila něco o všech těch upírkách… a o tobě.“

Neodpověděl, ačkoliv jsem čekala dlouho.

„Neboj,“ řekla jsem, když mlčení začalo být nepříjemné. „Řekla mi, že jsi nedával najevo… žádný zájem. Ale mě napadlo, víš, jestli ho dávala najevo některá z *nich*. Ten zájem, myslím.“

Znovu nic neříkal.

„Která?“ zeptala jsem se a snažila se o nenucený tón, ale moc se mi to nedařilo. „Nebo jich bylo víc?“

Žádná odpověď. Přála jsem si, abych mu viděla do obličeje a mohla se tak pokusit odhadnout, co jeho mlčení znamená.

„Tak mi to poví Alice,“ řekla jsem. „Okamžitě půjdu a zeptám se jí.“

Jeho paže se napjaly; nebyla jsem schopná vykroutit se mu ani o kousíček.

„Je pozdě,“ řekl. Jeho hlas měl v sobě podtón, který byl nějak nový. Takový nervózní, možná trochu rozpačitý. „Navíc myslím, že Alice šla ven…“

„Je to vážné,“ hádala jsem. „Je to opravdu vážné, viď?“ Začínala jsem panikařit, srdce mi zrychlovalo, když jsem si představila tu úchvatně krásnou nesmrtelnou rivalku, o které jsem dosud nic netušila.

„Uklidni se, Bello,“ chlácholil mě a políbil mě na špičku nosu. „Nebuď blázínek.“

„Já jsem blázínek? Tak proč mi to nechceš říct?“

„Protože nemám, co bych ti říkal. Děláš jen z komára velblouda.“

„Tak která?“ nedala jsem se.

Vzdychl. „Tanya vyjádřila slabý zájem. Velmi dvorným, vybraným způsobem jsem jí dal najevo, že ten zájem neopětuju. To je celé.“

Snažila jsem se ovládnout hlas, aby mi nepřeskakoval. „Pověz mi něco – jak Tanya vypadá?“

„Jako my ostatní – bílá kůže, zlaté oči,“ odpověděl až příliš rychle.

„A samozřejmě je mimořádně krásná.“

Cítila jsem, jak pokrčil rameny.

„Asi ano, z lidského pohledu,“ řekl lhostejně. „Ale víš co?“

„Co?“ zeptala jsem se rozmrzele.

Položil mi rty přímo k uchu; jeho studený dech mě šimral. „Mám radši brunetky.“

„Ona je blondýna. To je jasné.“

„Zrzavě blond – vůbec není můj typ.“

Chvilku jsem nad tím přemýšlela, ale nemohla jsem se soustředit, protože mi přejížděl rty pomalu po tváři, dolů po krku a zase zpátky nahoru. Třikrát dokola, než jsem promluvila.

„Pak je to tedy v pořádku, *doufám*,“ usoudila jsem.

„Hmm,“ zašeptal mi do kůže. „Jsi docela úchvatná, když žárlíš. Kupodivu je to příjemné.“

Zamračila jsem se do tmy.

„Je pozdě,“ zopakoval šeptem, znělo to jako broukání, hlas měl hebčí než hedvábí. „Spinkej, Bellinko. Ať se ti něco hezkého zdá. Jsi jediná, která se kdy dotkla mého srdce. Vždycky ti bude patřit. Spi, moje jediná lásko.“

Začal broukat mou ukolébavku a já jsem věděla, že je jenom otázka času, než podlehnu, takže jsem zavřela oči a přitulila se blíž k němu.

9. CÍL

Alice mě ráno odvezla domů, přesně podle scénáře pyžamového večírku. Nebude dlouho trvat a objeví se Edward, který se oficiálně vrátí z „kempovacího“ výletu. Všechno to předstírání mě začínalo unavovat. Po tomhle aspektu lidského života se mi stýskat rozhodně nebude.

Charlie vykoukl předním oknem, když slyšel, jak jsem zabouchla dveře auta. Zamával Alici a pak mi šel otevřít.

„Jak ses měla?“ chtěl vědět.

„Báječně, bylo to skvělé. Takové… hodně holčičí.“

Donesla jsem si věci dovnitř, složila je všechny u paty schodiště a šla do kuchyně podívat se po něčem malém k snědku.

„Máš tu vzkaz,“ zavolal za mnou Charlie.

Na kuchyňské lince byl bloček na telefonní vzkazy, nápadně opřený o kastrol.

Jacob volal, napsal Charlie.

Říkal, že to tak nemyslel a že se omlouvá. Chce, abys mu zavolala. Buď na něj hodná. Zněl rozrušeně.

Zašklebila jsem se. Charlie obvykle k mým vzkazům poznámky nepřipisoval.

Ať si je Jacob klidně rozrušený dál. Já jsem s ním nechtěla mluvit. Povídá se, že v nebi nejsou kdovíjak naklonění telefonování na druhou stranu. Jestli by mě Jacob radši viděl mrtvou, tak ať si na mlčení začne zvykat.

Chuť k jídlu mě opustila. Otočila jsem se na podpatku a šla si vybalovat věci.

„Ty Jacobovi nezavoláš?“ zeptal se Charlie. Nakláněl se přes zeď v obýváku a sledoval, jak si beru věci.

„Ne.“ Vydala jsem se nahoru po schodech.

„To od tebe není moc pěkné, Bello,“ domlouval mi. „Odpouštět je božské.“

„Starej se o sebe,“ zamručela jsem si šeptem, příliš potichu, aby to slyšel.

Věděla jsem, že se mi nakupilo prádlo na vyprání, takže když jsem si uklidila zubní pastu a hodila špinavé věci do koše, šla jsem sundat povlečení z Charlieho postele. Pak jsem ho nechala ležet nahoře na schodech a šla stáhnout to svoje.

Zastavila jsem se vedle postele a naklonila hlavu na stranu.

Kde mám polštář? Otočila jsem se dokolečka a přehlížela pokoj. Polštář nikde. Všimla jsem si, že můj pokoj vypadá podivně uklizeně. Neměla jsem přes postel přehozenou šedou mikinu? A přísahala bych, že za houpacím křeslem se válely špinavé ponožky a ta červená halenka, kterou jsem si zkoušela předevčírem ráno, ale usoudila jsem, že je do školy moc slavnostní a nechala jsem ji viset přes područku křesla… Znovu jsem se otočila dokola. Koš na prádlo nebyl prázdný, ale ani nepřetékal, jak jsem si myslela.

Odkdy Charlie pere? To se mu nepodobalo.

„Tati, ty jsi začal prát?“ zakřičela jsem ze dveří.

„Em, ne,“ zavolal zpátky provinile. „To jsem měl?“

„Ne, udělám to sama. Hledal jsi něco u mě v pokoji?“

„Ne. Proč?“

„Nemůžu najít… jedno tričko…“

„Já jsem tam nebyl.“

A pak jsem si vzpomněla, že mi tu Alice byla pro pyžamo. Nevšimla jsem si, že si vypůjčila taky můj polštář –, asi proto, že jsem nespala na posteli. Vypadalo to, že mi tu rovnou taky uklidila. Zastyděla jsem se za svůj nepořádek.

Ale to červené tričko vážně nebylo špinavé, takže jsem ho šla vytáhnout z koše na prádlo.

Čekala jsem, že ho najdu hned na vrchu, ale nebylo tam. Prohrabala jsem celou hromadu, ale přesto jsem ho nemohla

najít. Říkala jsem si, že jsem asi paranoidní, ale zdálo se mi, že mi chybí ještě něco, a možná je toho víc. Koš nebyl plný ani do poloviny.

Stáhla jsem svoje povlečení a zamířila k pračce. Cestou jsem popadla i Charlieho povlečení. Pračka byla prázdná. Zkontrolovala jsem taky sušičku, trochu jsem doufala, že tam najdu várku vypraného prádla jako pozornost od Alice. Nic. Zmateně jsem se zamračila.

„Našla jsi, co jsi hledala?“ zakřičel Charlie.

„Ještě ne.“

Šla jsem zpátky nahoru prohledat to pod postelí. Nic, jen chuchvalce prachu. Začala jsem se prohrabávat šatníkem. Možná jsem to červené tričko uklidila a zapomněla na to.

Vzdala jsem to, když zazvonil zvonek u dveří. To bude Edward.

„Dveře,“ informoval mě Charlie z gauče, když jsem poklusem proběhla kolem něj.

„Nenamáhej se, tati.“

Otevřela jsem dveře dokořán s širokým úsměvem na tváři.

Edwardovy zlaté oči byly vytřeštěné, nozdry měl rozšířené, zuby vyceněné.

„Edwarde?“ Zděšeně jsem vyjekla, když jsem viděla, jak se tváří. „Co –?“

Položil mi prst na rty. „Dej mi dvě vteřiny,“ zašeptal. „Nehýbej se.“

Stála jsem ve dveřích jako přimrazená a on… zmizel. Pohyboval se tak rychle, že ho Charlie ani neuvidí procházet kolem.

Než jsem se dokázala natolik uklidnit, abych mohla napočítat do dvou, byl zpátky. Položil mi paži kolem pasu a přitáhl mě rychle do kuchyně. Očima střílel po místnosti a přitom si mě tiskl k tělu, jako kdyby mi před něčím dělal štít. Vrhla jsem pohled k Charliemu na gauči, ale ten nás soustředěně ignoroval.

„Někdo tu byl," zamumlal mi do ucha a zatáhl mě do zadní části kuchyně. Hlas měl napjatý; špatně jsem ho slyšela přes bubnování pračky.

„Přísahám, že žádní vlkodlaci –" začala jsem větu.

„Ne, z nich nikdo," přerušil mě rychle a zavrtěl hlavou. „Někdo z nás."

Jeho tón dával jasně najevo, že nemyslel člena své rodiny.

Cítila jsem, že by se ve mně krve nedořezal.

„Victoria?" zeptala jsem se přidušeně.

„Je to pach, který neznám."

„Někdo z Volturiových," hádala jsem.

„Pravděpodobně."

„Kdy?"

„Proto si myslím, že to museli být oni – není to totiž dlouho, došlo k tomu brzy ráno, zatímco Charlie spal. A ať to byl kdokoliv, ani se ho nedotkl, takže musel přijít za jiným účelem."

„Hledal mě."

Neodpověděl. Jeho tělo bylo ztuhlé jako socha.

„Co si to tam vy dva šuškáte?" zeptal se Charlie podezíravě a objevil se za rohem s prázdnou miskou na popcorn v rukou.

Udělalo se mi špatně. V našem domě byl upír a hledal mě, zatímco Charlie spal. Přemohla mě panika, sevřela mi hrdlo. Nemohla jsem odpovědět, jen jsem na něho v hrůze zírala.

Charlieho výraz se změnil. Najednou se usmíval. „Jestli se vy dva hádáte… no, já vám do toho nebudu zasahovat."

S úsměvem odložil misku do dřezu a vyšoural se z místnosti.

„Jdeme," řekl Edward tichým tvrdým hlasem.

„Ale Charlie!" Strach mi svíral hruď, až se mi těžko dýchalo.

Chviličku přemýšlel a najednou držel v ruce telefon.

„Emmette," zamumlal do mikrofonu. Začal mluvit tak rychle, že jsem slovům nerozuměla. Domluvil za půl minuty. Začal mě táhnout ke dveřím.

„Emmett a Jasper jsou na cestě," zašeptal, když ucítil můj odpor. „Pročešou les. Charliemu nic nehrozí."

Tak jsem se tedy podvolila, příliš vyděšená, abych dovedla jasně myslet. Cestou ke dveřím jsem zachytila Charlieho spokojený pohled, který byl najednou plný zmatku. Edward mě dostal ven ze dveří dřív, než mohl Charlie něco říct.

„Kam jdeme?“ Nemohla jsem přestat šeptat, i když už jsme seděli v autě.

„Jedeme si promluvit s Alicí,“ odpověděl normálním hlasem. Jeho tón byl ale trochu znejistělý.

„Myslíš, že třeba něco viděla?“

Přimhouřenýma očima pozoroval silnici. „Možná.“

Čekali na nás, byli v pohotovosti po Edwardově telefonátu. Jako bychom vstoupili do muzea, všichni stáli bez hnutí jako sochy, ale vyzařovalo z nich napětí.

„Co se stalo?“ zeptal se Edward, jakmile jsme prošli dveřmi. Byla jsem šokovaná, když jsem viděla, že se rozzlobeně dívá na Alici, ruce hněvivě zaťaté.

Alice stála s pažemi pevně založenými na prsou. Pohybovaly se jí jenom rty. „Nemám ponětí. Nic jsem neviděla.“

„Jak je to *možné?*“ zasyčel.

„Edwarde,“ řekla jsem s tichou výtkou. Nelíbilo se mi, že s Alicí takhle mluví.

Uklidňujícím hlasem se do toho vložil Carlisle. „Není to exaktní věda, Edwarde.“

„Byl v jejím *pokoji,* Alice. Mohl by tam ještě být – čekat na ni.“

„To bych viděla.“

Edward zoufale rozhodil ruce. „Vážně? Víš to jistě?“

Alice odpověděla chladným hlasem: „Už jsi mi nakázal, abych sledovala rozhodnutí Volturiových, Victoriin návrat, Bellin každý krok. Chceš přidat další úkoly? Mám sledovat Charlieho nebo Bellin pokoj nebo jejich dům nebo celou ulici, tu taky? Edwarde, když se budu snažit o moc věcí najednou, začnou mi někde jinde utíkat detaily.“

„Vypadá to, že už se stalo,“ odsekl Edward.

„Nikdy nebyla v nebezpečí. Nebylo co vidět.“

„Jestli sleduješ Itálii, proč jsi neviděla, že poslali –“

„Nemyslím, že to byli oni," stála si na svém Alice. „To bych viděla."

„Kdo jiný by byl nechal Charlieho naživu?"

Otřásla jsem se.

„Nevím," řekla Alice.

„To mi pomůže."

„Přestaň, Edwarde," zašeptala jsem.

Otočil se ke mně, obličej stále zsinalý, zuby zaťaté. Zlobně se na mě půl vteřiny díval, a pak najednou vydechl. Přestal se mračit a uvolnil čelist.

„Máš pravdu, Bello. Omlouvám se." Podíval se na Alici. „Odpusť mi, Alice. Neměl jsem na tebe takhle vyjet. To bylo neomluvitelné."

„Já to chápu," ujistila ho Alice. „Taky z toho nemám radost."

Edward se zhluboka nadechl. „Dobře, podívejme se na to logicky. Jaké jsou možnosti?"

Všichni jako by okamžitě roztáli. Alice se uvolnila a opřela se o opěradlo pohovky. Carlisle šel pomalu k ní, oči upřené do daleka. Esme se posadila na pohovku před Alicí, s nohama do tureckého sedu. Jenom Rosalie zůstala bez pohnutí, zády k nám, a zírala ven prosklenou stěnou.

Edward mě přitáhl k pohovce a já jsem se posadila vedle Esme, která se posunula a objala mě paží. Edward mi držel jednu ruku pevně ve svých.

„Victoria?" zeptal se Carlisle.

Edward zavrtěl hlavou. „Ne. Ten pach jsem nepoznal. Mohl to být někdo od Volturiových, někdo, koho jsem nikdy nepotkal…"

Alice zavrtěla hlavou. „Aro ještě nikoho nepožádal, aby ji zkontroloval. To uvidím. Čekám na to."

Edward bryskně zvedl hlavu. „Čekáš na oficiální příkaz."

„Myslíš, že někdo jedná na vlastní pěst? Proč?"

„Caiův nápad," navrhl Edward a jeho obličej se zase napjal.

„A co Jane?" řekla Alice. „Oba si mohou dovolit poslat nějakou neznámou tvář…"

Edward se zamračil. „A mají motivaci."

„Ale to nedává smysl," namítla Esme. „Ať měl na Bellu čekat kdokoliv, Alice by to viděla. On – nebo ona – neměl v úmyslu Belle ublížit. Ani Charliemu, když na to přijde."

Přikrčila jsem se, jak jsem zaslechla otcovo jméno.

„To se brzy urovná, Bello," zamumlala Esme a pohladila mě po vlasech.

„Ale o co tedy šlo?" uvažoval Carlisle.

„Kontrola, jestli jsem stále člověk?" hádala jsem.

„Možná," připustil Carlisle.

Rosalie vydechla, dost hlasitě na to, abych to slyšela. Rozmrzla a její obličej se vyčkávavě otočil ke kuchyni. Edward naproti tomu se zatvářil nespokojeně.

Emmett vpadl kuchyňskými dveřmi dovnitř, Jasper mu byl v patách.

„Je dávno pryč, už několik hodin," oznámil Emmett zklamaně. „Stopa vedla na východ, pak na jih a zmizela na postranní silnici. Čekalo tam na něj auto."

„To je smůla," zamručel Edward. „Jestli odjel na západ… no, bylo by hezké, kdyby ti psi předvedli, že umějí být k užitku."

Zašklebila jsem se a Esme mě pohladila po rameni.

Jasper se podíval na Carlislea. „Ani jeden jsme ho nepoznali. Ale hele." Vytáhl něco zeleného a zmačkaného. Carlisle si to od něj vzal a podržel si to u obličeje. Viděla jsem, jak to šlo z ruky do ruky. Byl to ulomený list kapradiny. „Možná poznáš ten pach."

„Ne," řekl Carlisle. „Nic známého. Nikdo, koho jsem někdy potkal."

„Možná se na to díváme špatně. Možná je to shoda náhod…," začala Esme, ale zmlkla, když viděla nevěřícné výrazy všech ostatních. „Nemyslím to tak, že si nějaký cizinec náhodou vybral Bellin dům k náhodné návštěvě. Myslela jsem, že někdo mohl být jenom zvědavý. Náš pach je všude kolem ní. Třeba si říkal, co nás k ní přitahuje?"

„Proč by pak nepřišel prostě sem? Jestli byl zvědavý?“ zeptal se Emmett.

„Ty bys to udělal,“ řekla Esme s náhlým nadšeným úsměvem. „My ostatní nejednáme vždycky tak přímo. Naše rodina je velmi početná – ten dotyčný se možná bál. Ale Charliemu se nic nestalo. Nemusí to být nepřítel.“

Jenom je zvědavý. Jako byli na začátku zvědaví James s Victorií? Myšlenka na Victorii mě roztřásla, ačkoliv ostatní si byli jistí, že ona to nebyla. Tentokrát ne. Ona se bude držet svého schématu, kterým je posedlá. Tohle byl někdo jiný, cizí.

Pomalu jsem si začínala uvědomovat, že upíři se na chodu tohoto světa podílejí mnohem víc, než jsem si kdysi myslela. Kolikrát jim průměrně člověk zkříží cestu, aniž by o tom věděl? Kolik smrtí, z neznalosti považovaných za zločiny a nehody, ve skutečnosti připadá na vrub jejich žízni? Jak zalidněný tenhle nový svět bude, až do něj konečně vstoupím?

To pomyšlení mě pošimralo na páteři.

Cullenovi uvažovali o Esmeiných slovech s různými výrazy ve tváři. Viděla jsem, že Edward její teorii nepřijímá a že Carlisle by ji naopak přijal velmi rád.

Alice našpulila rty. „To si nemyslím. Načasování bylo příliš dokonalé… Ten návštěvník si dával hrozný pozor, aby se ničeho nedotkl. Skoro jako kdyby věděl, že to uvidím…“

„Pro to mohl mít své důvody,“ připomněla jí Esme.

„Opravdu tak záleží na tom, kdo to byl?“ zeptala jsem se. „Jenom ta šance, že mě někdo hledal… není to dostatečný důvod? Neměli bychom čekat, až dokončím školu.“

„Ne, Bello,“ řekl Edward rychle. „Není to tak zlé. Až budeš opravdu v nebezpečí, budeme to vědět.“

„Mysli na Charlieho,“ připomněl mi Carlisle. „Mysli na to, jak by mu ublížilo, kdybys zmizela.“

„Já *myslím* na Charlieho! Právě o něj si dělám starosti! Co kdyby můj milý host měl náhodou včera v noci žízeň? Dokud jsem s Charliem, je terčem i on. Kdyby se mu něco stalo, byla by to moje vina!“

„To sotva, Bello,“ odporovala mi Esme a znovu mě pohladila po vlasech. „A Charliemu se nic nestane. Jenom budeme muset být opatrnější.“

„*Opatrnější?*“ opakovala jsem nevěřícně.

„Bude to v pořádku, Bello,“ ujišťovala mě Alice; Edward mi stiskl ruku.

A já jsem pochopila, jak jsem se postupně podívala do všech těch krásných tváří, že ať řeknu cokoliv, oni názor nezmění.

* * *

Cestou domů jsme mlčeli. Byla jsem zklamaná. Navzdory svému nejlepšímu úsudku jsem stále byla člověk.

„Nebudeš sama ani na vteřinu,“ sliboval mi Edward, jak mě vezl k Charliemu. „Vždycky tam někdo bude. Emmett, Alice, Jasper…“

Vzdychla jsem. „Tohle je směšné. Budou z toho tak unudění, že mě budou muset zabít sami, jen aby se nějak zaměstnali.“

Edward mi věnoval kyselý pohled. „To je fakt legrace, Bello.“

Charlie byl v dobré náladě, když jsme se vrátili. Viděl to napětí mezi mnou a Edwardem a špatně si ho vykládal. Po celou večeři si mě prohlížel se spokojeným úsměvem na tváři. Edward se na chvíli omluvil, předpokládala jsem, že kvůli tomu, aby se porozhlédl po domě, ale Charlie čekal, až se vrátí, aby mi předal vzkazy.

„Volal zase Jacob,“ oznámil Charlie, jakmile se Edward vrátil do kuchyně. Udržela jsem nevzrušený výraz, když jsem před něj pokládala talíř.

„Vážně? No a co?“

Charlie se zamračil. „Nebuď malicherná, Bello. Zněl opravdu sklíčeně.“

„Platí ti Jacob za tohle přimlouvání, nebo to děláš dobrovolně?“

Charlie něco nesouvisle bručel, dokud se nezačal plně věnovat jídlu.

Ačkoliv si to neuvědomoval, trefil do černého.

Můj život mi teď hodně připomínal hru v kostky – padnou mi v dalším hodu jenom dvě jedničky? Co kdyby se mi něco opravdu stalo? Připadalo mi víc než malicherné, nechat Jacoba trápit se výčitkami za to, co mi řekl.

Ale já jsem s ním nechtěla mluvit s Charliem za zády, protože by poslouchal každé moje slovo, a já jsem měla strach, abych se nepodřekla. Když jsem na tohle myslela, záviděla jsem Jacobovi jeho vztah s Billym. Jak snadné to musí být, když nemáte žádné tajnosti před člověkem, s kterým žijete.

Takže počkám do rána. Konec konců, v noci s velkou pravděpodobností nezemřu, a jemu neublíží, když se bude cítit provinile ještě dvanáct hodin. Možná mu to dokonce prospěje.

Když Edward oficiálně odjel domů, přemítala jsem, kdo je venku v lijáku a dává na mě a na Charlieho pozor. Litovala jsem Alici i ostatní, ale přesto jsem se cítila klidnější. Musela jsem uznat, že je hezké, když vím, že nejsem sama. A Edward byl zpátky v rekordním čase.

Znovu mi zpíval, abych usnula a – protože jsem i ve spánku věděla, že tam je – žádné noční můry mě nestrašily.

* * *

Ráno Charlie odjel se zástupcem Markem na ryby ještě dřív, než jsem vstala. Usoudila jsem, že využiju toho, že mi nestojí za zády, a zachovám se božsky.

„Jdu zavolat Jacobovi," upozornila jsem Edwarda, když jsem dosnídala.

„Věděl jsem, že mu odpustíš," odpověděl s veselým úsměvem. „Jsi nadaná na ledasco, ale zlobit se neumíš."

Zvedla jsem oči v sloup, ale měla jsem radost. Zdálo se, že Edward už v sobě ten nepřátelský postoj k vlkodlakům opravdu překonal.

Nepodívala jsem se na hodiny, dokud jsem nevytočila číslo. Na telefonování bylo ještě brzy, měla jsem strach, že vzbudím

Billyho i Jaka, ale někdo zvedl sluchátko, ještě než telefon zazvonil podruhé, takže od něj nemohl být moc daleko.

„Haló?" řekl otupělý hlas.

„Jacobe?"

„Bello!" vykřikl. „Ach, Bello, mně je to tak líto!" zakoktával se, jak se to snažil ze sebe vysypat. „Přísahám, že jsem to tak nemyslel. Byl jsem hloupý. Zlobil jsem se – ale to není žádná omluva. Byla to ta nejhloupější věc, jakou jsem v životě řekl, a je mi to líto. Nezlob se na mě, prosím tě. Prosím. Nabízím ti svoje doživotní područí – jenom mi musíš odpustit."

„Já se nezlobím. Odpouštím ti."

„Díky," vydechl vroucně. „Nemůžu uvěřit, že jsem se zachoval tak pitomě."

„S tím se netrap – jsem na to zvyklá."

Zasmál se, celý překypoval úlevou. „Přijeď za mnou," prosil. „Chci ti to vynahradit."

Zamračila jsem se. „Jak?"

„Jak budeš chtít. Můžeme skákat z útesu," navrhl a zase se zasmál.

„No, to je *úžasný* nápad."

„Se mnou se ti nemůže nic stát," ujišťoval mě. „Bez ohledu na to, co budeš chtít dělat."

Pohlédla jsem na Edwarda. Jeho obličej byl velmi klidný, ale byla jsem si jistá, že teď není vhodná doba.

„Teď to nejde."

„*On* ze mě není nadšený, viď?" Jacobův hlas byl pro tentokrát zahanbený, ne nepřátelský.

„To mu vrásky nedělá. Jeho teď… zkrátka trápí ho jiná věc než nějaký přidrzlý vlkodlačí výrostek…" Snažila jsem se udržet žertovný tón, ale neobalamutila jsem ho.

„Co se děje?" zeptal se.

„Ehm." Nebyla jsem si jistá, co mu mám říct.

Edward natáhl ruku pro telefon. Podívala jsem se mu opatrně do obličeje. *Zdál se* dostatečně klidný.

„Bello?" zeptal se Jacob.

Edward si vzdychl a přitáhl ruku blíž.

„Nevadilo by ti promluvit si o tom s Edwardem?“ zeptala jsem se bojácně. „On s tebou chce mluvit.“

Následovala dlouhá odmlka.

„Dobře,“ souhlasil nakonec Jacob. „To by mělo být zajímavé.“

Podala jsem telefon Edwardovi; doufala jsem, že správně pochopí varování v mých očích.

„Ahoj, Jacobe,“ pozdravil Edward naprosto zdvořile.

Bylo ticho. Kousala jsem se do rtu a snažila se uhodnout, jak Jacob odpoví.

„Někdo tu byl – ten pach neznám,“ vysvětloval Edward. „Přišla vaše smečka na něco nového?“

Další odmlka, zatímco Edward si pro sebe přikyvoval, nepřekvapený.

„V tom ten problém vězí, Jacobe. Nepustím Bellu z očí, dokud tohle nevyřídím. Není to nic osobního…“

Jacob ho pak přerušil a já jsem slyšela bzučení jeho hlasu ze sluchátka. Ať říkal cokoliv, jeho tón byl naléhavější než předtím. Neúspěšně jsem se snažila rozeznat slova.

„Možná máš pravdu…,“ začal Edward, ale Jacob zase něco namítal. Aspoň že nikdo z nich nemluvil rozzlobeně.

„To je zajímavý návrh. Jsme docela ochotní o tom vyjednávat. Jestli bude Sam přístupný.“

Jacobův hlas byl teď tišší. Začala jsem si okusovat nehet na palci, jak jsem se snažila pochopit, co znamená Edwardův výraz.

„Děkuju,“ odpověděl Edward.

Pak Jacob něco řekl a Edwardovi se po tváři mihlo překvapení.

„Vlastně jsem měl v plánu jít sám,“ odpovídal Edward na nečekanou otázku. „A ji nechat s ostatními.“

Jacobův hlas nabral výšku a mně připadalo, že se Edwarda snaží přesvědčit.

„Pokusím se to objektivně zvážit,“ slíbil Edward. „Tak objektivně, jak jen budu schopen.“

Odmlka byla tentokrát kratší.

„To není tak špatný nápad. Kdy? …Ne, to nevadí. Stejně bych rád dostal šanci jít po stopě osobně. Deset minut… Určitě,“ řekl Edward. Podržel mi telefon. „Bello?“

Pomalu jsem ho vzala, cítila jsem se zmatená.

„O čem jste celou dobu mluvili?“ zeptala jsem se Jacoba namíchnutě. Věděla jsem, že je to dětinské, ale vadilo mi, že se baví, jako by se mě to netýkalo.

„O příměří, řekl bych. Hele, udělej mi laskavost,“ navrhl Jacob. „Snaž se přesvědčit svého krvežíznivce, že nejbezpečnější místo pro tebe – obzvlášť jestli odjede – je v rezervaci. My si dokážeme poradit s čímkoliv.“

„To ses mu snažil namluvit?“

„Ano. Je to rozumné. Pro Charlieho to tady taky bude lepší.“

„Tak k tomu přemluv Billyho,“ souhlasila jsem. Vadilo mi, že Charlieho stavím na dostřel hledáčku, který byl pravděpodobně zamířený na mě. „Co dál?“

„Jen přestavíme určité hranice, abychom mohli chytit každého, kdo by se dostal moc blízko Forks. Nejsem si jistý, jestli s tím Sam bude souhlasit, ale než to budu vědět, dohlédnu na to sám.“

„Jak to myslíš, že na to ‚dohlédneš sám‘?“

„Myslím to tak, že až uvidíš, jak ti kolem domu běhá vlk, tak na něj nestřílej.“

„To samozřejmě nebudu. Ale vážně bys neměl dělat nic… riskantního.“

Odfrkl. „Nebuď hloupá. Dokážu se o sebe postarat.“

Vzdychla jsem.

„Taky jsem se ho snažil přesvědčit, aby ti povolil návštěvu. Je zaujatý, tak si od něj nenech navykládat blbosti ohledně bezpečnosti. Ví stejně dobře jako já, že u nás ti nic nehrozí.“

„Budu to mít na paměti.“

„Brzy se uvidíme,“ slíbil Jacob.

„Ty přijdeš?“

„Jo. Jdu se seznámit s pachem návštěvníka, abychom ho mohli vystopovat, jestli se vrátí.“

„Jaku, vážně se mi nelíbí představa, že bys měl stopovat –“

„*Prosím tě*, nech toho, Bello," přerušil mě. Zasmál se a pak zavěsil.

10. PACH

Jejich chování mi připadalo dětinské. Proč by pro všechno na světě musel Edward odcházet, aby Jacob mohl přijít? Nebyli jsme na tyhle věci už trochu velcí?

„Nejde o to, že bych k němu cítil nějaké osobní nepřátelství, Bello, jenom je to pro nás pro oba snadnější," vysvětloval mi Edward ve dveřích. „Nebudu daleko. Nic se ti nestane."

„S *tím* si starosti nedělám."

Usmál se a pak se mu do očí vkradl lstivý výraz. Přitáhl si mě blíž a zabořil mi obličej do vlasů. Cítila jsem jeho studený dech; na krku mi naskakovala husí kůže.

„Hned se vrátím," slíbil a pak se nahlas zasmál, jako kdybych mu právě řekla dobrý vtip.

„Co je tady tak k smíchu?"

Ale Edward se jenom zakřenil a bez odpovědi odklusal k lesu.

Zabručela jsem si něco pro sebe a šla jsem poklidit kuchyni. Ještě jsem ani nenapustila dřez vodou, a ozval se zvonek u dveří. Bylo těžké zvyknout si, o kolik rychlejší je Jacob *bez* auta. Každý tu byl o tolik rychlejší než já…

„Pojď dál, Jaku!" zakřičela jsem.

Soustředila jsem se na skládání talířů do mydlinkové vody a zapomněla jsem, že se Jacob poslední dobou pohybuje jako duch. Takže jsem nadskočila, když se za mnou najednou ozval jeho hlas.

„Vážně bys neměla nechávat dveře takhle odemčené! Jejda, promiň."

Pocákala jsem se vodou z nádobí, jak mě vylekal.

„Nebojím se nikoho, koho by odradily zamčené dveře," opáčila jsem, zatímco jsem si utírala tričko utěrkou.

„Dobrý postřeh," souhlasil.

Otočila jsem se, abych se na něj podívala, a kriticky jsem si ho změřila. „Je vážně tak nemožné chodit oblečený, Jacobe?" zeptala jsem se. Jacob byl zase do půl těla nahý, měl na sobě jenom staré ustřižené džíny. V duchu jsem si říkala, jestli je tak pyšný na svou novou muskulaturu, že ji nechce schovávat pod tričko. Musela jsem uznat, že je velmi působivá – ale nikdy by mě nenapadlo, že právě on bude marnivý. „Já vím, že už ti není zima, ale stejně."

Prohrábl si rukou vlasy, které mu padaly do očí.

„Je to prostě jednodušší," vysvětlil.

„Co je jednodušší?"

Blahosklonně se usmál. „Už tak je dost otravné, že s sebou musím nosit kalhoty, natož pak všechno ostatní. Jak bych vypadal, kdybych byl naložený jako mula?"

Zamračila jsem se. „O čem to mluvíš, Jacobe?"

Díval se na mě přezíravě, jako kdyby mi nedocházelo něco podstatného. „Moje oblečení se neobjeví ani nezmizí, když se proměním – musím si ho nosit s sebou, když běžím. Promiň, že si to chci trochu ulehčit."

Začervenala jsem se. „To mě vlastně nenapadlo," zamumlala jsem.

Zasmál se a ukázal na černou koženou šňůrku, tenkou jako vlněné vlákno, kterou měl omotanou třikrát pod levým lýtkem jako nákotník. Předtím jsem si nevšimla, že je také bosý. „Tady jde o víc než jen o módu – je otrava nosit džíny v tlamě."

Nevěděla jsem, co na to říct.

Zakřenil se. „Vadí ti, že jsem do půl těla?"

„Ne."

Jacob se znovu zasmál a já jsem se k němu otočila zády a věnovala se zase nádobí. Doufala jsem, že si uvědomil, že mi ruměnec na tváři vyvolaly rozpaky nad mou vlastní hloupostí a že nemá nic společného s jeho otázkou.

„No, myslím, že bych se měl dát do práce." Vzdychl. „Nechtěl bych, aby říkal, že se flákám."

„Jacobe, není tvůj úkol –"

Zvedl ruku, aby mě umlčel. „Pracuju tady jako dobrovolník. Tak hele, kde je pach toho vetřelce asi nejhorší?“

„Myslím, že v mém pokoji.“

Přimhouřil oči. Nelíbilo se mu to o nic víc než Edwardovi.

„Bude to jenom minutka.“

Metodicky jsem drbala talíř, který jsem držela. Bylo slyšet jen škrábání umělohmotných štětin na keramickém talíři. Špicovala jsem uši, abych slyšela něco seshora, zavrzání podlahy, cvaknutí dveří. Neslyšela jsem nic. Uvědomila jsem si, že ten talíř drhnu mnohem déle, než je nutné, a snažila jsem se víc soustředit na to, co dělám.

„No teda!“ řekl Jacob pár centimetrů ode mě, čímž mě zase vystrašil.

„Ježíš, Jaku, odpusť si to!“

„Promiň. Hele –“ Jacob vzal utěrku a stíral další rozlitou vodu. „Já ti to vynahradím. Ty umývej, já budu oplachovat a utírat.“

„Fajn.“ Podala jsem mu talíř.

„No, zachytit ten pach bylo docela snadné. Mimochodem, v pokoji ti to pěkně smrdí.“

„Koupím nějaký osvěžovač vzduchu.“

Zasmál se.

Umývala jsem nádobí a on ho pár minut utíral v družném mlčení.

„Můžu se tě na něco zeptat?“

Podala jsem mu další talíř. „Záleží na tom, co chceš vědět.“

„Nechci být drzý nebo tak – jen jsem upřímně zvědavý,“ ujišťoval mě Jacob.

„Fajn. Tak do toho.“

Na půl vteřinky se odmlčel. „Jaké to je – mít za kluka upíra?“

Zvedla jsem oči k nebi. „Je to to nejlepší.“

„Myslím to vážně. Ta představa tě netrápí – nikdy tě to neděsí?“

„Nikdy.“

Mlčky sáhl pro misku, co jsem měla v rukou. Podívala jsem se mu do tváře – mračil se a špulil spodní ret.

„Ještě něco?“ zeptala jsem se.

Znovu nakrčil nos. „No… říkal jsem si… jestli… víš, jestli ho *líbáš?*“

Zasmála jsem se. „Ano.“

Otřásl se. „Br.“

„Proti gustu,“ zamumlala jsem.

„Nebojíš se těch upířích zubů?“

Pleskla jsem ho po ruce a postříkala vodou z nádobí. „Drž pusu, Jacobe! Víš dobře, že žádné nemá!“

„Dost zblízka,“ zamručel.

Zaskřípala jsem zubama a drhla vykosťovací nůž s větší silou, než bylo nutné.

„Můžu se tě zeptat ještě na něco?“ zeptal se tiše, když jsem mu nůž podala. „Zase jenom ze zvědavosti.“

„Fajn,“ odsekla jsem.

Otáčel nůž dokola pod proudem vody. Když promluvil, bylo to jenom zašeptání. „Říkala jsi pár týdnů… Kdy přesně…?“ Nedokázal dokončit větu.

„Až dodělám školu,“ zašeptala jsem zpátky a starostlivě sledovala jeho obličej. Zase ho to rozčílí?

„Tak brzy,“ vydechl a zavřel oči. Neznělo to jako otázka. Znělo to jako nářek. Svaly v pažích se mu napjaly a ramena měl ztuhlá.

„AU!“ zakřičel; v místnosti bylo takové ticho, že jsem při jeho výkřiku nadskočila třicet centimetrů do vzduchu.

Pravou rukou svíral v pěsti ostrý nůž – otevřel dlaň a nůž s cvaknutím spadl na linku. V dlani mu zela dlouhá a hluboká řezná rána. Krev mu stékala po prstech a kapala na podlahu.

„Zatraceně! Au!“ stěžoval si.

Zatočila se mi hlava a zvedl žaludek. Jednou rukou jsem se přidržela linky a zhluboka jsem dýchala pusou, abych překonala nevolnost a mohla se o něj postarat.

„Ach ne, Jacobe! Ach, zatraceně! Tady máš, omotej si to tímhle!“ Posunula jsem k němu utěrku a sáhla po jeho ruce. Ucukl mi.

„To nic není, Bello, neboj se.“

Místnost se na okrajích začala lehce chvět.

Znovu jsem se zhluboka nadechla. „Neboj se? Rozřízl sis ruku!“

Nevšímal si utěrky, kterou jsem mu podstrkovala. Strčil ruku pod kohoutek a pustil si na ránu vodu. Voda zčervenala. Hlava se mi točila.

„Bello,“ řekl.

Odtrhla jsem oči od rány a podívala se mu do obličeje. Mračil se, ale jeho výraz byl klidný.

„Co je?“

„Vypadáš, jako že omdlíš a ukousneš si ret. Přestaň, uvolni se. Dýchej. Mně nic není.“

Vdechovala jsem pusou a přestala si okusovat spodní ret. „Nehraj si na hrdinu.“

Zvedl oči v sloup.

„Jdeme. Dovezu tě na pohotovost.“ Byla jsem si jistá, že řízení zvládnu. Už se se mnou netočila celá místnost.

„To není nutné.“ Jake vypnul vodu a vzal mi z ruky utěrku. Ovinul si ji volně kolem dlaně.

„Počkej,“ protestovala jsem. „Nech mě, ať se na to podívám.“ Chytila jsem se linky pevněji, abych se udržela zpříma, kdyby se mi z rány zase zamotala hlava.

„Máš snad lékařský diplom, o kterém jsi mi nikdy neřekla?“

„Jenom mi dej možnost posoudit, jestli mám udělat scénu, abych tě dostala do nemocnice, nebo ne.“

Předstíral zděšení. „Prosím tě, žádné scény!“

„Jestli mi neukážeš tu ruku, tak je to zaručené.“

Zhluboka se nadechl a pak hlasitě vzdychl. „Fajn.“

Odmotal utěrku a když jsem pro ni sáhla, položil mi ruku do dlaně.

Pár vteřin mi to trvalo. Dokonce jsem mu ruku obrátila, ačkoliv jsem si byla jistá, že se řízl do dlaně. Otočila jsem ruku

zpátky, a konečně mi došlo, že ta živě růžová svraštělá čára je to jediné, co po ráně zbývá.

„Ale… vždyť jsi tolik krvácel!“

Stáhl ruku zpátky a podíval se po mně klidným a vážným pohledem.

„Hojí se to rychle.“

„To ti povím,“ zašeptala jsem.

Přece jsem viděla tu dlouhou řeznou ránu, viděla jsem proud krve, stékající do dřezu. Její rezivě solný pach mě málem skolil. Určitě se to mělo zašít. Trvalo by dny, než by se rána zatáhla strupem, a týdny, než by vybledla do růžové jizvy, která se mu leskla na kůži teď.

Stočil koutky do pousmání a udeřil se pěstí do hrudi. „Vlkodlak, vzpomínáš?“

Dlouho se mi díval do očí.

„Jasně,“ řekla jsem nakonec.

Zasmál se, když viděl, jak se tvářím. „Říkal jsem ti to. Viděla jsi Paulovu jizvu.“

Zavrtěla jsem hlavou, abych se vzpamatovala. „To je něco jiného, sledovat to takhle v přímém přenosu.“

Klekla jsem si a vytáhla ze skříňky pod dřezem láhev dezinfekčního prostředku. Pak jsem vyndala hadr na podlahu a začala stírat. Pálivý pach dezinfekce mi z hlavy vyhnal poslední stopy slabosti.

„Nech mě, já to uklidím,“ nabídl se Jacob.

„Už to mám. Hoď tu utěrku prosím tě do prádla, ano?“

Když jsem si byla jistá, že podlaha už nepáchne ničím jiným než dezinfekcí, vstala jsem a přetřela jsem taky pravou stranu dřezu. Pak jsem šla k pračce, která stála v koutku vedle špižírny, nalila jsem do ní odměrku a spustila program. Jacob mě sledoval s nesouhlasným pohledem v obličeji.

„Máš uklízecí mánii?“ zeptal se, když jsem skončila.

Hm. Možná. Ale aspoň jsem pro ni tentokrát měla dobrou omluvu. „My jsme tady na krev trochu citliví. Jsem si jistá, že to dokážeš pochopit.“

„Aha.“ Zase nakrčil nos.

„Proč bych mu to neměla co nejvíc usnadnit? Už tak to má dost těžké."

„Jasně, jasně. Proč ne?"

Vytáhla jsem špunt a vypustila špinavou vodu ze dřezu.

„Můžu se tě na něco zeptat, Bello?"

Vzdychla jsem.

„Jaké to je – mít za nejlepšího kamaráda vlkodlaka?"

Ta otázka mě zaskočila. Hlasitě jsem se zasmála.

„Neděsí tě to?" naléhal, než jsem stihla odpovědět.

„Ne. Když se ten vlkodlak slušně chová," upřesnila jsem, „je to to nejlepší."

Široce se usmál, bílé zuby mu zářily proti rudé kůži. „Dík, Bello," řekl a pak mě popadl za ruku a sevřel mě do objetí, při kterém div nepraskají kosti.

Než jsem měla čas zareagovat, spustil paže a ustoupil stranou.

„Fuj," řekl s nakrčeným nosem. „Vlasy ti smrdí hůř než pokoj."

„Promiň," zamručela jsem. Najednou jsem pochopila, čemu se Edward předtím smál, když mi do vlasů zabořil obličej.

„Jedno z mnoha rizik, když se bratříčkuješ s upíry," řekl Jacob s pokrčením ramen. „Smrdíš. To ještě není tak strašné."

Zlobně jsem se na něj podívala. „Smrdím jenom tobě, Jaku."

Usmál se. „Tak zatím, Bells."

„Ty odcházíš?"

„Čeká, až odejdu. Slyším ho venku."

„Aha."

„Půjdu zadem," řekl a pak se zastavil. „Vydrž vteř– hele, myslíš, že bys mohla dnes večer přijet do La Push? Budeme dělat táborák. Bude tam Emily a mohla by ses seznámit s Kim… A vím, že Quil tě taky chce vidět. Docela ho nakrklo, že jsi na to přišla dřív než on."

Tomu jsem se usmála. Dovedla jsem si představit, jak to Quila namíchlo – Jacobova lidská kámoška se přátelila s vlkodlaky, když on ještě nevěděl, oč běží. A pak jsem si

vzdychla. „No, Jaku, já nevím. Víš, zrovna teď je to trochu napjaté…“

„No tak, myslíš, že by se někdo mohl dostat přes – přes nás šest?“

Než dokončil otázku, udělal pomlku a zajíkl se. Přemítala jsem, jestli mu dělá potíže říkat slovo *vlkodlak* nahlas, jako mně nešlo z pusy slovo *upír*.

Jeho tmavé oči byly plné neskrývané prosebnosti.

„Zeptám se,“ řekla jsem pochybovačně.

Zavrčel. „On je teď taky tvůj dozorce? Víš, minulý týden jsem viděl ve zprávách reportáž o tom, jak je těžké chodit s někým, kdo tě chce jenom ovládat a zneužívá –“

„Dobře!“ utnula jsem ho a strčila do něj. „Je čas, aby vlkodlak vypadl!“

Zakřenil se. „Tak čau, Bells. Nezapomeň si vyjednat *propustku!*“

Sklonil se a vyšel zadními dveřmi, než jsem našla něco, co bych po něm hodila. Nesouvisle jsem zabručela do prázdné místnosti.

Pár vteřin po jeho odchodu pomalu vstoupil do kuchyně Edward, v bronzových vlasech mu zářily dešťové kapky jako diamanty. Jeho oči byly ustarané.

„Pohádali jste se?“ zeptal se.

„Edwarde!“ zazpívala jsem a vrhla se k němu.

„Ahoj.“ Zasmál se a objal mě. „Snažíš se odvést mou pozornost? Funguje to.“

„Ne, nepohádali jsme se. Nijak zvlášť. Proč?“

„Jenom jsem si říkal, proč jsi ho bodla. Ne že bych proti tomu něco namítal.“ Bradou pokynul k noži na lince.

„Zatraceně! Myslela jsem, že jsem uklidila všechno!“

Odtáhla jsem se od něj a běžela jsem hodit nůž do dřezu. Okamžitě jsem ho zalila dezinfekcí.

„Nebodla jsem ho,“ vysvětlovala jsem přitom. „Zapomněl, že má v ruce nůž.“

Edward se uchichtl. „To není ani zdaleka tak legrační, jak jsem si to představoval.“

„Buď hodný.“

Vyndal z kapsy saka velkou obálku a hodil ji na linku. „Přinesl jsem ti poštu.“

„Dobré zprávy?“

„*Já* si to myslím.“

Když jsem slyšela ten tón, přimhouřila jsem podezíravě oči. Šla jsem se přesvědčit.

Podal mi velkou obálku složenou na polovinu. Uhladila jsem ji, překvapená vahou drahého papíru, a přečetla si zpáteční adresu.

„Dartmouth? To je nějaký vtip?“

„Jsem si jistý, že je to rozhodnutí o přijetí. Vypadá přesně jako ta moje.“

„Panebože, Edwarde – co jsi to *provedl?*“

„Poslal jsem tvou přihlášku, to je celé.“

„Možná nemám buňky na Dartmouth, ale nejsem tak hloupá, abych *tomuhle* uvěřila.“

„Zdá se, že na Dartmouthu si myslí, že máš buňky na Dartmouth.“

Zhluboka jsem se nadechla a pomalu počítala do deseti. „To je od nich velice laskavé,“ řekla jsem nakonec. „Ovšem, ať jsem přijatá nebo ne, je tady stále menší problém s výší školného. Nemám na to, a nedovolím ti vyhodit tolik peněz, za které by sis mohl koupit další sportovní auto, jen abych mohla předstírat, že budu příští rok chodit na Dartmouth.“

„Nepotřebuju další sportovní auto. A ty nemusíš nic předstírat,“ zamručel. „Jeden rok vysoké by tě nezabil. Možná by se ti to dokonce líbilo. Jenom si to rozmysli, Bello. Představ si, jak nadšení by byli Charlie a Renée…“

Jeho sametový hlas mi tu představu vykreslil v hlavě, než jsem ji stihla zablokovat. Samozřejmě, že by se Charlie dmul pýchou až k prasknutí – nikdo z městečka by před jeho vzrušením nedokázal uniknout. A Renée by byla z mého triumfu hysterická radostí – ačkoliv by přísahala, že ji to vůbec nepřekvapuje…

Snažila jsem se vypudit tu představu z hlavy. „Edwarde. Mám strach, abych přežila do závěrečného ceremoniálu, natož pak přes léto nebo do podzimu.“

Zase mě objal. „Nikdo ti neublíží. Máš tolik času, kolik si můžeš přát.“

Vzdychla jsem. „Zítra budu posílat mailem na Aljašku stav svého účtu. To je veškeré alibi, které potřebuju. Je to dost daleko na to, aby Charlie nečekal návštěvu dřív než na Vánoce. A jsem si jistá, že do té doby vymyslím nějakou výmluvu. Víš,“ připomněla jsem mu sklesle, „všechno tohle tajnůstkaření a obelhávání je docela těžké.“

Edwardův výraz ztvrdl. „To se zlepší. Za pár desetiletí budou všichni tvoji známí mrtví. Problém vyřešen.“

Bolestně jsem se zatvářila.

„Promiň, to bylo hrubé.“

Zírala jsem na velkou bílou obálku, ale neviděla ji. „Ale je to pravda.“

„Až vyřešíme problém, s kterým se teď potýkáme, budeš prosím aspoň *uvažovat* o tom, že bys počkala?“

„Ne.“

„Pořád tak umanutá.“

„Jo.“

Pračka zabubnovala a s reptáním se zastavila.

„Pitomý krám,“ zamumlala jsem a odtáhla se od Edwarda. Posunula jsem jedinou utěrku, která rozkymácela jinak prázdnou pračku, a zase jsem spustila praní.

„Tohle mi něco připomnělo,“ řekla jsem. „Mohl by ses zeptat Alice, co udělala s mými věcmi, když mi uklízela pokoj? Nemůžu je nikde najít.“

Podíval se na mě zmatenýma očima. „Alice ti uklízela pokoj?“

„Jo, myslím, že ano. Když mi sem přišla pro pyžamo, polštář a další věci, které rukojmí potřebuje.“ Vrhla jsem na něj rozzlobený pohled. „Vzala všechno, co leželo kolem, trička, ponožky, a já nevím, kam to dala.“

Edward se ještě chviličku zmateně díval a pak najednou strnul.

„Kdy sis všimla, že ti chybí věci?"

„Když jsem se vrátila z toho falešného pyžamového večírku. Proč?"

„Neřekl bych, že ti Alice něco vzala. Ani oblečení, ani polštář. Ty zmizelé věci jsi měla na sobě… a dotýkala se jich… a spala na nich?"

„Ano. Co se děje, Edwarde?"

Jeho výraz byl napjatý. „Je na nich tvůj pach."

„No teda!"

Dlouhou chvíli jsme se na sebe dívali.

„Můj návštěvník," zamručela jsem.

„Sbíral stopy… důkazy. Aby prokázal, že tě našel?"

„Proč?" zašeptala jsem.

„Nevím. Ale Bello, přísahám, že to zjistím. Určitě."

„Já vím, že ano," řekla jsem a položila si mu hlavu na hruď. Jak jsem si ji opřela, ucítila jsem, že mu v kapse začal vibrovat telefon.

Vytáhl ho a podíval se na číslo. „Právě ten, s kým potřebuju mluvit," zamumlal a pak otevřel telefon. „Carlisle, já –" Odmlčel se a poslouchal, obličej na pár minut napjatý soustředěním. „Zkontroluju to. Poslyš…"

Vysvětlil záležitost ohledně mých ztracených věcí, ale jak jsem tak poslouchala, Carlisle pro nás neměl žádné předpovědi.

„Možná půjdu…," řekl Edward, odmlčel se a spočinul pohledem na mně. „Možná ne. Nenech Emmetta jít samotného, znáš ho. Alespoň požádej Alici, aby na to dohlédla. Tohle zjistíme později."

Sklapnul telefon. „Kde jsou noviny?" zeptal se mě.

„No, nevím. Proč?"

„Potřebuju se na něco podívat. Už je Charlie vyhodil?"

„Možná…"

Edward zmizel.

Vrátil se za půl vteřiny, ve vlasech nové diamanty, v rukou mokré noviny. Rozložil je na stole a očima rychle přejížděl po

titulcích. Naklonil se, zabraný do něčeho, co četl, jedním prstem přejížděl pasáže, které ho nejvíc zajímaly.

„Carlisle má pravdu… ano… velice nepořádné. Mladý šílenec? Nebo si někdo přeje zemřít?“ mručel si pro sebe.

Šla jsem se mu podívat přes rameno.

Titulek listu *Seattle Times* hlásal: „Vražedná epidemie pokračuje – policie nemá žádné nové stopy.“

Byl to téměř stejný případ, na jaký si Charlie stěžoval před pár týdny – násilí ve velkoměstě, které vyneslo Seattle na první příčku v národní statistice vražd. Nebyl to ovšem úplně stejný případ. Čísla byla mnohem vyšší.

„Zhoršuje se to,“ zamumlala jsem.

Zamračil se. „Naprosto vymknuté kontrole. Tohle nemůže být práce *jediného* nově zrozeného upíra. Co se děje? Jako kdyby nikdy neslyšeli o Volturiových. Což je možné, hádám. Nikdo jim nevysvětlil pravidla… tak kdo je tedy vytváří?“

„O Volturiových?“ opakovala jsem a otřásla se.

„Tohle je přesně záležitost, kdy rutinně vymítají – likvidují nesmrtelné, u kterých hrozí, že by nás prozradili. Zrovna před pár lety uklízeli podobný nepořádek v Atlantě, a tam to nebylo ani zdaleka tak hrozné. Zasáhnou brzy, velmi brzy, pokud nenajdeme nějaký způsob, jak situaci uklidnit. Byl bych radši, kdyby teď do Seattlu nejezdili. Když budou tak blízko… mohlo by je napadnout, že tě přijdou zkontrolovat.“

Znovu jsem se otřásla. „Co můžeme dělat?“

„Potřebujeme vědět víc, než se rozhodneme. Možná, kdybychom si s těmi mladými mohli promluvit, vysvětlit jim pravidla, dalo by se to vyřešit pokojnou cestou.“ Zamračil se, jako by o tom silně pochyboval. „Počkáme, dokud Alice nebude mít nějakou představu, co se děje… Nechceme do toho vstupovat, dokud to nebude absolutně nutné. Konec konců, je to naše zodpovědnost. Ale je dobře, že máme Jaspera,“ dodal si pro sebe. „Jestli máme co dělat s novorozenými, bude nám užitečný.“

„Jasper? Proč?“

Edward se ponuře usmál. „Jasper je na mladé upíry tak trochu odborník."

„Jak to myslíš, odborník?"

„Budeš se ho muset zeptat – váže se k tomu příběh."

„To je zmatek," zamručela jsem.

„Těžko se v tom zorientovat, viď? Poslední dobou se to na nás valí ze všech stran." Vzdychl. „Napadne tě někdy, že bys měla život mnohem jednodušší, kdyby ses do mě nezamilovala?"

„Možná měla. Ale nebyl by to žádný život."

„Pro mě rozhodně," dodal tiše. „A teď, předpokládám," pokračoval s pokřiveným úsměvem, „se mě chceš na něco zeptat?"

Zírala jsem na něj nechápavě. „Vážně?"

„Tak asi ne." Usmál se. „Měl jsem dojem, že jsi slíbila, že si vyžádáš dovolení jít dnes večer na nějaký vlkodlačí večírek."

„Zase jsi poslouchal za dveřmi?"

Zakřenil se. „Jenom trošičku, až na konci."

„No, stejně jsem se tě nechtěla ptát. Usoudila jsem, že i tak máš starostí nad hlavu."

Položil mi ruku pod bradu a zvedl mi obličej, aby mi viděl do očí. „Chtěla bys tam jít?"

„Není to kdovíjaká událost. S tím se netrap."

„Nemusíš mě žádat o dovolení, Bello. Nejsem tvůj otec – bohudíky. Možná by ses ovšem měla zeptat Charlieho."

„Ale ty víš, že Charlie mi to dovolí."

„Dokážu předjímat jeho odpověď lépe než jiní lidé, to je pravda."

Dívala jsem se na něj a snažila se pochopit, co by chtěl. Taky jsem se snažila nemyslet na to, jak moc bych chtěla jet do La Push, abych se nedala unést vlastními tužbami. Bylo hloupé chtít být s partou ztřeštěných vlčat právě teď, kdy se kolem dělo tolik děsivých a neobjasněných věcí. Samozřejmě, to byl *přesně* důvod, proč jsem chtěla jít. Chtěla jsem alespoň na pár hodin uniknout smrtelným hrozbám… být ta nedospělá,

nezodpovědná Bella, která vedle rozesmátého Jacoba zapomene na své starosti, i když jen nakrátko. Ale na tom teď nezáleželo.

„Bello," řekl Edward. „Slíbil jsem ti, že budu rozumný a budu důvěřovat tvému úsudku. Myslel jsem to vážně. Jestli vlkodlakům věříš, pak si s nimi nebudu dělat starosti."

„No tohle," podivila jsem se stejně jako včera večer.

„A Jacob má pravdu – aspoň v jedné věci – že smečka vlkodlaků by ti na jeden večer měla poskytnout dostatečnou ochranu."

„Víš to jistě?"

„Samozřejmě. Jenom…"

Napjala jsem se.

„Doufám, že ti nebude vadit pár opatření? Zaprvé mi dovolíš, abych tě dovezl na dělicí čáru. A pak si vezmeš mobilní telefon, abych věděl, kdy tě mám vyzvednout, ano?"

„To zní… velice rozumně."

„Výborně."

Usmál se na mě a já jsem v jeho nádherných očích neviděla ani stín obav.

*   *   *

Nikoho nepřekvapilo, že Charlie neměl žádných námitek proti tomu, abych jela do La Push na táborák. Jacob hulákal s neskrývaným nadšením, když jsem mu tu novinu zavolala, a vypadalo to, že je ochotný podřídit se Edwardovým bezpečnostním opatřením. Slíbil, že se s námi setká na dělicí čáře v šest hodin.

Po krátké vnitřní debatě jsem už dřív usoudila, že svoji motorku neprodám. Vezmu ji zpátky do La Push, kam patří, a až ji nebudu potřebovat… no, pak budu trvat na tom, aby měl Jacob ze své práce nějaký užitek. Může ji prodat nebo dát nějakému kamarádovi. To mi bylo jedno.

Dnešní večer se zdál jako dobrá příležitost k vrácení motorky do Jacobovy garáže. S tím, jak ponuře jsem poslední dobou zvažovala svoje vyhlídky, mi každý den připadal jako

možná poslední šance. Neměla jsem čas oddalovat jakýkoliv, třeba i sebemenší úkol.

Edward jenom přikývl, když jsem mu vysvětlila, co chci, ale měla jsem pocit, že mu v očích problesklo zděšení. Věděla jsem, že z představy, jak jezdím na motorce, není o nic nadšenější než Charlie.

Jela jsem za ním k nim domů, do garáže, kde jsem motorku nechala. Až když jsem zastavila náklaďáček a vystoupila, uvědomila jsem si, že to zděšení tentokrát asi nesouviselo s mou bezpečností.

Vedle mé malé stařičké motorky stál stroj, který ji naprosto zastiňoval. Říkat té mašině motorka mi nepřipadalo příliš spravedlivé, protože nepatřila do stejné rodiny jako má náhle omšele vypadající chudinka.

Tahle byla velká, krásná a celá stříbrná a i v klidu dávala tušit, že je taky pekelně rychlá.

„Co je *tohle?*“

„Nic,“ zamumlal Edward.

„*Nevypadá* to jako nic.“

Edward se tvářil, jako by neuměl do pěti počítat; viděla jsem, že se bude snažit rychle to smést ze stolu. „No, nevěděl jsem, jestli si s kamarádem navzájem odpustíte, a říkal jsem si, že by sis i přesto ráda občas zajezdila na motorce. Přišlo mi, že tě to baví. Tak mě napadlo, že bych mohl jezdit s tebou, kdybys chtěla.“ Pokrčil rameny.

Zírala jsem na tu krásnou mašinu. Vedle ní vypadala moje motorka jako rozbitá tříkolka. Pocítila jsem náhlou vlnu smutku, když jsem si uvědomila, že to není špatná analogie toho, jak asi vedle Edwarda vypadám já.

„Nedokázala bych s tebou udržet tempo,“ zašeptala jsem.

Edward mi dal ruku pod bradu a přitáhl si můj obličej, aby mi viděl do očí. Jedním prstem se snažil vytáhnout mi koutek úst vzhůru.

„Já bych držel tempo s tebou, Bello.“

„To by tě moc nebavilo.“

„Jasně že bavilo, kdybychom byli spolu.“

Kousla jsem se do rtu a na chvilku si to představila. „Edwarde, kdyby sis myslel, že jedu moc rychle, nebo kdybych ztratila nad motorkou kontrolu nebo něco takového, co bys udělal?“

Zaváhal a snažil se vymyslet správnou odpověď. Věděla jsem, jak by se zachoval: prostě by našel nějaký způsob, jak mě zachránit, než bych se stačila vybourat.

Pak se usmál. Vypadal uvolněně, jen na očích jsem poznala, že je trochu napjatý.

„Na motorce prostě jezdíš s Jacobem. Už to chápu.“

„Jeho tolik nezpomaluju, víš. Možná, kdybych se snažila…“

Pochybovačně jsem se podívala na stříbrnou motorku.

„S tím se netrap,“ řekl Edward a pak se vesele zasmál. „Viděl jsem Jaspera, jak ji obdivuje. Možná je načase, aby objevil nový dopravní prostředek. Koneckonců, Alice má teď nové porsche.“

„Edwarde, já –“

Přerušil mě rychlým polibkem. „Říkal jsem, aby ses tím netrápila. Ale mohla bys pro mě něco udělat?“

„Cokoliv chceš,“ slíbila jsem honem.

Pustil můj obličej, naklonil se přes velkou motorku a vytáhl něco, co tam měl zastrčené.

Vyndal dvě věci, jednu černou a beztvarou, druhou červenou a snadno identifikovatelnou.

„Prosím,“ řekl a obdařil mě oslnivým pokřiveným úsměvem, kterému jsem nedokázala nikdy odolat.

Vzala jsem si rudou přilbu a potěžkala ji v rukou. „Budu vypadat hloupě.“

„Nebudeš. Budeš vypadat jako chytrá holka, která nechce přijít k úrazu.“ Tu černou věc si hodil přes ruku a pak mi vzal obličej do dlaní. „Mám teď v rukou něco, bez čeho nedokážu žít. Mohla by ses o to postarat.“

„Dobře, fajn. Co je to druhé?“ zeptala jsem se podezíravě.

Zasmál se a rozložil přede mě nějakou bundu s vycpávkami. „To je motoristická bunda. Slyšel jsem, že silniční lišej je docela nepříjemný, tedy ne že bych ho sám poznal.“

Podal mi ji. S hlubokým povzdechem jsem si stáhla vlasy a narazila si helmu na hlavu. Pak jsem prostrčila paže rukávy bundy. Zatáhl mi zip, kolem rtů mu pohrával úsměv, a ustoupil o krok dozadu.

Cítila jsem se neohrabaně.

„Buď upřímný, jak děsně v tom vypadám?“

Ustoupil ještě o krok a našpulil rty.

„Tak zle, jo?“ zamumlala jsem.

„Ne, ne, Bello. Vlastně…“ Zdálo se, že hledá správné slovo. „Vypadáš… sexy.“

Zasmála jsem se nahlas. „Jasně.“

„Opravdu, velice sexy.“

„Říkáš to jenom proto, abych ji nosila,“ bručela jsem. „Ale to nevadí. Máš pravdu, je to rozumnější.“

Ovinul paže kolem mě a přitáhl si mě do náruče. „Jsi blázínek. Proto jsi asi tak kouzelná. Ačkoliv přiznávám, tahle helma má svoje nedostatky.“

A pak mi ji stáhl, aby mě mohl políbit.

Když mě Edward o chvilku později vezl do La Push, uvědomila jsem si, že mi tahle nevídaná situace připadá zvláštně povědomá. Trvalo mi chvíli, než jsem přišla na to, odkud pochází to déjà vu.

„Víš, co mi to připomíná?“ zeptala jsem se. „Je to, jako když jsem byla malá a Renée mě posílala k Charliemu na prázdniny. Připadám si, jako by mi bylo sedm.“

Edward se zasmál.

Neřekla jsem to nahlas, ale největší rozdíl mezi oběma situacemi byl v tom, že Renée s Charliem teď spolu lépe vycházeli.

Asi na půli cesty do La Push jsme zabočili a spatřili Jacoba, jak se opírá o bok červeného volkswagenu, který si sám postavil z kousků šrotu. Jacobův pečlivě neutrální výraz roztál do úsměvu, když jsem mu z předního sedadla zamávala.

Edward zaparkoval volvo třicet metrů od něj.

„Zavolej mi, až budeš připravená jet domů,“ řekl. „Budu tady.“

„Neopozdím se," slíbila jsem mu.

Edward vytáhl z kufru auta motorku a moje nové vybavení – nechápala jsem, jak se to tam mohlo vejít. Ale když má někdo sílu provozovat kejkle s celými náklaďáky, s malou motorkou si hravě poradí.

Jacob všechno bez hnutí sledoval, jeho úsměv byl pryč a z výrazu temných očí nebylo poznat, co si myslí.

Nacpala jsem si přilbu pod paži a bundu hodila přes sedlo.

„Máš všechno?" zeptal se Edward.

„Jasně," ujistila jsem ho.

Vzdychl a naklonil se ke mně. Zvedla jsem tvář k polibku na rozloučenou, ale Edward mě zaskočil, pevně mě objal a líbal se stejným nadšením jako předtím v garáži – za chvíli jsem lapala po dechu.

Pak se něčemu zasmál a pustil mě.

„Sbohem," loučil se. „Ta bunda ti vážně sluší."

Když jsem se od něj odvracela, měla jsem pocit, že jsem v jeho očích zahlédla něco, co nebylo určeno mně. Nemohla jsem říct s určitostí, co to přesně bylo. Možná starost. Snad dokonce panika. Ale asi jsem jenom dělala z komára velblouda jako obvykle.

Cítila jsem na zádech jeho pohled, jak jsem tlačila motorku k neviditelné hranici mezi upíry a vlkodlaky, za kterou na mě čekal Jacob.

„Co to má znamenat?" zavolal na mě a měřil si mou motorku nejednoznačným pohledem.

„Myslela jsem, že bych ji měla vrátit, kam patří," odpověděla jsem.

Vteřinku se nad tím zamyslel a pak se mu po tváři rozlil široký úsměv.

Poznala jsem přesný bod, kdy jsem vstoupila na území vlkodlaků, protože se Jacob odlepil od auta a rychle ke mně třemi dlouhými kroky přiskočil. Vzal mi motorku, postavil ji na stojánek a objal mě, až jsem si připadala jako ve svěráku.

Zaslechla jsem zavrčení motoru volva a snažila jsem se vyprostit.

„Nech toho, Jaku!“ lapala jsem po dechu.

Zasmál se a postavil mě na zem. Otočila jsem se, abych zamávala na rozloučenou, ale stříbrné auto už mizelo za zatáčkou.

„Prima,“ komentovala jsem to lehce nakvašeným hlasem.

Vykulil oči s předstíranou nevinností. „Co ti vadí?“

„Je to od něj moc hezké, tak snad nemusíš pokoušet štěstí.“

Zase se zasmál, hlasitěji než předtím – moje slova mu připadala opravdu legrační, i když jsem nechápala, v čem ten vtip vězí. Obešel Rabbita a přidržel mi otevřené dveře.

„Bello,“ řekl nakonec a dveře za mnou zabouchl, „nemůžeš pokoušet něco, co nemáš.“

11. LEGENDY

„Budeš jíst ten párek?“ zeptal se Paul Jacoba, oči upřené na poslední zbytek z té spousty jídla, které vlkodlaci spořádali.

Jacob se opřel o moje kolena a pohrával si s párkem, který měl nabodnutý na narovnaném drátěném ramínku; plameny na kraji ohně olizovaly jeho puchýřovitou slupku. Vydal ze sebe povzdech a pohladil se po břiše. Pořád bylo ploché, ačkoliv už jsem dávno přestala počítat, kolik párků snědl. Došla jsem k desátému a pak jsem to vzdala. A to se nezmiňuju o obrovském sáčku brambůrků a dvoulitrové lahvi limonády.

„Možná,“ řekl Jake pomalu. „Jsem tak nacpaný, že asi prasknu, ale *myslím*, že bych ho tam ještě natlačil. Ale vůbec si na něm nepochutnám.“ Znovu si smutně povzdychl.

Paul toho sice snědl alespoň tolik co Jacob, ale teď zavrčel a zatnul dlaně do pěstí.

„Ježkovy oči.“ Jacob se zasmál. „Dělal jsem si srandu, Paule. Tady máš.“

Švihnul podomácku vyrobeným opékacím prutem přes kruh. Čekala jsem, že horký párek přistane do písku, ale Paul ho bez problému chytil za správný konec.

Pomalu jsem začínala mít komplex z toho, jak jsem se neustále pohybovala ve společnosti mimořádně obratných lidí.

„Díky, brácho,“ řekl Paul, který mezitím překonal svůj krátký nával vzteku.

Oheň praskal, plameny se pomalu snižovaly. Zářivě oranžové jiskry s prskáním vyletovaly k černému nebi. Zvláštní, ani jsem si nevšimla, že slunce už zapadlo. Poprvé za celou dobu mě napadlo, kolik je asi hodin. Naprosto jsem ztratila pojem o čase.

Čas s quileutskými přáteli ubíhal tak příjemně.

Když jsme s Jacobem zavezli motorku do garáže – a on kajícně přiznal, že helma je dobrý nápad a že na to měl dávno myslet sám –, začala jsem se bát, že když se s ním teď ukážu u táboráku, vlkodlaci mě budou považovat za zrádce. Budou se na Jacoba zlobit za to, že mě pozval? Zkazím jim sešlost?

Ale když mě Jacob vyvedl z lesa na shromaždiště na vrcholku útesu – kde už hučel oheň jasnější než slunce schované za mraky –, bylo to celé velmi nenucené a veselé.

„Á, přišla upírova holka!“ vítal mě Embry hlasitě.

Quil vyskočil, aby si se mnou pleskl zdviženou pravicí a políbil mě na tvář. Emily mi stiskla ruku, když jsme se posadili na chladnou kamennou zem vedle ní a Sama.

Kromě pár žertovných poznámek – většinou od Paula – o tom, abych si sedla po větru, aby nemuseli čichat upíří pach, se ke mně chovali jako k někomu, kdo sem patří.

Neseděli tam ovšem jenom mladí. Byl tam Billy, invalidní vozík postavený na místě, odkud na něj všichni dobře viděli. Vedle něj na skládací kempingové židli, která vypadala docela křehce, seděl Quilův stařičký bělovlasý dědeček, Starý Quil. Sue Clearwaterová, vdova po Charlieho kamarádovi Harrym, měla židli z druhé strany; byly tam taky její dvě děti, Leah a Seth, seděly na zemi jako my ostatní. To mě překvapilo, protože bylo jasné, že všichni tři musí být zasvěceni do tajemství. Ze způsobu, jakým se Billy a Starý Quil bavili se Sue, jsem vyrozuměla, že asi zaujala Harryho místo v radě. Dělalo to z jejích dětí automaticky členy nejtajnější společnosti v La Push?

Říkala jsem si, jak hrozné to pro Leu asi je, sedět v kruhu proti Samovi a Emily. Její půvabný obličej neprozrazoval žádné emoce, ale nikdy se nepodívala jinam než do plamenů. Když jsem se dívala na její dokonalé rysy, nemohla jsem se ubránit srovnání s Emilyiným zničeným obličejem. Co si Leah myslela o Emilyiných jizvách teď, když o nich věděla pravdu? Považovala je za spravedlivou odplatu?

Malý Seth Clearwater už vůbec nebyl tak malý. Se svým širokým šťastným úsměvem a vytáhlou hubenou postavou mi velice připomínal Jacoba, když byl mladší. Ta podobnost mi

vyloudila úsměv, a pak povzdech. Čeká Setha stejné prokletí, změní se mu život stejně drasticky jako těm ostatním chlapcům tady? Je tato budoucnost důvodem, proč tady smí být on i jeho rodina?

Byla tam celá smečka: Sam se svou Emily, Paul, Embry, Quil a Jared s Kim, dívkou, do které se otiskl.

Kim mi na první pohled připadala jako milá dívka, trochu stydlivá, a pokud jde o vzhled, celkem obyčejná. Měla široký obličej s nápadnými lícními kostmi, které malé oči nedokázaly vyvážit. Její nos a ústa byly trochu hrubé, aby vyhověly tradičnímu ideálu krásy. Rovné černé vlasy měla jemné, cuchaly se jí ve větru, který jako by na vrcholku útesu nikdy neutichal.

To byl můj první dojem. Ale po pár hodinách, kdy jsem sledovala Jareda, jak se na Kim dívá, už mi tak obyčejná nepřipadala.

Jak on se na ni díval! Jako když slepý člověk poprvé v životě spatří slunce. Jako sběratel, který našel dosud neobjeveného Da Vinciho, jako matka, která si prohlíží tvář svého novorozeného děťátka.

Jeho udivené oči mě přinutily vidět ji v novém světle – že její kůže vypadá v záři ohně jako rudě zbarvené hedvábí, že má dokonale vykrojené rty, že má krásné bílé zuby, že když sklopí oči, otřou se jí o tvář úžasně dlouhé řasy.

Když se tu a tam setkala s Jaredovým užaslým pohledem, její kůže ztmavla a ona rozpačitě sklopila oči, ale nedokázala je od něj odtrhnout na dlouho.

Při pohledu na ně jsem měla pocit, že lépe chápu, co mi Jacob předtím vyprávěl o otištění – *je těžké odolat takové míře oddanosti a zbožňování.*

Kim se teď opírala hlavou Jaredovi o prsa, jeho paže pevně ovinuté kolem sebe. Dovedla jsem si představit, jak je jí tam teploučko.

„Připozdívá se," zašeptala jsem Jacobovi.

„Nezačínej s *tím* ještě," pošeptal mi Jacob zpátky – ačkoliv přinejmenším polovina skupiny tady měla dost citlivý sluch na to, aby nás stejně slyšela. „Zlatý bod programu teprve přijde."

„Co bude zlatý bod? Že spolkneš naráz celou krávu?"

Jacob se zachechtal svým tichým, hrdelním smíchem. „Ne. To si nechám na závěr. Nesešli jsme se jenom proto, abychom spořádali jídla, kolik by stačilo na týden. Tohle je v podstatě setkání rady. Quil je tu poprvé a ještě neslyšel příběhy. No, tedy on je *slyšel*, ale tohle bude poprvé, co jim bude taky věřit. To pak člověk dává větší pozor. Kim, Seth a Leah jsou taky nováčci."

„Příběhy?"

Jacob se posunul dozadu vedle mě a taky se opřel o nízkou skalku. Položil mi paži kolem ramen a mluvil mi tiše do ucha.

„Příběhy, které jsme vždycky považovali za pouhé legendy," vysvětloval. „Příběhy o tom, jak jsme vznikli. První je příběh o duchovních válečnících."

Skoro jako by Jacob svým tichým šepotem zahájil radu. Atmosféra kolem nízko hořícího ohně se najednou změnila. Paul a Embry se posadili víc zpříma. Jared šťouchl do Kim a pak ji něžně zvedl do sedu.

Emily si vytáhla kroužkový notes a pero; vypadala přesně jako studentka připravená na důležitou přednášku. Sam se vedle ní jen lehce natočil – aby se díval stejným směrem jako Starý Quil, kterého měl z druhé strany – a mně najednou došlo, že starší rady tady nejsou v počtu tří, ale čtyř.

Leah Clearwaterová, jejíž tvář připomínala krásnou lhostejnou masku, zavřela oči – ne únavou, ale aby se mohla lépe soustředit. Její bratr se naklonil dychtivě ke starším.

Oheň zapraskal a vystřelil k noční obloze další chumáč zářivých jisker.

Billy si odkašlal a bez jiného úvodu, než bylo šeptání jeho syna, začal svým barvitým sytým hlasem vyprávět příběh. Jeho slova plynula s přesností, jako kdyby je znal nazpaměť, a také procítěně a v jemném rytmu. Jako když autor recituje své verše.

„Na začátku byli Quileuté malý národ," začal Billy. „A tím jsme dosud, ale nikdy jsme nezmizeli. To proto, že v naší krvi vždycky kolovala kouzelná moc. Nebyla to schopnost měnit podobu – ta přišla později. Ze začátku jsme byli duchovní válečníci."

Nikdy předtím jsem si neuvědomila, jak majestátně zní hlas Billyho Blacka, ačkoliv mi došlo, že jeho autoritu jsem vždycky vnímala.

Emily se snažila držet krok s jeho vypravováním a pero jí po papíře jen svištělo.

„Na začátku se kmen usadil v tomto přístavu a z jeho členů se stali zruční stavitelé lodí a rybáři. Ale kmen byl malý a zátoka oplývala rybami. Našli se jiní, kteří zatoužili po našem území, a nás bylo příliš málo, abychom ho dokázali ubránit. Když na nás zaútočil větší kmen, vyjeli jsme na lodích, abychom unikli.

Kaheleha nebyl první duchovní válečník, ale historky, které spadají do doby před ním, se nedochovaly. Nepamatujeme si, kdo jako první objevil tu moc, ani jak byla využívána před touto krizí. Kaheleha *byl* první velký duchovní náčelník v naší historii. V tom nebezpečném čase Kaheleha použil kouzlo, aby ochránil naši zemi.

On a všichni jeho válečníci opustili lodě – ne ve svých tělech, jenom jako duše. Ženy hlídaly jejich těla a dávaly pozor na vlny a muži vzali své duše zpátky do našeho přístavu.

Nemohli fyzicky zasáhnout členy nepřátelského kmene, ale měli jiné způsoby, jak s nimi bojovat. V příbězích se vypráví, že dokázali vát zuřivými větry do nepřátelských táborů; dokázali vyvolat mohutné kvílení větru, které jejich nepřátele děsilo. Příběhy také říkají, že zvířata duchovní válečníky viděla a rozuměla jim; zvířata poslouchala jejich rozkazy.

Kaheleha sebral svou duchovní armádu a začal boj proti vetřelcům. Ten útočící kmen měl smečky velkých huňatých psů, kteří jim tahali saně na zamrzlém severu. Duchovní válečníci obrátili psy proti jejich pánům a v jeskyních na útesu vzbudili obrovská hejna netopýrů. Spustili kvílející vítr, který

pomohl psům vnést mezi muže zmatek. Psi a netopýři vyhráli. Ti, kdo přežili, se rozutekli a nazvali náš přístav prokletým místem. Psi zdivočeli, když je duchovní válečníci pustili. Quileuté se vítězně vrátili do svých těl a ke svým manželkám.

Další sousední kmeny, Hohové a Makahové, uzavřeli s Quileuty smlouvy. Nechtěli mít nic společného s naším kouzlem. Žili jsme s nimi v míru. Když na nás přišel nepřítel, duchovní válečníci ho vyhnali.

Přešlo mnoho generací. Pak přišel poslední velký duchovní náčelník, Taha Aki. Proslul svou moudrostí a mírumilovností. Lidem se v jeho péči žilo dobře a spokojeně.

Ale našel se jeden muž, Utlapa, a ten spokojený nebyl."

Kolem ohně proběhlo tiché zasyčení. Byla jsem moc pomalá, abych viděla, odkud přišlo. Billy si toho nevšímal a pokračoval v legendě.

„Utlapa byl jeden z nejsilnějších duchovních válečníků náčelníka Taha Akiho – mocný muž, ale také chamtivý. Myslel si, že by lid měl využít své kouzlo k tomu, aby rozšířil své území, zotročil Hohy a Makahy a vybudoval mocnou říši.

Když na sebe válečníci brali svou duchovní podobu, poznali navzájem své myšlenky. Taha Aki viděl, o čem Utlapa sní, a rozzlobil se na něj. Poručil Utlapovi opustit kmen a nikdy už nevstupovat do své duchovní podoby. Utlapa byl silný muž, ale náčelníkových válečníků bylo víc. Neměl jinou možnost než odejít. Ten rozzuřený psanec se však schoval v blízkém lese a čekal na svou příležitost, aby se mohl náčelníkovi pomstít.

I v dobách míru byl duchovní náčelník bdělý, aby ochránil svůj lid. Často chodíval na posvátné tajné místo v horách. Tam odložil své tělo a pročesával lesy a pobřeží, aby se ujistil, že odnikud nehrozí žádné nebezpečí.

Jednoho dne Taha Aki odešel plnit svou povinnost, a Utlapa šel za ním. Zpočátku Utlapa jenom plánoval, že náčelníka zabije, ale tento plán měl své slabiny. Duchovní válečníci by ho jistě hledali, aby se pomstili, a dovedli by ho pronásledovat rychleji, než on by stačil unikat. Zatímco se skrýval ve skalách

a sledoval, jak se náčelník chystá opustit své tělo, napadl ho jiný plán.

Taha Aki opustil své tělo na tajném místě a odvanul s větry, aby dohlížel na svůj lid. Utlapa čekal, dokud si nebyl jistý, že je náčelník i se svým duchovním tělem dost daleko.

Taha Aki okamžitě poznal, že Utlapa vstoupil za ním do duchovního světa, a také pochopil Utlapův vražedný plán. Spěchal zpátky na své tajné místo, ale ani větry nebyly dost rychlé, aby ho zachránily. Když se vrátil, jeho tělo už bylo pryč. Utlapovo tělo tam leželo opuštěné, ale Utlapa nedal Taha Akimu možnost úniku – rukama Taha Akiho vlastnímu tělu podřízl hrdlo.

Taha Aki pronásledoval svoje tělo po horách. Křičel na Utlapu, ale ten ho ignoroval, jako by byl jen vítr.

Taha Aki se zoufalstvím sledoval, jak Utlapa zaujímá jeho místo náčelníka Quileutů. Po několik týdnů Utlapa nedělal nic, jen se ujišťoval, že všichni věří, že je pravý Taha Aki. A pak začaly změny – Utlapovo první nařízení bylo, že všem válečníkům zakázal vstup do duchovního světa. Tvrdil, že měl vidění o velkém nebezpečí, ale ve skutečnosti se bál. Věděl, že Taha Aki bude čekat na příležitost vypovědět, co se mu stalo. Sám Utlapa se velice bál vstoupit do duchovního světa, protože věděl, že Taha Aki by si rychle vzal své tělo zpátky. A tak se jeho sny o dobývání s duchovními válečníky rozplynuly a on se musel spokojit s vládnutím nad kmenem. Stal se břemenem – vynucoval si privilegia, která Taha Aki nikdy nepožadoval, odmítal pracovat společně s válečníky, oženil se s mladou ženou a pak si vzal ještě druhou, ačkoliv žena Taha Akiho stále žila – to bylo v kmeni něco neslýchaného. Taha Aki to sledoval v bezmocném vzteku.

Nakonec se Taha Aki pokusil zabít vlastní tělo, aby kmen uchránil před Utlapovou krutovládou. Přivedl z hor vzteklého vlka, ale Utlapa se skryl za své válečníky. Když vlk zabil mladého muže, který chránil nepravého náčelníka, Taha Aki pocítil strašlivý smutek. Poručil vlkovi, aby utekl.

Všechny příběhy nám říkají, že být duchovním válečníkem nebylo snadné. Bylo to spíš děsivé než povznášející, vystoupit z vlastního těla. Válečníci proto své kouzlo využívali jen v časech potřeby. Náčelníkovy osamělé cesty na obhlídku byly břemenem a obětí. Být bez těla bylo dezorientující, nepříjemné, děsivé. Taha Aki byl tou dobou pryč ze svého těla už tak dlouho, že trpěl agonií. Měl pocit, že je prokletý – nikdy nepřekročí hranici do věčné země, kde na něj čekají jeho předkové, navždycky uvězněný v této mučivé nicotě.

Velký vlk následoval ducha Taha Akiho, který se v lese kroutil a svíjel bolestí. Vlk byl nebývalé velký na svou rasu a krásný. Taha Aki najednou záviděl tupému zvířeti. Alespoň mělo tělo. Alespoň mělo život. I život jako zvíře by byl lepší, než tohle děsivé prázdné vědomí.

A pak Taha Aki dostal nápad, který nás změnil všechny. Požádal velkého vlka, aby mu udělal místo, aby se rozdělil. Vlk souhlasil. S úlevou a vděčností vstoupil Taha Aki do vlčího těla. Nebylo to lidské tělo, ale bylo to lepší než prázdnota duchovního světa.

Muž a vlk se jako jedno tělo vrátili do vesnice v přístavu. Lidé se strachy rozutekli, volali na válečníky, aby přišli na pomoc. Válečníci přiběhli, aby se s vlkem utkali svými oštěpy. Utlapa samozřejmě zůstal bezpečně schovaný.

Taha Aki na své válečníky nezaútočil. Pomalu před nimi ustupoval, promlouval k nim pohledem a snažil se štěkat píseň svého lidu. Válečníci si začínali uvědomovat, že ten vlk není obyčejné zvíře, že ho ovládá nějaký duch. Jeden starší válečník, muž jménem Yut, se rozhodl neuposlechnout příkazu falešného náčelníka a pokusil se s vlkem komunikovat.

Jakmile Yut přešel do duchovního světa, Taha Aki opustil vlka – zvíře krotce čekalo na jeho návrat –, aby si promluvil s Yutem. Yut okamžitě pochopil pravdu a přivítal svého skutečného náčelníka zpátky doma.

Tou dobou se Utlapa přišel podívat, jestli byl vlk poražen. Když spatřil Yuta, jak leží bez života na zemi, obklopen

válečníky, kteří ho chránili, uvědomil si, co se stalo. Vytáhl nůž a spěchal zabít Yuta, než se stihne vrátit do svého těla.

‚Zrádce!‘ křičel a válečníci nevěděli, co mají dělat. Náčelník zakázal duchovní cesty a bylo na něm rozhodnout, jak potrestá ty, kdo neuposlechli.

Yut skočil zpátky do svého těla, ale Utlapa mu držel nůž u hrdla a rukou mu zakrýval ústa. Taha Akiho tělo bylo silné, ale Yut byl zesláblý stářím. Yut nestihl říct ani jediné slovo, aby varoval ostatní, než ho Utlapa umlčel navždy.

Taha Aki sledoval, jak Yutův duch uniká do věčné země, která jemu byla navěky nepřístupná. Pocítil velký vztek, mocnější než cokoliv, co kdy předtím cítil. Vstoupil znovu do velkého vlka a chtěl Utlapovi prokousnout hrdo. Ale jak vstoupil do vlka, stalo se to největší kouzlo.

Hněv Taha Akiho byl hněvem lidským. Láska, kterou cítil k svému lidu, a nenávist, kterou cítil k utlačiteli, byly pro vlčí tělo příliš široké, příliš lidské. Vlk se otřásl a – před očima zděšených válečníků a Utlapy – se proměnil v člověka.

Tento nový muž nevypadal jako Taha Aki ve své staré podobě. Byl mnohem nádhernější. Byl tělesným zobrazením ducha Taha Akiho. Válečníci ho ovšem okamžitě poznali, protože kdysi pobývali s jeho duchem v duchovním světě.

Utlapa se pokusil o útěk, ale Taha Aki měl v novém těle sílu vlka. Chytil zloděje a rozdrtil jeho ducha, než mohl vyskočit z ukradeného těla.

Lid se radoval, když pochopil, co se stalo. Taha Aki rychle všechno vrátil do pořádku, pracoval znovu se svým lidem a vrátil mladé manželky zpátky jejich rodinám. Jediná změna, kterou ponechal, byl konec duchovního cestování. Věděl, že to je příliš nebezpečné, když je možné ukrást někomu život. Duchovní válečníci přestali existovat.

Od té doby byl Taha Aki více než jen vlk nebo jen člověk. Říkali mu Taha Aki Velký vlk nebo Taha Aki Duchovní muž. Vedl kmen po dlouhá, dlouhá léta, protože nestárl. Když hrozilo nebezpečí, vrátil se do své vlčí podoby, aby bojoval s nepřítelem nebo aby ho vystrašil. Lidé žili v míru. Taha Aki se

stal otcem mnoha synů a někteří z nich zjistili, že poté, co dosáhli dospělosti, dovedou se také měnit ve vlky. Každý vlk byl jiný, protože to byli duchovní vlci a odráželi člověka, který byl uvnitř.“

„Tak proto je Sam celý černý,“ zamručel šeptem Quil a zakřenil se. „Černé srdce, černý kožich.“

Byla jsem tak pohlcená příběhem, že byl šok vrátit se do přítomnosti, do kroužku kolem dohasínajícího ohně. S dalším šokem jsem si uvědomila, že kroužek je tvořen Taha Akiho pravnuky po kdovíkolika pokoleních.

Oheň vychrlil k nebi spršku jisker, a ty se třásly a tančily, tvořily tvary, které byly téměř čitelné.

„A tvůj čokoládový kožich odráží co?“ zašeptal Sam zpátky Quilovi. „Jak jsi *sladký?*“

Billy si jejich posměšků nevšímal. „Někteří ze synů se stali válečníky jako Taha Aki a už nestárli. Ostatní, kteří se neradi proměňovali, se odmítli připojit ke smečce vlčích mužů. Ti začali zase stárnout, a kmen zjistil, že vlčí muži mohou zestárnout jako kdokoliv jiný, když se vzdají svých duchovních vlků. Taha Aki žil dobu, za kterou by zestárli tři muži po sobě. Oženil se s třetí ženou po smrti těch prvních dvou a našel v ní svou pravou duchovní manželku. Ačkoliv miloval i ty dvě před ní, tohle bylo něco jiného. Rozhodl se vzdát se svého duchovního vlka, aby mohl zemřít s ní.

Takto k nám přišlo kouzlo, ale to ještě není konec příběhu…“

Podíval se na Starého Quila Atearu, který se zavrtěl v židli a napřímil svá křehká ramena. Billy se napil z lahve vody a utřel si čelo. Emilyino pero neochabovalo a dál zuřivě škrábalo po papíře.

„To byl příběh o duchovních válečnících,“ začal Starý Quil svým tenkým tenorovým hlasem. „Tohle je příběh o oběti třetí ženy.

Mnoho let poté, co se Taha Aki vzdal svého duchovního vlka, když už byl starým mužem, začaly na severu potíže s Makahy. Několik mladých žen z jejich kmene zmizelo a oni z

toho obviňovali sousední vlky, kterých se báli a kterým nevěřili. Vlčí muži si stále dokázali číst navzájem myšlenky, když byli ve vlčí podobě, zrovna tak jeho jejich předkové, když byli ve svých duchovních podobách. Věděli, že nikdo z nich není na vině. Taha Aki se snažil uklidnit náčelníka Makahů, ale mezi lidem byl příliš velký strach. Taha Aki nechtěl mít na svědomí válku. Už to nebyl válečník, který by vedl svůj lid. Pověřil svého nejstaršího vlčího syna, Taha Wi, aby našel pravého viníka, než propuknou násilnosti.

Taha Wi vedl pět dalších vlků své smečky na pátrací výpravu do hor, hledali jakoukoli stopu po zmizelých makahských dívkách. V lese narazili na něco, s čím se nikdy předtím nesetkali – na zvláštní, sladký pach, který je pálil v nose, až to bolelo."

Schoulila jsem se blíž k Jacobovi. Viděla jsem, jak se pousmál a objal mě pevněji.

„Nevěděli, jaký tvor zanechává takový pach, ale pronásledovali ho," pokračoval Starý Quil. Jeho třaslavý hlas neměl Billyho majestátnost, ale měl v sobě podivnou, zapálenou naléhavost. Pulz mi vyskočil, jak jeho slova zrychlila.

„Našli stopu se zbytky lidského pachu a lidské krve. Byli si jistí, že je to nepřítel, po kterém pátrají.

Cesta je dovedla tak daleko na sever, že Taha Wi vyslal polovinu smečky, ty mladší, zpátky do přístavu, aby o tom zpravil Taha Akiho.

Taha Wi a jeho dva bratři se nevrátili.

Mladší bratři hledali ty starší, ale našli jenom ticho. Taha Aki truchlil pro své syny. Přál si pomstít jejich smrt, ale byl starý. Šel za náčelníkem Makahů ve smutečním oděvu a pověděl mu všechno, co se stalo. Náčelník Makahů uvěřil jeho žalu a napětí mezi kmeny skončilo.

O rok později dvě makahské dívky zmizely z domova v tu samou noc. Makahové okamžitě povolali quileutské vlky, kteří našli stejný sladký pach po celé makahské vesnici. Vlci se zase vydali na lov.

Vrátil se jen jeden. Byl to Yaha Uta, nejstarší syn Taha Akiho třetí ženy a nejmladší z celé smečky. Přinesl s sebou něco, co nikdy nikdo nespatřil za celou historii Quileutů – zvláštní chladné, kamenné tělo, které nesl v kusech. Všichni, kteří byli z Taha Akiho krve, i ti, kteří nikdy nebyli vlky, cítili pronikavý pach mrtvého tvora. Tohle byl ten nepřítel Makahů.

Yaha Uta popisoval, co se stalo: on a jeho bratři našli toho tvora, který vypadal jako člověk, ale byl tvrdý jako žulová skála, se dvěma dcerami Makahů. Jedna dívka už byla mrtvá, bílá a bezkrevná ležela na zemi. Tu druhou držel ten tvor v náručí, ústa přiložená k jejímu hrdlu. Možná byla ještě naživu, když se v té odporné scéně objevili, ale tvor ji rychle popadl za krk a odhodil její bezvládné tělo na zem, když se přiblížili. Bílé rty měl potřísněné její krví a oči mu rudě žhnuly.

Yaha Uta popisoval zuřivou sílu a rychlost toho tvora. Jeden z jeho bratrů se rychle stal obětí, když podcenil jeho sílu. Ten tvor ho roztrhal na cucky jako hadrovou panenku. Yaha Uta a jeho druhý bratr byli opatrnější. Spolupracovali, útočili na tvora ze stran, zmátli ho manévrováním. Sáhli si na samou hranici vlčí síly a rychlosti, což nikdo před nimi ještě neudělal. Ten tvor byl tvrdý jako kámen a studený jako led. Zjistili, že ho dokážou zničit jedině zuby. Začali z něj odtrhávat kousky, zatímco s ním bojovali.

Ale ten tvor se učil rychle a brzy se jejich pohybům přizpůsobil. Vztáhl ruce na bratra Yaha Uty. Yaha Uta našel otvor v tvorově hrdle a udělal výpad. Jeho zuby odtrhly tvorovi hlavu, ale ruce nadále škrtily jeho bratra.

Yaha Uta roztrhal tvora do nerozeznatelných kousků, roztrhal ty kousky v zoufalé snaze zachránit bratra. Na záchranu bratra bylo pozdě, ale tvor byl nakonec zničen.

Nebo si to aspoň mysleli. Yaha Uta položil zapáchající zbytky, aby je starší prozkoumali. Jedna utržená ruka ležela vedle kusu žulové paže. Když do nich starší šťouchali klacky, oba kusy se dotkly a ruka sáhla po paži ve snaze spojit se zase dohromady.

Starší kmene, celí zděšení, hodili zbytky do ohně. Vzduch zamořil veliký oblak odporného dusivého kouře. Když už zbýval jenom popel, rozdělili ho do mnoha malých váčků a rozsypali je daleko široko – některé do oceánu, některé do lesa, některé do jeskyní na útesu. Taha Aki nosil jeden váček kolem krku, aby byl varován, kdyby se ten tvor zase pokusil dát se dohromady."

Starý Quil se odmlčel a podíval se na Billyho. Billy vytáhl kožený řemínek, který měl kolem krku. Na jeho konci visel starý váček, zčernalý věkem. Několik lidí vydechlo. Možná jsem byla jednou z nich.

„Nazvali ho Studený, Krvežíznivec, a žili ve strachu, že nebyl sám. Zbýval jim jeden jediný vlčí ochránce, mladý Yaha Uta.

Nemuseli dlouho čekat. Ten tvor měl partnerku, další krvežíznivou, která přišla za Quileuty hledat pomstu.

Příběhy říkají, že Studená žena byla to nejkrásnější, co kdy lidské oko spatřilo. Vypadala jako bohyně rozbřesku, když toho rána vstoupila do vesnice; zrovna svítilo slunce, pableskovalo na její kůži a prozářilo zlaté vlasy, které jí sahaly až ke kolenům. Její tvář byla kouzelná ve své kráse, v bílém obličeji žhnuly černé oči. Někteří před ní padli na kolena a chtěli ji uctívat.

Vysokým, pronikavým hlasem se na něco zeptala v jazyce, který nikdo nikdy neslyšel. Lidé byli jako omráčení, nikdo nevěděl, jak jí odpovědět. Mezi svědky nebyl nikdo z krve Taha Akiho, až na jednoho malého chlapce. Chytil se matky a vykřikl, že ho pálí v nose její pach. Jeden ze starších cestou do rady chlapce uslyšel a uvědomil si, co to mezi ně přišlo. Vykřikl na lidi, aby utíkali. Zabila ho jako prvního.

Příchod Studené ženy vidělo dvacet svědků. Přežili dva, jenom proto, že ji vábila krev, a tak přestala zabíjet, aby uhasila svou žízeň. Ti dva utíkali k Taha Akimu, který seděl v radě s ostatními staršími, se svými syny a se svou třetí ženou.

Yaha Uta se proměnil v duchovního vlka, jakmile uslyšel tu zprávu. Sám šel zničit krvežíznivou. Taha Aki, jeho třetí žena, jeho synové a starší ho následovali.

Zpočátku tu ženu nemohli najít, jenom stopy jejího útoku. Těla ležela rozlámaná, některá s vysátou krví, natažená přes cestu, kterou přišla. Pak zaslechli výkřiky a spěchali k přístavu.

Hrstka Quileutů utekla k lodím, aby unikla. Plavala za nimi jako žralok a neuvěřitelnou silou rozbila příď jejich lodi. Když se loď potopila, pochytala ty, kteří se jí pokoušeli uplavat, a také je zabila.

Pak uviděla na břehu velkého vlka a zapomněla na unikající plavce. Plavala tak rychle, že byla jak rozmazaná čára, a vystoupila, mokrá a nádherná, před Yaha Utu. Ukázala na něj bílým prstem a položila další nesrozumitelnou otázku. Yaha Uta vyčkával.

Byl to vyrovnaný souboj. Neuměla tak bojovat jako její partner. Ale Yaha Uta byl sám – nebyl nikdo, kdo by strhnul její zuřivost na sebe.

Když Yaha Uta prohrál, Taha Aki vzdorně vykřikl a vyzval ji do boje. Dobelhal se dopředu a změnil se v starého vlka s bílým čenichem. Vlk byl starý, ale byl to Taha Aki Duchovní muž, a jeho hněv mu dodal sílu. Boj začal nanovo.

Taha Akiho třetí žena právě na vlastní oči viděla zemřít svého syna. Teď bojoval její manžel a ona neměla žádnou naději, že by mohl vyhrát. Slyšela každé slovo, které svědkové masakru přednesli v radě. Slyšela příběh o vítězství Yaha Uty a věděla, že ho zachránilo, když od něj bratr odvedl pozornost.

Třetí žena vytrhla nůž z opasku jednoho ze synů, kteří stáli vedle ní. Byli to všechno mladí synové, ještě ne muži, a ona věděla, že zemřou, až jejich otec padne.

Třetí žena běžela ke Studené ženě s dýkou vysoko zdviženou. Studená žena se usmála, ale nedala se rušit v boji se starým vlkem. Neměla žádný strach ze slabé lidské ženy ani z nože, který by jí na kůži nezpůsobil ani škrábnutí, a chystala se zasadit Talia Akimu smrtelnou ránu.

A pak třetí žena udělala něco, co Studená žena neočekávala. Padla před krvežíznivou na kolena a zanořila nůž do vlastního srdce.

Mezi prsty třetí ženy vytryskla krev a potřísnila Studenou. Krvežíznivá nedokázala odolat návnadě čerstvé krve, která tryskala z těla třetí ženy. Instinktivně se k umírající ženě obrátila, na vteřinu naprosto pohlcená svou žízní.

Taha Akiho zuby se jí sevřely těsně kolem krku.

Nebyl to konec boje, ale teď už Taha Aki nebyl sám. Když se dva mladí synové dívali, jak jejich matka umírá, pocítili takový hněv, že vyskočili jako duchovní vlci, ačkoliv ještě nebyli muži. Se svým otcem tu stvůru dorazili.

Taha Aki už se nikdy ke kmenu nevrátil. Nikdy už se neproměnil do lidské podoby. Ležel celý den vedle těla své třetí ženy a vrčel, kdykoliv se jí někdo snažil dotknout, a pak odešel do lesa a nikdy už se neukázal.

Od té doby byly potíže se studenými vzácné. Taha Akiho synové hlídali kmen, dokud jejich synové nebyli dost staří na to, aby zaujali jejich místa. Nikdy nebyli víc než tři vlci současně. To stačilo. Příležitostně přišel na toto území nějaký krvežíznivý, ale nečekaná přítomnost vlků ho vždy zaskočila. Stalo se, že někdy zemřel i někdo z vlků, ale už nikdy nebyli tak zdecimovaní jako tehdy poprvé. Naučili se, jak se studenými bojovat, a předávali si tu znalost dál, z vlčí mysli na vlčí mysl, z ducha na ducha, z otce na syna.

Čas ubíhal a potomci Taha Akiho už se nestávali vlky, když dosáhli dospělosti. Jenom ve vážné situaci, když byl nablízku nějaký studený, se vlci vrátili. Studení vždycky přicházeli po jednom a po dvou, a tak smečka zůstávala malá.

Pak přišla větší skupina, a vaši vlastní pradědečkové se chystali, že je odrazí. Ale jejich vůdce promluvil s Ephraimem Blackem jako člověk, a slíbil, že Quileutům neublíží. Jeho zvláštní žluté oči poskytovaly důkaz o jeho tvrzení, že nejsou stejní jako ostatní krvežízniví. Vlků bylo méně; studení nemuseli nabízet příměří, když mohli nad vlky vyhrát. Ephraim

přijal. Krvežízniví svou smlouvu dodrželi, i když postupem času se k nim přidali další.

A jejich počet si vynutil větší smečku, než jakou kmen kdy viděl," řekl Starý Quil a jeho černé oči, celé utopené ve spoustě vrásek, jako by spočinuly na mně. „Samozřejmě až na časy Taha Akiho," dodal, a pak si vzdychl. „A tak synové našeho kmene znovu nesou to břímě a podstupují oběť, kterou před nimi podstupovali jejich otcové."

Všichni dlouho mlčeli. Žijící potomci kouzla a legend na sebe zírali přes oheň se smutkem v očích. Všichni, až na jednoho.

„Břímě," ušklíbl se tichým hlasem. „Mně to připadá ohromné." Quilův plný spodní ret se trošičku našpulil.

Seth Clearwater – oči vykulené oddaností a obdivem k bratrstvu kmenových ochránců – přes skomírající oheň přikývl na souhlas.

Billy se pochechtával, tiše a dlouze, a kouzlo jako by pohaslo v řeřavých uhlíkách. Najednou to byl zase jenom kroužek kamarádů. Jared hodil kamínek na Quila a všichni se zasmáli, když Quil nadskočil. Kolem nás se rozezvučela tichá konverzace, škádlivá a uvolněná.

Oči Ley Clearwaterové se neotevřely. Měla jsem dojem, že jsem na její tváři viděla něco jiskřit, snad slzu, ale když jsem se na ni o chviličku později podívala znovu, slza byla pryč.

My s Jacobem jsme nepromluvili. Jacob vedle mě tiše seděl a jeho dech byl tak hluboký a vyrovnaný, že jsem si myslela, že nemá daleko ke spánku.

Moje mysl byla tisíc let zpátky. Nemyslela jsem na Yaha Utu nebo na ostatní vlky, ani na krásnou Studenou ženu – tu jsem si dokázala představit až příliš snadno. Ne, myslela jsem na někoho, kdo nevládl žádným kouzlem. Snažila jsem si představit obličej té bezejmenné ženy, která zachránila celý kmen, třetí ženy.

Obyčejná lidská žena, bez nějakých zvláštních darů či schopností. Fyzicky slabší a pomalejší než všechna ta monstra v

příběhu. Ale právě ona byla tím klíčem, tím řešením. Ona zachránila manžela, mladší syny, celý kmen.

Přála jsem si, aby si někdo pamatoval její jméno…

Něco mi třáslo paží.

„No tak, Bells,“ řekl mi Jacob do ucha. „My jsme tady.“

Zamrkala jsem, zmatená, protože oheň jako by zmizel. Zírala jsem do nečekané temnoty, snažila se pochopit, kde jsem. Chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomila, že už nejsem na útesu. Byli jsme s Jacobem sami. Stále mě objímal paží, ale už jsem neseděla na zemi.

Jak jsem se dostala k němu do auta?

„Ach, zatraceně!“ vyjekla jsem, když mi došlo, že jsem usnula. „Kolik je hodin? Zatraceně, kde mám ten pitomý telefon?“ Prohledávala jsem si kapsy, zuřivě a marně.

„Klídek. Ještě není ani půlnoc. A už jsem mu telefonoval místo tebe. Koukni – tamhle čeká.“

„Půlnoc?“ opakovala jsem hloupě, stále dezorientovaná. Zírala jsem do tmy a tep se mi zrychlil, když moje oči ve tmě rozeznaly obrys volva stojícího třicet metrů odsud. Sáhla jsem po klice u dveří.

„Tady máš,“ řekl Jacob a položil mi do druhé ruky malý předmět. Telefon.

„Ty jsi volal Edwardovi místo mě?“

Moje oči už si natolik zvykly, že jsem viděla jasný záblesk Jacobova úsměvu. „Usoudil jsem, že když si budu hrát na dobráka, vynese mi to víc času s tebou.“

„Díky, Jaku,“ řekla jsem dojatě. „Vážně, děkuju. A děkuju, že jsi mě dnes večer pozval. To bylo…“ Nenacházela jsem slova. „Páni. To bylo teda něco.“

„A ty ani nezůstaneš, aby ses podívala, jak polykám celou krávu.“ Zasmál se. „Ne, jsem rád, že se ti to líbilo. Bylo to… moc hezké. Mít tě tady.“

O kus dál ve tmě jsem zaznamenala pohyb – proti černým stromům vystupovalo něco bledého. Přechází?

„No, není trpělivý, viď?“ řekl Jacob, když si všiml, kam jsem obrátila pozornost. „Tak běž. Ale brzy se zase vrať, ano?“

„Jasně, Jaku," slíbila jsem a s vrzáním otevřela dveře. O nohy se mi otřel studený vzduch a roztřásl mě.

„Spi sladce, Bells. S ničím se netrap – budu tě venku hlídat celou noc."

Zastavila jsem se s jednou nohou na zemi. „Ne, Jaku. Odpočiň si trochu, mně se nic nestane."

„Jasně, jasně," přitakal, ale znělo to spíš ochranitelsky než souhlasně.

„Dobrou, Jaku. Díky."

„Dobrou, Bello," zašeptal, zatímco jsem se vydala do tmy.

Edward mě chytil na hraniční čáře. „Bello," řekl hlasem plným úlevy a sevřel mě pevně do náruče.

„Ahoj. Promiň, že jdu tak pozdě. Usnula jsem a –"

„Já vím. Jacob mi to vysvětlil." Vydal se k autu a já jsem prkenně klopýtala po jeho boku. „Jsi unavená? Mohl bych tě nést."

„Je mi dobře."

„Tak honem pojeď domů a do postele. Líbilo se ti tam?"

„Jo – bylo to úžasné, Edwarde. Škoda, že jsi tam nemohl být taky. Ani to nedokážu vysvětlit. Jakův táta nám vyprávěl staré legendy a bylo to jako… jako kouzlo."

„Tak to mi o tom budeš vyprávět. Až se vyspíš."

„Nesvedu to správně," řekla jsem a pak jsem zeširoka zívla.

Edward se zasmál. Otevřel mi dveře, zvedl mě dovnitř a připoutal mě bezpečnostním pásem.

Rozsvítila se jasná světla a přejela přes nás. Zamávala jsem směrem k Jacobovým reflektorům, ale nevěděla jsem, jestli to viděl.

* * *

Té noci – když jsem se pozdravila s Charliem, který mě nehuboval tak, jak jsem očekávala, protože Jacob zavolal i jemu – místo abych se hned svalila do postele, vyklonila jsem se z otevřeného okna a čekala, až se Edward vrátí. Tu noc bylo překvapivě chladno, skoro jako v zimě. Na větrných útesech

jsem si toho vůbec nevšimla; usoudila jsem, že to nebyla ani tak zásluha ohně, jako spíš toho, že jsem seděla vedle Jacoba.

Začalo pršet a ledové kapičky mi skrápěly obličej.

Byla příliš velká tma, aby bylo vidět víc než černé trojúhelníky smrků, které se ve větru nakláněly a otřásaly. Ale stejně jsem napínala zrak a hledala v bouřce jiné obrysy. Bledou siluetu, která se pohybuje černotou jako duch… nebo možná stín obrovského vlka… Moje oči byly příliš slabé.

Pak se v té noci něco pohnulo hned vedle mě. Otevřeným oknem vklouzl Edward, ruce ještě studenější než déšť.

„Je Jacob tam venku?“ zeptala jsem se a otřásla se, jak mě objal.

„Ano… někde. A Esme je na cestě domů.“

Vzdychla jsem. „Je tak studeno a mokro. Tohle je hloupost.“ A znovu jsem se otřásla.

Uchechtl se. „Zima je jenom *tobě*, Bello.“

Zima byla i v mém snu, který se mi té noci zdál, možná proto, že jsem spala v Edwardově náručí. Zdálo se mi, že jsem venku v bouřce, vítr mi foukal vlasy do obličeje a oslepoval mi oči. Stála jsem na skalnatém výběžku První pláže a snažila se pochopit, co znamenají ty rychle se pohybující předměty, které jsem jenom nejasně viděla ve tmě na okraji pobřeží. Zpočátku tam nebylo nic než záblesky černé a bílé, které se k sobě rychle přibližovaly a zase tančily pryč. A pak, jako kdyby se měsíc najednou vyloupl z mraků, jsem viděla všechno.

Rosalie, mokré zlaté vlasy rozevláté a dlouhé až ke kolenům, se vrhala na obrovského vlka – jeho morda stříbrně zářila –, v kterém jsem instinktivně poznala Billyho Blacka.

Rozběhla jsem se, ale zjistila jsem, že se pohybuji neskutečně pomalým tempem spáčů. Snažila jsem se na ně zakřičet, říct jim, aby přestali, ale vítr mi trhal slova ze rtů a já jsem ze sebe nedokázala vydat žádný zvuk. Mávala jsem pažemi, doufala, že upoutám jejich pozornost. Něco se mi zablesklo v dlani a já jsem si poprvé všimla, že moje pravá ruka není prázdná.

Držela jsem dlouhou ostrou čepel, starou a stříbrnou, pokrytou suchou, zčernalou krví.

Ucukla jsem před nožem a oči se mi otevřely do tiché temnoty pokoje. První, co jsem si uvědomila, bylo, že nejsem sama, a tak jsem se otočila, abych zabořila obličej Edwardovi do prsou s vědomím, že sladká vůně jeho kůže zažene noční můru daleko účinněji než cokoliv jiného.

„Vzbudil jsem tě?“ zašeptal. Slyšela jsem zvuk papíru, šustění stránek a slabé *žuch*, jak něco spadlo na dřevěnou podlahu.

„Ne,“ zamumlala jsem a spokojeně jsem si povzdechla, když mě pevněji objal. „Měla jsem ošklivý sen.“

„Chceš mi ho vyprávět?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Jsem moc unavená. Možná ráno, jestli si ho budu pamatovat.“

Cítila jsem, jak se roztřásl tichým smíchem.

„Ráno,“ souhlasil.

„Co to čteš?“ zamumlala jsem, ne zcela probuzená.

„Na Větrné hůrce,“ odpověděl.

Ospale jsem se zamračila. „Myslela jsem si, že tu knížku nemáš rád.“

„Nechala jsi ji tady,“ zamručel a jeho měkký hlas mě ukolébával do spánku. „Navíc… čím víc času s tebou trávím, tím víc se mi lidské emoce zdají pochopitelnější. Zjišťuju, že dokážu soucítit s Heathcliffem do takové míry, že se až sám divím.“

„Mmm,“ vzdychla jsem.

Řekl ještě něco, něco tichého, ale já už jsem spala.

Druhý den se rozbřeskl do perlově šedého, bezvětrného rána. Edward se mě ptal na můj sen, ale já jsem si ho nedokázala vybavit. Jenom jsem si pamatovala, že mi byla zima a byla jsem ráda, že tam je, když jsem se vzbudila. Líbal mě, dost dlouho, aby mi vylétl pulz, a pak zamířil domů převléknout se a vzít si auto.

Byla jsem rychle oblečená, neměla jsem toho moc na výběr. Ten, kdo mi vybral koš na prádlo, dramaticky zúžil můj šatník. Kdyby to nebylo tak děsivé, bylo by to vážně k vzteku.

Když už jsem chtěla zamířit dolů na snídani, všimla jsem si odrbaného výtisku *Větrné hůrky,* který ležel otevřený na podlaze, jak ho tam Edward v noci upustil, založený na místě, kde poškozená vazba vždycky otevřela mou oblíbenou pasáž.

Zvedla jsem ho zvědavě a snažila se vzpomenout, co to Edward říkal. Něco o tom, že soucítí s Heathcliffem, zrovna s ním. To nemohla být pravda; to se mi muselo zdát.

Dvě slova na otevřené stránce upoutala moji pozornost a já jsem sklonila hlavu, abych si odstavec přečetla zblízka. Slova patřila Heathcliffovi a já jsem tu pasáž dobře znala.

Tady vidíte rozdíl mezi jeho city a mými: kdyby on byl na mém místě a já na jeho, ruku bych na něho nevztáhl – třebaže ho tak nenávidím, že mi život zhořkl jako žluč. Vy tomu nevěříte, co? Já bych jí nezbraňoval přátelit se s ním, dokud by o jeho přátelství stála. V tu chvíli, kdy by se ho nabažila, vyrval bych mu srdce z těla a vysál krev! Ale do té chvíle – a jestli mi nevěříte, pak mě neznáte – do té chvíle bych radši umíral v ustavičných mukách, než abych mu zkřivil jediný vlas!

Ta dvě slova, která přitáhla mou pozornost, byla „vysál krev."

Zachvěla jsem se.

Ano, určitě se mi muselo zdát, že Edward řekl o Heathcliffovi něco pozitivního. A tahle stránka pravděpodobně nebyla tou, kterou si četl. Kniha se mohla otevřít kdekoliv jinde.

12. ČAS

„Viděla jsem…," začala. Alice zlověstným tónem.

Edward ji chtěl šťouchnout loktem do žeber, čemuž hladce uhnula.

„Fajn," zabručela. „Edward mě k tomu donutil. Ale já jsem opravdu viděla, že když tě překvapím, budeš protivnější."

Kráčeli jsme po škole k autu a já jsem naprosto nechápala, o čem to mluví.

„Mohla bys mluvit anglicky?" požádala jsem ji.

„Nechovej se jako dítě. Žádné scény."

„Teď se bojím."

„Takže, čeká tě – chci říct *čeká nás* – oslava na zakončení studia. Není to nic velikého. Nic, kvůli čemu by ses musela děsit. Ale já jsem viděla, že když ti uspořádám překvapení, budeš vyšilovat." Odtančila stranou, jak se Edward natáhl, aby jí rozcuchal vlasy. „A Edward říkal, že ti to musím povědět s předstihem. Ale nic to není. Slibuju."

Ztěžka jsem si vzdychla. „Má nějaký smysl se hádat?"

„Vůbec žádný."

„Dobře, Alice. Budu tam. A každičká minuta mě bude strašně otravovat. Slibuju."

„To je správný přístup! Mimochodem, moc se mi líbí můj dárek. Tos nemusela."

„Alice, já jsem nic neudělala!"

„No to já přece vím. Ale uděláš."

V panice jsem dolovala v mozku a snažila se vzpomenout, cože jsem se to rozhodla dát jí k zakončení studia, že už to viděla.

„Úžasné," zamumlal Edward. „Jak může takový drobek být tak otravný?"

Alice se zasmála. „To je talent.“

„Nemohla jsi pár týdnů počkat a říct mi to pak?“ zeptala jsem se nedůtklivě. „Teď se jen budu stresovat o to déle.“

Alice se na mě zamračila.

„Bello,“ řekla pomalu. „Víš, co je dneska za den?“

„Pondělí?“

Obrátila oči v sloup. „Ano. Je pondělí… čtvrtého.“ Popadla mě za loket, pootočila mě a ukázala na velký žlutý plakát přilepený izolepou na dveřích tělocvičny. Tam, výrazným černým písmem, stálo datum zakončení studia. Ode dneška přesně za týden.

Nikdo neodpověděl. Alice jen smutně zavrtěla hlavou, předstírajíc zklamání, a Edward povytáhl obočí.

„To není možné! Jak se to stalo?“ snažila jsem se v duchu počítat, ale nemohla jsem přijít na to, kam se všechny ty dny poděly.

Měla jsem pocit, jako kdyby mi někdo podkopl nohy. Týdny stresu, obav… uprostřed té mé posedlosti časem mi čas nějak zmizel. Zmizel prostor pro to, abych si všechno urovnala, udělala plány. Neměla jsem čas.

A nebyla jsem připravená.

Nevěděla jsem, jak to udělat. Jak říct sbohem Charliemu a Renée… Jacobovi… své lidské existenci.

Věděla jsem přesně, co chci, ale najednou jsem byla zděšená, že to mám dostat.

Teoreticky jsem se nemohla dočkat, dokonce jsem dychtila konečně vyměnit smrtelnost za nesmrtelnost. Konec konců, byla to cesta k tomu, abych zůstala s Edwardem navěky. A navíc jsem měla v patách neznámé nepřátele. Nechtěla jsem jen tak sedět, bezmocná a k nakousnutí, a čekat, až mě někdo z nich dohoní.

Teoreticky to všechno dávalo smysl.

V praxi… být člověkem bylo to jediné, co jsem znala. Budoucnost za tím byla velká, temná propast, kterou nepoznám, dokud do ní neskočím.

Tohle prosté vědomí, dnešní datum – které bylo tak zjevné, že jsem ho musela podvědomě potlačovat – vedlo k tomu, že termín, jehož příchod jsem netrpělivě odpočítávala, mi najednou připadal jako datum schůzky s popravčí četou.

Nejasně jsem si uvědomovala, že mi Edward drží dveře od auta, že Alice švitoří na zadním sedadle, že déšť bubnuje do předního okna. Edward si zřejmě uvědomoval, že jsem duchem nepřítomná, a nesnažil se mě vytrhnout z mého zamyšlení. Nebo možná snažil, a já jsem si toho nevšimla.

Dojeli jsme k nám domů. Edward mě dovedl k pohovce a přitáhl si mě k sobě. Zírala jsem z okna do tekuté šedé mlhy a snažila se zjistit, kam se podělo moje odhodlání. Proč jsem tak zpanikařila? Věděla jsem, že se termín blíží. Proč by mě teď měl děsit, když nadešel?

Nevím, jak dlouho mě nechal mlčky zírat z okna. Ale déšť mizel ve tmě, když jeho trpělivost konečně přetekla.

Vzal mi obličej do studených dlaní a podíval se na mě svýma zlatýma očima.

„Mohla bys mi prosím tě říct, na co myslíš? *Dřív*, než se zblázním?“

Co jsem mu měla říct? Že jsem zbabělec? Hledala jsem správná slova.

„Máš bílé rty. Mluv, Bello.“

Hlasitě jsem vydechla. Jak dlouho jsem zadržovala dech?

„To datum mě zaskočilo,“ zašeptala jsem. „To je celé.“

Čekal, obličej plný obav a skepticismu.

Snažila jsem se mu to vysvětlit. „Nejsem si jistá, co mám dělat… co mám povědět Charliemu… co mám říct… jak to…“ Hlas mi odezněl.

„Tady nejde o tu oslavu?“

Zamračila jsem se. „Ne. Ale díky, žes mi to připomněl.“

Déšť zesílil, jak se mi díval do obličeje.

„Nejsi připravená,“ zašeptal.

„Jsem,“ zalhala jsem okamžitě. Viděla jsem, že mě prokoukl, tak jsem se zhluboka nadechla a řekla jsem mu pravdu. „Musím být.“

„Nemusíš nic.“

Cítila jsem, jak se mě zmocňuje panika, když jsem odříkávala důvody. „Victoria, Jane, Caius, ten, kdo byl v mém pokoji…!“

„Tím větší důvod počkat.“

„To nedává žádný smysl, Edwarde!“

Přitiskl mi ruce pevněji k obličeji a mluvil pomalu a s rozmyslem.

„Bello. Ani jeden z nás neměl na výběr. Viděla jsi, co to s námi udělalo… hlavně s Rosalií. Všichni jsme bojovali, snažili se smířit s něčím, co nebylo v našich rukou. Nedovolím, abys to měla taky tak těžké. Ty *budeš* mít na vybranou.“

„Já už jsem si vybrala.“

„Nebudeš si tím procházet jen proto, že ti zrovna nad hlavou visí Damoklův meč. My se postaráme o ty problémy a postaráme se i o tebe,“ přísahal. „Až to bude za námi a nic tě nebude nutit, pak se můžeš rozhodnout jít za mnou, jestli pořád budeš chtít. Ale ne ze strachu. Nesmí to být z donucení.“

„Carlisle mi to slíbil,“ zamumlala jsem, ze zvyku paličatá. „Po ukončení studia.“

„Ne, dokud nebudeš připravená,“ oponoval jistým hlasem. „A rozhodně ne, dokud se cítíš ohrožená.“

Neodpověděla jsem. Nechtěla jsem se hádat; jako bych v tu chvíli nedokázala najít svou rozhodnost.

„Tak.“ Políbil mě na čelo. „Není čeho se bát.“

Roztřeseně jsem se zasmála. „Není, až na to, že nám hrozí zkáza.“

„Věř mi.“

„Věřím.“

Stále se mi díval do obličeje a čekal, až se uvolním.

„Můžu se tě na něco zeptat?“ řekla jsem.

„Na cokoliv.“

Váhavě jsem si okusovala ret a pak jsem položila jinou otázku.

„Co mám koupit Alici jako dárek?“

Ušklíbl se. „Chtěla jsi nám přece oběma koupit lístky na koncert…“

„To je pravda!“ Tolik se mi ulevilo, skoro jsem se usmála. „Ten koncert v Tacomě. Viděla jsem na něj minulý týden v novinách reklamu a myslela jsem si, že by se ti to líbilo, protože jsi pochválil jejich cédéčko.“

„To je skvělý nápad. Děkuju.“

„Doufám, že to není vyprodané.“

„Důležitý je ten nápad. O tom já něco vím.“

Vzdychla jsem.

„Chtěla ses zeptat ještě na něco jiného,“ řekl.

Zamračila jsem se. „Jsi dobrý.“

„Dokážu ti poznat na očích, co si myslíš. Zeptej se.“

Zavřela jsem oči a opřela se o něj, obličej jsem mu zabořila do prsou. „Nechceš, abych byla upírka.“

„Ne, nechci,“ přitakal něžně a čekal, až budu pokračovat. „O tom se teď bavit nebudeme,“ pobídl mě po chvíli.

„No… dělalo mi starosti… *proč* se k tomu takhle stavíš.“

„Starosti?“ zdůraznil to slovo překvapeně.

„Řekl bys mi proč? Celou pravdu, bez ohledu na moje city?“

Na chviličku zaváhal. „Když ti tu otázku zodpovím, *vysvětlíš* mi ji potom?“

Přikývla jsem, obličej stále schovaný.

Zhluboka se nadechl, než odpověděl. „Mohla by ses mít mnohem lépe, Bello. Já vím, že věříš, že mám duši, ale já o tom nejsem tak docela přesvědčen a nerad bych riskoval tu tvoji…“ Pomalu zavrtěl hlavou. „Tohle dovolit – dovolit ti stát se tím, čím jsem já, abych tě nikdy nemusel ztratit – to je podle mě ten nejsobečtější skutek na světě. Kvůli *sobě* to chci víc než cokoliv jiného. Ale pro tebe bych chtěl mnohem, mnohem víc. Ustoupit ti mi připadá málem jako zločin. Je to ta nejsobečtější věc, jakou kdy udělám, i kdybych žil na věky.

Kdyby existoval nějaký způsob, jak bych se kvůli tobě mohl stát člověkem – zaplatil bych jakoukoli cenu.“

Seděla jsem velmi tiše a vstřebávala jeho slova.

Edward si myslel, že je *sobec.*

Cítila jsem, jak se mi po tváři pomalu roztáhl úsměv.

„Takže… není to proto, že se bojíš, že mě nebudeš… mít tolik rád, až budu jiná – až nebudu měkká a teplá a nebudu tak vonět? Opravdu si mě chceš nechat, bez ohledu na to, jaká budu?“

Prudce vydechl. „Ty ses bála, že bych tě neměl *rád?*“ zeptal se. A než jsem mohla odpovědět, rozesmál se. „Bello, na to, jak jsi intuitivní, dovedeš být někdy tak nechápavá!“

Věděla jsem, že mu to bude připadat hloupé, ale ulevilo se mi. Jestli mě opravdu chce, s tím ostatním se vypořádám… nějak. *Sobec* mi najednou připadalo jako krásné slovo.

„Ty si asi neuvědomuješ, o kolik to pak budu mít snadnější, Bello,“ řekl, stále se stopou veselosti v hlase, „až se nebudu muset pořád soustředit na to, abych tě nezabil. Samozřejmě, po něčem se mi bude stýskat. Třeba po tomhle…“

Pohladil mě po tváři a díval se mi přitom do očí a já jsem cítila, jak se mi pod kůží rozlévá krev. Něžně se zasmál.

„A po zvuku tvého srdce,“ pokračoval o poznání vážněji. „To je ten nejdůležitější zvuk v mém světě. Jsem na něj teď tak vyladěný, že přísahám, že bych ho dokázal poznat na míle daleko. Ale ani na jednom nezáleží. *Tohle*,“ řekl a vzal můj obličej do dlaní. „*Tebe*. Tebe si nechám. Ty vždycky budeš moje Bella, jenom budeš trošičku trvanlivější.“

Vzdychla jsem a zavřela spokojeně oči, hýčkaná v jeho dlaních.

„Odpovíš mi teď na jednu otázku? Pravdivě, bez ohledu na moje city?“ zeptal se.

„Samozřejmě,“ přitakala jsem okamžitě a překvapeně jsem vykulila oči. Co chce asi vědět?

Pomalu pronesl: „Nechceš být moje žena.“

Srdce se mi zastavilo a pak se rozběhlo jako o závod. Na zátylku se mi zaperlil studený pot a ruce mi zledovatěly.

Čekal, sledoval a poslouchal moji reakci.

„O tom se teď bavit nebudeme,“ zašeptala jsem nakonec.

Sklopil oči, řasy mu vrhaly dlouhé stíny na lícní kosti. Pustil mi obličej a zvedl mou zmrzlou levou ruku. Začal si pohrávat s mými prsty.

„Lámal jsem si hlavu, proč se k tomu takhle stavíš."

Snažila jsem se polknout. „Ani o tom se teď bavit nebudeme," zašeptala jsem.

„Prosím tě, Bello!"

„Pravdu?" zeptala jsem se namáhavě.

„Samozřejmě. Snesu ji, ať je jakákoliv."

Zhluboka jsem se nadechla. „Budeš se mi smát."

Střelil po mně šokovaným pohledem. „Smát? To si nedovedu představit."

„Uvidíš," zamumlala jsem a pak jsem vzdychla. Ve tváři jsem změnila barvu z bílé na šarlatovou v náhlém výbuchu zlosti. „Dobře, fajn! Jsem si jistá, že ti to bude připadat jako úžasný vtip, ale vážně! Je to prostě tak… tak., tak *trapné!*" přiznala jsem a znovu mu zabořila obličej do prsou.

Nastala krátká odmlka.

„Já tě nechápu."

Zvedla jsem hlavu a rozzlobeně se na něj podívala. Bylo mi tak trapně, že jsem bojovně vyletěla.

„Já *taková* nejsem, Edwarde. Vdát se hned po střední škole jako nějaká venkovská husička, kterou zbouchnul její kluk! Víš, co by si lidi mysleli? Uvědomuješ si, které máme století? Lidi se prostě neberou v osmnácti! Ne ti chytří, zodpovědní, zralí! To já udělat nemůžu! Taková prostě nejsem…" odmlčela jsem se, jak mi došel dech.

Edward se zamyslel nad mou odpovědí, ale nehnul ani brvou.

„To je všechno?" zeptal se konečně.

Zamrkala jsem. „To nestačí?"

„Nejde tedy o to, že… toužíš hlavně po nesmrtelnosti a já jsem až na druhém místě?"

Ačkoliv jsem čekala, že se bude smát *on,* najednou jsem sama propukla v hysterický smích.

„Edwarde!“ lapala jsem po dechu mezi dvěma prudkými záchvaty chechtotu. „No tohle… a já jsem si vždycky… myslela… že jsi… mnohem… *chytřejší* než já!“

Vzal mě do náruče a cítila jsem, že se směje se mnou.

„Edwarde,“ řekla jsem a s trochou úsilí se mi podařilo mluvit srozumitelněji, „věčnost bez tebe pro mě nemá žádnou cenu. Bez tebe bych nechtěla ani jediný den.“

„No, to se mi ulevilo,“ řekl.

„Přesto… se tím nic nemění.“

„Ale jsem rád, že už tomu rozumím. Já tvoje stanovisko chápu, Bello, opravdu. Ale byl bych moc rád, kdyby ses snažila nad tím mým aspoň zamyslet.“

Mezitím jsem se přestala smát, a tak jsem přikývla a přemohla se, abych se nezačala mračit.

Podíval se na mě hypnotizujícím pohledem svých zlatých očí.

„Víš, Bello, já jsem *takový* odjakživa. Ve světě, který jsem zažil, už jsem platil za dospělého muže. Tehdy jsem lásku nehledal – ne, na to jsem příliš dychtil po vojenské kariéře; v hlavě jsem měl jenom tu idealizovanou válečnou slávu, kterou tehdy opájeli mladíky, které chtěli naverbovat – ale kdybych našel…“ Odmlčel se a naklonil hlavu ke straně. „Chtěl jsem říct, že kdybych našel *někoho,* ale to není ono. Kdybych našel *tebe,* nepochybuju o tom, že bych jednal. Byl jsem *takový* kluk, který by – jakmile by zjistil, že našel tu, kterou hledal – poklekl na koleno a snažil se získat pro sebe její ruku. Chtěl bych tě navěky, ačkoliv by to slovo nemělo zdaleka takové vazby jako dnes.“

Usmál se na mě svým pokřiveným úsměvem.

Zírala jsem na něj s očima dokořán vykulenýma.

„Dýchej, Bello,“ připomněl mi s úsměvem.

Dýchala jsem.

„Chápeš teď moje stanovisko, Bello, aspoň trošičku?“

Na vteřinku jsem ho opravdu dokázala pochopit. Viděla jsem se v dlouhé sukni a krajkové halence se stojáčkem a vlasy vyčesanými nahoru. Viděla jsem Edwarda ve slušivém světlém

obleku, jak s kyticí polních květin v ruce sedí vedle mě v zahradní houpačce.

Zavrtěla jsem hlavou a polkla. Vypadalo to jako scéna z knížky *Anna ze Zeleného domu.*

„Jde o to, Edwarde," řekla jsem roztřeseným hlasem a vyhnula se jeho otázce, „že podle mého názoru se pojmy jako *manželství* a *věčnost* nemusí navzájem vylučovat, ale ani nutně doplňovat. A protože momentálně žijeme v tomto světě a tomto století, možná bychom měli jít s dobou, jestli víš, jak to myslím."

„Ale na druhou stranu," opáčil, „čas pro tebe brzy přestane úplně hrát roli. Tak proč by tvoje rozhodování měly ovlivňovat pomíjivé zvyky jedné místní kultury?"

Našpulila jsem rty. „Kdo chce s vlky býti?"

Zasmál se na mě. „Nechci, aby ses vyjádřila tady a teď, Bello. Ale měla by sis vyjasnit všechna pro a proti, nemyslíš?"

„Takže tvoje podmínka…?"

„Stále platí. Já tě chápu, Bello, ale jestli chceš, abych tě proměnil sám…"

„Tá – ram – tadá, tá – ram – tadá," zanotovala jsem šeptem. Měl to být svatební pochod, ale znělo to jako žalozpěv.

* * *

Čas stále utíkal jako o závod.

Noc uplynula v klidu bez špatných snů, a pak přišlo ráno a na mě dolehlo vědomí, že konec školy už je skoro tady. Měla jsem před sebou hromadu učení na závěrečné zkoušky a bylo mi jasné, že za těch pár dnů, které mi zbývají, nemám šanci projít to ani z poloviny.

Když jsem sešla dolů na snídani, Charlie už byl pryč. Na stole nechal ležet noviny, což mi připomnělo, že mám taky něco obstarat. Doufala jsem, že tam ještě najdu tu reklamu na koncert; potřebovala jsem telefonní číslo, abych sehnala ty pitomé lístky. Už mi to nepřipadalo jako prima dárek, když se

překvapení prozradilo. Samozřejmě, snažit se překvapit Alici, to nebyl zrovna nejchytřejší nápad.

Chtěla jsem nalistovat rovnou na kulturní stránku, ale mou pozornost upoutal tlustý černý titulek. Rozklepala jsem se strachy, když jsem se sklonila níž a začetla se do úvodníku na první straně.

SEATTLE TERORIZUJE VRAH

Neuplynulo ani deset let od doby, kdy město Seattle přestalo být lovištěm nejmasovějšího sériového vraha v historii Spojených států. Gary Ridgway, vrah z Green River, byl usvědčen z vražd 48 žen.

A dnes se musí sužovaný Seattle vyrovnávat se skutečností, že se v něm možná usadil netvor ještě děsivější.

Policie o současném náporu vražd a zmizení nehovoří jako o práci sériového vraha. Alespoň prozatím. Není ochotná uvěřit, že by takový masakr mohl zavinit jediný člověk. Tento vrah – pokud by to opravdu byla jediná osoba – by musel mít na svědomí řetězec 39 vražd a zmizení jen za poslední tři měsíce. Pro srovnání, Ridgwayovo běsnění, při kterém přišlo o život 48 lidí, se rozložilo do období 21 let. Pokud tyto vraždy spadají na vrub jediného člověka, pak jde o nejkrutější řádění sériového vraha v americké historii.

Policie se ovšem přiklání spíše k teorii, že jde o činnost nějakého gangu. Tuto teorii podporuje už samotný počet obětí a skutečnost, že oběti nejsou vybírány podle žádného zřetelného schématu.

Od Jacka Rozparovače po Teda Bundyho si sérioví vrazi obvykle vybírají své oběti podle věku, pohlaví, rasy nebo určité kombinace všech tří faktorů. Oběti této vlny násilností se věkem pohybují v rozpětí od 15leté vzorné studentky Amandy Reedové k 67letému pošťákovi v důchodu Omaru Jenksovi. Řetězec vražd zahrnuje téměř rovnoměrně 18 žen a 21 mužů. Oběti jsou rasově rozvrstvené: běloši, Afroameričané, Hispánci a Asiaté.

Výběr se zdá náhodný. Zabíjení zřejmě nemá jiný motiv než potěšení ze zabíjení.

Tak proč vůbec uvažovat o sériovém vrahovi?

Protože v modu operandi, jakým byly zločiny spáchány, je tolik podobností, že se nedá vyloučit možnost, že spolu tyto zločiny souvisí. Vrah každou svou oběť zapálil a mrtvoly byly tak ohořelé, že k identifikaci bylo potřeba stomatologických záznamů. Rozsah spálenin by svědčil o použití nějakého druhu katalyzátoru, jakým je třeba benzin nebo alkohol; žádné stopy po katalyzátoru ovšem zatím nebyly nalezeny. Všechna těla byla nedbale pohozena bez jakékoliv snahy o ukrytí.

Ještě děsivější je to, že většina ostatků svědčí o brutálním násilí – kosti byly rozlámané a rozdrcené působením obrovského tlaku –, ke kterému podle ohledávajících lékařů došlo ještě před smrtí obětí. Tyto závěry jsou ovšem poněkud nejisté, vzhledem ke stavu, v jakém byly oběti nalezeny.

Další podobností, která ukazuje na možnost sériového vraha, je to, že u všech těchto zločinů byly dokonale odstraněny veškeré důkazy – kromě samotných ostatků. Na místě činu se nikdy nenašly žádné otisky prstů, žádné stopy pneumatik či cizí vlasy. V případech, kdy šlo o zmizení, nebyl spatřen nikdo podezřelý.

Pak tu máme samotná zmizení – ani ta nesvědčí pro náhodný výběr. Žádná z obětí nemůže být považována za snadný terč. Nebyly to osoby na útěku ani bezdomovci, kteří zmizí tak snadno, že jsou zřídkakdy nahlášeni jako pohřešovaní. Oběti zmizely ze svých domovů, z čtyřpodlažního domu, z fitness studia, ze svatební oslavy. Nejvíce zarážející je asi případ třicetiletého amatérského boxera Roberta Walshe, který se svou přítelkyní navštívil kino; pár minut po začátku filmu si žena všimla, že přítel nesedí na svém místě. Jeho tělo bylo nalezeno jen o tři hodiny později, když byli povoláni hasiči k požáru odpadního kontejneru, vzdáleného třicet kilometrů od kina.

Další společný rys všech vražd: všechny oběti zmizely v noci.

A nejděsivější podobnost? Zvyšující se tempo. V prvním měsíci bylo spácháno šest vražd, ve druhém jedenáct. Jen za

posledních 10 dnů se jich odhalilo dvaadvacet. A policie nemá k dopadení viníka ani o krůček blíž, než když bylo objeveno první zuhelnatělé tělo.

Důkazy jsou matoucí, případy děsivé. Zlovolný nový gang, nebo běsnící sériový vrah? Nebo něco jiného, na co policie dosud nepomyslela?

Jenom jediný závěr je nepochybný: Seattlem se plíží něco odporného.

Poslední větu jsem musela číst natřikrát, než mi došlo, že problém je v mých roztřesených rukou.

„Bello?"

Jak jsem byla zabraná do článku, při zvuku Edwardova hlasu, i když byl tichý a ne úplně nečekaný, jsem vyjekla a otočila se.

Opíral se o dveře, obočí stažené. V tu ránu byl u mě a bral mě za ruku.

„Vylekal jsem tě? Promiň. Klepal jsem…"

„Ne, ne," řekla jsem rychle. „Viděl jsi tohle?" ukázala jsem na noviny.

Zamračil se a na čele se mu nadělaly hluboké vrásky.

„Dnešní noviny jsem ještě neviděl. Ale věděl jsem, že se to zhoršuje. Budeme muset něco udělat… a to rychle."

To se mi nelíbilo. Nesnesla jsem ani pomyšlení, že by měl někdo z nich riskovat, a ten, kdo stál za událostmi v Seattlu, mě skutečně začínal děsit. Ale představa, že Volturiovi přijdou sem, byla stejně tak strašlivá.

„Co říká Alice?"

„To je ten problém." Zamračil se ještě víc. „Nic nevidí… ačkoliv jsme si několikrát umínili, že to zkontrolujeme. Začíná ztrácet důvěru. Má pocit, jako by jí toho poslední dobou unikalo příliš mnoho, jako že je něco v nepořádku. Že možná ztrácí schopnost předvídat."

Vykulila jsem oči. „To se může stát?"

„Kdo ví? Studie na tohle téma neexistují… ale já o tom upřímně pochybuju. Tyhle věci se časem zesilují. Podívej se na Ara a Jane.“

„Tak co je potom špatně?“

„Splnění proroctví, řekl bych. Pořád čekáme, až Alice něco uvidí, abychom po tom mohli jít… a ona nic nevidí, protože my po tom nemůžeme jít, dokud to ona neuvidí. Takže nás tam nemůže vidět. Možná to budeme muset udělat naslepo.“

Otřásla jsem se. „Ne.“

„Přežiješ to, když dneska nepůjdeš do školy? Zbývá nám jenom pár dní do závěrečných zkoušek; nic nového už se nedovíme.“

„Myslím, že jeden den bez školy vydržím. Co budeme dělat?“

„Chci si promluvit s Jasperem.“

Zase Jasper. To bylo zvláštní. V rodině Cullenových stál Jasper vždycky tak trochu stranou, patřil k nim, ale nikdy nebyl v centru dění. Nahlas bych to neřekla, ale měla jsem pocit, že je tam jenom kvůli Alici. Domnívala jsem se, že by následoval Alici kamkoliv, ale že tenhle životní styl mu tak docela neseděl. A protože o něm nebyl stoprocentně přesvědčený, dělalo mu také největší potíže se ho do důsledku držet.

Každopádně jsem nikdy neviděla, že by se Edward cítil na Jasperovi v něčem závislý. Znovu jsem přemítala, jak to myslel, když říkal, že je Jasper odborník. Já jsem o Jasperově původu vlastně ani moc nevěděla, snad jenom to, že žil někde na jihu, než ho Alice našla. Bůhvíproč se Edward jakýmkoliv otázkám na svého nejnovějšího bratra vždycky vyhýbal. A já jsem se před tím vysokým blonďatým upírem, který vypadal jako zamyšlená filmová hvězda, vždycky příliš styděla, abych se ho odvážila přímo zeptat.

Když jsme dojeli k nim domů, našli jsme Carlislea, Esme a Jaspera, jak pozorně sledují zprávy, ačkoliv zvuk měli tak ztlumený, že já jsem tomu nerozuměla. Alice seděla na dolním schodu velkého schodiště, obličej v dlaních a v očích zastrašený výraz. Když jsme vcházeli dovnitř, objevil se v kuchyňských

dveřích Emmett. Vypadal naprosto v pohodě. Emmetta nikdy nic nerozházelo.

„Ahoj, Edwarde. Dneska jsi za školou, Bello?“ zakřenil se na mě.

„To jsme oba,“ připomněl mu Edward.

Emmett se zasmál. „Ano, ale u ní je to poprvé za celou střední školu. Mohlo by jí něco utéct.“

Edward zvedl oči v sloup, ale jinak svého oblíbeného bratra ignoroval. Hodil Carlisleovi noviny.

„Viděl jsi, že teď zvažují variantu se sériovým vrahem?“ zeptal se.

Carlisle vzdychl. „Na CNN o této možnosti celé ráno debatují dva odborníci.“

„Nemůžeme dovolit, aby to pokračovalo.“

„Pojďme hned,“ navrhl Emmett s náhlým nadšením. „K smrti se nudím.“

Z prvního patra se po schodišti ozvalo zasyčení.

„Je to hrozná pesimistka,“ zamručel si pro sebe Emmett.

Edward s Emmettem souhlasil. „Jednou budeme muset jít.“

Nahoře na schodišti se objevila Rosalie a pomalu scházela dolů. Její obličej byl klidný, bez výrazu.

Carlisle potřásl hlavou. „Jsem znepokojený. Nikdy předtím jsme se do podobných věcí nevměšovali. To není naše starost. Nejsme Volturiovi.“

„Nechci, aby sem Volturiovi přišli,“ namítl Edward. „O to míň máme času, abychom zareagovali.“

„A všichni ti nevinní lidé v Seattlu,“ zašeptala Esme. „Není správné nechat je takhle umírat.“

„Já vím,“ vzdychl Carlisle.

„Aha,“ řekl Edward prudce a lehce otočil hlavu, aby se podíval na Jaspera. „Na to jsem nepomyslel. Chápu. Máš pravdu, to je určitě ono. No, tím se všechno mění.“

Nebyla jsem jediná, kdo na něj zmateně zíral, ale možná jsem byla jediná, kdo se netvářil lehce otráveně.

„Myslím, že bys to měl radši ostatním vysvětlit sám,“ řekl Edward Jasperovi. „Jaký by to mohlo mít účel?“ Edward začal

přecházet po místnosti, zíral na podlahu, ponořený do myšlenek.

Neviděla jsem ji vstát, ale najednou byla Alice vedle mě.

„O čem to vykládá?“ zeptala se Jaspera. „Co si myslíš?“

Jasperovi se asi nelíbilo, být v centru pozornosti. Zaváhal, pátravě se díval do tváře všem kolem sebe – protože ostatní přistoupili blíž, aby slyšeli, co řekne – a pak se jeho oči zastavily na mně.

„Jsi zmatená,“ řekl mi velmi tiše svým hlubokým hlasem.

V jeho tvrzení nebyla žádná pochybnost. Jasper poznal, co cítím, co cítí všichni.

„Všichni jsme zmatení,“ zabručel Emmett.

„Trocha trpělivosti ti neuškodí,“ opáčil Jasper. „Bella by tomu taky měla rozumět. Je teď jednou z nás.“

Jeho slova mě zaskočila. Protože jsem s ním tak málo přicházela do styku, zvláště po svých posledních narozeninách, kdy se mě pokusil zabít, vůbec jsem netušila, že má takovýhle názor.

„Jak moc toho o mně víš, Bello?“ zeptal se.

Emmett si teatrálně povzdychl a plácnul sebou na pohovku, aby počkal. Svou netrpělivost ovšem dával okatě najevo.

„Moc ne,“ přiznala jsem.

Jasper se podíval na Edwarda, který zvedl hlavu a pohlédl mu do očí.

„Ne,“ odpověděl na jeho myšlenku. „Jsem si jistý, že dovedeš pochopit, proč jsem jí ten příběh nevyprávěl. Ale myslím, že nadešla vhodná chvíle, aby si ho poslechla.“

Jasper zamyšleně přikývl, a pak si začal vyhrnovat rukáv svého slonovinově bílého svetru.

Dívala jsem se, zvědavá a zmatená zároveň, a snažila se pochopit, co to dělá. Podržel si zápěstí pod okrajem stínítka lampy vedle sebe, kousek od holé žárovky, a přejel prstem přes vyvýšenou půlměsícovou jizvu na bledé kůži.

Trvalo mi chvilku, než jsem pochopila, proč je mi ten tvar zvláštně povědomý.

„No tohle,“ vydechla jsem, když mi to došlo. „Jaspere, ty máš přesně stejnou jizvu jako já.“

Natáhla jsem ruku. Na mé smetanové kůži byl stříbřitý srpek viditelnější než na jeho alabastrové.

Jasper se slabě pousmál. „Mám hodně jizev, jako je ta tvoje, Bello.“

Jeho obličej byl nečitelný, když si rukáv tenkého svetru vyhrnul ještě výš. Zpočátku jsem nedokázala rozpoznat texturu, kterou byla kůže hustě pokrytá. Zakřivené půlměsíce rozeseté křížem krážem přes sebe tvořily jemný vzor, který byl viditelný – jak byl bílý na bílém pozadí – jenom díky jasnému světlu lampy, v kterém vrhal mělké stíny. A pak mi došlo, že ten vzor je tvořen jednotlivými srpečky, jako je ten na jeho zápěstí… ten na mé ruce.

Podívala jsem se zpátky na svou malou, opuštěnou jizvičku – a vzpomněla jsem si, jak jsem k ní přišla. Zírala jsem na obrys Jamesových zubů, navždycky otištěný do mé kůže.

A pak jsem na Jaspera vytřeštila oči a vyhrkla: „Jaspere, co se ti to *stalo?*“

13. NOVOROZENÝ

„To samé, co tobě s rukou," odpověděl Jasper tichým hlasem. „Tisíckrát po sobě." Smutně se zasmál a přejel si rukou po paži. „Náš jed je jediná věc, která nechává jizvu."

„*Proč?*" vydechla jsem zděšeně. Připadala jsem si jako neotesanec, ale nedokázala jsem odtrhnout pohled od jeho poškozené kůže.

„Neměl jsem tak docela stejné… vychování jako tady moji adoptovaní sourozenci. Já jsem začínal úplně někde jinde." Hlas se mu na konci věty zatvrdil.

Vyděšeně jsem na něj zírala.

„Než ti povím svůj příběh," pokračoval Jasper, „musíš pochopit, že v *našem* světě jsou místa, Bello, kde se délka života nestárnoucích měří na týdny, ne na staletí."

Ostatní už tohle slyšeli. Carlisle a Emmett obrátili svou pozornost zase k televizi. Alice tiše poodešla a posadila se Esme u nohou. Ale Edward byl stejně uchvácený jako já; cítila jsem, jak se mi očima vpíjí do obličeje, jak se snažil rozkrýt každý záchvěv mých emocí.

„Abys vážně pochopila, proč to tak je, musíš se podívat na svět z jiné perspektivy. Musíš si ho představit tak, jak připadá nám silným, lačným… věčně žíznivým.

Víš, v tomto světě jsou místa, která jsou pro nás lákavější než ostatní. Místa, kde se nemusíme tolik omezovat, a přesto nám nehrozí odhalení.

Vezmi si, například, mapu západní polokoule. Představ si každý lidský život jako červenou tečku. Čím víc červených míst na mapě bude, tím snadněji se můžeme – tedy ti, kdo takhle existují – dostat k potravě, aniž bychom přitáhli pozornost."

V duchu jsem se nad tou představou otřásla, hlavně to slovo *potrava* bylo děsivé. Ale Jasper se nestaral o to, jestli mě vyděsí, nebyl tak přehnaně úzkostlivý jako Edward. Bez odmlky pokračoval.

„Ne že by se skupinky na jihu moc staraly o to, jestli si jich lidé všimnou, nebo ne. Ale dohlížejí na ně Volturiovi. Jsou jediní, koho se jižní smečky bojí. Kdyby nebylo Volturiových, byli bychom my ostatní rychle odhaleni."

Zamračila jsem se, nelíbil se mi způsob, jakým to jméno vyslovil – s respektem, téměř s vděčností. Těžko jsem se mohla smířit s představou Volturiových v roli kladných hrdinů, to mi tedy vážně nešlo.

„V porovnání s jihem je sever velice civilizovaný. My tady se většinou touláme jako nomádi, kteří mají rádi den stejně jako noc a kteří s lidmi běžně komunikují a přicházejí do styku, aniž by vzbudili podezření – anonymita je důležitá pro nás pro všechny.

Na jihu je jiný svět. Nesmrtelní tam vycházejí jenom v noci. Dny tráví plánováním svého příštího postupu nebo předvídáním pohybu nepřítele. Protože na jihu se vede válka, která trvá celá staletí, bez jediného okamžiku příměří. Tamější smečky na lidskou existenci ohledy neberou, vnímají je asi tak, jako oddíl vojáků vnímá stádo krav u cesty – berou je jen jako potravu. To, že si všimli stáda, zatajují jenom kvůli Volturiovým."

„Ale o co bojují?" zeptala jsem se.

Jasper se usmál. „Víš, jak jsem mluvil o té mapě s červenými tečkami?"

Čekal, tak jsem kývla.

„Bojují o nadvládu nad místy, kde je červená nejhustší."

„Víš, jednou někoho napadlo, že když bude jediným upírem například v celém Mexico City, pak se bude moct krmit každou noc dvakrát či třikrát, a nikdo si toho nikdy nevšimne. A tak začal hledat způsoby, jak se zbavit konkurence.

Ostatní měli stejný nápad. Někdo přišel s účinnější taktikou než jiní.

Ale nejúčinnější taktiku vynalezl jeden docela mladý upír jménem Benito. Údajně pocházel z míst na sever od Dallasu a poprvé se o něm ostatní dozvěděli, když zmasakroval dvě malé skupinky, které se dělily o oblast nedaleko Houstonu. O dvě noci později zaútočil na mnohem silnější klan spojenců, který si nárokoval Monterrey v severním Mexiku. Zase vyhrál."

„Jak vyhrál?" zeptala jsem se s opatrnou zvědavostí.

„Benito si stvořil armádu novorozených upírů. Byl první, koho to napadlo, a zpočátku byl nezastavitelný. Velmi mladí upíři jsou přelétaví, divocí, je téměř nemožné je řídit. S jedním novorozeným se dá diskutovat, je možné naučit ho, aby se ovládal, ovšem patnáct novorozených pohromadě, to je zlý sen. Zaútočí na sebe navzájem stejně snadno jako na nepřítele, kterého jim ukážeš. Benito jich musel vytvářet pořád víc, protože bojovali mezi sebou a protože skupinky, které zdecimoval, mu jich přes polovinu zlikvidovaly, než samy podlehly.

Víš, ačkoliv jsou novorození nebezpeční, přesto je můžeš porazit, když víš, co děláš. Po fyzické stránce jsou neuvěřitelně silní asi tak první rok, a když můžou použít sílu, se starším upírem si snadno poradí. Ale jsou otroky vlastních instinktů, a tak se jejich chování dá předvídat. Obvykle nemají taktiku a vlastně pořádně nevědí, jak si v boji správně počínat, mají jenom svaly a zuřivost. A v tomto případě měli i početní převahu.

Upíři v jižním Mexiku si uvědomili, co na ně útočí, a udělali to jediné, co dokázali vymyslet, aby Benita odrazili. Stvořili si vlastní armády…

Rozpoutalo se hotové peklo – a to myslím doslovněji, než si asi dokážeš představit. My nesmrtelní máme také svoji historii a zvláště tahle válka nebude nikdy zapomenuta. Samozřejmě, i obyčejným smrtelníkům nastaly tehdy kruté časy."

Zachvěla jsem se.

„Když statistiky mrtvých narostly do epidemických rozměrů – vaše historie ve skutečnosti přičítá vinu za pokles populace nějaké nemoci –, nakonec se do toho vložili Volturiovi. Přišla

jich společně celá garda a vypátrali každého novorozeného ve spodní polovině Severní Ameriky. Benito se zakopal v Pueblu a jak nejrychleji dovedl, budoval svou armádu, aby získal hlavní cenu – Mexico City. Volturiovi napřed vyřídili jeho a pak se vydali za ostatními.

Každý, kdo byl dopaden s novorozenými, byl okamžitě popraven, a protože před Benitem se snažili chránit všichni, bylo Mexiko na nějakou dobu úplně zbaveno upírů.

Volturiovi prováděli velký úklid téměř celý rok. Tohle byla další kapitola naší historie, kterou si budeme vždycky připomínat, ačkoliv zbylo jen velmi málo svědků, kteří by mohli vyprávět o tom, jaké to bylo. Jednou jsem mluvil s někým, kdo se z dálky díval, co se dělo, když Volturiovi zavítali do Culiacánu."

Jasper se zachvěl. Uvědomila jsem si, že jsem ho nikdy předtím neviděla ani vystrašeného, ani zděšeného. Tohle bylo poprvé.

„Stačilo to, aby se dobyvatelská horečka nerozšířila z jihu dál. Zbytek světa zůstal rozumný. Za svůj současný způsob života vděčíme Volturiovým.

Volturiovi se ovšem vrátili do Itálie a ti, co na jihu běsnění přežili, si rychle vytyčili svá území.

Netrvalo dlouho, a skupinky se zase začaly hádat. Byla mezi nimi spousta zlé krve, promiň mi ten výraz. Vendety bujely. O potenciálu novorozených všichni věděli a někteří nedokázali odolat. Ovšem vzpomínka na Volturiovy se do podvědomí všech zapsala nesmazatelným písmem, jižní skupinky byly proto opatrnější. Novorození byli vybíráni s větší pečlivostí a dostalo se jim lepšího tréninku. Byli nasazováni opatrně, a lidé si tak většinou nevšimli ničeho podezřelého. Jejich stvořitelé nezavdávali Volturiovým příčinu k návratu.

Znovu se vedly války, ale v menším měřítku. Čas od času někdo zašel příliš daleko a v lidských novinách se začaly objevovat spekulace, a tak se Volturiovi vrátili a vyčistili město. Ale ostatní, ty opatrné, nechali na pokoji a dovolili jim pokračovat…"

Jasper se zadíval do prázdna.

„Tak jsi byl změněn ty," zašeptala jsem.

„Ano," přitakal. „Svůj lidský život jsem vedl v Houstonu v Texasu. Bylo mi téměř sedmnáct let, když jsem v roce 1861 vstoupil do armády Konfederace. Zalhal jsem verbířům a namluvil jsem jim, že je mi dvacet. Byl jsem hodně vysoký, takže mi to prošlo.

Moje vojenská kariéra byla krátká, ale velmi slibná. Lidé mě vždycky měli rádi, poslouchali, když jsem chtěl něco říct. Můj otec říkal, že mám charisma. Teď samozřejmě vím, že to asi bylo něco víc. Ale ať byl důvod jakýkoli, brzy jsem byl povýšen mezi důstojníky. Dali mi přednost před staršími, zkušenějšími muži. Konfederační armáda byla nová a měla potíže s vlastní organizací, což poskytovalo příležitosti připraveným. Po první bitvě u Galvestonu – no, byla to spíš jen taková šarvátka – jsem se stal nejmladším majorem v celém Texasu, a to ani nikdo neznal můj skutečný věk.

Když do přístavu dopluly bitevní lodě Unionistů, dostal jsem na starost evakuaci žen a dětí z města. Přípravy zabraly jeden den a pak jsem vyrazil s prvním oddílem civilistů, abych je dopravil do Houstonu.

Tu noc si pamatuji velice jasně.

Do města jsme dojeli po setmění. Zůstal jsem jenom tak dlouho, abych se ujistil, že jsou všichni v bezpečí na svém místě. Jakmile to bylo hotovo, opatřil jsem si čerstvého koně a zamířil jsem zpátky do Galvestonu. Nebyl čas na odpočinek.

Pouhou míli za městem jsem potkal tři ženy, které šly pěšky. Předpokládal jsem, že jsou to tulačky a okamžitě jsem sesedl z koně, abych jim nabídl pomoc. Ale když jsem v matném světle měsíce spatřil jejich tváře, byl jsem tak ohromený, že jsem se nezmohl na slovo. Byly to bez pochyby tři nejkrásnější ženy, jaké jsem kdy viděl.

Měly tak bledou pleť, pamatuju se, jak jsem z toho byl užaslý. I ta drobná černovlasá dívka, jejíž rysy byly jasně mexické, vypadala v měsíčním světle jako porcelánová panenka. Zdály se všechny dost mladé, byly to spíš dívky než

ženy. Okamžitě jsem věděl, že to nejsou ztracené členky naší výpravy. Rozhodně bych si pamatoval, že jsem je viděl.

‚Není schopen slova,' řekla nejvyšší dívka líbezným jemným hlasem – zněl jako větrná zvonkohra. Měla světlé vlasy a její pleť byla sněhově bílá.

Ta druhá byla ještě světlovlasejší s pletí stejně křídovou. Měla tvář krásnou jako anděl. S přivřenýma očima se ke mně naklonila a zhluboka se nadechla.

‚Mmm,' povzdechla. ‚Příjemné.'

Ta malá – drobná brunetka – jí položila ruku na paži a rychle promluvila. Její hlas byl příliš jemný a melodický aby mohl znít přísně, ale zdálo se mi, že ji chtěla pokárat.

‚Soustřeď se, Nettie,' poručila.

Vždycky jsem měl dobrý cit pro to, jaké vztahy mají lidé mezi sebou navzájem, a tak mi bylo okamžitě jasné, že ta brunetka má ty ostatní dvě nějak na starosti. Kdyby patřily do armády, řekl bych, že měla vyšší hodnost.

‚Vypadá dobře – mladý, silný, důstojník…' Brunetka se odmlčela a já jsem se neúspěšně pokusil promluvit. ‚A nejenom to… cítíte?' zeptala se těch ostatních dvou. ‚Je… podmanivý.'

‚Ach ano,' souhlasila rychle Nettie a znovu se ke mně naklonila.

‚Trpělivost,' varovala ji brunetka. ‚Tohohle si chci nechat.'

Nettie se zamračila; zdála se otrávená.

‚Měla bys to radši udělat ty, Mario,' promluvila znovu ta vyšší blondýnka. ‚Jestli je pro tebe důležitý. Já jich vždycky zabiju dvakrát víc, než kolik mi jich zůstane.'

‚Ano, já to udělám,' souhlasila Maria. ‚Tenhle se mi vážně líbí. Odveď Nettie pryč, ano? Nechce se mi krýt si záda, když se potřebuji soustředit.'

Vlasy na zátylku mi vstávaly, ačkoliv jsem ani za mák nerozuměl ničemu, co ta krásná stvoření říkala. Moje instinkty mi napověděly, že mi hrozí nebezpečí, že to ten anděl myslel vážně, když mluvil o zabíjení, ale úsudek převládl nad instinkty. Neučili mě bát se žen, ale chránit je.

‚Pojďme lovit,‘ souhlasila nadšeně Nettie a vzala tu vysokou dívku za ruku. Otočily se – byly tak půvabné! A utíkaly k městu. Zdálo se, jako by skoro letěly, tak byly rychlé – bílé šaty za nimi vlály jako křídla. V úžasu jsem zamrkal, a byly pryč.

Otočil jsem se a podíval se na Mariu, která si mě zvědavě prohlížela.

Nikdy v životě jsem nebyl pověrčivý. Do té chvíle jsem nikdy nevěřil na duchy a podobné nesmysly. Najednou jsem si nebyl jistý.

‚Jak se jmenuješ, vojáku?‘ zeptala se mě Maria.

‚Major Jasper Whitlock, slečno,‘ zakoktal jsem. Nedokázal jsem být nezdvořilý k ženě, i když byla duch.

‚Opravdu doufám, že to přežiješ, Jaspere,‘ řekla jemným hlasem. ‚Cítím k tobě náklonnost.‘

Přistoupila o krok blíž a naklonila hlavu, jako kdyby mě chtěla políbit. Stál jsem jako přimrazený na místě, ačkoliv moje instinkty na mě křičely, abych utíkal.“

Jasper se odmlčel, jeho obličej byl zamyšlený. „O pár dní později,“ řekl nakonec, a já jsem si nebyla jistá, jestli zkrátil svůj příběh kvůli mně, nebo v reakci na napětí, které vyzařovalo z Edwarda tak silně, že jsem to cítila i já, „jsem byl uveden do nového života.

Jmenovaly se Maria, Nettie a Lucy. Nebyly spolu dlouho – Maria se přidala k ostatním dvěma – všechny tři přežily nedávno prohrané bitvy. Spojily se dohromady čistě z prospěchu. Maria toužila po pomstě a chtěla zpátky svá území. Ty druhé zase chtěly rozšířit svoje… loviště, dalo by se asi říct. Dávaly dohromady armádu a šly na to opatrněji, než bylo běžné. Byl to Mariin nápad. Chtěla lepší, silnější armádu, a tak hledala lidi s určitým potenciálem. Pak těm, které si vybrala, věnovala mnohem více pozornosti, dala jim lepší trénink, než se kdokoliv jiný obtěžoval. Naučila nás bojovat a naučila nás jak postupovat, aby nás lidé neodhalili. Když jsme si vedli dobře, byli jsme odměněni…“

Odmlčel se, znovu něco vypustil.

„Ale měla naspěch. Věděla, že ta obrovská síla novorozených začíná po roce vyprchávat, a chtěla jednat, dokud jsme silní.

Bylo nás šest, když jsme vstoupili do Mariiny skupiny. Během čtrnácti dnů přidala čtyři další. Všichni jsme byli muži – Maria chtěla vojáky – a to situaci trochu ztěžovalo, protože dalo hodně práce udržet nás, abychom se neprali mezi sebou. Své první bitvy jsem bojoval proti novým kamarádům ve zbrani. Byl jsem rychlejší než ostatní, lepší v soubojích. Maria ze mě měla radost, ačkoliv mi trochu vyčítala, že musí nahrazovat ty, které jsem zničil. Byl jsem často odměňován, a tím moje síla narůstala.

Maria uměla dobře odhadnout charakter. Rozhodla se dát mi ostatní na starost – jako kdybych byl povýšen. Přesně to vyhovovalo mé nátuře. Ztráty se dramaticky snížily a náš počet se rozrostl a pak se stabilně udržoval asi na dvaceti.

To bylo vysoké číslo na to, že jsme žili v době, kdy si všichni dávali pozor. Moje schopnost ovládat emoční atmosféru kolem sebe, která se až teď začala projevovat, byla nesmírně účinná. Brzy jsme začali spolupracovat tak, jak ještě nikdy předtím novorození upíři nespolupracovali. Dokonce i Maria, Nettie a Lucy spolu dokázaly lépe vycházet.

Maria si mě dost oblíbila – začala na mně záviset. A já jsem ji svým způsobem zbožňoval. Neměl jsem ponětí, že existuje možnost žít jinak. Maria nám řekla, že takhle to prostě chodí, a my jsme tomu věřili.

Požádala mě, abych jí dal vědět, až budu se svými bratry připraven k boji. Snažil jsem se, seč mi síly stačily, abych se jí zavděčil. Nakonec jsem dal dohromady armádu třiadvaceti neuvěřitelně silných nových upírů, organizovaných a vycvičených, že se jim nikdo nevyrovnal. Maria byla nadšená.

Přikradli jsme se k Monterrey, jejímu bývalému domovu, a ona nás vypustila na své nepřátele. Ti měli tehdy jenom devět novorozených a jeden pár starších upírů, kteří je řídili. Zlikvidovat je byla hračka, Maria tomu ani nedokázala uvěřit, a

přitom jsme ztratili jenom čtyři svoje druhy. Bylo to neslýchané vítězství.

A byli jsme dobře vycvičení. Provedli jsme to tak, že si toho nikdo nevšiml. V městě se měnilo velení, a nikdo z lidí o tom ani netušil.

Po tom úspěchu Mariina chtivost vzrostla. Netrvalo dlouho a začala se poohlížet po jiných městech. Během toho prvního roku ovládla většinu Texasu a severní Mexiko. Pak přišli z Jihu další, kteří ji chtěli vytlačit."

Přejel si dvěma prsty po slabém vzoru jizev na paži.

„Boje byly úporné. Mnozí se začali obávat, že se Volturiovi vrátí. Těch prvních osmnáct měsíců přežil jediný voják z mých původních třiadvaceti. Vyhrávali jsme i prohrávali. Nakonec se proti Marie obrátily i Nettie a Lucy – ale nad těmi jsme vyhráli.

Dokázali jsme se s Mariou v Monterrey udržet. Situace se trochu uklidnila, ačkoliv boje pokračovaly. Dobyvatelské plány skomíraly; teď šlo hlavně o odplatu a krevní mstu. Bylo mnoho těch, kteří ztratili svoje partnery, a to je něco, co našinec nikdy neodpouští…

My s Mariou jsme si vždycky drželi v pohotovosti asi tak tucet novorozených. Znamenali pro nás málo – byli to pěšáci, kterých jsme se zbavovali, když jsme je už nepotřebovali. Jakmile přestali být užiteční, prostě jsme je zlikvidovali. Můj život pokračoval ve stále stejném koloběhu násilí, a roky ubíhaly. Začalo se mi to silně zajídat dávno předtím, než se všechno změnilo…

O několik desetiletí později jsem si vytvořil přátelský vztah s jedním novorozeným, který zůstal užitečný a navzdory chabé pravděpodobnosti přežil první tři roky. Jmenoval se Peter. Měl jsem Petera rád; byl… civilizovaný – to je asi to správné slovo. Neliboval si v boji, i když v něm vynikal.

Jeho povinností bylo starat se o novorozené – měl je hlídat a dávat na ně pozor – jako na děti, dalo by se říct. Byla to práce na plný úvazek.

A pak nadešel čas provést další čistku. Novorození ztráceli svou sílu; měli být nahrazeni. Peter mi měl pomoct se jich

zbavit. Brali jsme je stranou jednotlivě, chápeš, jednoho po druhém… Byla to vždycky velmi dlouhá noc. Peter se mě tentokrát snažil přesvědčit, že někteří z nich jsou slibní do budoucna, ale Maria vydala instrukce, abychom se zbavili všech. Peterovy návrhy jsem odmítl.

Byli jsme asi v polovině a já jsem cítil, že je to pro Petera strašně těžké. Rozmýšlel jsem se, jestli ho nemám poslat pryč a dokončit to sám, když jsem povolal další oběť. K mému překvapení se Peter najednou rozhněval a zuřil. Snažil jsem se přijít na to, co má jeho nálada asi znamenat – byl dobrý bojovník, ale mně se nikdy nemohl vyrovnat.

Ta další oběť, kterou jsem povolal, byla žena, zrovna překročila hranici jednoho roku. Jmenovala se Charlotte. Jeho nálada se změnila, když se objevila tato žena, a to ho prozradilo. Vykřikl na ni, aby utíkala, a sám se za ní vydal jako blesk. Mohl jsem je pronásledovat, ale neudělal jsem to. Cítil jsem… nechuť ho zničit.

Maria se na mě kvůli tomu hněvala…

O pět let později si pro mě Peter přišel. Ke svému příchodu si vybral dobrý den.

Maria nechápala, proč se můj psychický stav stále zhoršuje. Sama nikdy nepocítila ani na okamžik depresi, a já jsem dumal nad tím, proč jsem jiný. Začínal jsem si všímat změny v jejích pocitech, když byla se mnou – někdy mívala strach… a cítil jsem z její strany i zášť – stejné pocity, které mě předem varovaly, když udeřily Nettie a Lucy. Když se Peter vrátil, chystal jsem se zničit svého jediného spojence, jádro své existence.

Peter mi vyprávěl o svém novém životě s Charlottou, vyprávěl mi o možnostech, o jakých se mi nikdy ani nesnilo. Říkal, že za pět let nesvedli jedinou bitvu, ačkoliv na severu potkali mnoho dalších. Dalších, kteří spolu dokázali vycházet bez neustálých svárů.

Stačil jediný rozhovor, aby mě přesvědčil. Byl jsem připravený odejít a docela se mi ulevilo, že nebudu muset Mariu zabít. Byl jsem jejím společníkem stejně dlouho, jako jsou

spolu Carlisle s Edwardem, ale pouto mezi námi nebylo nikdy ani zdaleka tak silné. Když žiješ jenom pro boj, pro krev, tak vztahy, které si vytváříš, jsou slabé a je snadné je rozbít. Odešel jsem, ani jsem se neohlédl.

Pár let jsem cestoval s Peterem a Charlottou a učil se, jaké to je žít v tomhle novém, poklidnějším světě. Ale deprese neodeznívala. Nechápal jsem, co to se mnou je, dokud si Peter nevšiml, že se to zhorší pokaždé, když se vrátím z lovu.

Přemýšlel jsem nad tím. Za tolik let zabíjení a krveprolévání jsem ztratil téměř veškerou svou lidskost. Byl jsem nepochybně noční můra, stvůra nejhoršího ražení. Přesto pokaždé, když jsem našel další lidskou oběť, cítil jsem slabé bodnutí vzpomínky na ten původní život. Když jsem se díval, jak vykulí oči v údivu nad mou krásou, viděl jsem v duchu Mariu a ty druhé dvě a vybavilo se mi, jak jsem je vnímal tu poslední noc, kdy jsem ještě byl Jasper Whitlock. Bylo to pro mě silnější – tahle vypůjčená paměť – než pro kohokoliv jiného, protože jsem dokázal *cítit* všechno, co cítila má kořist. A když jsem je zabíjel, prožíval jsem jejich emoce.

Na vlastní zkušenost jsi poznala, jak dokážu emocemi lidí kolem sebe manipulovat, Bello, ale nevím, jestli si uvědomuješ, jak pocity v místnosti zasahují *mě*. Prožívám každý den v ovzduší emocí. Během prvního století svého života jsem žil ve světě krvelačné pomsty. Mým stálým společníkem byla nenávist. To trochu polevilo, když jsem opustil Mariu, ale stále jsem musel prožívat hrůzu a strach své kořisti.

Začalo to být příliš.

Deprese se zhoršila a já jsem od Petera a Charlotty utekl. I když byli civilizovaní, necítili tu samou averzi jako já. Oni chtěli jenom mír bez boje. Já jsem měl po krk všeho zabíjení – zabíjení kohokoliv, i obyčejných smrtelníků.

Přesto jsem s tím nemohl přestat. Jakou jsem měl jinou možnost? Snažil jsem se nezabíjet tak často, ale pak moje žízeň příliš narostla a já jsem to nevydržel. Po století okamžitého ukájení mi sebeovládání najednou připadalo… jako výzva. Stále v tom nejsem dokonalý.“

Jasper byl zabraný do příběhu stejně jako já. Překvapilo mě, když jeho zasmušilý výraz přešel do poklidného úsměvu.

„Byl jsem ve Philadelphii. Byla bouřka a já jsem byl přes den venku – na což jsem nebyl zvyklý a ještě mi to tak úplně nesedělo. Věděl jsem, že když zůstanu stát na dešti, upoutám na sebe pozornost, a tak jsem se šel schovat do poloprázdného bufetu. Oči jsem měl dost tmavé, takže nebyly nápadné, ovšem na druhou stranu to znamenalo, že mám žízeň, a to mi trochu dělalo starosti.

Byla tam – samozřejmě už na mě čekala.“ Zasmál se. „Jakmile jsem vstoupil, seskočila z vysoké židličky u baru a šla přímo ke mně.

Zarazilo mě to. Nebyl jsem si jistý, jestli nechce zaútočit. Jinak jsem si její chování ani neuměl vysvětlit. Ale ona se usmívala. A ty emoce, které z ní vyzařovaly, se nepodobaly ničemu, co jsem do té doby poznal.

‚Nechal jsi mě dlouho čekat,‘ řekla.“

Nevšimla jsem si, že si Alice mezitím zase přišla stoupnout vedle mě.

„A ty jsi sklonil hlavu, jako slušně vychovaný jižanský džentlmen, a řekl: ‚Promiňte, slečno.‘“ Alice se při té vzpomínce zasmála.

Jasper se na ni usmál. „Natáhla jsi ruku a já jsem tě za ni vzal a vůbec mě nenapadlo přemýšlet, co to dělám. Poprvé po téměř století jsem pocítil naději.“

Jasper vzal při těch slovech Alici za ruku.

Alice se usmála. „Mně se prostě ulevilo. Myslela jsem si, že už se nikdy neukážeš.“

Dlouho se na sebe usmívali a pak se Jasper podíval zpátky na mě. Ten něžný výraz mu v očích zůstal.

„Alice mi vyprávěla, že viděla Carlislea a jeho rodinu. Nechtělo se mi ani věřit, že by taková existence byla možná. Ale Alice ve mně vzbudila optimismus. Tak jsme je šli najít.“

„A vyděsit k smrti,“ dodal Edward a vyvalil na Jaspera oči. Pak se otočil ke mně, aby mi to vysvětlil. „Odjeli jsme s Emmettem na lov. Vtom se tady objeví Jasper, celý zjizvený z

bitev, a vleče tuhle mrňavou potvůrku“ – šťouchl hravě do Alice –, „která tady všechny pozdraví jménem, všechno o nich ví a chce vědět, do kterého pokoje se může nastěhovat.“

Alice s Jasperem se harmonicky zasmáli, soprán a bas.

„Když jsem přijel domů, všechny svoje věci jsem měl v garáži,“ pokračoval Edward.

Alice pokrčila rameny. „Z tvého pokoje byl nejlepší výhled.“

Všichni se teď zasmáli společně.

„To je hezký příběh,“ řekla jsem.

Tři páry očí se na mě podívaly, jako bych se pomátla na rozumu.

„Myslím tu poslední část,“ bránila jsem se. „Ten šťastný konec s Alicí.“

„Alice všechno změnila,“ souhlasil Jasper. „Tohle je ovzduší, které mám rád.“

Ale ta dočasná změna v napjaté atmosféře nemohla dlouho vydržet.

„Armáda,“ zašeptala Alice. „Proč jsi mi to neřekl?“

Ostatní zase zbystřili pozornost a upřeli oči na Jaspera.

„Myslel jsem, že si ty příznaky určitě špatně vysvětluju. Protože kde je tady motiv? Proč by chtěl v Seattlu někdo vytvořit armádu? Tady není žádná historie, žádná vendeta. Nedává to žádný smysl ani z dobyvatelského hlediska; nikdo si to město nenárokuje. Nomádi jím procházejí, ale není nikdo, kdo by o ně *bojoval*. Nikdo, před kým by se muselo bránit.

Ale tohle už jsem zažil, a žádné jiné vysvětlení pro to nemám. V Seattlu je armáda novorozených upírů. Podle mého odhadu jich není ani dvacet. Těžké je na tom to, že jsou naprosto necvičení. Ten, kdo je stvořil, je prostě pustil, ať si volně běhají. Situace se ještě zhorší, a nebude trvat dlouho a vloží se do toho Volturiovi. Vlastně mě překvapuje, že to nechali zajít tak daleko.“

„Co máme dělat?“ zeptal se Carlisle.

„Jestli se chceme vyhnout zásahu ze strany Volturiových, budeme muset ty novorozené zničit sami, a musíme to udělat velmi brzy.“ Jasperův obličej se zachmuřil. Když jsem teď

znala jeho příběh, dovedla jsem pochopit, jak ho celá záležitost musí trápit. „Můžu vás naučit, jak na to. Ve městě to nebude snadné. Ti mladí se o utajení nestarají, ale my budeme muset. Budeme proti nim v nevýhodě. Ale mohli bychom je vylákat ven."

„Možná nebudeme muset." Edwardův hlas byl ponurý. „Připadá tady ještě někomu jinému, že jediná možná hrozba v kraji, která by volala po vytvoření armády… jsme my?"

Jasper přimhouřil oči; Carlisle je šokovaně vytřeštil.

„Tanyina rodina je taky blízko," namítla Esme pomalu, neochotná přijmout Edwardova slova.

„Ti novorození neběsní v Anchorage, Esme. Myslím, že se musíme zamyslet nad možností, že tím terčem jsme *my*."

„Nejdou po nás," trvala na svém Alice a pak se odmlčela. „Nebo… *nevědí*, že jdou. Ještě ne."

„Co je?" zeptal se Edward zvědavě a napjatě. „Co si vybavuješ?"

„Útržky," odpověděla Alice. „Když se snažím podívat, co se děje, nevidím jasnou představu, nic konkrétního. Ale pořád mám tyhle zvláštní záblesky. Nestačí to, abych pochopila jejich smysl. Je to, jako kdyby někdo ovlivňoval jejich mysl, manipuloval s nimi z jedné činnosti ke druhé tak rychle, že to prostě nedokážu pořádně vidět…"

„Nerozhodnost?" zeptal se Jasper nevěřícně.

„Já nevím…"

„To není nerozhodnost," zavrčel Edward. „To je *znalost.* Za tím stojí někdo, kdo ví, že nic neuvidíš, dokud nepadne rozhodnutí. Někdo, kdo se před námi skrývá. Hraje si s výpadky ve tvém vidění."

„Kdo by to mohl vědět?" zašeptala Alice.

Edwardovy oči byly tvrdé jako led. „Aro tě zná tak dobře, jako se znáš sama."

„Ale to bych viděla, kdyby se rozhodli přijít…"

„Neviděla, pokud si nechtějí špinit ruce."

„A co když někdo prokazuje laskavost," navrhla Rosalie. Bylo to poprvé za celou dobu, co promluvila. „Někdo z jihu…

někdo, kdo už se dostal do křížku s pravidly. Někdo, kdo měl být zničen, ale dostal druhou šanci – pokud se postará o jeden malý problém… To by vysvětlovalo netečnou reakci Volturiových.“

„Proč?“ zeptal se Carlisle, stále šokovaný. „Volturiovi nemají žádný důvod…“

„Bylo to tam,“ nesouhlasil Edward tiše. „Překvapuje mě, že to přišlo takhle brzy, protože ty ostatní myšlenky byly silnější. Aro v duchu viděl, jak stojíme s Alicí po jeho boku, každý z jedné strany. Přítomnost a budoucnost, skutečná vševědoucnost. Síla té představy ho opájela. Myslel bych si, že mu bude trvat mnohem déle, než se toho plánu vzdá – tak moc to chtěl. Ale byla tam taky myšlenka na tebe, Carlisle, na naši rodinu, která se rozrůstá a nabývá na síle. Žárlivost a strach: ty… nemáš sice *víc,* než má on, přesto máš něco, po čem on touží. Snažil se na to nemyslet, ale nedokázal to úplně skrýt. Myšlenka na vykořenění konkurence v jeho hlavě byla; kromě jejich vlastní je naše skupina tou největší, jakou kdy našli…“

Zírala jsem mu zděšeně do obličeje. Tohle mi nikdy neřekl, ale věděla jsem, proč mi to zamlčel. Teď jsem si ten Arův sen dokázala představit. Edward s Alicí v černých rozevlátých róbách se vznášejí Arovi po boku, s očima chladnýma a krvavě rudýma…

Carlisle mě vyrušil z té noční můry. „Jsou příliš oddaní svému poslání. Sami pravidla nikdy neporušují. To by se příčilo všemu, co vytvořili.“

„Můžou nakonec uklidit. Dvojitá zrada,“ pronesl Edward ponurým hlasem. „Jako kdyby se nic nestalo.“

Jasper se naklonil dopředu a zavrtěl hlavou. „Ne, Carlisle má pravdu. Volturiovi neporušují pravidla. Navíc je to příliš nepořádné. Tahle… osoba, tahle hrozba – nemá vůbec ponětí, co dělá. Začátečník, na to bych přísahal. Nevěřím, že za tím stojí Volturiovi. Ale brzy se do toho vloží.“

Všichni se na sebe podívali, jako přimrazení napětím a úzkostí.

„Tak *pojďme*,“ skoro zařval Emmett. „Na co čekáme?“

Carlisle s Edwardem si vyměnili dlouhý pohled. Edward přikývl.

„Budeš nás to muset naučit, Jaspere," rozhodl Carlisle nakonec. „Jak je zničit." Pronesl ta slova se zachmuřenou odhodlaností, ale na očích jsem mu viděla, jakou cítí bolest. Nikdo nenáviděl násilí víc než Carlisle.

Něco mi na tom nesedělo, ale nedokázala jsem na to ukázat prstem. Byla jsem otupělá, zděšená, k smrti vystrašená. A přesto jsem podvědomě tušila, že mi uniká něco důležitého. Něco, co by do toho chaosu vneslo nějaký smysl. Co by ho vysvětlilo.

„Budeme potřebovat pomoc," řekl Jasper. „Myslíš, že Tanyina rodina bude ochotná…? Dalších pět dospělých upírů by znamenalo veliký rozdíl. A pak Kate a Eleazar, ti by pro nás byli obzvlášť velkou posilou. S jejich pomocí by to byla skoro hračka."

„Zeptáme se," odpověděl Carlisle.

Jasper mu podal mobilní telefon. „Máme naspěch."

Nikdy jsem neviděla Carlisleův vnitřní klid tak otřesený. Vzal si telefon a přešel k oknům. Vytočil číslo, podržel si telefon u ucha a druhou rukou se opřel o sklo. Zíral ven do mlhavého rána s bolestným mnohoznačným výrazem.

Edward mě vzal za ruku a přitáhl mě k bílé pohovce. Posadila jsem se vedle něj a dívala se mu do obličeje, zatímco on sledoval Carlislea.

Carlisleův hlas byl tichý a rychlý, těžko srozumitelný. Slyšela jsem, jak pozdravil Tanyu a pak rychle vysvětlil situaci, tak spěšně, že jsem tomu moc nerozuměla, ačkoliv jsem pochopila, že aljašské upírky už se také doslechly o tom, co se děje v Seattlu.

Pak se v Carlisleově hlasu něco změnilo.

„Ach tak," řekl a hlas mu překvapením zesílil. „To jsme netušili… že to Irina bere takhle."

Edward vedle mě zasténal a zavřel oči. „Zatraceně. Zatracený Laurent, kéž by se propadl až do nejhlubšího pekla, kam stejně patří."

„Laurent?“ zašeptala jsem a z obličeje mi vymizela krev, ale Edward neodpověděl, soustředěný na Carlisleovy myšlenky.

Vzpomínka na mé krátké setkání s Laurentem letos brzy na jaře rozhodně nepatřila k těm, které v mysli časem vyblednou nebo je překryje něco jiného. Stále jsem si pamatovala každé slovo, které pronesl, než ho Jacob a jeho smečka vyrušili.

Vlastně jsem sem přišel, abych jí prokázal službu…

Victoria. Laurent byl její první tah – poslala ho na obhlídku, aby viděla, jak těžké bude dostat se ke mně. Nepřežil setkání s vlky, aby jí o tom podal zprávu.

Ačkoliv si po Jamesově smrti udržel staré vazby s Victorií, také si vytvořil nová pouta a nové vztahy. Odešel žít k Tanyině rodině na Aljašku – Tanya je ta nazrzlá blondýnka. V upířím světě to byli nejbližší přátelé Cullenových, prakticky vzdálení příbuzní. Laurent s nimi před svou smrtí strávil skoro rok.

Carlisle stále mluvil, jeho hlas nebyl tak docela prosebný. Přesvědčivý, ale s podtónem. Pak ten podtón najednou nad přesvědčivostí zvítězil.

„To nepřipadá v úvahu,“ odmítl odměřeným hlasem. „Máme příměří. Oni ho neporušili, ani my to neuděláme. Mrzí mě, když slyším, že… Samozřejmě. Budeme si muset poradit, jak nejlépe umíme, sami.“

Carlisle sklapl telefon, aniž čekal na odpověď. Dál zíral do mlhy.

„Co se děje?“ zamručel Emmett k Edwardovi.

„Irina se s naším přítelem Laurentem zapletla víc, než jsme tušili. Má na vlky spadeno za to, že ho zničili, aby zachránili Bellu. Chce –“ Odmlčel se a podíval se na mě.

„Pokračuj,“ vybídla jsem ho, jak nejlhostejněji jsem dovedla.

Zamračil se. „Chce pomstu. Zničit smečku. Když jim to dovolíme, přijdou nám na pomoc.“

„Ne!“ vyjekla jsem.

„Neboj se,“ uklidňoval mě rozpačitým hlasem. „S tím by Carlisle nikdy nesouhlasil.“ Zaváhal, pak vzdychl. „Ani já ne. Laurent si to zasloužil“ – ta slova skoro zavrčel – „a já za to vlkům stále vděčím.“

„To není dobré,“ řekl Jasper. „Šance jsou příliš vyrovnané. Budeme mít převahu v dovednosti, ale ne v počtu. Vyhrajeme, ale za jakou cenu?“ Střelil napjatým pohledem k Alici a zase pryč.

Chtělo se mi nahlas vykřiknout, když mi došlo, jak to Jasper myslel.

Vyhrajeme, ale taky prohrajeme. Někdo nepřežije.

Rozhlédla jsem se dokola po jejich tvářích – Jasper, Alice, Emmett, Rose, Esme, Carlisle… Edward – byli to členové mé rodiny.

14. PROHLÁŠENÍ

„To nemůžeš myslet vážně,“ namítla jsem ve středu odpoledne. „Ty ses úplně zbláznila!“

„Říkej si o mně, co chceš,“ odpověděla Alice. „Večírek přesto bude.“

Zírala jsem na ni očima tak nevěřícně vytřeštěnýma, až jsem se bála, aby mi nevypadly a nepřistály na podnosu s obědem.

„No tak, uklidni se, Bello! Není důvod to rušit. Navíc pozvánky už jsou rozeslané.“

„Ale… to… ty… já… šílené!“ breptala jsem.

„Už jsi mi koupila dárek,“ připomněla mi. „Nemusíš nic dělat, stačí, když se tam ukážeš.“

Snažila jsem se uklidnit. „S tím vším, co se teď na nás valí, není večírek zrovna vhodný.“

„Valí se na nás konec studií, a večírek je tak vhodný, až je to skoro staromódní.“

„Alice!“

Vzdychla a snažila se být vážná. „Skutečně je teď pár věcí, které musíme dát do pořádku, a nějakou chvíli to bude trvat. Ale zatím tu jen sedíme a čekáme, a tak neuškodí, když si připomeneme i hezké stránky života. Ty teď končíš středoškolská studia – poprvé – naposled. Znovu už člověkem nebudeš, Bello. Tuhle příležitost máš jen jednou za život.“

Edward, který během naší malé hádky mlčel, po ní střelil varovným pohledem. Vyplázla na něj jazyk. Měla pravdu – její tichý hlas by nikdy nepřehlušil lomoz jídelny. A nikdo v žádném případě nepochopí skrytý význam, který se za jejími slovy skrývá.

„A které jsou ty věci, co potřebujeme dát do pořádku?“ zeptala jsem se, protože jsem se nechtěla nechat odvést od tématu.

Edward odpověděl tichým hlasem. „Jasper si myslí, že by se nám hodila malá pomoc. Tanyina rodina není jediná možnost, kterou máme. Carlisle se snaží vystopovat svoje staré přátele a Jasper hledá Petera s Charlotte. Uvažuje, že si promluví i s Mariou… ale jižany do toho nikdo zatahovat nechce.“

Alice se malinko zachvěla.

„Nemělo by být těžké přesvědčit je, aby nám pomohli,“ pokračoval. „Návštěvu z Itálie si nikdo nepřeje.“

„Ale ti přátelé – to nebudou… *vegetariáni,* že mám pravdu?“ protestovala jsem a použila přitom slovo, kterým se Cullenovi v žertu označovali.

„Ne,“ odpověděl Edward, najednou rozpačitý.

„Tady? Ve Forks?“

„Jsou to přátelé,“ ujistila mě Alice. „Všechno bude dobré. Neměj starosti. Ovšem Jasper nám musí dát pár lekcí boje s novorozenými…“

Edwardovy oči se při těch slovech rozjasnily a po tváři mu přelétl krátký úsměv. Měla jsem najednou pocit, jako kdybych měla žaludek plný ostrých ledových střepinek.

„Kdy na ně půjdete?“ zeptala jsem se dutým hlasem. Nedokázala jsem to snést – představu, že by se třeba někdo nevrátil. Co kdyby to byl Emmett, tak statečný a spontánní, že nebyl nikdy ani za mák opatrný? Nebo Esme, tak líbezná a mateřská, že jsem si ji ani nedokázala představit, jak bojuje? Nebo Alice, tak drobná, tak křehká na pohled? Nebo… ale to jméno jsem si nedokázala ani pomyslet, o té možnosti jsem nechtěla ani uvažovat.

„Za týden,“ odpověděl Edward nevzrušeně. „Tolik času by nám mělo stačit.“

Ledové střepinky se mi v žaludku nepříjemně zamíchaly. Najednou se mi udělalo nevolno.

„Jsi nějaká zelená, Bello,“ všimla si Alice.

Edward mě objal paží a přitáhl si mě těsně k boku. „Bude to dobré, Bello. Věř mi."

Jasně, pomyslela jsem si pro sebe. Věřit mu. On to nebyl, kdo bude muset sedět stranou a trápit se, jestli se jádro jeho existence vůbec vrátí domů.

A pak mě to napadlo. Možná bych nemusela sedět stranou. Týden bylo víc než dost.

„Hledáte pomoc," řekla jsem pomalu.

„Ano." Alice naklonila hlavu ke straně, jak si všimla změny mého tónu.

Dívala jsem se jenom na ni, když jsem pokračovala. Hlas jsem měla jenom o trošičku silnější než šepot. „*Já* bych mohla pomoct."

Edwardovo tělo najednou zkamenělo a paže, kterou mě objímal, se sevřela těsněji. Ozvalo se zasyčení, jak vydechl.

Ale byla to Alice, která klidně odpověděla: „To by opravdu *nepomohlo*."

„Proč ne?" hádala jsem se; slyšela jsem ve svém hlasu zoufalství. „Osm je lepší než sedm. Času na to máme víc než dost."

„Nemáme čas připravit tě tak, abys byla užitečná, Bello," nesouhlasila chladně. „Vzpomínáš, jak Jasper ty mladé popisoval? Nebyla bys v boji k ničemu. Nedokázala bys ovládat svoje instinkty, a tím by se z tebe stal snadný terč. A až by se tě Edward snažil chránit, někdo by ho určitě zranil." Založila si paže na hrudi, pyšná na svou nenapadnutelnou logiku.

A když to takhle vysvětlila, pochopila jsem, že má pravdu. Sesula jsem se na židli, moje náhlá naděje byla poražená. Edward se uvolnil.

Zašeptal mi do ucha připomínku. „Ne ze strachu!"

„Ale," řekla Alice a zatvářila se zaraženě. Pak zaraženost přešla v mrzutost. „Nesnáším, když to někdo zruší na poslední chvíli. Takže tím se seznam účastníků večírku snižuje na šedesát pět…"

„*Šedesátpět!*" Znovu jsem vytřeštila oči. Tolik přátel jsem rozhodně neměla. Kdoví, jestli jsem vůbec znala tolik lidí.

„Kdo odřekl?“ zeptal se Edward, a mě si nevšímal.

„Renée.“

„Cože?“ vyjekla jsem.

„Chtěla tě na oslavě překvapit, ale něco se stalo. Budeš mít doma vzkaz.“

Krátkou chviličku jsem si vychutnala pocit úlevy. Ať se u maminky stalo cokoliv, byla jsem tomu nekonečně vděčná. Kdyby měla přijet do Forks *teď*… nechtěla jsem na to myslet. Hlava by mi vybuchla.

Když jsem přišla domů, světýlko na záznamníku blikalo. S úlevou jsem poslouchala, jak maminka do telefonu líčí nehodu, která se Philovi stala na hřišti – když chtěl skluzem dojet na metu, porazil chytače a zlomil si stehenní kost; byl tedy naprosto odkázán na maminčinu pomoc a ona od něj nemohla odjet. Maminka se stále ještě omlouvala, když se vzkaz utnul.

„No, tak to by byl jeden,“ vzdychla jsem.

„Jeden co?“ zeptal se Edward.

„Jeden člověk, o kterého se tento týden nemusím strachovat, že by ho mohli zabít.“

Zvedl oči v sloup.

„Proč to s Alicí neberete vážně?“ zeptala jsem se. „Je to *vážné*.“

Usmál se. „Trochu důvěry.“

„Paráda,“ zabručela jsem. Zvedla jsem telefon a vytočila maminčino číslo. Věděla jsem, že to bude dlouhý rozhovor, ale taky jsem věděla, že většinu mluvení v něm obstará ona.

A tak jsem ji jenom poslouchala a uklidňovala pokaždé, když jsem se dostala ke slovu: nejsem zklamaná, nezlobím se, nejsem uražená, nejsem dotčená. Nabádala jsem ji, ať se hlavně věnuje Philovi, aby se rychle zotavil. Vzkázala jsem Philovi přání brzkého uzdravení a slíbila, že jí zavolám a do všech podrobností vylíčím slavnostní ceremoniál k ukončení studia na Forkské střední. Nakonec jsem se musela vymluvit na zoufalou potřebu jít se učit na závěrečné zkoušky, abych se odtrhla od telefonu.

Edwardova trpělivost byla nekonečná. Zdvořile přečkal celý rozhovor a jenom si pohrával s mými vlasy a usmál se, kdykoliv jsem vzhlédla. Asi to ode mě byla povrchnost, všímat si něčeho takového, když jsem měla plnou hlavu mnohem důležitějších věcí, ale jeho úsměv mi stále vyrážel dech. Byl tak krásný, že mi chvílemi přišlo těžké myslet na něco jiného, soustředit se na Philovy bolesti, na maminčiny omluvy nebo na armády nepřátelských upírů. Byla jsem jenom člověk.

Jakmile jsem zavěsila, natáhla jsem se na špičky, abych ho políbila. Položil mi ruce kolem pasu a zvedl mě na kuchyňskou linku, abych se nemusela natahovat tak vysoko. To mi vyhovovalo. Objala jsem ho pažemi kolem krku a přitulila se k jeho chladné hrudi.

Odtáhl se příliš brzy – jako obvykle.

Cítila jsem, jak se mi obličej uraženě stáhl. Zasmál se mému výrazu, když se vyplétal z mých paží a nohou. Opřel se o linku vedle mě a položil mi jednu paži zlehka kolem ramen.

„Vím, že si myslíš, že moje sebeovládání je dokonalé a neochvějně pevné, ale ve skutečnosti to tak není.“

„Škoda,“ vzdychla jsem.

On si taky vzdychl.

„Zítra po škole,“ řekl a změnil téma, „jedu s Carlislem, Esme a Rosalií na lov. Jenom na pár hodin – zůstaneme blízko. Alice, Jasper a Emmett by měli být schopni zajistit ti bezpečí.“

„Aha,“ zabručela jsem. Zítra byl první den závěrečných zkoušek, které se konaly jen dopoledne. Měla jsem matematiku a dějepis – jediné dva zajímavé předměty v rozpisu – takže budu muset strávit skoro celý den bez něj a nebudu schopná myslet na nic jiného než na svůj strach. „Nesnáším, když mě necháváš hlídat jako děcko.“

„Je to jen nakrátko,“ slíbil.

„Jasper se bude nudit. Emmett si ze mě bude utahovat.“

„Budou se chovat, jak nejlépe dovedou.“

„Jasně,“ zabručela jsem.

A pak mě napadlo, že mám kromě těch chův ještě jednu možnost. „Víš… od táboráku jsem nebyla v La Push.“

Sledovala jsem opatrně jeho obličej, abych viděla, jak se bude tvářit. Jeho oči se malilinko přimhouřily.

„Budu tam v naprostém bezpečí," připomněla jsem mu.

Na chviličku se nad tím zamyslel. „Asi máš pravdu."

Jeho obličej byl klidný, možná až trochu moc. Už jsem měla na jazyku otázku, jestli by byl radši, kdybych zůstala tady, ale pak jsem si vzpomněla na Emmetta, který si ze mě bude bezpochyby dělat legraci, a změnila jsem téma. „To už máš žízeň?" zeptala jsem se a natáhla se, abych pohladila lehký stín pod jeho okem. Duhovky měl stále sytě zlaté.

„Ani ne." Zdálo se, že odpovídá zdráhavě, a to mě překvapilo. Čekala jsem na vysvětlení.

„Chceme být co nejsilnější," vysvětloval, stále zdráhavě. „Brzy půjdeme na lov zase, budeme se snažit skolit velkou kořist."

„To vám dává sílu?"

Pátravě se mi zadíval do obličeje, ale nenašel tam nic než zvědavost.

„Ano," odpověděl nakonec. „Nejvíc nás posiluje lidská krev, ačkoliv jenom krátkodobě. Jasper pomýšlí na podvádění – ačkoliv se mu ta představa hnusí, přistupuje k tomu čistě prakticky – ale nenavrhne to. Ví, co by mu na to Carlisle řekl."

„Pomohlo by to?" zeptala jsem se tiše.

„To je jedno. Na tom, kdo jsme, nebudeme nic měnit."

Zamračila jsem se. Jestli by něco pomohlo zvýšit šance… a pak jsem se zachvěla, když jsem si uvědomila, že chci, aby někdo cizí zemřel, jen abych ho chránila. Byla jsem ze sebe zděšená, ale ani tak jsem nedokázala tu myšlenku plně zavrhnout.

Znovu změnil téma. „Proto jsou tolik silní, samozřejmě. Novorození jsou plní lidské krve – své vlastní krve, která reaguje na změnu. Zůstává v tkáních a posiluje je. Jejich těla ji zužitkovávají pomalu, jak Jasper říkal, síla začíná vyprchávat asi po roce."

„Jak silná budu *já?*"

Zakřenil se. „Silnější než já."

„Silnější než Emmett?“

Úsměv se rozšířil. „Ano. Udělej mi pak laskavost a vyzvi ho na souboj v přetlačování. Bude to pro něj dobrá zkušenost.“

Zasmála jsem se. Znělo to tak legračně.

Pak jsem si povzdychla a seskočila z linky, protože jsem to už skutečně nemohla déle odkládat. Musela jsem se biflovat, a to pořádně. Naštěstí jsem měla Edwardovu pomoc, a Edward byl skvělý učitel – protože věděl absolutně všechno. Usoudila jsem, že největší problém pro mě bude prostě se soustředit na testy. Kdybych se nehlídala, mohlo by se mi nakonec stát, že dějepisný esej napíšu na téma upířích válek na jihu.

Zastavila jsem se, abych zavolala Jacobovi, a Edward se zdál stejně v pohodě, jako když jsem telefonovala Renée. Zase si hrál s mými vlasy.

Ačkoliv to bylo uprostřed odpoledne, můj telefonát Jacoba probudil a on byl zpočátku nabručený. Okamžitě se rozveselil, když jsem se ho zeptala, jestli bych ho příští den mohla navštívit. V quileutské škole už měli prázdniny, takže mi řekl, abych přijela, co nejdřív to půjde. Měla jsem radost, že mám jinou možnost než nechat se hlídat. Bylo to trošičku důstojnější, trávit den s Jacobem.

Trocha té důstojnosti se poztrácela, když Edward druhý den nedal jinak, než že mě zase doveze k hranici, jako bych byla dítě, které si předávají jeho zákonní zástupci.

„Tak jaký máš pocit z toho, jak sis vedla u zkoušek?“ zeptal se mě cestou ve snaze o nezávazné povídání.

„Dějepis byl snadný, ale nevím, jak dopadnu v matematice. Měla jsem pocit, že mi všechno vychází správně, což pravděpodobně znamená, že jsem to neudělala.“

Zasmál se. „Jsem si jistý, že jsi to zvládla dobře. Ale jestli se opravdu bojíš, mohl bych pana Varnera podplatit, aby ti dal jedničku.“

„Děkuju, nechci.“

Zase se zasmál, ale zmlkl, když jsme zabočili do poslední zatáčky a spatřili červené auto, které tam čekalo. Soustředěním se zamračil, a pak, když parkoval auto, si vzdychl.

„Co se děje?“ zeptala jsem se s rukou na dveřích.

Zavrtěl hlavou. „Nic.“ Jeho oči byly přimhouřené, když se díval předním sklem k tomu druhému autu. Ten pohled už jsem viděla.

„Nesnažíš se *poslouchat* Jacoba, že ne?“ pokárala jsem ho.

„Není snadné někoho ignorovat, když křičí.“

„No tohle.“ Krátce jsem se nad tím zamyslela. „Co křičí?“ zašeptala jsem.

„Jsem si absolutně jistý, že ti to poví sám,“ odpověděl Edward naštvaně.

Chtěla jsem ho přemlouvat, aby mi to pověděl, ale pak Jacob zatroubil na klakson – ozvaly se dva rychlé netrpělivé tóny.

„To je nezdvořilost,“ zavrčel Edward.

„To je celý Jacob,“ vzdychla jsem a spěchala ven, než Jacob provede něco, co by Edwarda skutečně vytočilo.

Než jsem nasedla do Rabbita, zamávala jsem Edwardovi. Z té vzdálenosti to vypadalo, jako že je skutečně naštvaný kvůli tomu troubení… nebo tomu, co si Jacob myslel. Ale na tu dálku jsem nemohla pořádně vidět, takže kdoví.

Chtěla jsem, aby za mnou Edward přišel. Chtěla jsem, aby oba vystoupili z auta, aby si potřásli rukama a byli přáteli – aby tu stál Edward a Jacob, a ne *upír* a *vlkodlak*. Bylo to, jako kdybych zase měla v rukou ty dva tvrdohlavé magnety, držela je u sebe a snažila se donutit přírodu, aby se změnila…

Vzdychla jsem a nastoupila k Jacobovi do auta.

„Ahoj, Bells.“ Jakův tón byl veselý, ale promluvil pomalu. Dívala jsem se mu do obličeje, když se vydal po silnici zpátky do La Push. Jel trochu rychleji než já, ale pomaleji než Edward.

Jacob mi připadal nějaký jiný, snad dokonce nemocný. Víčka se mu zavírala a obličej měl ztrhaný. Rozcuchané vlasy mu trčely do všech směrů; místy je měl až k bradě.

„Je ti dobře, Jaku?“

„Jsem jen unavený,“ podařilo se mu ze sebe dostat, než ho překonalo mohutné zívnutí. Když skončil, zeptal se: „Co chceš dneska dělat?“

Chvíli jsem ho pozorovala. „Prozatím prostě zůstaňme u vás," navrhla jsem. Nevypadal, že by se zmohl na víc. „Motorky můžeme projet později."

„Jasně, jasně," řekl a zase zíval.

Jacobův dům byl prázdný, a to byl zvláštní pocit. Uvědomila jsem si, že jsem Billyho považovala téměř za stálý inventář.

„Kde máš tátu?"

„Je u Clearwaterových. Od té doby, co Harry umřel, tam tráví hodně času. Sue je osamělá."

Jacob se posadil na starý gauč, kam se stěží vešli víc než dva lidi, a zmáčkl se ke straně, aby mi udělal místo.

„Ach. To je milé. Chudák Sue."

„Jo… má trochu problémy…" Zaváhal. „S dětmi."

„Jasně, pro Setha a Leu to musí být těžké, když ztratili tátu…"

„To jo," souhlasil, ztracený v myšlenkách. Zvedl dálkové ovládání a začal bezmyšlenkovitě přepínat televizní kanály. Zazíval.

„Co je s tebou, Jaku? Jsi jako zombie."

„Včera v noci jsem spal jen asi dvě hodiny, a předtím čtyři," řekl mi. Pomalu natáhl dlouhé paže a já jsem slyšela, jak mu praskají klouby, když se protahoval. Položil levou paži za mě na opěradlo pohovky, zaklonil se a opřel si hlavu o zeď. „Jsem vyčerpaný."

„Proč nespíš?" zeptala jsem se.

Ušklíbl se. „Sam si postavil hlavu. Těm tvým krvežíznivcům nevěří. Dva týdny už běhám dvojité směny a nikdo se mě ani nedotkl, ale on to stále nebere. Takže jsem teď na to sám."

„Dvojité směny? To proto, že se snažíš hlídat kvůli *mně?* Jaku, to nejde! Musíš se vyspat. Mně se nic nestane."

„To nic není." Jeho oči najednou přestaly vypadat tak ospale. „Hele, už jste zjistili, kdo byl ve tvém pokoji? Je něco nového?"

Tu druhou otázku jsem ignorovala. „Ne, o tom, ehm, návštěvníkovi jsme nic nezjistili."

„Pak budu nablízku," prohlásil a zavřel oči.

„Jaku…," řekla jsem kňouravě.

„Hele, to je to poslední, co můžu dělat – nabídl jsem ti svoje věčné područí, pamatuješ. Jsem tvůj doživotní otrok.“

„Já žádného otroka nechci!“

Jeho oči se neotevřely. „A co chceš, Bello?“

„Chci svého kamaráda Jacoba – a nechci ho polomrtvého, nechci, aby přišel k úhoně v nějakém bezhlavém pokusu –“

Utnul mě. „Podívej se na to takhle – doufám, že můžu vystopovat upíra, kterého smím zabít, nebo ne?“

Neodpověděla jsem. Podíval se na mě, aby viděl, jak budu reagovat.

„To byl vtip, Bello.“

Zírala jsem na televizi.

„Takže, máš nějaké zvláštní plány na příští týden? Končíš školu. Páni. To je něco.“ Jeho hlas pohasl a jeho obličej, už tak stažený, vypadal přímo ztrhaně, když znovu zavřel oči – tentokrát ne vyčerpáním, ale protože se s tím odmítal smířit. Uvědomila jsem si, že pro něj má moje ukončení studia stále ten strašný význam, ačkoliv se moje proměna prozatím odkládá.

„Žádné *zvláštní* plány nemám,“ řekla jsem opatrně a doufala, že ho ta slova uklidní bez nutnosti podrobnějšího vysvětlování. Nechtělo se mi s tím teď začínat. Zaprvé nevypadal na to, že je v kondici na nějaké složité rozhovory. Zadruhé jsem věděla, že by si moje pochybnosti špatně vykládal. „No, budu muset jít na večírek k zakončení studia. Mého.“ Vydala jsem znechucený zvuk. „Alice *miluje* slavnosti a pozvala na ten večer k nim domů snad celé město. Bude to strašné.“

Při mých slovech otevřel oči a uvolněně se usmál, takže jeho obličej už nevypadal tak unaveně. „Já jsem pozvání nedostal. Asi se urazím,“ zažertoval.

„Ber to tak, že tě tímto zvu. Má to být *můj* večírek, tak si snad můžu pozvat, koho chci.“

„Dík,“ řekl sarkasticky a zase zavřel oči.

„Přála bych si, abys přišel,“ řekla jsem, ale nedoufala jsem. „Aspoň by byla větší zábava. Myslím tím pro mě.“

„Jasně, jasně,“ zamručel. „To by bylo velmi… moudré…“ Jeho hlas se odmlčel.

O pár vteřin později začal chrápat.

Chudák Jacob. Pozorovala jsem jeho spící obličej a líbilo se mi, co jsem viděla. Zatímco spal, zmizely všechny stopy vzdoru a nevlídnosti a najednou to zase byl ten kluk, který býval mým největším kamarádem, než se mezi nás postavil ten jeho bizarní vlkodlačí původ. Vypadal o tolik mladší. Vypadal jako můj Jacob.

Uvelebila jsem se na gauči, abych počkala, až se prospí, a doufala, že si dá načas, aby trochu dohonil, co ztratil. Přepínala jsem kanály, ale v televizi toho moc nedávali. Pustila jsem si pořad o vaření, ačkoliv mi při jeho sledování bylo jasné, že takovou práci s Charlieho večeří bych si nikdy nedala. Jacob nadále chrápal, stále hlasitěji. Zesílila jsem zvuk.

Byla jsem zvláštně uvolněná, taky skoro ospalá. Připadala jsem si tu bezpečněji než u nás, asi hlavně proto, že sem mě nikdy nikdo nepřišel hledat. Stulila jsem se na pohovce do klubíčka a přemýšlela, jestli si nemám taky zdřímnout. Možná bych to udělala, ale Jacobovo chrápání se nedalo ztlumit. Takže jsem si místo spánku pustila mysl na procházku.

Závěrečné zkoušky jsem měla za sebou, a většinou to byla procházka růžovým sadem. Jedinou výjimkou byla matematika, ale tu jsem snad taky nějak zvládla. Moje středoškolské vzdělání bylo ukončené. A já jsem ani nevěděla, jestli mám radost, nebo ne. Nedokázala jsem se na to podívat objektivně, když to bylo tak propojené s tím, že se ke konci blížil i můj lidský život.

Přemítala jsem, jak dlouho Edward plánuje ohánět se tou výmluvou „ne ze strachu“. Občas si budu muset prostě dupnout.

Kdybych uvažovala prakticky, věděla bych, že je rozumnější požádat Carlislea, aby mě proměnil vteřinu poté, co oficiálně ukončím školu. Z Forks se stávalo místo skoro stejně nebezpečné jako válečná zóna. Ne, Forks byla válečná zóna. Nemluvě o tom… že by to byla dobrá výmluva, jak se vyhnout tomu večírku na mou počest. V duchu jsem se usmála, když mě napadl tak triviální důvod k proměně. Pošetilý… ale přesto lákavý.

Ale Edward měl pravdu – ještě jsem nebyla docela připravená.

A nechtěla jsem se chovat prakticky. Chtěla jsem, aby to byl Edward. Ta touha neměla racionální podklad. Samozřejmě mi bylo jasné, že dvě vteřiny poté, co mě někdo skutečně kousne a jed mi začne proudit do žil, mi opravdu bude úplně jedno, kdo to udělal. Takže bych se k tomu neměla tak upínat.

Nedokázala jsem pořádně vysvětlit ani sama sobě, proč na tom tak záleží. Asi mi šlo taky o to, aby to byl on, kdo rozhodne – a dá mi tak najevo, že o mě stojí natolik, že svolí k mé proměně a dokonce sám bude tím, kdo ji uskuteční. Bylo to dětinské, ale líbila se mi představa, že by *jeho* rty byly tou poslední dobrou věcí, kterou ucítím. Ještě trapnější důvod, který bych nikdy neřekla nahlas, byl ten, že jsem v těle chtěla mít *jeho* jed. Abych pak k němu patřila hmatatelným, měřitelným způsobem.

Ale věděla jsem, že on bude trvat na té podmínce se svatbou – protože mu jednoznačně šlo o to, aby mou proměnu oddálil, a tohle dost zabíralo. Snažila jsem se představit si, jak říkám rodičům, že se letos v létě budu vdávat. Jak to povím Angele, Benovi a Mikovi. Nemohla jsem. Nedokázala jsem vymyslet slova, kterými bych to formulovala. To už by bylo snadnější jim říct, že se ze mě stane upír. A byla jsem si jistá, že alespoň moje matka – kdybych jí vypověděla pravdu do posledního detailu – by se daleko rozhodněji stavěla proti svatbě než proti tomu, abych se stala upírkou. V duchu jsem se ušklíbla, když jsem si představila její zděšený výraz.

Pak se mi, jenom na vteřinku, objevila zase ta zvláštní představa, jak sedíme s Edwardem na lavičce na verandě, na sobě šaty z minulého století. Z doby, kdy by nikoho nepřekvapilo, že nosím na prstě prsten. Z doby, kdy bylo všechno jednodušší, kdy byla jednodušší i definice lásky. Jeden plus jedna rovná se dva…

Jacob zachrápal a překulil se na bok. Paže se mu svezla po opěradle pohovky a přimáčkla mě k jeho tělu.

Zatraceně, ten byl ale těžký! A *horký*. Už po pár vteřinách jsem se začala potit.

Snažila jsem se vyklouznout zpod jeho paže, aniž bych ho vzbudila, ale musela jsem se kousek posunout, a když ze mě jeho paže spadla, naráz otevřel oči. Vyskočil a znepokojeně se rozhlížel kolem sebe.

„Co je, co se děje?“ ptal se zmateně.

„To jsem byla já, Jaku. Promiň, že jsem tě vzbudila.“

Otočil se, aby se na mě podíval, a zmateně zamrkal. „Bello?“

„Ahoj, ospalče.“

„Páni! Já jsem usnul? To je mi líto! Jak dlouho jsem byl mimo?“

„Pár dílů Kluků v akci. Přestala jsem je počítat.“

Přistál zpátky na gauči vedle mě. „Ty jo. Promiň mi to, vážně.“

Pohladila jsem ho po vlasech a snažila se urovnat tu divokou změť. „Nic si nevyčítej. Jsem ráda, že ses trošku prospal.“

Zívl si a protáhl se. „Jsem poslední dobou k ničemu. Není divu, že je Billy pořád pryč. Se mnou je taková nuda.“

„Mně je s tebou dobře,“ ujistila jsem ho.

„Eh, pojďme ven. Potřebuju se projít, nebo zase usnu.“

„Jaku, jdi si lehnout. Mně to nevadí. Zavolám Edwardovi, aby mě přijel vyzvednout.“ Poplácala jsem si při těch slovech kapsy a uvědomila jsem si, že jsou prázdné. „Zatraceně, musím si půjčit váš telefon. Ten jeho jsem asi zapomněla v autě.“ Začala jsem se zvedat.

„Ne!“ trval na svém Jacob a popadl mě za ruku. „Ne, zůstaň tady. Býváš tu tak málo. Nemůžu uvěřit, že jsem vyplýtval tolik času.“

Při těch slovech mě zvedl z pohovky a pak mě vedl ven. Když procházel dveřmi, musel sklonit hlavu. Venku se velice ochladilo, zatímco Jacob spal; vzduch byl na tuto roční dobu neobvykle studený – určitě brzy přijde bouřka. Připadalo mi to jako únor, a ne květen.

Ten zimní vzduch Jacoba trochu probral. Chviličku přecházel před domem sem a tam a vodil mě za sebou.

„Jsem pitomec,“ zamručel si pro sebe.

„Co se děje, Jaku? No tak jsi usnul.“ Pokrčila jsem rameny.

„Chtěl jsem s tebou mluvit. Nemůžu tomu uvěřit.“

„Tak mi to řekni teď,“ vybídla jsem ho.

Jacob se mi krátce podíval do očí a pak se rychle zadíval k lesu. Skoro to vypadalo, jako když se červená, ale na jeho tmavé kůži se to těžko poznalo.

Najednou jsem si vzpomněla, co říkal Edward, když mě tu vysazoval – že mi Jacob poví, co to v duchu křičel. Začala jsem se kousat do rtu.

„Hele,“ začal Jacob. „Plánoval jsem to udělat trochu jinak.“ Zasmál se a znělo to, jako kdyby se smál sám sobě. „Ve větším klidu,“ dodal. „Chtěl jsem si to pořádně promyslet, ale“ – podíval se na mraky, které s postupujícím odpolednem potemněly – „teď mi na to nezbývá čas.“

Zase se nervózně zasmál. Stále jsme tiše přecházeli.

„O čem to mluvíš?“ zeptala jsem se.

Zhluboka se nadechl. „Chci ti něco říct. A ty už to víš… ale myslím, že bych to stejně měl říct nahlas. Aby v tom nebyly žádné nejasnosti.“

Zastavila jsem se a on taky. Pustila jsem jeho ruku a založila si paže na prsou. Najednou jsem si byla jistá, že nechci vědět to, co se mi chystal říct.

Jacob stáhl obočí, které jeho hluboko posazené oči uvrhlo do stínu. Ty oči byly černé jako smůla, když se zabodly do mých.

„Jsem do tebe zamilovaný, Bello,“ prohlásil Jacob silným, jistým hlasem. „Bello, já tě miluju. A chci, aby sis místo něj vybrala mě. Vím, že to tak necítíš, ale musím ti říct pravdu, abys věděla, že máš víc možností. Nechtěl bych, aby nám v cestě stálo nějaké nedorozumění.“

15. SÁZKA

Dlouhou chvíli jsem na něj zírala, neschopná slova. Nedokázala jsem vymyslet nic, co bych mu na to odpověděla.

Když viděl můj omráčený výraz, opustila ho všechna vážnost.

„Dobře," řekl s úsměvem. „To je všechno."

„Jaku –" Připadalo mi, jako by mi v krku uvízlo něco velikého. Snažila jsem se odkašlat si, abych ten knedlík dostala pryč. „Nemůžu… tedy nechci… musím jít."

Otočila jsem se, ale popadl mě za ramena a obrátil mě zpátky k sobě.

„Ne, počkej. Já to *vím,* Bello. Ale hele, odpověz mi na tohle, ano? Chceš, abych odešel a už tě nikdy neviděl? Buď upřímná."

Bylo těžké soustředit se na jeho otázku, tak mi chvilku trvalo, než jsem odpověděla. „Ne, to nechci," přiznala jsem nakonec.

Jacob se zase zakřenil. „Tak vidíš."

„Ale moje důvody, proč se s tebou chci vídat, jsou jiné než tvoje," namítla jsem.

„Tak mi tedy řekni, proč se se mnou chceš vídat."

Pečlivě jsem se zamyslela. „Stýská se mi po tobě, když se mnou nejsi. Když jsi šťastný," upřesňovala jsem opatrně, „tak jsem taky šťastná. Ale to samé bych mohla říct o Charliem, Jacobe. Ty jsi rodina. Mám tě ráda, ale nejsem do tebe zamilovaná."

Klidně přikývl. „Ale chceš být se mnou."

„Ano." Vzdychla jsem. Nenechal se odradit.

„Pak s tebou budu."

„Koleduješ si o potrestání," zavrčela jsem.

„Jo.“ Pohladil mě konečky prstů po pravé tváři. Pleskla jsem ho přes ruku.

„Myslíš, že by ses aspoň mohl slušněji chovat?“ zeptala jsem se podrážděně.

„Ne, nemyslím. Ty se rozhodni, Bello. Buď mě můžeš mít takového, jaký jsem – včetně nevhodného chování –, nebo vůbec.“

Nespokojeně jsem se na něj podívala. „To je nefér.“

„Jako ty.“

To mě zaskočilo, proti své vůli jsem ustoupila. Měl pravdu. Kdybych jednala fér – a nebyla tak sobecká – řekla bych mu, že se s ním nechci kamarádit, a odešla bych. Nebylo správné snažit se udržet si kamaráda, když mu tím budu ubližovat. Nevěděla jsem, co tady dělám, ale najednou jsem si byla jistá, že to není dobře.

„Máš pravdu,“ zašeptala jsem.

Zasmál se. „Odpouštím ti. Jenom se snaž nezlobit se na mě *příliš*. Protože jsem se nedávno rozhodl, že to nevzdám. Vím, že je to předem prohrané, ale to mě na tom láká.“

„Jacobe.“ Dívala jsem se mu do tmavých očí a snažila se ho přimět, aby mě bral vážně. „Miluju *jeho*, Jacobe. On je můj celý život.“

„Mě miluješ taky,“ připomněl mi. Zvedl ruku, když jsem začala protestovat. „Ne stejně, já vím. Ale ani on není celý tvůj život. Už ne. Možná kdysi byl, ale opustil tě. A teď se prostě bude muset vypořádat s důsledkem té volby – se *mnou*.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ty jsi neskutečný.“

Najednou zvážněl. Vzal mi bradu do dlaně a podržel ji tak pevně, že jsem jeho naléhavému pohledu nemohla uniknout.

„Dokud ti nepřestane bít srdce, Bello,“ řekl, „budu tady – bojovat. Nezapomínej, že máš víc možností.“

„Já o možnosti nestojím,“ nesouhlasila jsem a neúspěšně jsem se snažila vyškubnout mu bradu z ruky. „A moje srdce to má spočítané, Jacobe. Brzy dotluče, čas už mu skoro vypršel.“

Přimhouřil oči. „O to větší důvod bojovat – bojovat tvrději, teď, dokud můžu,“ zašeptal.

Stále mi držel bradu – prsty tiskl tak silně, až to bolelo – a viděla jsem, jak mu z očí najednou svítí odhodlání.

„N–“ začala jsem namítat, ale bylo příliš pozdě.

Přitiskl svoje rty na mé a zabránil mi tak protestovat. Líbal mě hněvivě, hrubě, druhou rukou mi pevně svíral zátylek, takže jsem se mu nemohla vykroutit. Celou svou silou jsem se mu opřela do prsou, ale on si toho ani nevšiml. Jeho ústa byla měkká, navzdory hněvu, a jeho rty se přizpůsobovaly mým tak, jak jsem to nikdy nezažila.

Sáhla jsem mu do obličeje a snažila se ho odstrčit, a zase se mi to nepovedlo. Zdálo se, že tentokrát si toho ovšem všiml, a ještě ho to pobídlo. Jeho rty mě přinutily pootevřít ústa a ucítila jsem v nich jeho horký dech.

Z instinktivního popudu jsem spustila ruce podél těla a přestala se bránit. Otevřela jsem oči a nekladla odpor, nic necítila… jen jsem čekala, až přestane.

Zafungovalo to. Jeho hněv jako by vyprchal a on se odtáhl, aby se na mě podíval. Znovu své rty jemně přitiskl k mým, jednou, dvakrát… třikrát. Předstírala jsem, že jsem socha, a čekala jsem.

Nakonec můj obličej pustil a odklonil se.

„Už jsi skončil?“ zeptala jsem se bezvýrazným hlasem.

„Ano,“ vzdychl. Zavřel oči a začal se usmívat.

Zapažila jsem a pak jsem ruku vymrštila vpřed. Narazila mu do úst vší silou, kterou jsem jen byla schopná v celém těle sebrat.

Ozvalo se křupnutí.

„Au! AU!“ vykřikla jsem a zuřivě poskakovala bolestí, zatímco jsem si ruku přidržovala na prsou. Byla zlomená, cítila jsem to.

Jacob na mě šokovaně zíral. „Neudělala sis něco?“

„Jo, zatraceně! *Zlomil jsi mi ruku!*“

„Bello, tu ruku sis zlomila *sama*. Teď tady přestaň tancovat a nech mě, ať se na to podívám.“

„Nesahej na mě! Okamžitě jedu domů!“

„Dojdu pro auto,“ řekl klidně. Ani si netřel tvář, jak se to dělá ve filmech. To byl ale ubohý pokus.

„Ne, dík,“ zasyčela jsem. „Radši půjdu pěšky.“ Otočila jsem se k silnici. K hranici to bylo jen pár kilometrů. Jakmile se za ni dostanu, Alice mě uvidí. Pošle někoho, aby mě vyzvedl.

„Nech mě, abych tě odvezl domů,“ přemlouval mě Jacob. Nechápala jsem, kde se v něm bere ta troufalost, ale ovinul mi paži kolem pasu.

Vyškubla jsem se mu.

„Fajn!“ zavrčela jsem. „*Tak jo!* Nemůžu se dočkat, až uvidím, co s tebou Edward provede! Doufám, že ti zlomí vaz, ty jeden dotěrný, nesnesitelný, pitomý PSE!“

Jacob zakoulel očima. Dovedl mě ke svému autu a pomohl mi nastoupit. Když si sedal za volant, pohvizdoval si.

„Copak jsem ti vůbec neublížila?“ zeptala jsem se, zuřivá a rozzlobená.

„Děláš si legraci? Kdybys nezačala křičet, možná bych ani nepřišel na to, že ses mě snažila praštit. Možná nejsem z kamene, ale taky nejsem tak měkký, jak si myslíš.“

„Nenávidím tě, Jacobe Blacku.“

„To je dobře. Nenávist je vášnivý cit.“

„Já ti ukážu, co je vášeň,“ zamručela jsem šeptem. „Zabiju tě, to je největší zločin z vášně.“

„Ale no tak,“ chlácholil mě celý rozveselený a vypadalo to, že si zase začne pískat. „Určitě to bylo lepší, než se líbat s kusem kamení.“

„Ani vzdáleně se to tomu nepodobalo,“ usadila jsem ho chladně.

Našpulil rty. „Třeba to říkáš jen tak.“

„Neříkám.“

To ho malinko rozladilo, ale pak pohodil hlavou. „Prostě se zlobíš. Nemám s tím žádné zkušenosti, ale myslím, že líbám nepřekonatelně.“

„Ach,“ zasténala jsem.

„V noci na to budeš vzpomínat. Až si on bude myslet, že spíš, ty budeš zvažovat svoje možnosti.“

„Jestli na tebe dnes v noci budu myslet, pak jedině proto, že budu mít *noční můru*."

Zpomalil auto, div nejel krokem, otočil se a podíval se na mě svýma temnýma očima, širokýma a upřímnýma. „Jenom se zamysli nad tím, jaké by to mohlo být, Bello," naléhal tichým, dychtivým hlasem. „Kvůli mně bys nemusela nic měnit. Dokázal bych tě ochránit stejně dobře, jako to dovede ten tvůj upír – možná i lépe. A učinil bych tě šťastnou, Bello. Je toho tolik, co bych ti mohl dát, a on nemůže. Vsadím se, že tě ani nemůže takhle líbat – protože by ti ublížil. Já bych ti nikdy, nikdy neublížil, Bello."

Zvedla jsem svou zraněnou ruku.

Povzdechl si. „To nebyla moje chyba. To bys měla vědět."

„Jacobe, já bez něj nemůžu být šťastná."

„Nikdy jsi to nezkusila," nesouhlasil. „Když odešel, ze všech sil ses k němu stále upínala. Mohla jsi být šťastná, kdybys na něm přestala viset. Mohla jsi být šťastná se mnou."

„Nechci být šťastná s nikým než s ním," stála jsem si na svém.

„Nikdy si jím nebudeš moct být tak jistá, jako si jsi jistá mnou. Jednou už tě opustil, mohl by to udělat znovu."

„Ne, to on neudělá," řekla jsem se zaťatými zuby. Bolest té vzpomínky se do mě zahryzla jako šlehnutí bičem. Měla jsem chuť mu to oplatit. „Ty jsi mě taky opustil," připomněla jsem mu chladným hlasem a myslela na týdny, kdy se přede mnou schovával, na slova, která mi řekl v lese vedle jejich domu…

„To tedy ne," hádal se vášnivě. „Řekli mi, že ti to nesmím povědět – že *pro tebe* není bezpečné, abychom spolu byli. Ale nikdy jsem tě neopustil, nikdy! V noci jsem běhal kolem vašeho domu – jako to dělám teď. Jen abych se ujistil, že jsi v pořádku."

Nehodlala jsem mu dovolit, aby ve mně ještě vzbudil výčitky svědomí.

„Vezmi mě domů. Bolí mě ruka."

Vzdychl a rozjel se normální rychlostí, oči upřené na silnici.

„Jenom o tom přemýšlej, Bello."

„Ne,“ řekla jsem umanutě.

„Stejně budeš. Dneska v noci. A až na mě budeš myslet, já budu zase myslet na tebe.“

„Jak jsem řekla, leda by se mi o tobě zdál zlý sen.“

Široce se na mě usmál. „Tys mě taky líbala.“

Zalapala jsem po dechu, instinktivně zaťala dlaně znovu do pěstí a zasyčela, když mě zabolela zlomená ruka.

„Jak je ti?“ zeptal se.

„Nelíbala jsem tě.“

„Myslím, že poznám rozdíl.“

„To samozřejmě nepoznáš – to nebylo líbání, to byl pokus dostat tě sakra od sebe, ty pitomče.“

Zasmál se tichým hrdelním smíchem. „Dojemné. Bránila ses až trochu *přehnaně*, řekl bych.“

Zhluboka jsem se nadechla. Nemělo smysl hádat se s ním; překroutil by všechno, co bych řekla. Soustředila jsem se na ruku, snažila se natáhnout prsty, zjistit, kde je to zlomené. Ostrá bolest bodala kolem kloubů. Zasténala jsem.

„S tou rukou je mi to opravdu líto,“ řekl Jacob a znělo to skoro upřímně. „Až mě budeš chtít praštit příště, vezmi si na to baseballovou pálku nebo palici, jo?“

„Nemysli, že na to zapomenu,“ zamumlala jsem.

Neuvědomovala jsem si, kam jedeme, dokud jsme nebyli na silnici k nám.

„Proč mě vezeš sem?“ zeptala jsem se.

Podíval se na mě nechápavě. „Myslel jsem, že jsi říkala, že jedeš domů?“

„Hm. Asi mě nemůžeš odvézt k Edwardovi, že ne?“ zaskřípala jsem otráveně zubama.

Bolest mu zkřivila obličej a já jsem pochopila, že tohle ho zasáhlo víc než všechno ostatní, co jsem mu řekla.

„Tady jsi doma, Bello,“ řekl tiše.

„Ano, ale bydlí tady nějaký doktor?“ zeptala jsem se a zdvihla ruku.

„Aha.“ Na chviličku se zamyslel. „Dovezu tě do nemocnice. Nebo tě tam může vzít Charlie.“

„Nechci jet do nemocnice. Je to trapné a zbytečné.“

Zajel s Rabbitem před dům a s nejistým výrazem ve tváři přemýšlel. Charlieho auto stálo na příjezdové cestě.

Vzdychla jsem. „Jeď domů Jacobe.“

Nemotorně jsem vylezla z auta a zamířila k domu. Motor za mnou zhasl a ani mě tak nepřekvapilo, jako spíš otrávilo, že vidím Jacoba zase vedle sebe.

„Co budeš dělat?“ zeptal se.

„Dám si na ruku nějaký led a pak zavolám Edwardovi a řeknu mu, aby si pro mě přijel a zavezl mě ke Carlisleovi, aby mi mohl ošetřit ruku. Pak, jestli tu ještě budeš, si půjdu opatřit palici.“

Neodpověděl. Otevřel vstupní dveře a podržel mi je.

Prošli jsme mlčky kolem obýváku, kde Charlie ležel na pohovce.

„Ahoj, děti,“ pozdravil nás a posadil se. „Rád tě tady vidím, Jaku.“

„Ahoj, Charlie,“ odpověděl Jacob přátelsky a odmlčel se. Odešla jsem do kuchyně.

„Co jí je?“ zeptal se Charlie.

„Myslí si, že má zlomenou ruku,“ slyšela jsem, jak mu Jacob říká. Šla jsem k mrazáku a vytáhla tvořítko na ledové kostky.

„Jak se jí to povedlo?“ Pomyslela jsem si, že jako můj otec by měl Charlie znít trochu ustaraněji.

Jacob se zasmál. „Praštila mě.“

Charlie se taky zasmál a já jsem se zamračila. Bouchla jsem vaničkou o hranu dřezu. Led se rozsypal a já jsem si zdravou rukou nabrala hrst kostek a zabalila je do utěrky, která ležela na lince.

„Proč tě praštila?“

„Protože jsem ji políbil,“ řekl Jacob beze studu.

„To jsi pašák, chlapče,“ pogratuloval mu Charlie.

Zaskřípala jsem zubama a šla k telefonu. Vytočila jsem Edwardův mobil.

„Bello?“ odpověděl na první zazvonění. Bylo poznat, že si víc než oddychl – měl radost. V dálce jsem slyšela motor volva;

už byl v autě – to bylo dobré. „Nechala sis telefon… promiň, dovezl tě Jacob domů?“

„Ano,“ zabručela jsem. „Přijedeš mě vyzvednout, prosím tě?“

„Jsem na cestě,“ řekl okamžitě. „Co se děje?“

„Chci, aby se mi Carlisle podíval na ruku. Myslím, že ji mám zlomenou.“

V předním pokoji ztichli a já jsem přemítala, kdy se Jacob lekne a uteče. Krutě jsem se usmála, když jsem si představila, jak mu je nepříjemně.

„Co se stalo?“ zeptal se Edward a jeho hlas ztratil výraz.

„Praštila jsem Jacoba,“ přiznala jsem.

„Dobře,“ souhlasil Edward ponuře. „Ačkoliv je mi líto, že sis ublížila.“

Zasmála jsem se, protože podle hlasu ho to potěšilo stejně jako Charlieho.

„Chtěla jsem ublížit já jemu,“ vzdychla jsem si frustrovaně. „Nezpůsobila jsem mu ani škrábnutí.“

„To můžu napravit,“ nabídl se.

„Doufala jsem, že to řekneš.“

Nastala krátká odmlka. „To se ti nepodobá,“ řekl teď obezřetně. „Co ti udělal?“

„Políbil mě,“ zavrčela jsem.

Na druhém konci linky bylo slyšet jenom zvuk zrychlujícího motoru.

Charlie vedle v pokoji znovu promluvil. „Možná bys měl jet, Jaku,“ navrhl.

„Rád bych tu zůstal, jestli ti to nevadí.“

„To bude tvoje smrt,“ zamručel Charlie.

„Je ten pes pořád u vás?“ zeptal se Edward nakonec.

„Ano.“

„Jsem za rohem,“ řekl temně a spojení se ukončilo.

Když jsem s úsměvem pokládala telefon, slyšela jsem, jak se jeho auto řítí ulicí. Brzdy hlasitě zaprotestovaly, když rychle zastavil před domem. Šla jsem mu otevřít.

„Co tvoje ruka?“ zeptal se Charlie, jak jsem procházela kolem. Jacob si hověl vedle něj na pohovce, dokonale v klidu.

Zvedla jsem balíček s ledem, abych mu to ukázala. „Natéká to.“

„Možná by sis měla vybírat lidi ve vlastní váhové kategorii,“ nadhodil Charlie.

„Možná,“ souhlasila jsem. Šla jsem otevřít dveře. Edward už tam čekal.

„Ukaž mi to,“ zamručel.

Jemně mi prohlédl ruku, tak opatrně, že mi to nepůsobilo vůbec žádnou bolest. Jeho ruce byly skoro tak studené jako ten led, takže mi to bylo na kůži příjemné.

„Myslím, že s tou zlomeninou máš pravdu,“ řekl. „Jsem na tebe pyšný. Musela jsi do toho dát hodně síly.“

„Všechnu, co jsem měla.“ Vzdychla jsem. „Ale zjevně to nestačilo.“

Jemně mi políbil ruku. „Postarám se o to,“ slíbil. A pak zavolal: „Jacobe!“ hlasem stále tichým a vyrovnaným.

„Už je tady,“ varoval Charlie.

Slyšela jsem Charlieho, jak se zvedl z pohovky. Jacob vstoupil do chodby dřív a mnohem tišeji, ale Charlie se mu držel v patách. Jacobův výraz byl obezřetný a dychtivý.

„Nechci tu žádné praní, rozumíte?“ Charlie se díval jenom na Edwarda, když promluvil. „Můžu si jít nasadit odznak, abyste mou žádost brali vážně.“

„To nebude nutné,“ odmítl Edward rezervovaným tónem.

„Co kdybys mě rovnou zatkl, tati?“ navrhla jsem. „Já jsem tady ten, kdo rozdává rány.“

Charlie pozvedl obočí. „Chceš vznést obvinění, Jaku?“

„Ne.“ Jacob se zakřenil, nenapravitelný. „Vyberu si to jindy.“

Edward se zašklebil.

„Tati, nemáš někde v pokoji baseballovou pálku? Chtěla bych si ji na chvilku půjčit.“

Charlie se na mě nevzrušeně podíval. „To stačí, Bello.“

„Pojeďme za Carlislem, ať se ti podívá na tu ruku, než skončíš zavřená v cele," řekl Edward. Objal mě paží a vedl mě ke dveřím.

„Fajn," souhlasila jsem a opřela se o něj. Už jsem se tolik nezlobila, když teď byl Edward se mnou. Cítila jsem se klidnější a ta ruka už mě tolik nebolela.

Šli jsme po chodníku, když jsem uslyšela Charlieho, jak za mnou znepokojeně šeptá.

„Co to děláš? Zbláznil ses?"

„Počkej chviličku, Charlie," odpověděl Jacob. „Neboj, budu hned zpátky."

Ohlédla jsem se a spatřila Jacoba, jak jde za námi. Zastavil se, aby překvapenému a znepokojenému Charliemu zavřel dveře před nosem.

Edward si ho zpočátku nevšímal a dovedl mě k autu. Pomohl mi nastoupit, zavřel dveře, vrátil se na chodník a postavil se proti Jacobovi.

Vyklonila jsem se znepokojeně otevřeným okýnkem. Viděla jsem Charlieho, jak vykukuje za záclonou v předním pokoji.

Jacob stál nevzrušeně, paže založené na prsou, ale svaly ve tváři mu cukaly.

Edward promluvil poklidným a tichým hlasem a jeho slova tím kupodivu dostala hrozivější tón. „Teď tě nezabiju, protože Bellu by to rozrušilo."

„Pch," zabručela jsem.

Edward se lehce pootočil a rychle se na mě usmál. Jeho obličej byl stále klidný. „Ráno by ti to vadilo," řekl a přejel mi prsty po tváři.

Pak se obrátil zpátky k Jacobovi. „Ale jestli ji ještě někdy přivezeš zpátky zraněnou – a je mi jedno, čí chyba to bude; je mi jedno, jestli jenom upadne nebo jestli z nebe spadne meteorit a praští ji do hlavy – jestli mi ji vrátíš jinak než ve stejně bezvadném stavu, v jakém jsem ti ji předával, tak budeš běhat se třema nohama. Pochopils mě dobře, psisko?"

Jacob zvedl oči v sloup.

„Kdo se vzdává?" zamumlala jsem.

Edward pokračoval, jako kdyby mě neslyšel. „A jestli ji ještě jednou políbíš, tak ti zlomím čelist místo ní," slíbil tím stále tak tichým, sametovým a smrtelně nebezpečným hlasem.

„Co když to bude sama chtít?" zeptal se Jacob pomalu a arogantně.

„Pche!" ušklíbla jsem se.

„Jestli to bude sama chtít, nebudu nic namítat." Edward pokrčil nevzrušeně rameny. „Možná bys měl počkat, až si o to sama *řekne*, a nevykládat si řeč těla po svém – ale je to tvůj obličej."

Jacob se široce usmál.

„To by se ti líbilo, viď. Ani mě nenapadne," zabručela jsem.

„To by se mu teda líbilo," zamumlal Edward.

„No, co kdyby ses mi teď laskavě přestal hrabat v hlavě," nadhodil Jacob silně otráveným tónem, „a postaral se o tu její ruku?"

„Ještě ti chci říct jednu věc," pokračoval Edward pomalu. „Já o ni taky budu bojovat. To bys měl vědět. Neberu nic jako samozřejmost a budu bojovat dvakrát víc než ty."

„Dobrá," zavrčel Jacob. „Není žádná zábava, porazit někoho, kdo se vzdá bez boje."

„Ona *je* moje." Edwardův tichý hlas zněl najednou zlověstně, zdaleka ne tak vyrovnaně jako předtím. „Neřekl jsem, že budu bojovat fér."

„Ani já ne."

„Hodně štěstí."

Jacob přikývl. „Ano, ať z nás dvou vyhraje ten lepší *člověk*."

„To od tebe sedí… štěně."

Jacob se krátce zašklebil, pak se uklidnil a vyklonil se přes Edwarda, aby se na mě usmál. Opětovala jsem mu zlobným pohledem.

„Doufám, že se ti ruka brzy zahojí. Vážně je mi líto, že jsi zraněná."

Odvrátila jsem od něj obličej jako malá holka.

Nepodívala jsem se, ani když Edward obešel auto a sedl si za volant, a tak jsem neviděla, jestli šel Jacob zpátky do domu, nebo jestli tam stojí a dívá se na mě.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Edward, když jsme odjížděli.

„Podrážděně.“

Zasmál se. „Myslel jsem s tou rukou.“

Pokrčila jsem rameny. „Už jsem zažila horší bolest.“

„To je pravda,“ souhlasil a zamračil se.

Edward objel dům a zajel ke garáži. Byli tam Emmett s Rosalií. Rosaliiny fantastické nohy, oblečené do džín, čouhaly zpod Emmettova obrovského jeepu. Emmett seděl vedle ní a jednu ruku měl nataženou pod jeepem. Chvilku mi trvalo, než mi došlo, že tam funguje jako hever.

Emmett se zvědavě díval, jak mi Edward opatrně pomáhá vystoupit z auta. Zastavil se pohledem na ruce, kterou jsem si tiskla k hrudníku.

Zakřenil se. „Zase jsi upadla, Bello?“

Zuřivě jsem se na něj zamračila. „Ne, Emmette. Praštila jsem do tváře vlkodlaka.“

Emmett zamrkal a pak propukl v hurónský smích.

Jak mě Edward vedl kolem nich, Rosalie promluvila zpod auta.

„Jasper vyhraje sázku,“ řekla sebejistě.

Emmett se okamžitě přestal smát a sledoval, jak se zatvářím.

„Jakou sázku?“ zeptala jsem se a zastavila se.

„Pojďme rychle za Carlislem,“ naléhal Edward. Podíval se na Emmetta. Nepatrně zavrtěl hlavou.

„Jakou sázku?“ zopakovala jsem a otočila se na něj.

„Díky, Rosalie,“ zamumlal, sevřel mě paží pevněji kolem pasu a táhl mě k domu.

„Edwarde…,“ zamručela jsem.

„Je to dětinské,“ pokrčil rameny. „Emmett s Jasperem se rádi sází.“

„Emmett mi to poví.“ Snažila jsem se otočit, ale jeho paže mě držela, jako by byla ze železa.

Vzdychl. „Vsadili se, kolikrát… za ten první rok uklouzneš.“

„Aha.“ Udělala jsem obličej ve snaze zakrýt svou náhlou hrůzu, když jsem si uvědomila, jak to myslel. „Vsadili se, kolik lidí zabiju?“

„Ano,“ připustil neochotně. „Rosalie si myslí, že tvoje prudká povaha zvrátí skóre ve prospěch Jaspera.“

Připadala jsem si důležitě. „Podle Jaspera to bude mockrát.“

„Bude mít lepší pocit, když se budeš hůř přizpůsobovat. Unavuje ho být nejslabším článkem.“

„Jasně. Samozřejmě, že bude mít lepší pocit. No, snad bych si mohla střihnout pár vraždiček navíc, jestli to Jasperovi udělá radost. Co by ne?“ řekla jsem prázdným, monotónním hlasem. V hlavě jsem viděla novinové titulky, seznamy jmen…

Stiskl mě. „Tím se teď nemusíš trápit. Vlastně se tím nemusíš trápit vůbec, když nebudeš chtít.“

Zasténala jsem a Edward, protože si myslel, že mě trápí bolestivá ruka, mě táhl rychleji k domu.

Ruku jsem *měla* zlomenou, ale nedošlo k žádnému vážnému poškození, měla jsem jenom drobnou prasklinu na jednom kloubu. Nechtěla jsem sádru a Carlisle řekl, že mi bude stačit dlaha, když slíbím, že ji budu nosit. Slíbila jsem.

Edward viděl, že nejsem ve své kůži, když mi Carlisle opatrně připevňoval dlahu k ruce. Několikrát se zeptal, jestli mě to nebolí, ale já jsem ho uklidňovala, že to nic není.

Jako kdyby nestačilo, že mám už tak dost starostí – na tuhle už jsem snad ani neměla v hlavě místo.

Od chvíle, kdy mi Jasper vyprávěl o své minulosti, se mi ty příběhy o nově stvořených upírech neustále připomínaly. Teď, když jsem se dozvěděla o jeho sázce s Emmettem, se dostaly do jiného světla. Tipovala jsem, oč se ti dva asi vsadili. Jaká je motivující výhra, když máte všechno?

Vždycky jsem věděla, že budu jiná. Doufala jsem, že budu tak silná, jak mi Edward sliboval. Silná a rychlá, a hlavně a především krásná. Abych se mohla postavit vedle Edwarda a měla pocit, že k němu opravdu patřím.

Snažila jsem se nemyslet příliš na ty další věci, které to bude obnášet. Že budu divoká. Krvežíznivá. Možná se neudržím a

opravdu budu zabíjet lidi. Cizí lidi, kteří mi nikdy nijak neublížili. Lidi, jako jsou ty oběti v Seattlu, jejichž počet stále narůstá, lidi, kteří mají rodiny, přátele a budoucnost. Lidi, kteří mají *život.* A já budu možná ta zrůda, která je o něj připraví.

Ale po pravdě řečeno, tak moc jsem si s tím hlavu zase nelámala – protože jsem důvěřovala Edwardovi, naprosto jsem mu důvěřovala, že mi nedovolí udělat nic, čeho bych později litovala. Věděla jsem, že mě vezme do Antarktidy a budeme lovit tučňáky, když ho o to požádám. A já udělám všechno proto, abych byla hodná. Dobrá upírka. Kdyby to nebylo celé tak děsivé, rozesmála bych se.

Protože kdybych se opravdu podobala těm přízračným představám o novorozených, které mi Jasper vykreslil v hlavě – byla bych to ještě vůbec *já?* A kdybych toužila jedině po zabíjení lidí, co se stane s věcmi, po kterých toužím *teď?*

Edward byl tak posedlý tím, aby mi nic neuteklo, dokud jsem člověk. Obvykle mi to připadalo poněkud pošetilé. Neměla jsem moc lidských zážitků, nad kterými bych se trápila, že mi budou chybět. Když budu s Edwardem, co bych si mohla víc přát?

Podívala jsem se mu do tváře, zatímco on sledoval, jak mi Carlisle znehybňuje ruku. Nebylo na světě nic, co bych chtěla víc než jeho. Změní se to, *mohlo* by se to změnit?

Existuje nějaký lidský zážitek, kterého *nejsem* ochotná se vzdát?

16. EPOCHA

„Nemám co na sebe!“ stěžovala jsem si pro sebe.

Veškeré oblečení, které jsem vlastnila, leželo natažené na posteli; šuplíky a skříně byly prázdné. Zírala jsem do prázdných poliček a přála si, aby se tam objevilo něco vhodného.

Moje khaki sukně ležela přes opěradlo houpacího křesla a čekala, až objevím něco, co by k ní přesně sedělo. Něco, v čem budu krásná a dospělá. Něco, co všem hlásá *zvláštní příležitost.* Moje snaha vycházela naprázdno.

Už byl skoro čas jít a já jsem stále měla na sobě oblíbené staré tepláky. Pokud tady nenajdu něco lepšího – a v tuto chvíli tomu nic nenasvědčovalo – absolvuju slavnostní ceremoniál v nich.

Zamračila jsem se na hromádku oblečení na posteli.

Protivné na tom bylo, že jsem přesně věděla, co bych si vzala na sebe, kdybych to ještě měla – tu ukradenou červenou halenku. Praštila jsem do zdi zdravou rukou.

„Ten pitomý nenechavý upír!“ zavrčela jsem.

„Copak jsem provedla?“ zeptala se Alice.

Opírala se nenuceně o rám otevřeného okna, jako kdyby tam stála celou dobu.

„Tuk ťuk ťuk,“ řekla s širokým úsměvem.

„Bylo by vážně tak těžké počkat, až dojdu ke dveřím?“

Hodila mi na postel plochou bílou krabici. „Jsem tu jen na skok. Napadlo mě, že by se ti mohlo hodit něco na sebe.“

Podívala jsem se na velký balík, který přistál na mém vyrabovaném šatníku, a zašklebila jsem se.

„Přiznej to,“ řekla Alice. „Zachránila jsem ti život.“

„Zachránila jsi mi život,“ zamručela jsem. „Díky.“

„No, je hezké udělat pro změnu něco správně. Nevíš, jak to jednoho dráždí – když se nechytáš tak, jako teď já. Připadám si tak zbytečná. Tak… normální.“ Při zvuku toho hrozného slova se přikrčila.

„Nedovedu si představit, jak strašný to musí být pocit. Být normální? Brr.“

Zasmála se. „No, tímhle alespoň chci napravit, že jsem neviděla toho zloděje – teď ještě musím přijít na to, co nevidím v Seattlu.“

Když to řekla takhle – spojila obě situace dohromady – hned mi to docvaklo. Ten zvláštní pocit, že mi něco uniká, který mě trápil už několik dní, ta důležitá spojitost, na kterou jsem nedokázala přijít, mi najednou byla jasná. Dívala jsem se na Alici, obličej ztuhlý ve výrazu, který tam byl před chvílí.

„Ty to neotevřeš?“ zeptala se. Vzdychla, když jsem se okamžitě nepohnula, a sama sundala z krabice víko. Vytáhla něco ven a zvedla to, ale já jsem na to nedokázala zaostřit. „Hezké, nemyslíš? Vybrala jsem modré, protože vím, že tě má Edward v modré nejradši.“

Neposlouchala jsem.

„Už to mám,“ zašeptala jsem.

„Co jako?“ zeptala se. „Nic podobného nemáš. Vždyť ty máš jen jedinou sukni, propánakrále!“

„Ne, Alice! Teď zapomeň na šaty a poslouchej!“

„Tobě se nelíbí?“ Alice zklamaně protáhla obličej.

„Poslouchej, Alice, copak to nevidíš? Je to stejné! Ten, kdo se sem vloupal a ukradl mi věci, a ti noví upíři v Seattlu. To spolu souvisí!“

Šaty jí vyklouzly z prstů a spadly zpátky do krabice.

Okamžitě na ně přestala myslet a zeptala se příkře: „Proč si to myslíš?“

„Vzpomínáš, co říkal Edward? O tom, jak někdo využívá výpadky v tvém vidění, aby ti znemožnil vidět novorozené? A jak jsi předtím mluvila o tom, že to načasování je až příliš dokonalé – a že si můj zloděj dával pozor, aby nezanechal žádný kontakt, jako kdyby věděl, že ho uvidíš. Myslím, že jsi

měla pravdu, Alice, myslím, že to věděl. Myslím, že taky využíval těch výpadků. A jaká je pravděpodobnost, že tě *dva* různí jedinci znají natolik, aby se takhle mohli chovat, a navíc se tak rozhodli přesně ve stejnou dobu? Žádná. To je jedna osoba. Jedna bytost. Ten, kdo vytváří tu armádu, je taky ten, kdo ukradl mou pachovou stopu."

Alice nebyla zvyklá, aby ji někdo zaskočil. Ztuhla a zůstala bez pohnutí tak dlouho, až jsem v duchu začala počítat, jak jsem čekala, až se vzpamatuje. Nepohnula se celé dvě minuty. Pak se její oči znovu zaostřily na mě.

„Máš pravdu," řekla dutým tónem. „Samozřejmě, že máš pravdu. A když to takhle říkáš…"

„Edward se zmýlil," zašeptala jsem. „Byla to zkouška… aby se vidělo, jestli to bude fungovat. Jestli se dokáže dostat bezpečně dovnitř i ven, když neudělá nic, po čem bys mohla pátrat. Třeba když se nepokusí mě zabít… A moje věci nevzal proto, aby dokázal, že mě našel. Ukradl můj pach… aby mě mohli najít *ostatní.*"

Šokovaně vytřeštila oči. Měla jsem pravdu a viděla jsem, že to taky pochopila.

„Ach ne," vypravila ze sebe.

Už dávno jsem se nespoléhala na to, že dokážu rozumět svým emocím. Když mi došlo, že někdo stvořil armádu upírů – armádu, která už v Seattlu stihla zmasakrovat tucty lidí – s jasným cílem zničit *mě*, pocítila jsem křeč úlevy.

Částečně mě to konečně zbavilo toho dráždivého pocitu, že mi uniká něco životně důležitého.

Ale podstata tkvěla v něčem úplně jiném.

„No," zašeptala jsem, „všichni mohou být klidní. Alespoň se prokázalo, že se nikdo nepokouší vyhubit rodinu Cullenovu."

„Jestli si myslíš, že se změnila jediná věc, tak se absolutně pleteš," ucedila Alice skrz zuby. „Jestli někdo chce jednoho z nás, musí se vypořádat se všemi ostatními."

„Díky, Alice. Ale aspoň víme, o koho jim skutečně jde. To určitě pomůže."

„Možná,“ zamumlala. Začala přecházet po mém pokoji tam a sem.

Buch, buch – do dveří zabušila něčí pěst.

Vyskočila jsem. Alice si toho asi nevšimla.

„Ještě nejsi hotová? Přijdeme pozdě!“ stěžoval si Charlie podrážděně. Charlie nesnášel slavnostní příležitosti asi stejně jako já. V jeho případě byl problém z velké části v tom, že se musel slavnostně obléknout.

„Už budu. Dej mi minutu,“ zavolala jsem chraptivě.

Půl vteřiny mlčel. „Ty brečíš?“

„Ne. Jsem nervózní. Běž pryč.“

Slyšela jsem, jak dupe dolů po schodech.

„Musím jít,“ zašeptala Alice.

„Proč?“

„Edward sem jede. Až to uslyší…“

„Jdi, jdi!“ nabádala jsem ji okamžitě. Edward začne vyvádět, až se to dozví. Nedokážu mu to zatajovat dlouho, ale slavnostní ceremoniál u příležitosti ukončení studia asi není nejlepší místo na jeho reakci.

„Oblékni si to,“ poručila mi Alice, jak se mihla v okně.

Udělala jsem, co řekla, a oblékla se jako v mátohách.

Původně jsem plánovala udělat si nějaký složitější účes, ale nebyl čas, tak jsem nechala vlasy rovné a nudné jako kterýkoli jiný den. Nezáleželo na tom. Nenamáhala jsem se pohlédnout do zrcadla, a tak jsem neměla ani ponětí, jestli mi ten Alicin komplet svetru a sukně sluší. A i to mi bylo jedno. Ještě jsem si přehodila přes ruku ošklivý žlutý polyesterový obřadní hábit a spěchala dolů po schodech.

„Sluší ti to,“ pochválil mě Charlie chraptivým hlasem, plným potlačených emocí. „To máš nové?“

„Jo,“ zamumlala jsem a snažila se soustředit. „To mi dala Alice. Dík.“

Edward přijel jen pár minut poté, co jeho sestra odjela. Nebylo dost času, abych si stihla nasadit klidnou a vyrovnanou masku. Ale protože jsme jeli v policejním autě s Charliem, neměl vůbec šanci se mě zeptat, co se děje.

Charlie si minulý týden postavil hlavu, když se dozvěděl, že chci jet na slavnostní zakončení s Edwardem. A já jsem ho chápala – v den slavnostního zakončení studia by rodiče měli mít jistá práva. Podvolila jsem se (na oko) ochotně a Edward vesele navrhl, abychom šli všichni společně. Protože Carlisleovi a Esme to nijak nevadilo, Charlie se nemohl vytasit s námitkou a neochotně souhlasil. A teď seděl Edward za neprůstřelným sklem na zadním sedadle otcova policejního auta s pobaveným výrazem – který byl pravděpodobně vyvolán pobaveným výrazem mého otce, a jeho úsměv se rozšířil pokaždé, když na něj Charlie vrhl kradmý pohled do zpětného zrcátka. Což téměř jistě znamenalo, že si Charlie představuje věci, které si netroufá říct nahlas, protože ví, že bych se rázně ohradila.

„Jak se cítíš?“ zašeptal Edward, když mi na školním parkovišti pomáhal vystoupit z místa vedle řidiče.

„Jsem nervózní,“ odpověděla jsem a ani to nebyla lež.

„Hrozně ti to sluší,“ řekl.

Vypadal, jako by chtěl říct víc, ale Charlie se mezi nás vecpal se svým vrozeným taktem a položil mi paži kolem ramen.

„Máš trému?“ zeptal se mě.

„Ani moc ne,“ přiznala jsem.

„Bello, tohle je velká událost. Končíš střední školu. Otevírá se ti skutečný svět. Vysoká škola. Život na vlastní pěst… Už nejsi moje malá holčička.“ Charlie se na konci trochu zajíkl.

„Tati,“ zasténala jsem. „Prosím tě, hlavně se mi tady nerozbreč.“

„Kdo tu brečí?“ zavrčel. „A proč nemáš trému?“

„Já nevím, tati. Asi mi to ještě nedocvaklo.“

„Je dobře, že Alice pořádá ten večírek. Potřebuješ něco, aby ses rozveselila.“

„Jasně. Párty je přesně to, co potřebuju.“

Charlie se zasmál mému tónu a stiskl mi ramena. Edward se díval do mraků, v obličeji zamyšlený výraz.

Otec nás musel nechat u zadních dveří tělocvičny a obejít to k hlavnímu vchodu s ostatními rodiči.

Strhnul se divoký zmatek, když se sekretářka paní Copeová a pan Varner, učitel matematiky, snažili seřadit všechny studenty podle abecedy.

„Jděte dopředu, pane Cullene," vyštěkl pan Varner na Edwarda.

„Ahoj, Bello!"

Vzhlédla jsem a uviděla Jessiku Stanleyovou, která na mě mávala z konce řady s úsměvem na tváři.

Edward mě rychle políbil, vzdychl a šel se postavit k ostatním, jejichž jméno začínalo na C. Alice tam nebyla. Co bude dělat? Ulije se ze slavnostního zakončení? To jsem to ale špatně načasovala. Měla jsem s tím odhalením počkat, dokud tohle neskončí.

„Tady jsem, Bello!" zavolala Jessica znovu.

Šla jsem si podél fronty stoupnout na své místo vedle Jessiky a byla jsem trochu zvědavá, proč je najednou tak přátelská. Jak jsem přicházela blíž, uviděla jsem o pět lidí dozadu Angelu, jak se na Jessiku dívá se stejnou zvědavostí.

Jess se rozdrnčela, ještě než jsem byla na doslech.

„… tak úžasné. Chci říct, že mi to připadá, jako by to bylo včera, co jsme se poznaly, a teď společně končíme střední školu," horovala. „Věřila bys, že už je po všem? Mně je z toho do breku!"

„To mně taky," zamručela jsem.

„Je to celé tak neuvěřitelné. Pamatuješ si na svůj první den tady? Byly jsme kamarádky, no snad od prvního okamžiku. Od chvíle, kdy jsme se poprvé viděly. Úžasné. A já mám teď namířeno do Kalifornie a ty budeš na Aljašce a mně se po tobě bude tolik stýskat! Musíš mi slíbit, že se občas sejdeme! Jsem tak ráda, že pořádáš ten večírek. To je perfektní. Protože poslední dobou jsme vážně netrávily moc času společně a teď se rozcházíme…"

Drmolila dál a dál a já jsem si byla jistá, že to náhlé vzkříšení našeho přátelství pramení z nostalgie z konce školního roku a z vděčnosti za pozvánku na večírek, ne že bych s ní měla něco společného. Soukala jsem se do hábitu a přitom

jsem se snažila ji poslouchat. A zjistila jsem, že jsem ráda, že se s Jessikou budu moct rozejít v dobrém.

Protože tohle byl konec, bez ohledu na to, co Erik, který pronášel slova na rozloučenou, blábolil o tom, že začátky znamenají „zahájení“ a podobné otřepané nesmysly. Možná to pro mě platilo víc než pro ostatní, ale všichni jsme dneska nechávali něco za sebou.

Strašně to utíkalo. Měla jsem pocit, jako bych zmáčkla knoflík pro rychlé převíjení vpřed. Vážně jsme měli napochodovat takovým tempem? A jak byl Erik nervózní, tak rychle drmolil, a slova a věty se sbíhaly, takže už nedávaly žádný smysl. Ředitel Greene začal vyvolávat jména, jedno po druhém, bez dlouhé pauzy mezi nimi; přední řada v tělocvičně měla co dělat, aby to stíhala. Chudák paní Copeová jako by měla obě ruce levé, když se snažila podávat řediteli správný diplom, aby ho předal správnému studentovi.

Dívala jsem se, jak Alice, která se tam najednou objevila, přitančila na scénu, aby převzala ten svůj, ve tváři výraz hlubokého soustředění. Za ní následoval Edward, jeho výraz byl zmatený, ale ne rozzlobený. Jenom oni dva se mohli obléknout do té ošklivé žluté barvy, a přesto jim to slušelo. Vyčnívali z davu, jejich krása a půvab působily jako z jiného světa. Přemítala jsem, jak jsem kdy mohla uvěřit, že jsou to obyčejní lidé. Kdyby tam stál pár andělů s bílými křídly, vypadal by míň podezřele.

Slyšela jsem pana Greena, jak zavolal mé jméno, vstala jsem ze židle a čekala, až se fronta přede mnou pohne. Vzadu v tělocvičně se ozval hluk, a když jsem se otočila, uviděla jsem Jacoba, jak tahá Charlieho ze židle, a oba hulákali na mou počest. Vedle Jakova lokte jsem rozeznala ještě temeno Billyho hlavy. Podařilo se mi věnovat jim cosi, co připomínalo úsměv.

Pan Greene dočetl seznam jmen a pak s přihlouplým úsměvem pokračoval v předávání diplomů, jak jsme procházeli kolem něj.

„Gratuluji, slečno Stanleyová,“ zamumlal, když Jess přebírala svůj diplom.

„Gratuluji, slečno Swanová,“ zamumlal ke mně a vtiskl mi diplom do zdravé ruky.

„Děkuju,“ zamručela jsem.

A bylo to.

Šla jsem se postavit vedle Jessiky k shromážděným spolužákům. Jess byla kolem očí celá rudá a utírala si obličej rukávem hábitu. Chviličku mi trvalo, než jsem pochopila, že pláče.

Pan Greene říkal něco, co jsem neslyšela, a všichni kolem mě volali a křičeli. Ze vzduchu pršely žluté barety. Stáhla jsem si svůj, ale bylo pozdě, tak jsem ho jen nechala spadnout na zem.

„Ach, Bello!“ překřikovala Jess náhlý hluk hovoru ostatních. „Nemůžu uvěřit, že je konec.“

„Taky nemůžu uvěřit, že už je po všem,“ zamumlala jsem.

Vrhla se mi pažemi okolo krku. „Musíš mi slíbit, že zůstaneme v kontaktu.“

Také jsem ji objala a připadala si trochu rozpačitě, když jsem se vyhnula odpovědi na její přání. „Jsem tak ráda, že tě znám, Jessiko. Byly to pěkné dva roky.“

„To byly,“ vzdychla a popotáhla nosem. Pak spustila paže. „Lauren!“ vykvikla, zamávala nad hlavou a začala se tlačit masou žlutých hábitů. Mezitím se seběhly rodiny a nastala tlačenice.

Zachytila jsem pohledem Angelu a Bena, ale byli obklopeni svými rodinami. Poblahopřeju jim později. Natahovala jsem hlavu a hledala Alici.

„Blahopřeju,“ zašeptal mi do ucha Edward a ovinul mi paže kolem pasu. Jeho hlas byl tichý; nebyl to on, kdo se nemohl dočkat tohoto konkrétního milníku v mém životě.

„Hm, děkuju.“

„Nevypadáš, jako by tě tréma už přešla,“ všiml si.

„Ještě tak docela ne.“

„S čím si děláš starosti? S večírkem? To nebude tak strašné.“

„Asi máš pravdu.“

„Koho hledáš?“

Moje pátrání nebylo asi tak nenápadné, jak jsem si myslela. „Alici – kde je?“

„Vyběhla ven, jakmile dostala diplom.“

Jeho hlas nabral nový tón. Vzhlédla jsem a uviděla jeho zmatený výraz, jak se díval k zadním dveřím tělocvičny, a učinila jsem náhlé rozhodnutí – bylo ukvapené a měla jsem si ho napřed dvakrát promyslet, ale to jsem dělávala málokdy.

„Máš starosti o Alici?“ zeptala jsem se tedy.

„No…,“ vyhnul se odpovědi.

„Na co vůbec myslela? Tedy že tě tak rozhodila?“

Podíval se na mě a podezíravě přimhouřil oči. „Abych řekl pravdu, překládala slova hymny do arabštiny. Když s tím skončila, přešla na korejskou znakovou řeč.“

Nervózně jsem se zasmála. „Řekla bych, že to její mozek opravdu dost zaměstnalo.“

„Ty víš, co přede mnou tají,“ obvinil mě.

„Jasně.“ Slabě jsem se usmála. „To já jsem na to přišla.“

Zmateně čekal.

Rozhlédla jsem se kolem. Charlie si určitě právě prodírá cestu davem.

„Jak znám Alici,“ zašeptala jsem honem, „bude se asi snažit zatajit ti to, dokud nebude po večírku. Ale protože já jsem pro, aby se večírek zrušil – hele nevyšiluj, jo? Vždycky je lepší vědět toho co nejvíc. Musí to k něčemu pomoct.“

„O čem to tady mluvíš?“

Viděla jsem, jak Charlieho hlava vykoukla nad ostatními hlavami. Hledal mě. Když mě spatřil, zamával.

„Hlavně zůstaň v klidu, ano?“

Edward přikývl, rty ponuře semknuté.

Rychle jsem mu šeptem vysvětlila, na co jsem přišla. „Myslím, že se pleteš v tom, že se to na nás valí ze všech stran. Myslím, že se to valí hlavně z jedné strany… a myslím, že ve skutečnosti se to valí na mě. Všechno to do sebe zapadá, určitě to tak bude. S Aliciným viděním si zahrává jen jedna osoba. Ten cizinec byl v mém pokoji na zkoušku, aby se vidělo, jestli je možné ji nějak obelstít. A určitě je to on, kdo neustále mění

rozhodnutí. A ti novorození a moje ukradené šaty – to spolu taky souvisí. Můj pach je určený jim.“

Jeho obličej tak zbělel, že mi dělalo potíže to dopovědět.

„Ale po vás nikdo nejde, chápeš? To je dobře – Esme, Alici a Carlisleovi nikdo ublížit nechce!“

Jeho oči byly vytřeštěné, panicky zděšené. Stejně jako Alice pochopil, že mám pravdu.

Položila jsem mu ruku na tvář. „Klid,“ prosila jsem.

„Bello!“ zakřičel Charlie a protlačil se mezi rodinami namačkanými kolem nás.

„Gratuluju, holčičko!“ Stále křičel, ačkoliv teď mi stál přímo u ucha. Zeširoka mě objal, čímž Edwarda chytře odstrčil stranou.

„Díky,“ zamumlala jsem, ustaraná z výrazu na Edwardově tváři. Stále se ještě neovládl. Vztahoval ke mně ruce, jako kdyby mě chtěl popadnout a utéct se mnou. Protože jsem na tom byla jenom o malinko lépe než on, útěk se mi taky nezdál jako tak strašný nápad.

„Jacob a Billy museli odjet – viděla jsi, že tady byli?“ zeptal se Charlie a ustoupil o krok zpátky, ale ruce mi nechal na ramenou. Stál zády k Edwardovi – pravděpodobně se snažil ho vystrčit, ale v tuto chvíli to nevadilo. Edward stál s otevřenou pusou, oči stále vykulené děsem.

„Jo,“ ujistila jsem otce a snažila se mu věnovat pozornost. „Taky jsem je slyšela.“

„Bylo od nich hezké, že se ukázali,“ řekl Charlie.

„Jo.“

Dobře, takže povědět to Edwardovi byl opravdu špatný nápad. Alice dobře věděla, proč před ním svoje myšlenky tají. Měla jsem počkat, dokud nebudeme někde sami, možná se zbytkem jeho rodiny. A aby na blízku nebylo nic, co by se dalo rozbít – třeba okna… auta… školní budovy. Při pohledu na jeho obličej se mi vrátil všechen strach, ba ještě narostl. Ačkoliv on sám právě strach překonal – teď z něj čišela čirá zuřivost.

„Tak kam si chceš zajít na večeři?“ zeptal se Charlie. „Omezuje nás akorát počasí.“

„Můžu doma něco uvařit.“

„Nebuď blázen. Co takhle do Doupěte?“ zeptal se s dychtivým úsměvem.

Charlieho oblíbenou restauraci jsem nijak zvlášť nemilovala, ale dneska na tom opravdu nesešlo. Stejně nedokážu nic pozřít.

„Jasně, do Doupěte, super,“ souhlasila jsem.

Charlie se usmál víc zeširoka a pak si povzdychl. Otočil hlavu napůl k Edwardovi, ale doopravdy se na něj nepodíval.

„Jdeš taky, Edwarde?“

Podívala jsem se na něj s žadonícím pohledem. Edward se vzpamatoval těsně předtím, než se na něj Charlie otočil, aby zjistil, proč nedostal odpověď.

„Ne, děkuju,“ odmítl Edward upjatě, ve tváři tvrdý a studený výraz.

„Máš plány s rodiči?“ zeptal se Charlie s podmračeností v hlase. Edward byl vždycky zdvořilejší, než si Charlie zasloužil; ta náhlá nepřátelskost ho překvapila.

„Ano. Jestli mě omluvíte…“ Edward se najednou otočil a vydal se ubývajícím davem k východu. Pohyboval se o maličko rychleji, příliš rozrušený, aby hrál své obvykle dokonalé divadlo.

„Co jsem řekl?“ podivil se Charlie s provinilým výrazem.

„Nic si z toho nedělej, tati,“ uklidňovala jsem ho. „Myslím, že ty za nic nemůžeš.“

„Vy dva se zase hádáte?“

„Nikdo se nehádá. Starej se o sebe.“

„Musím se starat o tebe.“

Zakoulela jsem očima. „Pojďme se najíst.“

V Doupěti bylo narváno. Ten podnik byl podle mého názoru předražený, zařízený s křiklavým nevkusem, ale jako jediný ve městě se vzdáleně podobal stylové restauraci, takže byl vyhledávaným místem při slavnostních příležitostech. Mrzutě jsem se dívala na hlavu vycpaného losa se smutnýma očima, zatímco Charlie se nad roštěnkou neustále otáčel dozadu a povídal si s rodiči Tylera Crowleyho. Bylo tam hlučno – každý

zrovna přišel ze slavnostního ceremoniálu a většina lidí si povídala přes uličku a přes vršky boxů jako Charlie.

Seděla jsem zády k předním oknům a odolávala nutkání otočit se a hledat oči, které jsem teď na sobě cítila. Věděla jsem, že bych beztak nic neviděla. Stejně jako jsem věděla, že nepřipadá v úvahu, že by mě nechal bez dozoru, byť i jen na vteřinu. Teď už ne.

Večeře se vlekla. Charlie, zaměstnaný společenskou konverzací, jedl hrozně pomalu. Já jsem uždibovala svůj karbanátek a cpala sousta do ubrousku, když jsem si byla jistá, že jeho pozornost je někde jinde. Připadalo mi, že už tam sedíme celou věčnost, ale když jsem se podívala na hodinky – což jsem dělala častěji, než bylo nutné – ručičky se zase o tolik nepohnuly.

Konečně Charlie dostal zpátky drobné a položil na stůl spropitné. Vstala jsem.

„Spěcháš?“ zeptal se mě.

„Chci pomoct Alici s přípravou,“ tvrdila jsem.

„Dobře.“ Otočil se, aby se se všemi rozloučil. Šla jsem na něj počkat k autu.

Opřela jsem se o dveře spolujezdce a čekala na Charlieho, až se přišourá z improvizované párty. Na parkovišti už byla skoro tma, mraky byly tak husté, že se nedalo poznat, jestli už slunce zapadlo. Vzduch byl těžký, jako kdyby se schylovalo k dešti.

Ve stínech se něco pohnulo.

Strachy jsem zadržela dech, ale pak jsem vydechla úlevou, protože z šera se vynořil Edward.

Beze slova si mě pevně přitiskl k hrudi. Jednou studenou rukou mě vzal za bradu a zvedl mi obličej, aby mě mohl políbit svými tvrdými rty. Cítila jsem, jak má napjatou čelist.

„Jak ti je?“ zeptala jsem se, jakmile mě nechal dýchat.

„Nijak zvlášť,“ zamručel. „Ale už jsem se sebral. Omlouvám se, že jsem se tam přestal ovládat.“

„Moje chyba. Měla jsem počkat a říct ti to později.“

„Ne,“ nesouhlasil. „Tohle jsem rozhodně potřeboval vědět. Nechápu, že jsem na to nepřišel sám!“

„Měl jsi toho v hlavě moc.“

„A ty nemáš?“

Nenechal mě odpovědět a zase mě líbal. Po chviličce se odtáhl. „Charlie už jde.“

„Nechám ho, aby mě vysadil u vás.“

„Poběžím tam za tebou.“

„To vážně není nutné,“ snažila jsem se říct, ale už byl pryč.

„Bello?“ zavolal Charlie ze dveří restaurace a mhouřil oči do tmy.

„Jsem tady.“

Charlie se coural k autu a bručel něco o netrpělivosti.

„Tak jak se cítíš?“ zeptal se mě, jak jsme jeli na sever po dálnici. „Byl to velký den.“

„Je mi fajn,“ zalhala jsem.

Zasmál se, snadno mě prokoukl. „Máš starosti kvůli tomu večírku?“ uhodl.

„Jo,“ lhala jsem znovu.

Tentokrát si toho nevšiml. „Nikdy jsi na večírky moc nebyla.“

„Po kompak to asi mám,“ zamručela jsem.

Charlie se uchichtl. „No, dneska ti to vážně moc sluší. Mrzí mě, že mě nenapadlo ti nic koupit. Promiň.“

„Nebuď blázen, tati.“

„To není bláznovství. Já vím, že pro tebe nedělám vždycky všechno, co bych měl.“

„To je směšné. Vedeš si skvěle. Jsi nejlepší táta na světě. A…“ Nebylo snadné mluvit s Charliem o citech, ale když jsem si odkašlala, povedlo se mi doříct větu. „A jsem vážně ráda, že jsem se k tobě přestěhovala, tati. Byl to ten nejlepší nápad, jaký jsem kdy měla. Takže neboj – teď jsi jenom svědkem mého splínu, který souvisí s koncem školy.“

Odfrkl si. „Možná. Ale dobře vím, že se mi párkrát něco vymklo. No jen se podívej na svou ruku!“

Rozpačitě jsem se zadívala na ruce. Pravou jsem měla připevněnou k tmavé dlaze, na kterou jsem skoro nemyslela. Zlomený kloub už mě téměř nebolel.

„Nikdy mě nenapadlo, že bych tě měl naučit, jak se dává rána. V tom jsem asi udělal chybu.“

„Myslela jsem, že jsi na Jacobově straně.“

„Bez ohledu na to, na čí jsem straně, jestli tě někdo políbí bez dovolení, měla bys být schopná dát svoje city jasně najevo, aniž by sis přitom ublížila. Že ty sis neschovala palec do dlaně, viď?“

„Ne, tati. Je to od tebe docela roztomilé, ale tuším, že by mi žádné lekce nepomohly. Jacob má vážně tvrdou hlavu.“

Charlie se zasmál. „Příště ho musíš praštit do břicha.“

„Příště?“ zeptala jsem se nevěřícně.

„No tak, nebuď na toho kluka tak tvrdá. Je mladý.“

„Chová se nepřístojně.“

„Pořád je to tvůj kamarád.“

„Já vím.“ Vzdychla jsem. „Vážně nevím, co mám udělat, abych se zachovala správně, tati.“

Charlie pomalu přikývl. „Jo. To, co je správné, není vždycky vidět na první pohled. Někdy to, co je pro jednoho správné, je pro jiného špatné. Takže… hodně štěstí při hledání řešení.“

„Díky,“ zamručela jsem suše.

Charlie se zase zasmál a pak se zamračil. „Jestli se ten večírek moc rozdivočí…,“ začal.

„Toho se neboj, tati. Carlisle a Esme tam budou taky. Jsem si jistá, že můžeš jít i ty, jestli chceš.“

Charlie se zašklebil, jak mžoural předním sklem do noci. Charlie si užíval večírky asi tak stejně jako já.

„Kde je zase ta odbočka?“ zeptal se. „Měli by si proklestit příjezdovou cestu – ve tmě se to nedá najít.“

„Hned za tou další zatáčkou, myslím.“ Našpulila jsem rty. „Já vím, máš pravdu – hrozně špatně se to hledá. Alice říkala, že dala na pozvánku mapku, ale možná i tak všichni zabloudí.“ Ta představa mě trochu rozveselila.

„Možná,“ souhlasil Charlie, jak se silnice stáčela na východ. „A možná taky ne.“

Černá sametová tma se před námi rozestoupila zrovna v místech, kde měla být odbočka ke Cullenovým. Někdo obalil

stromy na obou stranách silnice tisícovkami žároviček, které se nedaly přehlédnout.

„Alice," řekla jsem kysele.

„No to je něco," divil se Charlie, když jsme zahýbali na příjezdovou cestu. Ty dva stromy u silnice nebyly jediné, které byly osvětlené. Každých pět metrů nás další zářící maják naváděl k velkému bílému domu. Celou cestu – celých pět kilometrů od hlavní silnice.

„Ona nedělá nic polovičatě, viď?" zamručel Charlie užasle.

„Víš určitě, že nechceš jít dovnitř?"

„Naprosto určitě. Bav se dobře, děvenko."

„Moc díky, tati."

Zasmál se pro sebe, když jsem vystupovala a zavírala dveře. Dívala jsem se, jak s úsměvem na tváři odjíždí. S povzdechem jsem vykročila vzhůru po schodech, protrpět večírek na svou počest.

17. SPOJENECTVÍ

„Bello?“

Za mnou se ozval Edwardův tichý hlas. Otočila jsem se a viděla ho zlehka vyběhnout po schodech na verandu, vlasy rozcuchané větrem, jak běžel. Okamžitě si mě přitáhl do náruče, jako to udělal na parkovišti, a zase mě políbil.

Ten polibek mě vyděsil. Bylo v něm příliš napětí, příliš silně mě drtil svými rty – jako kdyby se bál, že už nám víc času nezbývá.

Tu myšlenku jsem si nemohla připustit. Jinak bych se příštích několik hodin nedokázala chovat jako člověk. Odtáhla jsem se od něj.

„Pojď, ať máme ten pitomý večírek za sebou,“ zamručela jsem, ale do očí jsem se mu nepodívala.

Vzal mi obličej do dlaní a čekal, dokud jsem nevzhlédla.

„Nedovolím, aby se ti něco stalo.“

Dotkla jsem se prsty zdravé ruky jeho rtů. „O sebe se tak moc nebojím.“

„Proč mě to nepřekvapuje?“ zašeptal si pro sebe. Zhluboka se nadechl a pak se lehce usmál. „Připravená slavit?“ zeptal se.

Zasténala jsem.

Podržel mi dveře a paži mi bezpečně ovinul kolem pasu. Minutu jsem zůstala stát jako přimrazená, pak jsem pomalu zavrtěla hlavou.

„Neuvěřitelné.“

Edward pokrčil rameny. „Alice už jiná nebude.“

Interiér domu Cullenových se změnil na noční klub – takový, co ve skutečném životě ani neexistuje, co mají jenom v televizi.

„Edwarde!“ zavolala Alice od obrovské reprobedny „Potřebuju tvoji radu.“ Ukázala na hromadu cédéček, která se

tyčila vedle ní. „Měli bychom jim hrát známé hity a ploužáky?“ Pak ukázala na jinou hromadu. „Nebo tříbit jejich hudební vkus?“

„Nech tam ploužáky,“ doporučil Edward. „Můžeš jim jenom ukázat cestu, ale nemůžeš je nutit, aby po ní šli.“

Alice vážně přikývla a začala házet výchovná cédéčka do krabice. Všimla jsem si, že se převlékla do tílka pošitého flitry a červených kožených kalhot. Její nahá kůže podivně reagovala na pulzující červená a fialová světýlka.

„Myslím, že jsem nevhodně oblečená.“

„Jsi perfektní,“ nesouhlasil Edward.

„Ujde to,“ dodala Alice.

„Díky.“ Vzdychla jsem. „Vážně si myslíš, že někdo přijde?“ Všichni slyšeli tu naději v mém hlase. Alice se na mě zašklebila.

„Přijdou všichni,“ ujistil mě Edward. „Umírají touhou vidět, jak to vypadá v tajemném domě těch nepřístupných Cullenových.“

„Paráda,“ zabědovala jsem.

Nebylo nic, s čím bych jim mohla pomoct. Říkala jsem si, že nikdy nebudu umět zařizovat věci tak dokonale, jak to dělala Alice – i když už nebudu potřebovat spánek a budu se pohybovat mnohem větší rychlostí.

Edward mě odmítal i jen na vteřinu opustit, vláčel mě s sebou. Napřed našel Jaspera a pak Carlislea, aby jim pověděl o mém odhalení. V němé hrůze jsem poslouchala, jak diskutují o svém útoku na armádu v Seattlu. Viděla jsem, že Jasper nemá radost z toho, jak si početně stojí, ale nepovedlo se jim zkontaktovat nikoho kromě Tanyiny neochotné rodiny. Jasper se nesnažil skrývat své zoufalství, jak by to dělal Edward. Bylo snadné poznat, že se mu nechce do hry s tak velkým rizikem.

Říkala jsem si, že se nedokážu držet stranou, čekat a doufat, že se vrátí domů. To neudělám. Zbláznila bych se.

Ozval se zvonek u dveří.

Okamžitě byli všichni neskutečně normální. Stres na Carlisleově tváři vystřídal dokonalý úsměv, upřímný a vřelý. Alice zesílila hudbu a pak šla tanečním krokem otevřít dveře.

Byla tam celá posádka Suburbanu. Kamarádi byli buď příliš nervózní, nebo příliš nesmělí, aby přijeli každý sám. První byla ve dveřích Jessica, hned za ní se držel Mike. Tyler, Conner, Austin, Lee, Samantha… dokonce Lauren, která se courala jako poslední a kritické oči jí svítily zvědavostí. Všichni byli napřed zvědaví a pak ohromení, když spatřili obrovský pokoj zařízený jako opravdový noční klub. Místnost nebyla prázdná; všichni Cullenovi zaujali svá místa, připraveni sehrát svou obvyklou dokonalou hru na lidi. Dnes jsem si připadala, že snad hraju s nimi.

Šla jsem pozdravit Jess a Mika a doufala, že z mého hlasu zazní to pravé vzrušení. Než jsem se mohla dostat k dalším, zvonek se ozval znovu. Uvedla jsem dovnitř Angelu a Bena a nechala dveře dokořán, protože Erik a Katie právě došli ke schodům.

Musela jsem zapomenout na svůj strach. Slušelo se, abych s každým promluvila, musela jsem se soustředit na to, abych byla veselá a společenská, jako pravá hostitelka. Ačkoliv večírek byl ohlašován jako společná událost pro Alici, Edwarda a mě, nedalo se popřít, že nejoblíbenějším terčem gratulací a díků jsem byla já. Možná proto, že Cullenovi vypadali pod Aliciným párty osvětlením trochu nepatřičně. Možná proto, že s tím osvětlením byl pokoj zšeřelý a tajemný. Nebyla tam zrovna atmosféra, kde by se průměrný člověk cítil uvolněně, když stojí vedle takového Emmetta. Viděla jsem, jak se Emmett usmál na Mika přes stůl s jídlem, odlesk červených světel se mu odrazil od zubů a Mike automaticky udělal krok dozadu.

Alice to asi udělala schválně, aby mě dostala do středu pozornosti – a doufala, že se mi to bude líbit. Pořád mě nutila chovat se tak, jak se všichni lidé podle jejích představ chovají.

Večírek měl jednoznačně úspěch, navzdory instinktivní nervozitě způsobené přítomností Cullenových – i když to možná jenom přispívalo k vzrušující atmosféře. Hudba byla

nakažlivá, světla téměř hypnotizující. Podle toho, jak mizelo jídlo, jsem poznala, že je určitě taky dobré. Místnost byla brzy přeplněná, ačkoliv to nikdy nevzbuzovalo klaustrofobický pocit. Zdálo se, že je tady celý končící ročník a většina třeťáků. Těla se vlnila do rytmu, který duněl pod podrážkami bot, a dalo se tušit, že se společnost každou chvíli dá do tance.

Nebylo to tak těžké, jak jsem si původně myslela. Následovala jsem Alicina příkladu, vmísila jsem se do davu a s každým jsem si chviličku povídala. Bylo vidět, že se tu všem líbí. Pochopila jsem, že lepší večírek než tenhle městečko Forks nikdy nezažilo. Alice div nevrněla blahem – na dnešní noc tady nikdo nezapomene. Edward se držel u mě – stále mě odmítal pustit. Jednu paži měl pevně ovinutou kolem mého pasu a co chvíli si mě přitáhl blíž v reakci na myšlenky, které bych asi ani nechtěla slyšet.

Takže se mě okamžitě zmocnilo podezření, když spustil paži a odstoupil ode mě.

„Zůstaň tady," zašeptal mi do ucha. „Hned se vrátím."

Půvabně se propletl davem, aniž by se dotkl některého z natěsnaných těl. Odešel tak rychle, že jsem neměla čas se ho zeptat, proč odchází. S přimhouřenýma očima jsem se dívala za ním, zatímco Jessica nadšeně překřikovala hudbu, držela se mě za loket a bylo jí jedno, že si jí nevšímám.

Dívala jsem se na něj, jak došel k tmavému stínu vedle dveří do kuchyně, kde světla svítila jenom střídavě. K někomu se naklonil, ale přes všechny ty hlavy mezi námi jsem neviděla, o koho jde.

Natáhla jsem se na špičky a natahovala krk. V tu chvíli se mu na zádech zalesklo červené světlo a odrazilo se od červených flitrů na Alicině tričku. Na půl vteřiny jí posvítilo do obličeje, ale to mi stačilo.

„Omluv mě na chviličku, Jess," zamumlala jsem a odtáhla jsem paži. Nečekala jsem na její reakci, ani na to, abych se podívala, jestli jsem se jí náhlým odchodem nedotkla.

Razila jsem si cestu mezi těly, občas do mě někdo trochu strčil. Pár lidí teď tancovalo. Spěchala jsem ke kuchyňským dveřím.

Edward byl pryč, ale Alice tam stála ve tmě a v obličeji měla takový ten bezvýrazný pohled, který vidíte na tváři někoho, kdo byl zrovna svědkem strašlivé nehody. Jednou rukou svírala rám dveří, jako kdyby se potřebovala podepřít.

„Co je, Alice, co je? Co jsi viděla?“ Sepjala jsem ruce v prosebném gestu.

Nepodívala se na mě, zírala jinam. Sledovala jsem její pohled a viděla, jak přes celou místnost zachytila Edwardovy oči. Jeho obličej byl prázdný jako kámen. Otočil se a zmizel ve stínech pod schodištěm.

V tu chvíli se ozval zvonek, hodiny poté, co to bylo naposled, a Alice vzhlédla se zmateným výrazem, který se rychle změnil v znechucení.

„Kdo pozval toho vlkodlaka?“ obořila se na mě.

Zamračila jsem se. „No jo, jsem viník.“

Myslela jsem, že jsem to pozvání odvolala – stejně by mě ani ve snu nenapadlo, že by Jacob přišel *sem.*

„No, tak se o to jdi tedy postarat. Já si musím promluvit s Carlislem.“

„Ne, Alice, počkej!“ snažila jsem se chytit ji za paži, ale byla pryč a moje ruka sevřela prázdný vzduch.

„Zatraceně!“ zabručela jsem.

Věděla jsem, že je to ono. Alice právě viděla, nač tak dlouho čekala, a mně se teď vůbec nechtělo chodit otvírat dveře, protože jsem měla pocit, že tu nejistotu nedokážu tak dlouho snést. Zvonek se zase rozezněl, dlouze a naléhavě, jak někdo podržel knoflík. Otočila jsem se odhodlaně zády ke dveřím a pohledem hledala v temném pokoji Alici.

Nic jsem neviděla. Začala jsem se prodírat ke schodišti.

„Ahoj, Bello!“

Jacobův hluboký hlas promluvil v pauze mezi písničkami. Proti své vůli jsem při zvuku svého jména vzhlédla.

Zašklebila jsem se.

Nebyl to jen jeden vlkodlak, byli tři. Jacob vešel dovnitř bez vyzvání, v doprovodu Quila a Embryho, kteří se ho drželi každý z jedné strany. Oba vypadali strašně napjatí, oči jim těkaly po pokoji, jako kdyby zrovna vstoupili do strašidelné hrobky. Embry roztřesenou rukou stále držel dveře, tělo natočené k útěku.

Jacob na mě zamával. Byl klidnější než ostatní, ačkoliv nos měl znechuceně nakrčený. Zamávala jsem mu taky – na rozloučenou – a otočila se, abych našla Alici. Promáčkla jsem se prostorem mezi zády Connera a Lauren.

Zničehonic se objevil za mnou, položil mi ruku na rameno a přitáhl mě zpátky do stínu vedle kuchyně. Chtěla jsem se mu vykroutit, ale popadl mě za zdravé zápěstí a vytáhl mě z davu.

„Přátelské přijetí," poznamenal.

Uvolnila jsem si ruku a zamračila se na něj. „Co tady *děláš?*"

„Pozvala jsi mě, vzpomínáš?"

„Pokud pro tebe byl můj pravý hák příliš jemný, dovol, abych ti to vyložila: znamenalo to, že svoje pozvání odvolávám."

„Nebuď protivná. Přinesl jsem ti dárek a vůbec."

Založila jsem si paže na prsou. Nechtěla jsem se právě teď s Jacobem hádat. Chtěla jsem vědět, co viděla Alice a co tomu říkají Edward s Carlislem. Naklonila jsem se přes Jacoba a hledala je.

„Vrať ho zpátky do obchodu, Jaku. Mám teď jiné starosti…"

Stoupl si mi do výhledu a dožadoval se mé pozornosti.

„Nemůžu ho vrátit. Nekoupil jsem ho v obchodě – sám jsem ho vyrobil. A trvalo mi to dost dlouho."

Znovu jsem se naklonila přes něj, ale nikoho z Cullenových jsem neviděla. Kam odešli? Očima jsem prohledávala tmavý pokoj.

„No tak, Bell. Nedělej, jako kdybych tu nebyl!"

„Nedělám." Nikde jsem je neviděla. „Hele, Jaku, zrovna teď toho mám v hlavě moc."

Položil mi ruku pod bradu a zvedl mi obličej vzhůru. „Mohla byste mi prosím věnovat jen pár vteřin soustavné pozornosti, slečno Swanová?“

Ucukla jsem před jeho dotykem. „Drž si ruce u těla, Jacobe,“ zasyčela jsem.

„Promiň!“ řekl okamžitě a zvedl ruce na znamení, že se vzdává. „Vážně mě to mrzí. Myslím to, co se stalo minule. Neměl jsem tě takhle líbat. To byla chyba. Asi… no, zkrátka jsem dospěl k mylnému názoru, že to ode mě chceš.“

„K mylnému názoru – to jsi řekl moc hezky!“

„Buď hodná. Aspoň bys mohla přijmout mou omluvu, víš.“

„Fajn. Omluva se přijímá. A teď kdybys mě laskavě na moment omluvil…“

„Dobře,“ zamumlal a jeho hlas byl o tolik jiný než předtím, že jsem přestala hledat Alici a podívala se mu do obličeje. Zíral na podlahu a schovával oči. Spodní ret měl maličko předsunutý.

„Asi bys radši chtěla být se svými *skutečnými* přáteli,“ řekl tím poraženým tónem. „Chápu.“

Zasténala jsem. „Á, Jaku, víš, že to není fér.“

„Vážně to vím?“

„Měl bys.“ Naklonila jsem se a zvedla hlavu, abych se mu podívala do očí. V tu chvíli ji zvedl taky a mému pohledu se vyhnul.

„Jaku?“

Odmítal se na mě podívat.

„Hele, říkal jsi, že jsi mi něco vyrobil, ne?“ zeptala jsem se. „To byly jenom řeči? Tak kde máš ten dárek?“ Můj pokus předstírat nadšení byl dost ubohý, ale zafungoval. Jake zakoulel očima a pak se na mě zašklebil.

Dál jsem chabě předstírala zájem a držela před sebou nastavenou ruku. „Čekám.“

„Jasně,“ zabručel sarkasticky. Ale sáhl do zadní kapsy džín a vytáhl pytlíček z volně tkané pestrobarevné tkaniny. Byl zavázaný koženými šňůrkami. Položil mi ho na dlaň.

„Jé, to je hezké, Jaku. Díky!“

Vzdychl. „Dárek je *uvnitř*, Bello.“

„Aha.“

Trochu mi dělaly potíže ty šňůrky. Zase si vzdychl, vzal mi to z ruky, jedním lehkým zatáhnutím za správnou šňůrku pytlíček otevřel a vyklepal mi do ruky něco stříbrného. Kovová očka o sebe tiše zacinkala.

„Neudělal jsem ten náramek,“ přiznal. „Jenom přívěsek.“

K jednomu článku náramku byla připevněná drobná dřevěná vyřezávaná věcička. Vzala jsem ji do prstů, abych se na ni podívala zblízka. Byla to figurka vyřezaná do úžasných detailů – ten miniaturní vlk vypadal jako živý. Dokonce byl vyřezaný z nějakého červenohnědého dřeva, aby odpovídalo barvě jeho kůže.

„To je krása,“ zašeptala jsem. „Tohle jsi *vyrobil?* Jak?“

Pokrčil rameny. „To mě naučil Billy. Je v tom lepší než já.“

„Tomu je těžké uvěřit,“ zamručela jsem a obracela droboučkého vlčka stále dokola v prstech.

„Vážně se ti líbí?“

„Ano! Je to neuvěřitelné, Jaku.“

Usmál se, zpočátku šťastně, ale pak jeho výraz zkysl. „No, říkal jsem si, že si tak na mě možná čas od času vzpomeneš. Víš, jak to je, sejde z očí, sejde z mysli.“

Těch posledních slov jsem si nevšímala. „Hele, pomoz mi to nasadit.“

Natáhla jsem levé zápěstí, protože pravé vězelo v dlaze. Lehce mi náramek připjal, ačkoliv zapínání mi připadalo příliš jemné, aby to svými velkými prsty dokázal.

„Budeš to nosit?“ zeptal se.

„Samozřejmě.“

Zakřenil se na mě – byl to ten šťastný úsměv, který jsem na něm milovala.

Na chvíli jsem mu ho oplatila, ale pak moje oči automaticky znovu přelétly pokoj a hledaly známky přítomnosti Edwarda nebo Alice.

„Proč jsi tak nesoustředěná?“ divil se Jacob.

„To nic,“ lhala jsem a snažila se soustředit. „Dík za ten dárek, vážně. Moc se mi líbí.“

„Bello?“ Zamračil se a oči se mu ponořily hluboko do stínu. „Něco se děje, je to tak?“

„Jaku, já… ne, o nic nejde.“

„Nelži mi, beztak to neumíš. Měla bys mi říct, co se děje. Chceme tyhle věci vědět,“ přešel na konci věty do množného čísla.

Měl asi pravdu; vlky bude určitě zajímat, co se děje. Jenže já jsem si zatím nebyla jistá, co to je. A dokud nenajdu Alici, nebudu to s určitostí vědět.

„Jacobe, já ti to povím. Ale napřed to musím *sama* zjistit, chápeš? Potřebuju mluvit s Alicí.“

Pochopil a rozjasnil výraz. „Ta věštkyně něco viděla.“

„Jo, zrovna když jste se objevili.“

„Týká se to té pijavice u tebe v pokoji?“ zamručel a nasadil hlas níž než dunění hudby.

„Souvisí to s tím,“ přiznala jsem.

Chvilku o tom uvažoval, hlavu nakloněnou ke straně, a snažil se vyčíst mi z tváře, co si myslím. „Víš něco, co jsi mi neřekla… něco *velkého*.“

K čemu bylo zase lhát? Znal mě příliš dobře. „Ano.“

Chviličku se na mě díval a pak se otočil, aby zachytil pohled bratrů ze smečky, kteří stáli u vchodu, celí nesví. Bylo vidět, jak se tu cítí nepříjemně. Když zachytili jeho pohled, dali se do pohybu, protahovali se hbitě mezi hloučky hostů, skoro jako kdyby taky tancovali. Za půl minuty stáli vedle Jacoba každý z jedné strany a tyčili se nade mnou.

„Tak. Vysvětluj,“ požádal Jacob.

Embry s Quilem se na nás dívali z jednoho na druhého, zmatení a obezřetní.

„Jacobe, já nevím všechno.“ Dál jsem pátrala po místnosti, teď jsem hledala záchranu. Zatlačili mě do kouta doslova i obrazně.

„Tak pověz, co víš.“

Všichni si přesně v tu samou chvíli založili paže na prsou. Bylo to trochu legrační, ale spíš hrozivé.

A pak jsem zachytila pohledem Alici, která scházela dolů po schodech. Její bílá kůže zářila ve fialovém světle.

„Alice!“ vypískla jsem s úlevou.

Když jsem zavolala její jméno, podívala se přímo na mě, navzdory dunícím basům, v kterých se můj hlas ztrácel. Zamávala jsem dychtivě a dívala se jí do tváře, když pozorovala tři vlkodlaky naklánějící se nade mnou. Přimhouřila oči.

Ale těsně před tou reakcí měla obličej plný napětí a strachu. Kousla jsem se do rtu, když ke mně přiskočila.

Jacob, Quil a Embry se odklonili s rozpačitým výrazem. Položila mi paži kolem pasu.

„Potřebuju s tebou mluvit,“ zašeptala mi do ucha.

„Ehm, Jaku, já za tebou za chvilku přijdu…,“ zamumlala jsem, jak jsme se kolem nich protáhly.

Jacob vystřelil dlouhou paži a opřel ruku o zeď, aby nám zastoupil cestu. „Hele, ne tak rychle.“

Alice se na něj vykuleně podívala a nevěřícně se zeptala: „Prosím?“

„Pověz nám, co se děje,“ zavrčel.

Doslova odnikud se najednou objevil Jasper. Jenom vteřinu jsme s Alicí byly u zdi a Jacob nám bránil odejít, a už stál vedle Jakový paže Jasper a jeho výraz byl děsivý.

Jacob pomalu stáhl paži. Přišlo mi, že nemohl udělat nic rozumnějšího, pokud o ni nechtěl přijít.

„Máme právo to vědět,“ zamručel Jacob a pořád si Alici zlobně měřil.

Jasper vstoupil mezi ně a tři vlkodlaci se semkli.

„Hej, hej,“ mírnila jsem je a přidala lehce hysterické uchichtnutí. „Nezapomínejte, že tady máme večírek, ano?“

Nikdo mi nevěnoval žádnou pozornost. Jacob se rozzlobeně díval na Alici, zatímco Jasper se rozzlobeně díval na Jacoba. Alice se najednou zamyslela.

„To je v pořádku, Jaspere. On má vlastně pravdu.“

Jasper svůj postoj neuvolnil.

Byla jsem si jistá, že mi z toho napětí asi tak za vteřinu vybuchne hlava. „Co jsi viděla, Alice?“

Chviličku zírala na Jacoba a pak se otočila na mě, zjevně usoudila, že je nechá poslouchat.

„Padlo rozhodnutí.“

„Jedete do Seattlu?“

„Ne. Cítila jsem, jak mi z obličeje vyprchala barva. Žaludek se mi sevřel. „Oni jdou sem,“ řekla jsem přiškrceně.

Quileutští kluci mlčky koukali a snažili se pochopit každou podvědomou hru emocí na našich tvářích. Stáli jako přikovaní, ale nebyli úplně klidní. Ruce se jim chvěly.

„Ano.“

„Do Forks,“ zašeptala jsem.

„Ano.“

„Pro?“

Přikývla, pochopila mou otázku. „Jeden nesl tvoje červené tričko.“

Snažila jsem se polknout.

Jasperův výraz byl nesouhlasný. Viděla jsem, že se o tom nerad baví před vlkodlaky, ale potřeboval něco říct. „Nemůžeme je nechat přijít tak daleko. Není nás dost, abychom ochránili město.“

„Já vím,“ řekla Alice a náhle posmutněla v obličeji. „Ale na tom nesejde, kde je zastavíme. Stejně nás nebude dost, a někdo z nich sem přijde slídit.“

„Ne!“ zašeptala jsem.

Moje slova přehlušil lomoz zábavy. Všude kolem nás moji kamarádi, sousedi i drobní nepřátelé jedli a smáli se a vlnili se v rytmu hudby, a neměli ani ponětí, že budou muset čelit hrůze, nebezpečí, možná smrti. Kvůli mně.

„Alice,“ vyrazila jsem ze sebe její jméno. „Musím jít, musím se odsud dostat.“

„To nepomůže. Tady nejednáme se stopařem. Oni se sem stejně napřed přijdou podívat.“

„Pak jim tedy musím jít naproti!“ Kdyby můj hlas nebyl tak ochraptělý a napjatý, vykřikla bych. „Když najdou, co hledají, možná odejdou a nikomu jinému neublíží!“

„Bello!“ zaprotestovala Alice.

„Zadrž," přikázaljacob tichým, rozhodným hlasem. „*Co* se blíží?"

Alice na něj obrátila svůj ledový pohled. „Naši. Spousta."

„Proč?"

„Pro Bellu. To je všechno, co víme."

„Je jich proti vám přesila?" zeptal se.

Jasper zvedl hlavu. „Máme určité výhody, pse. Bude to vyrovnaný boj."

„Ne," odporoval Jacob a tvář se mu roztáhla zvláštním samolibým úsměvem. „Nebude *vyrovnaný*."

„Skvělé!" vyrazila ze sebe Alice.

Stále ještě přimrazená hrůzou jsem sledovala její nový výraz. Tvář měla najednou rozjásanou, po zoufalosti nebylo v jejích jemných rysech ani památky.

Usmála se na Jacoba a on jí ten úsměv oplatil.

„Všechno právě zmizelo, samozřejmě," řekla mu spokojeným hlasem. „To je nevýhoda, ale když všechno zvážím, tak to beru."

„Musíme se zkoordinovat," řekl Jacob. „Nebude to pro nás snadné. Přesto, tohle je spíš naše práce než vaše."

„Nezašla bych tak daleko, ale opravdu potřebujeme pomoc. Tak si nemůžeme vybírat."

„Počkejte, počkejte, počkejte," přerušila jsem je.

Alice stála na špičkách a Jacob se k ní skláněl. Jejich obličeje byly rozzářené vzrušením, ale oba krčili nos, jak jim byl vzájemný pach nepříjemný. Netrpělivě se na mě podívali.

„Zkoordinovat?" opakovala jsem se zaťatými zuby.

„Snad sis opravdu nemyslela, že nás z toho vynecháte?" zeptal se Jacob.

„Vy se toho nezúčastníte!"

„Tvoje věštkyně si to nemyslí."

„Alice – řekni jim, že ne!" naléhala jsem. „Oni je zabijí!"

Jacob, Quil a Embry se nahlas zasmáli.

„Bello," řekla Alice chlácholivým, uklidňujícím tónem, „když budeme zvlášť, mohou zabít každého z nás. Společně –"

„To nebude problém," dokončil Jacob větu. Quil se zase zasmál.

„Kolik?" zeptal se dychtivě.

„Ne!" zakřičela jsem.

Alice se na mě ani nepodívala. „To se mění – dneska dvacet jedna, ale počty se snižují."

„Proč?" zeptal se zvědavě Jacob.

„To je na dlouhé vyprávění," odpověděla Alice a najednou se rozhlédla po pokoji. „A tady na to není správné místo."

„Později v noci?" naléhal Jacob.

„Ano," odpověděl mu Jasper. „Už jsme plánovali… strategickou schůzku. Jestli chcete bojovat s námi, budete potřebovat nějakou instruktáž."

Při těch posledních slovech vlci udělali nespokojený obličej.

„Ne!" zasténala jsem.

„To bude zvláštní," řekl Jasper zamyšleně. „Nikdy mě nenapadlo, že bychom spolupracovali společně. To bude určitě poprvé."

„O tom nepochybuj," souhlasil Jacob. Najednou měl naspěch. „Musíme se vrátit k Samovi. V kolik hodin?"

„Co je pro vás příliš pozdě?"

Všichni tři zvedli oči v sloup. „V kolik?" opakoval Jacob.

„Ve tři?"

„Kde?"

„Asi deset mil na sever od hájovny v Hoh Forest. Přijďte ze západu a můžete jít po našem pachu."

„Budeme tam."

Otočili se k odchodu.

„Počkej, Jaku!" zavolala jsem za ním. „*Prosím!* Nedělej to!"

Zastavil se, otočil se, aby se na mě usmál, zatímco Quil a Embry netrpělivě mířili ke dveřím. „Nebuď směšná, Bells. Dáváš mi mnohem lepší dárek, než jsem ti dal já."

„Ne!" zakřičela jsem znovu. Můj výkřik se utopil ve zvuku elektrické kytary.

Neodpověděl; spěchal, aby dohonil kamarády, kteří už byli pryč. Bezmocně jsem se dívala, jak mizí.

18. INSTRUKTÁŽ

„To musela být nejdelší párty v dějinách světa," stěžovala jsem si cestou domů.

Nezdálo se, že by Edward nesouhlasil. „Už je to pryč," řekl a chlácholivě mě pohladil po paži.

Protože já jsem byla jediná, kdo potřeboval chlácholit. Edward byl teď v pohodě – všichni Cullenovi byli v pohodě.

Všichni mě uklidňovali; když jsem odcházela, Alice se natáhla, aby mě pohladila po hlavě, a významně se dívala na Jaspera, dokud mě nezalila vlna klidu, Esme mě políbila na čelo a ujišťovala, že je všechno v pořádku, Emmett se hlučně smál a ptal se, proč jsem jediná, která se smí prát s vlkodlaky… Po dlouhých týdnech stresu je Jacobovo řešení uvedlo do uvolněné, skoro euforické nálady. Pochybnost vystřídala důvěra. Párty skončila s nádechem skutečné oslavy.

Ne pro mě.

Bylo už tak dost špatné – strašné –, že mají kvůli mně Cullenovi bojovat. Už to dovolit pro mě bylo příliš. Už to mi připadalo víc, než dokážu snést.

Ale proč Jacob? Proč jeho pošetilí dychtiví bratři – většina z nich byla mladší než já. Byly to jenom přerostlé děti s velkými svaly a těšily se, jako kdyby je čekal piknik na pláži. Nemohla jsem vystavovat nebezpečí ještě i je. Připadalo mi, že mám nervy opotřebované a obnažené. Nevěděla jsem, jak dlouho ještě dokážu potlačovat nutkání rozkřičet se nahlas.

Snažila jsem se o vyrovnaný tón, když jsem šeptala: „Dnes v noci mě vezmeš s sebou."

„Bello, jsi utahaná."

„Myslíš, že bych dokázala usnout?"

Zamračil se. „Je to experiment. Nejsem si jistý, jestli bude možné, abychom všichni… spolupracovali. Nechci tě tam brát."

Jako kdyby mě to jenom podnítilo, abych o to víc chtěla jít s ním. „Když mě nevezmeš ty, tak zavolám Jacobovi."

Jeho oči se přimhouřily. Tohle byla rána pod pás a já jsem to věděla. Ale nepřipadalo v úvahu, aby mě nechal stranou.

Neodpověděl; už jsme byli u Charlieho domu. Přední světlo svítilo.

„Uvidíme se nahoře," zamumlala jsem.

Po špičkách jsem prošla domovními dveřmi. Charlie spal v obýváku, zabořený do malé pohovky, a chrápal tak hlasitě, že bych mohla zapnout motorovou pilu a vůbec by ho to nevzbudilo.

Silně jsem mu zatřásla ramenem.

„Tati! Charlie!"

Zamručel, oči stále zavřené.

„Už jsem doma – budou tě bolet záda, když tu budeš spát takhle. No tak, je čas se zvednout."

Musela jsem s ním zatřást ještě několikrát, a jeho oči se nikdy neotevřely úplně, ale podařilo se mi dostat ho z pohovky. Pomohla jsem mu nahoru do postele, kde se svalil na peřiny, úplně oblečený, a zase začal chrápat.

Ten mě jen tak hledat nebude.

Edward čekal v mém pokoji, zatímco jsem si myla obličej a převlékala se do džínů a flanelové košile. Nešťastně se na mě díval z houpacího křesla, když jsem do skříně věšela šaty, které mi Alice dala.

„Pojď sem," řekla jsem, vzala ho za ruku a přitáhla k posteli.

Šťouchla jsem do něj, aby si lehl, a pak jsem se mu stulila do náruče. Možná měl pravdu a já jsem opravdu byla dost unavená na to, abych usnula. Nechtěla jsem mu dovolit, aby se vytratil beze mě.

Zabalil mě pořádně do deky a pak si mě tiskl k sobě.

„Uvolni se, prosím."

„Jasně."

„Tohle bude fungovat, Bello. Cítím to."

Zuby se mi sevřely.

Stále z něj vyzařovala úleva. Nikdo kromě mě se nestaral o to, jestli se Jacobovi a jeho kamarádům něco stane. Ani Jacob a jeho kamarádi. Ti obzvlášť ne.

Viděl, že se chystám to vzdát. „Poslouchej mě, Bello. Tohle bude *snadné*. Novorození budou úplně zaskočení. Nebudou mít větší ponětí o tom, že existují vlkodlaci, než jsi měla ty. Viděl jsem, jak se chovají ve skupině, podle toho, jak si to Jasper pamatuje. Upřímně věřím, že vlčí lovecká technika bude proti nim dokonale účinná. A když budou rozdělení a zmatení, nebudeme my ostatní mít co na práci. Někdo může zůstat doma," smál se.

„Pohodička," zamumlala jsem monotónně na jeho hrudi.

„Pššš," pohladil mě po tváři. „Uvidíš. Teď se tím netrap."

Začal mi broukat mou ukolébavku, ale tentokrát mě to neuklidnilo.

Lidé – no, ve skutečnosti upíři a vlkodlaci, ale přesto – lidé, které miluju, půjdou kvůli mně bojovat a určitě se jim něco stane. A bude to moje vina. Přála jsem si, aby na mě moje smůla mířila trochu přesněji. Chtělo se mi křičet do prázdného nebe: *To mě chceš – jsem tady! Jenom já!*

Snažila jsem se přijít na to, jak to dokázat – přinutit svou smůlu, aby se zaměřila na mě. Nebude to lehké. Budu muset vyčkávat, čekat na svou příležitost…

Neusnula jsem. K mému překvapení minuty rychle ubíhaly a já jsem byla stále vzhůru a napjatá, když se se mnou Edward zvedl do sedu.

„Víš určitě, že nechceš zůstat tady a spát?"

Nepříjemně jsem se na něj podívala.

Povzdechl si a vzal mě do náruče, než vyskočil z okna.

Spěchal černým tichým lesem se mnou na zádech, a i v jeho běhu jsem cítila tu povznesenou náladu. Utíkal, jako to dělal, když jsme byli sami, jenom pro radost, pro pocit větru ve vlasech. Kdyby nebyla tak tíživá chvíle, byla bych naprosto šťastná.

Když jsme se dostali na velké otevřené pole, jeho rodina už tam byla, všichni si vesele a uvolněně povídali. Každou chvíli se prostorem rozlehl Emmettův hřmotný smích. Edward mě postavil a šli jsme ruku v ruce k nim.

Chvilku mi to trvalo, protože měsíc byl schovaný za mraky a byla hrozná tma, ale uvědomila jsem si, že jsme na baseballové mýtině. Bylo to stejné místo, kde byl už více než před rokem ten první veselý večer s Cullenovými přerušen Jamesem a jeho smečkou. Byl to zvláštní pocit, být zase tady – jako kdyby to setkání nebylo úplné, dokud se k nám nepřipojí James, Laurent a Victoria. Ale James a Laurent se už nikdy nevrátí. To schéma už se nikdy nezopakuje. Možná, že všechna schémata jsou porušena.

Ano, někdo porušil svoje schéma, svůj zaběhnutý způsob chování. Bylo možné, že by v téhle rovnici byli Volturiovi ti přizpůsobiví?

O tom jsem pochybovala.

Victoria se mi vždycky zdála jako přírodní živel – jako hurikán, který se řítí rovnou k pobřeží – nevyhnutelná, nesmiřitelná, ale předvídatelná. Možná nebylo správné takhle ji vymezovat. Určitě se dokázala adaptovat.

„Víš, co si myslím?“ zeptala jsem se Edwarda.

Zasmál se. „Ne.“

Skoro jsem se usmála.

„Co si myslíš?“

„Myslím, že je to *všechno* propojené. Nejenom ti dva, ale všichni tři.“

„Tomu nerozumím.“

„Od tvého návratu se staly tři špatné věci.“ Vypočítávala jsem je na prstech. „Novorození v Seattlu. Ten cizinec v mém pokoji. A – především – Victoria mě přišla hledat.“

Přimhouřil oči a zamyslel se. „Proč si to myslíš?“

„Protože souhlasím s Jasperem – Volturiovi milují svá pravidla. A každopádně by asi odvedli lepší práci.“ A kdyby chtěli, abych zemřela, tak už bych byla mrtvá, dodala jsem v duchu. „Pamatuješ, jak jste loni Victorii stopovali?“

„Ano.“ Zamračil se. „Moc mi to nešlo.“

„Alice říkala, že jsi v Texasu. Pronásledoval jsi ji tam?“

Jeho obočí se stáhlo. „Ano. Hmm…“

„Tak vidíš – tam ji to mohlo napadnout. Ale neví, co dělá, takže její novorození jsou úplně nezvladatelní.“

Začal vrtět hlavou. „Jenom Aro ví přesně, jak Alicino vidění funguje.“

„Aro ji bude znát *nejlépe*, ale nevědí Tanya a Irina a ostatní vaši přátelé v Denali *dost?* Laurent s nimi žil tak dlouho. A jestli se s Victorií stále kamarádil natolik, aby jí prokazoval laskavosti, proč by jí také neřekl všechno, co ví?“

Edward se zamračil. „V tvém pokoji to nebyla Victoria.“

„Nemůže si obstarat nové přátele? Přemýšlej o tom, Edwarde. Jestli to *je* Victoria, kdo to dělá v Seattlu, tak už si *obstarala* spoustu nových přátel. Stvořila si je.“

Uvažoval nad tím, čelo zvrásněné soustředěním.

„Hmm,“ řekl nakonec. „To je možné. Pořád si myslím, že Volturiovi jsou nejpravděpodobnější… Ale tvoje teorie – na té něco je. Victoriina osobnost. Tvoje teorie dokonale sedí na její osobnost. Od začátku předváděla pozoruhodný pud sebezáchovy – možná je to její talent. Navlékla to tak, že jí z naší strany vůbec žádné nebezpečí nehrozí, pokud se bude bezpečně držet stranou a nechá novorozené, aby tu řádili po libosti. A možná i nebezpečí ze strany Volturiových je malé. Možná počítá s tím, že nakonec vyhrajeme, ačkoliv určitě ne bez vlastních těžkých ztrát. Ale z její malé armády nepřežije nikdo, aby proti ní nikdo nemohl svědčit. Vlastně,“ pokračoval, jak to promýšlel, „kdyby někdo přežil, vsadím se, že má v plánu zničit ho sama… Hmm. Přesto by musela mít alespoň jednoho přítele, který byl o trochu zralejší. Žádný čerstvě novorozený by nenechal tvého otce naživu…“

Dlouho se mračil do prázdna, a pak se najednou vytrhl ze svého zamyšlení a usmál se na mě. „Rozhodně je to možné. Bez ohledu na to musíme být připraveni na všechno, dokud to nebudeme vědět jistě. Jsi dneska velice vnímavá,“ dodal. „To je úžasné.“

Vzdychla jsem. „Možná jenom reaguju na tohle místo. Vzbuzuje ve mně pocit, jako by tu byla někde blízko… jako kdyby se teď na mě odněkud dívala.“

Jeho svaly na čelisti se při té představě napjaly. „Nikdy se tě nedotkne, Bello,“ ujistil mě.

Navzdory svým slovům opatrně přejel očima přes temné stromy. Zatímco prohledával jejich stíny, po tváři mu přeběhl velmi podivný výraz. Vycenil zuby a oči mu svítily podivným světlem – divokou, zuřivou nadějí.

„Ale co bych za to dal, kdyby byla tak blízko,“ zamručel. „Victoria a s ní každý, kdo kdy pomyslel na to, že by ti ublížil. Chtěl bych mít šanci sám to skoncovat. Skoncovat to tentokrát vlastníma rukama.“

Zachvěla jsem se, když jsem vnímala to zuřivé roztoužení v jeho hlase. Semkla jsem pevněji v dlani jeho prsty a přála jsem si, abych měla dost síly na to, abych navždycky zamkla naše ruce k sobě.

Byli jsme skoro u jeho rodiny a já jsem si poprvé všimla, že Alice se netváří tak optimisticky jako ostatní. Stála trochu stranou, dívala se na Jaspera, jak si protahuje paže, jako kdyby prováděl zahřívací cvičení, a rty měla našpulené.

„Děje se Alici něco?“ zašeptala jsem.

Edward se zase uchichtl. „Vlkodlaci už jsou na cestě, takže teď nevidí nic, co se stane. Je jí nepříjemné, že je slepá.“

Alice, ačkoliv od nás byla nejdál, jeho tichý hlas slyšela. Vzhlédla a vyplázla na něj jazyk. Zase se zasmál.

„Ahoj, Edwarde,“ pozdravil ho Emmett. „Ahoj, Bello. Nechá tě taky trénovat?“

Edward na bratra zavrčel. „Prosím tě, Emmette, hlavně ji k ničemu neponoukej.“

„Kdy dorazí naši hosté?“ zeptal se Edwarda Carlisle.

Edward se na chviličku soustředil a pak si povzdychl.

„Za minutu a půl. Ale budu muset tlumočit. Nevěří nám natolik, aby zůstali v lidské podobě.“

Carlisle přikývl. „Je to pro ně těžké. Jsem vděčný, že vůbec přijdou.“

Zírala jsem na Edwarda, oči vykulené dokořán. „Oni přijdou jako vlci?“

Přikývl a opatrně sledoval, jak budu reagovat. Polkla jsem a vzpomněla si, jak jsem dvakrát viděla Jacoba v jeho vlčí podobě – poprvé na louce s Laurentem, podruhé na lesní cestě, kde se na mě Paul rozzlobil… Obě ty vzpomínky byly děsivé.

Edwardovy oči dostaly zvláštní lesk, jako kdyby ho něco právě napadlo, něco, co není tak docela nepříjemné. Než jsem mohla poznat víc, rychle se otočil zpátky ke Carlisleovi a ostatním.

„Připravte se – něco nám zatajili.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se Alice.

„Pšš,“ varoval a zíral přes ni do tmy.

Neformální kroužek Cullenových se najednou roztáhl do volné řady s Jasperem a Emmettem na koncích. Podle toho, jak se Edward vedle mě předklonil, jsem pochopila, že by si přál stát vedle nich. Sevřela jsem jeho ruku pevněji.

Mhouřila jsem oči do lesa, ale nic jsem neviděla.

„*Zatraceně,*“ zamručel Emmett šeptem. „Už jste někdy viděli něco takového?“

Esme s Rosalií si vyměnily vytřeštěné pohledy.

„Co je to?“ zašeptala jsem, jak nejtišeji jsem dovedla. „Já nic nevidím.“

„Smečka se rozrostla,“ zašeptal mi Edward do ucha.

Copak jsem mu neřekla, že se ke smečce přidal Quil? Natáhla jsem se, abych v šeru viděla všech šest vlků. Nakonec se v černotě něco zalesklo – jejich oči; byly výš, než jsem čekala. Zapomněla jsem, jak vysocí vlci jsou. Jako koně, jenom jsou s těmi svaly a kožichem mohutnější – a zuby jako nože, které nebylo možné přehlédnout.

Viděla jsem jenom ty oči. A jak jsem napínala zrak a snažila se vidět víc, připadalo mi, že se na nás dívá víc než šest párů. *Jeden, dva, tři…* Rychle jsem v duchu ty páry přepočítala. Dvakrát.

Bylo jich deset.

„Fascinující,“ zašeptal Edward téměř němě.

Carlisle udělal pomalý, promyšlený krok dopředu. Byl to opatrný pohyb, který je měl uklidnit.

„Vítejte," pozdravil neviditelné vlky.

„Děkujeme," odpověděl Edward zvláštním, plochým tónem a já jsem si okamžitě uvědomila, že ta slova přicházejí od Sama. Podívala jsem se do očí zářících uprostřed řady, nejvýše posazených, patřících vlkovi, který z nich byl nejvyšší. Nedokázala jsem ve tmě rozeznat obrysy jeho černého těla.

Edward za Sama promluvil znovu stejným vzdáleným hlasem. „Budeme se dívat a poslouchat, ale nic víc. Nechceme přes míru pokoušet svoje sebeovládání."

„To je víc než dost," odpověděl Carlisle. „Můj syn Jasper má v této oblasti zkušenosti." Pokynul k místu, kde stál Jasper, napjatý a připravený. „Naučí nás, jak bojují a jak je možné je porazit. Jsem si jistý, že to budete moct použít ve svém vlastním loveckém stylu."

„Oni jsou jiní než vy?" zeptal se Edward místo Sama.

Carlisle přikývl. „Jsou všichni velmi noví – vedou tento život jen několik měsíců. Svým způsobem jsou to děti. Nebudou mít žádné dovednosti ani strategii, jenom hrubou sílu. Dnes večer je jich dvacet. Deset my, deset vy – nemělo by to být těžké. Jejich počet se může ještě snížit. Ti noví bojují mezi sebou."

Ve stínu skrytou vlčí řadou proběhlo mručení, tiché mručivé mumlání, které podle mě znělo docela nadšeně.

„Jsme ochotní vzít si víc, než je náš díl, jestli je to nutné," překládal Edward, jeho tón už nebyl tak lhostejný.

Carlisle se usmál. „Uvidíme, jak se to vyvine."

„Víte, kdy a jak přijdou?"

„Přijdou přes hory za čtyři dny, dopoledne. Jak se budou přibližovat, Alice nám pomůže předvídat jejich cestu."

„Děkujeme za informaci. Teď se budeme dívat."

S povzdechem se každý pár očí snesl blíže k zemi, jeden po druhém.

Na dvě vteřinky bylo ticho, pak Jasper udělal krok do prázdného prostoru mezi upíry a vlky. Viděla jsem ho dobře –

jeho kůže byla proti té tmě stejně jasná jako vlčí oči. Jasper vrhl opatrný pohled na Edwarda, který přikývl, a tak se otočil zády k vlkodlakům. Vzdychl, zjevně mu to bylo nepříjemné.

„Carlisle má pravdu.“ Jasper mluvil jenom k nám; zdálo se, že se snaží ignorovat obecenstvo za sebou. „Budou bojovat jako děti. Dvě nejdůležitější věci, které si musíte zapamatovat, jsou: zaprvé, nedovolte jim, aby vás sevřeli pažemi, a zadruhé, nechoďte po snadné kořisti. Přesně na to oni čekají. Dokud se k nim budete přibližovat ze strany a budete se neustále pohybovat, budou natolik zmatení, že nedokážou účinně reagovat. Emmette?“

Emmett s širokým úsměvem vystoupil z řady.

Jasper couvl k severnímu konci mýtiny mezi spřátelené nepřátele. Pokynul Emmettovi, aby přistoupil.

„Dobře, napřed Emmett. Na něm si nejlépe předvedeme, jak novorození útočí.“

Emmettovy oči se přimhouřily. „*Pokusím se* nic ti nezlomit,“ zamručel.

Jasper se zakřenil. „Chtěl jsem tím říct, že Emmett se spoléhá na svou sílu. Je velmi přímočarý, pokud jde o útok. Novorození se taky nebudou pokoušet o nic rafinovaného. Prostě jdi po snadné kořisti, Emmette.“

Jasper ustoupil ještě pár kroků a jeho tělo se napjalo.

„Dobře, Emmette – pokus se mě chytit.“

A já už jsem Jaspera neviděla – stala se z něj jen rozmazaná šmouha, když se na něj Emmett vrhl jako medvěd s bručením a vyceněnými zuby. Emmett byl taky neskutečně rychlý, ale ne jako Jasper. Vypadalo to, jako když Jasper ani nemá hmotné tělo – pokaždé, když se zdálo, že už ho Emmett určitě drží, jeho velké ruce se sevřely naprázdno a v prstech mu zůstal jenom vzduch. Vedle mě se Edward pozorně naklonil dopředu, oči upřené na potyčku. Pak Emmett ztuhl.

Jasper ho popadl zezadu a zuby měl jen centimetr od jeho krku.

Emmett zaklel.

Ozvalo se obdivné mručení od vlčích diváků.

„Znovu,“ dožadoval se Emmett. Jeho úsměv byl pryč.

„Teď je řada na mně,“ protestoval Edward. Sevřela jsem jeho prsty pevněji.

„Za chviličku.“ Jasper se usmíval a ustoupil vzad. „Napřed chci Belle něco ukázat.“

Dívala jsem se úzkostnýma očima, jak pokynul Alici, aby předstoupila.

„Vím, že se o ni bojíš,“ vysvětloval mi, zatímco ona vesele přitančila do kruhu. „Chci ti ukázat, proč je to zbytečné.“

Ačkoliv jsem věděla, že by Jasper nikdy nedovolil, aby se Alici něco stalo, přesto bylo těžké dívat se, jak se před ní nahrbil. Alice stála nehybně, po Emmettovi vypadala jako křehká panenka, a usmívala se pro sebe. Jasper postoupil dopředu a pak se k ní plížil z levé strany.

Alice zavřela oči.

Srdce se mi splašeně rozbušilo, jak se Jasper blížil k místu, kde Alice stála.

Jasper skočil a zmizel. Přistál vedle Alice z druhé strany. Ona se na první pohled ani nepohnula.

Jasper se otočil a znovu se na ni vrhl, jenže přistál nahrbený za ní jako poprvé; zatímco Alice tam celou dobu stála a usmívala se s očima zavřenýma.

Teď jsem Alici sledovala pozorněji.

Ona se hýbala – jenom jsem si toho nevšimla, protože jsem byla rozptýlena Jasperovými útoky. Udělala malý krok dopředu přesně v tu vteřinu, kdy Jasperovo tělo proletělo místem, kde těsně předtím stála. Udělala další krok, zatímco Jasperovy napřažené ruce zasvištěly kolem místa, kde měla před chviličkou pas.

Jasper zkracoval vzdálenost mezi nimi a Alice se začala pohybovat rychleji.

Tančila – točila se, kličkovala a vlnila se. Jasper pro ni byl tanečním partnerem, dělal výpady, natahoval se do jejích půvabných figur, ale nikdy se jí nedotkl, jako kdyby byl každý krok součástí choreografie. Nakonec se Alice rozesmála.

Zničehonic seděla Jasperovi na zádech a rty mu tiskla ke krku.
„Mám tě,“ řekla a políbila ho na krk.
Jasper se uchichtl a zavrtěl hlavou. „Ty jsi mi opravdu děsivá příšerka.“
Vlci znovu zamručeli. Tentokrát to byl zvuk ostražitý.
„Je dobré, když se naučí mít trochu respektu,“ zamručel Edward pobaveně. Pak promluvil hlasitěji. „Teď já.“
Stiskl mi ruku, pak ji pustil.
Alice se přišla postavit vedle mě. „Paráda, ne?“ zeptala se mě spokojeně.
„Jasně,“ souhlasila jsem a nespouštěla oči z Edwarda, který neslyšně klouzal k Jasperovi. Jeho pohyby byly pružné a ostražité jako pohyby divoké kočky.
„Sleduju tě, Bello,“ zašeptala najednou a její hlas byl tak tichý že jsem ho sotva slyšela, ačkoliv měla rty přímo u mého ucha.
Krátce jsem se na ni podívala a pak jsem se zase věnovala Edwardovi. Díval se upřeně na Jaspera, a jak se vzdálenost mezi nimi zkracovala, oba se snažili zmást pozornost toho druhého.
Alice se na mě dívala káravým pohledem.
„Jestli tvoje plány získají konkrétnější podobu, tak mu to povím,“ pohrozila mi tím samým tichým šepotem. „Když sama sebe vystavíš nebezpečí, ničemu to nepomůže. Myslíš, že by s tím některý z nich přestal, kdybys zemřela? Budou bojovat dál a my všichni taky. Na tom nemůžeš nic změnit, tak aspoň nezlob, ano?“
Zašklebila jsem se a snažila se ji ignorovat.
„Já se dívám,“ opakovala.
Edward už se dostal až k Jasperovi, a tenhle souboj byl vyrovnanější než oba předešlé. Jasper měl století zkušeností, kterými se mohl řídit, a snažil se spoléhat na samotný instinkt, jak nejvíc dovedl, ale jeho myšlenky ho vždycky prozradily o zlomek vteřiny dřív, než jednal. Edward byl malinko rychlejší, ale pohyby, které Jasper používal, pro něj byly neznámé. Dělali

proti sobě výpady znovu a znovu, ani jeden nebyl schopen získat převahu, neustále na sebe vrčeli. Bylo těžké se dívat, ale těžší se nedívat. Pohybovali se příliš rychle, abych opravdu chápala, co dělají. Tu a tam upoutaly mou pozornost napjaté oči vlků. Měla jsem pocit, že z toho mají víc než já – a možná víc, než by měli mít.

Nakonec si Carlisle odkašlal.

Jasper se zasmál a udělal krok vzad. Edward se napřímil a usmál se na něj.

„Zpátky do práce," souhlasil Jasper. „Řekněme, že je to nerozhodně."

Vystřídali se všichni, Carlisle, pak Rosalie, Esme a znovu Emmett. Celá přikrčená s očima přimhouřenýma jsem sledovala, jak Jasper útočí na Esme. Na tu bylo nejtěžší se koukat. Jasper trochu zpomalil, ale ne dost na to, abych pochopila jeho pohyby, a dával další instrukce.

„Vidíš, co tady dělám?" ptal se. „Ano, přesně takhle," povzbuzoval. „Soustřeď se na strany. Nezapomínej, kde bude jejich terč. Buď v pohybu."

Edward byl neustále soustředěný, sledoval a taky poslouchal, co ostatní nemohli vidět.

Víčka mi těžkla a už jsem je skoro neudržela. Poslední dobou jsem špatně spala a teď už jsem byla na nohou skoro čtyřiadvacet hodin. Opřela jsem se o Edwardův bok a přivřela oči.

„Už jsme skoro hotoví," zašeptal.

Jasper to potvrdil, když se poprvé otočil čelem k vlkům a bylo vidět, jak je mu to nepříjemné. „Tohle budeme dělat i zítra. Budeme rádi, když se zase přijdete podívat."

„Ano," odpověděl Edward Samovým chladným hlasem. „Budeme tady."

Pak si Edward povzdychl, pohladil mě po paži a ustoupil ode mě. Otočil se ke své rodině.

„Smečka si myslí, že by bylo užitečné seznámit se s pachem každého z nás – aby se později nezmýlili. Prosí, abychom stáli naprosto klidně, tím jim to usnadníme."

„Samozřejmě," řekl Carlisle Samovi. „Cokoliv potřebujete."

Ozvalo se ponuré hluboké vrčení, jak vlčí smečka vstala.

Oči jsem měla zase dokořán, na vyčerpání jsem v tu ránu zapomněla.

Temná čerň noci začínala blednout – slunce rozjasňovalo mraky daleko na druhé straně hor, ačkoliv ještě neosvětlilo horizont. Jak se vlci přibližovali, bylo najednou možné rozeznat jejich tvary… barvy.

Sam byl v čele, samozřejmě. Neuvěřitelně veliký, černý jako půlnoc, oživlá noční můra – doslova; když jsem tenkrát spatřila Sama a ostatní na louce, nejednou potom hráli v mých špatných snech hlavní roli.

Teď jsem je viděla všechny, ke každému páru očí jsem mohla přiřadit jedno ohromné tělo. Vypadalo to, že je jich víc než deset. Pohled na ně byl ohromující.

Koutkem oka jsem viděla, že mě Edward sleduje a dává pozor, jak budu reagovat.

Sam se přiblížil ke Carlisleovi, který stál vpředu; celá smečka se mu držela v patách. Jasper ztuhl, ale Emmett, který stál vedle Carlislea z druhé strany, se usmíval a byl uvolněný.

Sam přičichl ke Carlisleovi a zdálo se, jako by sebou slabě cukl. Pak postoupil k Jasperovi.

Očima jsem přelétla obezřetnou vlčí formaci. Byla jsem si jistá, že bych na některé nováčky dokázala ukázat prstem. Byl tam světle šedý vlk, který byl mnohem menší než ostatní, srst vzadu na krku se mu ježila odporem. Pak tam byl další, barvy pouštního písku, který v porovnání s ostatními vypadal neohrabaně, jako by nevěděl, co s tělem. Vydal ze sebe tiché zaskučení, když Sam poodstoupil a zanechal ho samotného mezi Carlislem a Jasperem.

Zastavila jsem se u vlka hned za Samem. Jeho kožich byl červenohnědý a delší a huňatější, než měli ostatní. Byl skoro tak vysoký jako Sam, druhý největší ve skupině. Jeho postoj byl uvolněný, k tomu, co ostatní považovali za těžkou zkoušku, přistupoval se zjevnou nonšalancí.

Ten ohromný narudle zbarvený vlk zřejmě vycítil můj pohled a upřel na mě známé černé oči.

Opětovala jsem mu jeho pohled a snažila se uvěřit tomu, co už jsem věděla. Cítila jsem, že se mi ve tváři zračí fascinovaný údiv.

Vlk pootevřel tlamu a ohrnul pysky přes dásně. Vypadal děsivě, ale pak vyplázl jazyk ke straně a předvedl vlčí úsměv.

Zachichotala jsem se.

Jacob v úsměvu odhalil špičáky. Opustil svoje místo v řadě a nevšímal si pohledů, kterými ho sledovala smečka. Pomalým klusem oběhl Edwarda s Alicí, až byl na dva kroky ode mě. Kmitl pohledem k Edwardovi a zastavil se.

Edward stál nehybně jako socha a pořád mě sledoval, aby viděl, jak se zachovám.

Jacob pokrčil přední tlapy a sklonil hlavu, takže jeho obličej nebyl výš než můj. Díval se na mě a odhadoval moji reakci úplně stejně jako Edward.

„Jacobe?“ vydechla jsem.

Odpověděl mi hlubokým hrdelním zabručením, které znělo jako smích.

Natáhla jsem ruku, prsty se mi lehce třásly, a dotkla se červenohnědého kožichu na jeho tváři.

Černé oči se zavřely a Jacob si do mé ruky položil svou velkou hlavu. Z hrdla mu znělo spokojené vrnění.

Kožich měl měkký a hrubý zároveň, hřál mě na kůži. Zvědavě jsem mu ho prohrábla prsty, dívala se, jakou má strukturu. Pohladila jsem ho na krku, kde byla barva sytější. Nenapadlo mě, jak daleko jsem zašla; Jacob mi najednou bez varování olízl obličej od brady po linii vlasů.

„Fuj! To se nedělá, Jaku!“ hubovala jsem, uskočila a pak ho plácla, jako kdyby byl člověk. Uhnul mi a kašlavý štěkot, který mu vycházel mezi zuby, byl zcela určitě smích.

Utřela jsem si obličej rukávem košile a neubránila jsem se smíchu.

V tu chvíli jsem si uvědomila, že se na nás všichni dívají, Cullenovi i vlkodlaci – Cullenovi se zmatenými a trochu

znechucenými výrazy. Bylo těžké poznat, co si myslí vlci. Měla jsem dojem, že Sam se tváří nešťastně.

A pak jsem si všimla, že Edward se na mě nervózně dívá a zjevně je zklamaný. Došlo mi, že ode mě čekal jinou reakci. Že se dám do křiku a v hrůze uteču, například.

Jacob se zase zasmál.

Ostatní vlci se dali na ústup, a jak se vzdalovali, nespouštěli z Cullenových oči. Jacob stál vedle mě a díval se, jak odcházejí. Brzy zmizeli v temném lese. Jenom dva váhavě postávali mezi stromy, dívali se na Jacoba a z jejich postoje vyzařovala úzkost.

Edward si vzdychl, přišel ke mně a vzal mě za ruku. Jacoba si nevšímal.

„Jsi připravená jít?“ zeptal se mě.

Než jsem mohla odpovědět, díval se přese mě na Jacoba.

„Ještě jsem si nepromýšlel všechny podrobnosti,“ řekl a odpověděl tak na otázku v Jacobových myšlenkách.

Jacob – vlk neústupně zavrčel.

„Je to komplikovanější,“ namítl Edward. „Nestarej se; zajistím, aby tam bylo bezpečno.“

„O čem to mluvíš?“ zeptala jsem se.

„Jenom diskutujeme o strategii,“ řekl Edward.

Jacob zakýval hlavou dozadu a dopředu a podíval se nám do tváře. Pak najednou vyrazil k lesu. Jak se rychle vzdaloval, poprvé jsem si všimla čtverečku složené černé látky, který měl připevněný k zadní noze.

„Počkej,“ zavolala jsem a jedna ruka se mi automaticky napjala, abych po něm sáhla. Ale v několika vteřinách zmizel mezi stromy a ti druzí dva vlci ho následovali.

„Proč odešel?“ zeptala jsem se uraženě.

„Vrátí se,“ odpověděl Edward. Vzdychl. „Chce být schopen mluvit sám za sebe.“

Sledovala jsem kraj lesa, kde Jacob zmizel, a opřela jsem se zase o Edwardův bok. Byla jsem na pokraji zhroucení, ale přemáhala jsem se.

Jacob přiklusal zpátky na dohled, tentokrát po dvou nohách. Širokou hruď měl nahou, vlasy rozcuchané a chundelaté. Měl

na sobě jenom černé tepláky, bosýma nohama chodil po studené zemi. Byl teď sám, ale tušila jsem, že jeho přátelé otálejí mezi stromy, ukrytí před našimi pohledy.

Netrvalo dlouho, než přeběhl pole, ačkoliv se oklikou vyhnul Cullenovým, kteří stáli a tiše hovořili ve volném kroužku.

„Tak fajn, pijavice," navázal Jacob v rozhovoru, který jsem neslyšela, když byl jen pár kroků od nás. „Co je na tom tak složitého?"

„Musím zvážit každou možnost," odpověděl Edward nevzrušeně. „Co když se k vám někdo dostane?"

Jacob se při té představě pohrdlivě ušklíbl. „Dobře, tak ji přivez do rezervace. Stejně necháváme Collina a Bradyho stát v záloze. Bude tam v bezpečí."

Zamračila jsem se. „To mluvíte o mně?"

„Jenom chci vědět, co má v plánu s tebou udělat během boje," vysvětloval Jacob.

„Se mnou *udělat?*"

„Nemůžeš zůstat ve Forks, Bello." Edward promluvil konejšivým hlasem. „Vědí, kde tě tam hledat. Co kdyby nám některý proklouzl?"

Žaludek se mi zhoupl a krev mi zmizela z obličeje. „A co Charlie?" vydechla jsem.

„Bude s Billym," uklidňoval mě Jacob rychle. „I kdyby táta musel spáchat vraždu, aby ho tam dostal, udělá to. Ale to snad nebude třeba. Je to v sobotu, že ano? To je zápas."

„Tuhle sobotu?" zeptala jsem se a hlava se mi zatočila. Měla jsem závrať a myšlenky mi zmateně přeskakovaly. Zamračila jsem se na Edwarda. „No vidíš, sakra! A co tvůj dárek k zakončení studia?"

Edward se zasmál. „Počítá se nápad," připomněl mi. „Ty lístky můžeš dát někomu jinému."

Rychle mi přišla inspirace. „Angele a Benovi," rozhodla jsem se okamžitě. „Alespoň je tak dostanu z města."

Dotkl se mé tváře. „Nemůžeš všechny evakuovat," řekl mi něžným hlasem. „To, že tě schováme, je jenom bezpečnostní

opatření. Jak jsem ti říkal – všechno půjde hladce. Nebude jich ani dost na to, aby nás zabavili všechny naráz.“

„Tak jak, necháme ji v La Push?“ vmísil se Jacob netrpělivě do hovoru.

„Tam byla mockrát,“ namítl Edward. „Nechala všude po sobě stopy. Alice vidí, že na lov přijdou jenom velmi mladí upíři, ale ty musel někdo stvořit. Za tím vším je někdo zkušenější.“ Edward se odmlčel a podíval se na mě. „Ať je to kdokoliv, tohle všechno by *mohlo* sloužit k odvedení naší pozornosti. Alice uvidí, až se ten dotyčný rozhodne sám se přijít podívat, ale v době, kdy takové rozhodnutí padne, můžeme mít plné ruce práce. A na to možná někdo spoléhá. Nemůžu ji nechat někde, kde bývá často. Musí být těžké ji najít, pro všechny případy. Je to velmi nepravděpodobné, ale já nehodlám nic riskovat.“

Dívala jsem se na Edwarda, jak to vysvětloval, a čelo se mi krabatilo. Pohladil mě po paži.

„To já jen z opatrnosti,“ uklidňoval mě.

Jacob pokynul do hlubokého lesa na východ od nás, k rozlehlému pohoří Olympic Mountains.

„Tak ji schovej tam,“ navrhl. „Je tam milion možností – místa, kde každý z nás může být za pár minut, když to bude třeba.“

Edward zavrtěl hlavou. „Její pach je příliš silný a v kombinaci s mým snadno rozeznatelný. I kdybych ji nesl, zanechali bychom stopu. *Naše* stopa je všude po kraji, ale ve spojení s Belliným pachem by upoutala jejich pozornost. Nejsme si jistí, kterou cestou se přesně vydají, protože to sami ještě nevědí. Kdyby narazili na její pach dřív, než najdou nás…“

Oba dva se zašklebili současně, jejich obočí se stáhlo.

„Chápeš, že je to problém.“

„Musí být způsob, jak to provést,“ zamručel Jacob. Zíral k lesu a špulil rty.

Zhoupla jsem se na chodidlech. Edward mi položil paži kolem pasu, přitáhl si mě blíž a podpíral mě.

„Musím tě dostat domů – jsi vyčerpaná. A Charlie se brzy vzbudí…“

„Počkej vteřinku,“ řekl Jacob a obrátil se zpátky k nám s očima rozzářenýma. „Můj pach tě odpuzuje, že jo?“

„Hmm, to není špatné.“ Edward byl o dva kroky napřed. „To je možné.“ Otočil se ke své rodině. „Jaspere?“ zavolal.

Jasper zvědavě vzhlédl. Přišel s Alicí, která byla o půl kroku za ním. Její obličej byl zase frustrovaný.

„Dobře, Jacobe,“ přikývl Edward.

Jacob se otočil ke mně s podivnou směsicí emocí v obličeji. Byl zřetelně nadšený tím svým novým plánem, ale také mu bylo nepříjemné stát tak blízko nepřátelským spojencům. A pak jsem zbystřila zase já, protože ke mně natáhl paže.

Edward se zhluboka nadechl.

„Chceme vyzkoušet, jestli dokážu zamaskovat tvůj pach natolik, abys nezanechávala stopu,“ vysvětlil mi Jacob.

Podezíravě jsem se dívala na jeho rozevřenou náruč.

„Musíš mu dovolit, aby tě nesl, Bello,“ řekl mi Edward. Jeho hlas byl klidný, ale slyšela jsem, jak potlačuje znechucení.

Zamračila jsem se.

Jacob na mě netrpělivě zakoulel očima, sklonil se a vzal mě do náruče.

„Nechovej se jako malá,“ zamručel.

Ale jeho oči střelily k Edwardovi, stejně jako moje. Edwardův obličej byl vyrovnaný a klidný. Promluvil na Jaspera.

„Bellin pach je pro mě mnohem silnější – myslel jsem, že by test byl spolehlivější, kdyby ho provedl někdo jiný.“

Jacob se od nich otočil a rychle kráčel do lesa. Obklopila nás tma, ale já jsem mlčela. Pusu jsem měla našpulenou, v Jacobově náruči mi bylo nepříjemně. Přišlo mi to příliš intimní – určitě mě nemusel držet až *tak* pevně – a proti své vůli jsem přemítala, jaký je to pro něj pocit. Připomínalo mi to moje poslední odpoledne v La Push, a na to jsem nechtěla myslet. Založila jsem paže na prsou a naštvalo mě, když mi to dlaha na ruce připomněla.

Nešli jsme daleko; udělal široký oblouk a vrátil se na mýtinu z jiného směru, asi tak na půl fotbalového hřiště od našeho výchozího bodu. Edward tam stál sám a Jacob zamířil k němu.

„Teď už mě můžeš postavit na zem."

„Nechci riskovat, že zkazím experiment." Zpomalil krok a přitiskl si mě pevněji k sobě.

„Ty jsi tak protivný," zamručela jsem.

„Díky."

Zničehonic stáli vedle Edwarda Jasper s Alicí. Jacob udělal ještě jeden krok a pak mě postavil na zem dva metry od Edwarda. Ani jsem se na Jacoba nepodívala, šla jsem k Edwardovi a vzala ho za ruku.

„No?" zeptala jsem se.

„Pokud se ničeho nedotkneš, Bello, nedokážu si *představit* nikoho, kdo by do té stopy strkal nos tak blízko, aby zachytil tvůj pach," řekl Jasper s úšklebkem. „Byla téměř úplně zastřená."

„Naprostý úspěch," souhlasila Alice a nakrčila nos.

„A to mi vnuklo nápad."

„Který bude fungovat," dodala Alice sebejistě.

„Chytré," souhlasil Edward.

„Jak to můžeš *snést?*" zašeptal mi Jacob.

Edward si Jacoba nevšímal. Zadíval se na mě a vysvětloval: „My – no, vlastně *ty,* Bello – zanecháš na mýtině falešnou stopu. Novorození jdou na lov, tvůj pach je vzruší, a oni přijdou přesně tou cestou, po které my budeme chtít, a ani je nenapadne tušit nějakou léčku. Alice už vidí, že to vyjde. Až zachytí *náš* pach, rozptýlí se a pokusí se nás napadnout ze dvou stran. Polovina jich půjde lesem, tam se Alicino vidění najednou ztrácí…"

„Jo!" zavýskl Jacob.

Edward se na něj usmál úsměvem skutečného spojence.

Bylo mi špatně. Jak se do toho můžou tak nadšeně hrnout? Jak to snesu, mít je *oba* v nebezpečí? To neustojím.

Ani nápad.

„To nepadá v úvahu," prohlásil najednou Edward a jeho hlas byl znechucený. Nadskočila jsem, obávala se, že nějak slyšel moje rozhodnutí, ale on se díval na Jaspera.

„Já vím, já vím," řekl Jasper rychle. „Ani jsem o tom neuvažoval vážně."

Alice mu stoupla na nohu.

„Kdyby Bella na mýtině skutečně byla," vysvětloval jí Jasper, „rozběsnilo by je to. Nebyli by schopní soustředit se na nic jiného než na ni. A my bychom je pak snadno skolili jednoho po druhém…"

Edwardův zlobný pohled přinutil Jaspera vzít svůj nápad zpátky.

„Samozřejmě je to pro ni příliš nebezpečné. Byla to jen zbloudilá myšlenka," řekl rychle. Ale po očku se na mě zamyšleně podíval.

„Ne," prohlásil Edward. Bylo jasné, že je to jeho poslední slovo.

„Máš pravdu," souhlasil Jasper. Vzal Alici za ruku a vydali se zpět za ostatními. „Nejlepší dva ze tří?" slyšela jsem ho, jak se jí ptá, jak šli zase cvičit.

Jacob se za nimi znechuceně díval.

„Jasper se dívá na věci z vojenské perspektivy," obhajoval Edward bratra tiše. „Hledá všechny možnosti – je to důkladnost, ne bezcitnost."

Jacob se pohrdlivě ušklíbl.

Nevědomky přistoupil blíž, plně soustředěný na plánování akce. Už byl jen metr od Edwarda, a jak jsem stála mezi nimi, cítila jsem ve vzduchu hmatatelné napětí. Bylo to jako statická elektřina, nepříjemný náboj.

Edward se vrátil zpátky k práci. „Přivezu ji sem v pátek odpoledne, aby zanechala falešnou stopu. Můžeš se tu s námi potom setkat a odnést ji na jedno místo, které znám. Je úplně mimo a dalo by se snadno ubránit, kdyby na to došlo, ale to si nemyslím. Já se tam vydám jinou cestou."

„A pak co? Necháš ji tam s mobilním telefonem?" zeptal se Jacob kriticky.

„Máš lepší nápad?“

Jacob se samolibě usmál. „To bych řekl, že mám.“

„Aha… Musím uznat, pse, že to taky není špatné.“

Jacob se ke mně rychle otočil, jako kdyby si u mě chtěl šplhnout tím, že mě zasvětí do hovoru. „Snažili jsme se přemluvit Setha, aby zůstal doma s těmi dvěma mladšími, protože je na to taky ještě mladý. Ale on si postavil hlavu a vzdoruje. Tak jsem pro něj vymyslel nový úkol – mobilní telefon.“

Snažila jsem se tvářit, že jsem to pochopila. Nikoho jsem nepřesvědčila.

„Dokud bude Seth Clearwater ve své vlčí podobě, bude spojený se smečkou,“ vysvětloval mi Edward. „Vzdálenost není problém?“ dodal a otočil se k Jacobovi.

„Ne.“

„Přes čtyři sta kilometrů?“ zeptal se Edward. „To je úctyhodné.“

Jacob si zase chtěl šplhnout. „To je nejdál, kam jsme se dostali, abychom to vyzkoušeli,“ řekl mi. „Spojení bylo parádně čisté.“

Nepřítomně jsem přikývla; vzpamatovávala jsem se ze zjištění, že malý Seth Clearwater je už taky vlkodlak, a nedokázala jsem se soustředit. V duchu jsem viděla Sethův veselý úsměv. Tolik se podobal Jacobovi, když byl mladší; vždyť mu není víc než patnáct, možná ani to ne. Jeho nadšení u ohně při zasedání rady najednou dostalo nový význam…

„Je to dobrý nápad,“ musel Edward uznat, ne zrovna ochotně. „Budu klidnější, když tam bude Seth, i když tu nebude možnost okamžité komunikace. Nevím, jestli bych byl schopný nechat tam Bellu samotnou. Když si pomyslím, kam až to došlo! Spoléhat se na vlkodlaky!“

„Bojovat *s upíry,* a ne proti nim!“ napodobil Jacob Edwardův znechucený tón.

„No, několik jich přece jen budete muset skolit,“ připomněl Edward.

Jacob se usmál. „Od toho jsme tady.“

19. SOBEC

Edward mě nesl domů v náruči, protože čekal, že už bych to nezvládla. Musela jsem usnout cestou.

Když jsem se probudila, ležela jsem v posteli a světlo za okny dopadalo do místnosti v podivném úhlu. Skoro jako kdyby bylo odpoledne.

Zívla jsem a protáhla se. Zašmátrala jsem prsty, ale nenašla ho.

„Edwarde?“ zašeptala jsem.

Prsty náhle narazily na něco studeného a hladkého. Jeho ruka.

„Tentokrát už jsi doopravdy vzhůru?“ zašeptal.

„Mmm,“ zavrněla jsem na znamení souhlasu. „Měla jsem hodně falešných budíčků?“

„Byla jsi velmi neklidná – celý den jsi mluvila.“

„Celý *den?*“ zamrkala jsem a podívala se znovu do oken.

„Máš za sebou dlouhou noc,“ řekl konejšivě. „Zasloužila sis den v posteli.“

Posadila jsem se, hlava se mi točila. Slunce opravdu dopadalo do mého okna od západu. „No páni.“

„Máš hlad?“ zeptal se. „Chceš snídani do postele?“

„Dojdu se najíst,“ zasténala jsem a zase se protáhla. „Potřebuju vstát a protáhnout si nohy.“

Cestou do kuchyně mě držel za ruku a pozorně mě sledoval, jako kdybych mohla omdlít. Nebo si třeba myslel, že jsem náměsíčná.

Snídani jsem měla raz dva, stačilo hodit do toustovače pár sladkých plněných toustů z mrazáku. Podívala jsem se na svůj odraz v chromovaném povrchu toustovače.

„No teda, já vypadám.“

„Byla to dlouhá noc," zopakoval. „Měla jsi tu zůstat a vyspat se."

„Jasně! Abych o všechno přišla. Víš, musíš se začít smiřovat se skutečností, že jsem teď součástí tvojí rodiny."

Usmál se. „Na tu představu bych si asi dokázal zvyknout."

Posadila jsem se k snídani a on si sedl vedle mě. Když jsem zvedla toust, abych se do něj poprvé zakousla, všimla jsem si, že Edward zírá na mou ruku. Podívala jsem se dolů a viděla, že stále nosím dárek, který mi dal Jacob na oslavě.

„Můžu?" zeptal se a natáhl se pro drobného dřevěného vlčka.

Hlasitě jsem polkla. „No jasně."

Natáhl ruku pod náramek a potěžkal figurku ve sněhobílé dlani. Na prchavý okamžik jsem dostala strach. Stačilo by, kdyby nepatrně stiskl prsty, a figurka by byla na třísky.

Ale to by Edward samozřejmě neudělal. Bylo mi trapně, že mě to vůbec napadlo. Jenom na chvilku potěžkal vlčka v dlani a pak ho pustil. Lehce se mi houpal na zápěstí.

Snažila jsem se porozumět výrazu v jeho očích. Viděla jsem v nich jenom zamyšlenost; všechno ostatní schovával, jestli tam *bylo* něco jiného.

„Jacob Black ti může dávat dárky."

Nebyla to otázka, ani výčitka. Jenom konstatování faktu. Ale já jsem věděla, že naráží na moje loňské narozeniny a na to, jak jsem vyváděla kvůli dárkům; žádné jsem nechtěla. Hlavně ne od Edwarda. Bylo to trochu na hlavu a všichni mě samozřejmě ignorovali…

„Ty jsi mi dal dárky," připomněla jsem mu. „Víš, že mám ráda vlastnoručně vyrobené."

Na vteřinu našpulil rty. „A co z druhé ruky? Ty jsou přijatelné?"

„Jak to myslíš?"

„Tenhle náramek." Prstem přejel po kroužku kolem mého zápěstí. „Budeš to hodně nosit?"

Pokrčila jsem rameny.

„Protože bys nechtěla ranit jeho city," nadhodil úskočně.

„Jasně, asi jo."

„Nemyslíš, že je tedy spravedlivé,“ zeptal se a při těch slovech se mi zadíval na ruku. Obrátil ji dlaní vzhůru a přejel mi prstem po žílách na zápěstí. „Abych i já měl malé zastoupení?“

„Zastoupení?“

„Přívěsek – něco, co by ti mě připomínalo.“

„Jsi v každé myšlence, kterou mám. Nepotřebuju si tě připomínat.“

„Kdybych ti něco dal, nosila bys to?“ naléhal.

„Z druhé ruky?“ ujišťovala jsem se.

„Ano, něco, co už nějakou dobu mám.“ Usmál se svým andělským úsměvem.

Jestli tohle měla být jediná reakce na Jacobův dárek, tak to ráda přijmu. „Když ti to udělá radost.“

„Všimla sis toho nepoměru?“ zeptal se a jeho hlas nabral vyčítavý tón. „Protože já jsem si ho rozhodně všiml.“

„Jakého nepoměru?“

Přimhouřil oči. „Každému jinému projde, když ti něco dá. Každému, jenom mně ne. Moc jsem ti chtěl koupit dárek k zakončení studia, ale neudělal jsem to. Věděl jsem, že ode mě by tě to rozčílilo víc než od jiných. To je hrozně nespravedlivé. Jak si to vysvětluješ?“

„Snadno.“ Pokrčila jsem rameny. „Ty jsi důležitější než všichni ostatní. A dal jsi mi *sebe*. Samo o sobě je to víc, než si zasloužím, a cokoliv mi dáš nadto, jen zvyšuje nepoměr mezi námi.“

Chviličku nad tím uvažoval a pak obrátil oči v sloup. „To je směšné, jak se na mě díváš.“

Klidně jsem žvýkala snídani. Věděla jsem, že by mi nevěřil, kdybych mu řekla, že v tomhle jsme na tom stejně.

Edwardovi zabzučel telefon.

Podíval se na číslo, než ho otevřel. „Co se děje, Alice?“

Poslouchal a já jsem čekala na jeho reakci, najednou celá nervózní. Ale ať Alice řekla cokoliv, jeho to nepřekvapilo. Několikrát si povzdychl.

„Já jsem to tušil," řekl jí a podíval se mi do očí. Nesouhlasně se přitom mračil. „Mluvila ze spaní."

Začervenala jsem se. Co jsem asi řekla tentokrát?

„Postarám se o to," slíbil.

Zavřel telefon a hněvivě se na mě díval. „Nechtěla bys mi něco povědět?"

Chviličku jsem uvažovala. Když jsem si vzpomněla na Alicino varování včera v noci, dovedla jsem uhodnout, proč volala. A pak se mi vybavily tíživé sny, které se mi zdály, jak jsem prospala celý den – v těch snech jsem pronásledovala Jaspera, snažila jsem se ho dohonit a najít mýtinu v lese, který připomínal bludiště, protože jsem věděla, že tam najdu Edwarda… Edwarda a ty zrůdy, které mě chtějí zabít, ale o ty jsem se nestarala, protože už jsem se rozhodla – taky jsem dokázala uhodnout, co si Edward vyslechl, zatímco jsem spala.

Našpulila jsem rty a nedokázala se mu podívat do očí. Čekal.

„Mně se Jasperův nápad líbí," řekla jsem nakonec.

Zasténal.

„Chci pomoct. Musím něco udělat," naléhala jsem.

„Vystavit tě nebezpečí by ničemu nepomohlo."

„Jasper si myslí, že ano. Tady je odborník on."

Edward se na mě rozzlobeně díval.

„Nedokážeš mi v tom zabránit," vyhrožovala jsem. „Nebudu sedět schovaná někde v lese, když kvůli mně všichni budete riskovat."

Najednou přemáhal úsměv. „Alice tě nevidí na mýtině, Bello. Vidí tě, jak klopýtáš ztracená v lese. Nedokážeš nás najít; jenom mi pak zabere víc času, než najdu já tebe, až to skončí."

Snažila jsem se zachovat stejně klidný výraz jako on. „To proto, že Alice nevzala v úvahu Setha Clearwatera," řekla jsem odměřeně. „Kdyby to udělala, tak by samozřejmě nebyla schopná vidět vůbec nic. Ale mně se zdá, že Seth tam chce být stejně tolik jako já. Nemělo by být tak těžké přesvědčit ho, aby mě tam dovedl."

Po tváři mu přelétl hněv, pak se zhluboka nadechl a uklidnil. „To by mohlo vyjít… kdybys mi to neřekla. Teď prostě

požádám Sama, aby dal Sethovi určité rozkazy. I kdyby Seth chtěl, nebude moct takové nařízení ignorovat.“

Zachovávala jsem si příjemný úsměv. „Ale proč by Sam takové rozkazy vydával? Když mu řeknu, jak by to pomohlo, kdybych tam byla? Vsadím se, že Sam radši udělá službu mně než tobě.“

Znovu se musel uklidnit. „Možná máš pravdu. Ale jsem si jistý že když to neudělá Sam, Jacob to udělá víc než ochotně.“

Zamračila jsem se. „Jacob?“

„Jacob je ve velení druhý nejvyšší. On ti to nikdy neřekl? I jeho příkazy se musí poslouchat.“

Dostal mě, a podle úsměvu na tváři o tom věděl. Čelo se mi zkrabatilo. Jacob bude stát na jeho straně – v tomhle jediném případě –, tím jsem si byla jistá. A Jacob mi to opravdu nikdy neřekl.

Edward využil toho, že dočasně nejsem schopna slova, a pokračoval podezřele klidným a chlácholivým tónem.

„Včera v noci jsem získal fascinující náhled do mysli smečky. Bylo to lepší než telenovela. Neměl jsem ponětí, jak komplexní je dynamika u tak velké smečky. Působení jedince proti pluralitní psyché… Naprosto fascinující.“

Zjevně se snažil odvést mou pozornost jinam. Rozzlobeně jsem se na něj dívala.

„Jacob si zachovává mnohá tajemství,“ řekl s úsměvem.

Neodpověděla jsem, jenom jsem se dál rozzlobeně dívala. Chtěla jsem pokračovat v hádce a čekala, až se k tomu vrátí.

„Například, všimla sis včera v noci toho menšího šedého vlka?“

Upjatě jsem přikývla.

Zachechtal se. „Berou všechny ty legendy tak vážně. Vypadá to, že jsou věci, na které je žádné jejich příběhy nepřipravily.“

Vzdychla jsem. „Dobře, tak jo. O čem to mluvíš?“

„Vždycky přijali bez pochybností, že jenom přímí potomci původních vlků mají moc se transformovat.“

„Takže se proměnil někdo, kdo není přímým potomkem?“

„Ne. Ona je přímým potomkem, to je v pořádku.“

Zamrkala jsem a vykulila oči. „Ona?“

Přikývl. „Zná tě. Jmenuje se Leah Clearwaterová.“

„Leah je vlkodlak!“ vykřikla jsem. „Cože? Jak dlouho? Proč mi to Jacob neřekl?“

„Jsou věci, které nesmí vykládat – například kolik jich je. Jak už jsem říkal, když Sam vydá příkaz, smečka ho prostě nemůže ignorovat. Jacob byl vždycky velmi opatrný aby si nemyslel, co nemá, když jsme se setkali. Samozřejmě, po té včerejší noci je všechno venku.“

„Tomu nemůžu uvěřit. Leah Clearwaterová!“ Najednou jsem si vzpomněla, jak Jacob mluvil o Lee a Samovi a jak se choval, jako kdyby prozradil příliš mnoho – když mluvil o tom, jak se Sam musí Lee *každý den* dívat do očí a vědět, že porušil všechny svoje sliby… Leah na útesu, na tváři se jí leskla slza, když Starý Quil vyprávěl o břemenu a oběti, které quileutští *synové* nesou… A Billy, který tráví hodně času se Sue, protože má potíže s dětmi… a ty potíže pramení z toho, že jsou teď z obou vlkodlaci!

Nepřemýšlela jsem moc o Lee Clearwaterové, jenom mi jí bylo líto, když Harry zemřel, a pak jsem ji litovala znovu, když mi Jacob vyprávěl její příběh, o tom zvláštním otištění mezi Samem a její sestřenicí Emily, které Lee zlomilo srdce.

A teď byla součástí Samovy smečky, slyšela jeho myšlenky… a nedokázala skrýt svoje vlastní.

To na tom opravdu nenávidím, řekl Jacob. *Všechno, zač se stydíš, je vyložené všem na očích.*

„Chudák Leah,“ zašeptala jsem.

Edward se ušklíbl. „Však taky všem ostatním pořádně znepříjemňuje život. Nejsem si jistý, jestli si tvůj soucit zaslouží.“

„Jak to myslíš?“

„Je to pro ně dost těžké, že se musí dělit o všechny své myšlenky. Většina z nich se snaží spolupracovat, usnadnit si to navzájem. Když je byť i jediný člen schválně zlomyslný, je to nepříjemné pro všechny.“

„Ona má dostatečný důvod," zamumlala jsem, stále na její straně.

„Ach, já vím," řekl. „Ta záležitost s otiskem je ta nejdivnější věc, jaké jsem byl v životě svědkem, a že už jsem podivných věcí viděl." Udiveně zavrtěl hlavou. „Způsob, jakým je Sam připoután ke své Emily, se nedá popsat – nebo bych měl říkat *její Sam.* Sam skutečně neměl na vybranou. Připomíná mi to *Sen noci svatojánské* se vším tím zmatkem kolem očarovaných milenců… je to jako kouzlo." Usmál se. „Je to skoro tak silné jako můj cit k tobě."

„Chudák Leah," politovala jsem ji znovu. „Ale jak to myslíš, že je zlomyslná?"

„Neustále vyvolává věci, na které by ostatní radši nemysleli," vysvětloval. „Například Embry."

„Co je s Embrym?" zeptala jsem se překvapeně.

„Jeho matka se přistěhovala z rezervace Makahů před sedmnácti lety, když ho čekala. Není Quileutka. Všichni si mysleli, že Embryho otec je Makah, kterého jeho matka opustila. Ale pak se Embry přidal ke smečce."

„Takže?"

„Takže přední kandidáti na otcovství jsou Quil Ateara starší, Joshua Uley nebo Billy Black, kteří byli všichni samozřejmě tou dobou ženatí."

„Ne!" zalapala jsem po dechu. Edward měl pravdu – bylo to přesně jako v telenovele.

„Takže teď Sam, Jacob a Quil všichni dumají, který z nich má polovičního bratra. Všichni se přiklánějí k názoru, že je to Sam, protože jeho otec nikdy za moc nestál. Ale pochybnost je tam pořád. Jacob se na to Billyho nikdy nedokázal zeptat."

„No tohle. Jak je možné, že jsi toho tolik pochytil za jedinou noc?"

„Mysl smečky je fascinující. Všichni myslí dohromady a současně ještě každý zvlášť. Je toho tolik, co by stálo za přečtení!"

Znělo to lehce lítostivě, jako od někoho, kdo musel odložit dobrou knihu, než došlo k rozuzlení. Zasmála jsem se.

„Smečka je fascinující," souhlasila jsem. „Skoro tak fascinující jako ty, když se snažíš svést mou pozornost jinam."

Jeho výraz se zase srovnal – nasadil dokonalou masku hráče pokeru.

„Musím být na té mýtině, Edwarde."

„Ne," řekl velmi rozhodným tónem.

V tu chvíli mě napadlo jiné řešení.

Nešlo ani tak o to, abych byla na té mýtině. Jenom jsem potřebovala být tam, kde bude Edward.

Jsi krutá, obviňovala jsem se. *Sobče, sobče, sobče! Nedělej to!*

Svého lepšího já jsem si nevšímala. Nedokázala jsem se ovšem podívat Edwardovi do očí, takže jsem promluvila s pohledem přilepeným na desku stolu:

„Tak dobře, podívej, Edwarde," zašeptala jsem. „Já ti povím, o co jde… Já už jsem se jednou zbláznila. Vím, kde jsou moje hranice. *A nesnesla bych, kdybys mě zase opustil*."

Nevzhlédla jsem, abych se podívala, jak bude reagovat, bála jsem se vidět, jakou bolest jsem mu přivodila. Slyšela jsem, jak se ostře nadechl, a ticho, které následovalo. Zírala jsem na tmavou dřevěnou desku stolu a přála si, abych ta slova mohla vzít zpátky. Ale věděla jsem, že bych je nakonec stejně asi zpátky nevzala. Ne, pokud na něj zapůsobí, jak doufám.

Najednou mě objímal a hladil mě po tvářích, po rukou. *On* uklidňoval *mě.* Pocit viny ještě zesílil. Ale instinkt k přežití byl silnější. A já jsem nepochybovala o tom, že on je pro mé přežití nezbytný.

„Víš, že to tak není, Bello," zašeptal. „Nebudu daleko a bude to rychle odbyté."

„Já to nevydržím," stála jsem si na svém a pořád jsem se dívala dolů. „Nevědět, jestli se vrátíš, nebo nevrátíš. Mně je jedno, jak rychle to bude odbyté, já to stejně nevydržím!"

Povzdechl si. „Bude to snadné, Bello. Není žádný důvod k obavám."

„Vůbec žádný?"

„Vůbec žádný."

„A nikomu se nic nestane?“

„Nikomu,“ slíbil.

„Takže vůbec nepřipadá v úvahu, že byste mě na mýtině potřebovali?“

„Samozřejmě, že ne. Alice mi právě řekla, že se jejich počet snížil na devatenáct. Dokážeme si s nimi snadno poradit.“

„To je pravda – říkal jsi, že je to tak snadné, že někteří ani nebudou mít co na práci,“ opakovala jsem jeho slova z minulé noci. „Myslel jsi to vážně?“

„Ano.“

Připadalo mi to moc snadné – musel vědět, že to přijde.

„Tak snadné, že bys mohl zůstat bez práce *ty?*“

Po dlouhé chvíli ticha jsem se mu konečně podívala do tváře.

Hráč pokeru byl ten tam.

Zhluboka jsem se nadechla. „Takže si vyber, buď tak, nebo onak. Buďto je nebezpečí větší, než mi chceš přiznat, a v tom případě bude správné, abych tam byla a pomohla, jak jen budu schopná. Nebo… to bude tak snadné, že se bez tebe obejdou. Tak jak to je?“

Nemluvil.

Věděla jsem, na co myslí – na to samé, co já. Na Carlislea. Esme. Emmetta. Rosalii. Jaspera. A… přinutila jsem se pomyslet si to poslední jméno. A Alici.

Říkala jsem si, jestli se chovám jako příšera. Ne ta, za jakou se sám považoval, ale ta skutečná. Ta, která ubližuje lidem. Ta, která nezná hranic, když dojde na to, co chce.

Já jsem chtěla, aby byl v bezpečí, v bezpečí se mnou. Měla jsem nějakou hranici, za kterou bych nešla, bylo něco, co bych neobětovala? Nebyla jsem si jistá.

„Žádáš mě, abych je nechal bojovat, a sám jim nepomohl?“ zeptal se mě tichým hlasem.

„Ano.“ Byla jsem překvapená, že dokážu udržet klidný hlas, když jsem si uvnitř připadala tak zkažená. „Nebo mi dovol, abych tam mohla být. Jedno nebo druhé, hlavně ať jsme spolu.“

Zhluboka se nadechl a pak pomalu vydechoval. Natáhl ruce, vzal mi obličej do dlaní a přinutil mě setkat se s jeho pohledem.

Dlouho se mi díval do očí. Přemítala jsem, co tam hledá a co tam asi našel. Měla jsem pocit viny ve tváři vepsaný tak silně, jako jsem ho cítila v žaludku – až se mi dělalo špatně?

Jeho oči se zúžily a po tváři mu přeběhla emoce, kterou jsem nedokázala rozluštit. Spustil ruku, aby zase vytáhl telefon.

„Alice," vzdychl. „Mohla bys přijet a pohlídat na chvilku Bellu?" Zvedl obočí, abych si nedovolila nic namítat. „Potřebuju si promluvit s Jasperem."

Zjevně souhlasila. Položil telefon a zase se mi zadíval do obličeje.

„O čem chceš mluvit s Jasperem?" zašeptala jsem.

„Chci si s ním promluvit… o tom, že bych se nezúčastnil."

Bylo snadné vyčíst v jeho obličeji, jak těžká ta slova pro něj jsou.

„Mrzí mě to."

Opravdu mě to mrzelo. Vadilo mi, že mu to musím udělat. Ale ne tolik, abych ho s předstíraným úsměvem vybídla, aby šel bojovat sám, beze mě. Tolik tedy rozhodně ne.

„Neomlouvej se," řekl a trošičku se pousmál. „Nikdy se neboj říct mi, co cítíš, Bello. Jestli to potřebuješ…" Pokrčil rameny. „Ty jsi pro mě ze všeho nejdůležitější."

„Nemyslela jsem to tak – nechtěla jsem tě nutit, abys mi dal přednost před svou rodinou."

„Já to vím. Navíc, o to jsi nežádala. Dala jsi mi dvě alternativy, které jsi schopná přežít, a já jsem si vybral tu, kterou jsem schopný *přežít já*. Takhle nějak má fungovat kompromis."

Naklonila jsem se dopředu a opřela se mu čelem o prsa. „Děkuju," zašeptala jsem.

„Kdykoliv," odpověděl a políbil mě do vlasů. „Cokoliv."

Dlouho jsme stáli bez pohnutí. Nechala jsem hlavu skloněnou, obličej schovaný. V mém nitru se hádaly dva hlasy. Jeden, který chtěl být hodný a statečný, a druhý, který tomu prvnímu nakazoval, aby držel pusu.

„Kdo je třetí žena?" zeptal se mě najednou.

„Co?“ zvedla jsem hlavu. Nevzpomínala jsem si, že se mi o tom zase zdálo.

„Včera v noci jsi mumlala něco o ‚třetí ženě‘. Zbytek dával trochu smysl, ale tohle jsem nechápal.“

„Aha. Hm, jo. To byl jeden z těch příběhů, které jsem slyšela tenkrát u ohně.“ Pokrčila jsem rameny. „Asi mi to utkvělo v paměti.“

Edward se ode mě odtáhl a naklonil hlavu na stranu, pravděpodobně zmatený rozpačitým podtónem mého hlasu.

Než se mohl zeptat, objevila se v kuchyňských dveřích Alice s kyselým výrazem ve tváři.

„Přijdeš o všechnu zábavu,“ bručela.

„Ahoj, Alice,“ pozdravil ji. Položil mi jeden prst pod bradu a zvedl mi obličej, aby mě políbil na rozloučenou.

„Vrátím se později večer,“ slíbil mi. „Musím to probrat s ostatními, předělat plány.“

„Dobře.“

„Není moc co předělávat,“ řekla Alice. „Už jsem jim to řekla. Emmett má radost.“

Edward si vzdychl. „Jasně, že má.“

Vyšel ze dveří a nechal mě samotnou s Alicí.

Rozhněvaně se na mě dívala.

„Mrzí mě to,“ omlouvala jsem se znovu. „Myslíš, že to pro vás bude nebezpečnější?“

Pohrdlivě si odfrkla. „Děláš si moc velké starosti, Bello. Budeš z toho mít šediny.“

„Tak proč se tedy zlobíš?“

„Edward je takový bručoun, když si neprosadí svou. Jenom si představuju, jak se nám s ním bude žít dalších pár měsíců.“ Ušklíbla se. „Jestli je v sázce tvoje duševní zdraví, tak to za to asi stojí. Ale přála bych si, abys dokázala potlačit ten pesimismus, Bello. Je tak zbytečný.“

„Nechala bys Jaspera, aby šel bez tebe?“ zeptala jsem se.

Alice se zašklebila. „To je něco jiného.“

„No jistě.“

„Jdi se umýt," poručila mi. „Charlie bude doma za čtvrt hodiny, a když budeš vypadat takhle zdrchaně, nedovolí ti jít zase ven."

No tedy, já jsem opravdu ztratila celý den. Připadalo mi to jako hrozné plýtvání. Těšila jsem se, že už brzy přestanu marnit čas spánkem.

Byla jsem jako ze škatulky, když se Charlie vrátil domů – patřičně oblečená, učesaná, a v kuchyni jsem mu předkládala večeři na stůl. Alice seděla na Edwardově obvyklém místě a zdálo se, že to Charliemu zvedlo náladu.

„Nazdárek, Alice! Jak se máš, holčičko?"

„Dobře, Charlie, děkuju."

„Koukám, že ses konečně vykulila z postele, ospalče," řekl mi, když jsem se posadila vedle něj, než se otočil zpátky k Alici. „Všichni mluví o tom večírku, který tvoji rodiče včera pořádali. Vsadím se, že máte zatraceně práce, než to uklidíte."

Alice pokrčila rameny. Jak jsem ji znala, už to bylo hotové.

„Stálo to za to," řekla. „Byl to skvělý večírek."

„Kde je Edward?" zeptal se Charlie trochu nabručeně. „Pomáhá s úklidem?"

Alice si vzdychla a nasadila tragickou masku. Pravděpodobně byla předstíraná, ale tak dokonale, že jsem si najednou nebyla jistá. „Ne. Odjel naplánovat víkend s Emmettem a Carlislem."

„Zase výlet do hor?"

Alice přikývla a najednou se zatvářila hrozně smutně. „Ano. Pojedou *všichni*, jenom já ne. Vždycky jezdíme tábořit na konci školního roku, je to taková oslava, ale já jsem se letos rozhodla, že budu radši nakupovat než kempovat, a nikdo z nich se mnou nechtěl zůstat. Jsem opuštěná."

Nasadila tak zničený výraz, vypadalo to, že má na krajíčku, takže se k ní Charlie automaticky naklonil s jednou rukou nataženou, a hledal, jak by jí pomohl. Podezíravě jsem si ji měřila. Co to dělá?

„Alice, holčičko, co kdybys zůstala u nás,“ nabídl jí Charlie. „Nelíbí se mi představa, že bys měla být v tom velkém domě sama.“

Vzdychla. Něco mi pod stolem duplo na nohu.

„Au!“ zaprotestovala jsem.

Charlie se ke mně otočil. „Co se děje?“

Alice po mně vrhla frustrovaný pohled. Pochopila jsem, že si myslí, že mi to dnes večer pomalu zapaluje.

„Nakopla jsem si palec,“ zamručela jsem.

„Aha.“ Podíval se zpátky na Alici. „Tak co tomu říkáš?“

Znovu mi stoupla na nohu, tentokrát ne tak ztěžka.

„No, tati, víš, my tady zrovna nenabízíme nejlepší ubytování. Vsadím se, že Alice nechce spát u mě na podlaze…“

Charlie našpulil rty. Alice znovu nasadila ten zničený výraz.

„Možná by Bella mohla zůstat s tebou u vás,“ navrhl tedy. „Aspoň dokud se vaši nevrátí.“

„Vážně bys to udělala, Bello?“ usmála se na mě Alice zářivě. „Nevadilo by ti jet se mnou na nákupy, že ne?“

„Jasně že ne,“ souhlasila jsem. „Pojedeme nakupovat. Super.“

„Kdy vaši odjíždějí?“ zeptal se Charlie.

Alice se zase zašklebila. „Zítra.“

„Kdy chceš, abych u vás byla?“

„Asi po večeři, myslím,“ řekla a pak si dala zamyšleně prst pod bradu. „Nemáš v sobotu nic na programu, že ne? Chci jet nakupovat mimo město, a bude to na celý den.“

„Jenom ne do Seattlu,“ vložil se do toho Charlie a zamračil se.

„Samozřejmě že ne,“ souhlasila Alice okamžitě, ačkoliv jsme obě věděly, že Seattle bude v sobotu dokonale bezpečný. „Říkala jsem si, že snad do Olympie.“

„To se ti bude líbit, Bello,“ horoval Charlie s úlevou. „Jeď si užívat velkoměsta.“

„Jo, tati. To bude skvělé.“

Jedním snadným rozhovorem mi Alice vyčistila rozvrh, abych měla volné místo na bitvu.

O chvilku později se vrátil Edward. Nehnul brvou, když mu Charlie popřál hezký výlet. Řekl, že odjíždějí brzy ráno a rozloučil se dřív než obvykle. Alice odjela s ním.

Omluvila jsem se brzy poté, co odjeli.

„Nemůžeš být unavená," protestoval Charlie.

„Trošku," lhala jsem.

„Není divu, že se vyhýbáš večírkům," zamručel. „Trvá ti dlouho, než se dáš dohromady."

Nahoře jsem našla Edwarda ležet na posteli.

„V kolik se máme setkat s vlky?" zašeptala jsem, když jsem si lehala vedle něj.

„Za hodinu."

„To je dobře. Jake a jeho kamarádi se potřebují trochu vyspat."

„Nepotřebují to tolik jako ty," podotkl.

Změnila jsem téma, aby se mě nesnažil přemlouvat, abych zůstala doma. „Řekla ti Alice, že mě hodlá zase unést?"

Zakřenil se. „Vlastně to není ona."

Zmateně jsem na něj zírala a on se tomu tiše zasmál.

„Jsem jediný, kdo má svolení držet tě jako rukojmí, vzpomínáš?" zeptal se. „Alice pojede lovit s ostatními." Vzdychl. „Myslím, že já to teď nepotřebuju."

„Takže to *ty* mě chceš unést?"

Přikývl.

Krátce jsem se nad tím zamyslela. Žádný Charlie, který by dole poslouchal a každou chvíli mě kontroloval. A žádný dům plný upírů s protivně citlivým sluchem, kteří nikdy nespí… Jenom on a já – opravdu sami.

„Nevadí ti to?" zeptal se, znepokojený mým mlčením.

„No… jasně že ne, až na jednu věc."

„Jakou věc?" Podíval se po mně neklidným pohledem. Udivovalo mě, že si mnou pořád není jistý. Možná bych mu to měla dát najevo jasněji.

„Proč Alice neřekla Charliemu, že odjíždíte *dnes v noci?*" zeptala jsem se.

S úlevou se zasmál.

* * *

Výlet na mýtinu se mi líbil víc než včera v noci. Pořád jsem se cítila provinile, pořád jsem se bála, ale už jsem nebyla vyděšená. Dokázala jsem fungovat. Dokázala jsem se dívat na to, co má přijít, a skoro jsem uvěřila, že to možná opravdu dopadne dobře. Edwardovi zjevně představa, že si nechá ujít bitvu, tolik nevadila… takže jsem mu nemohla nevěřit, když říkal, že to bude snadné. Neopustil by svou rodinu, kdyby o tom sám nebyl přesvědčený. Možná měla Alice pravdu a já jsem se opravdu strachovala až příliš.

Dorazili jsme na mýtinu jako poslední.

Jasper a Emmett už zápasili – jenom se tak zahřívali, podle toho, jak se u toho smáli. Alice a Rosalie seděly na tvrdé zemi a dívaly se. Esme s Carlislem si povídali pár metrů od nich, hlavy blízko u sebe, prsty propletené, a nevěnovali pozornost tomu, co se kolem nich děje.

Dnes v noci bylo mnohem jasněji, měsíc svítil skrz tenké mraky a já jsem snadno viděla tři vlky, kteří seděli na kraji zápasiště, rozmístěni daleko od sebe, aby se dívali z různých úhlů.

Bylo také snadné rozeznat Jacoba; okamžitě bych ho poznala, i kdyby nevzhlédl a nepodíval se, když nás slyšel přicházet.

„Kde jsou ostatní vlci?“ divila jsem se.

„Nepotřebují tu být všichni. Stačil by jeden, ale Sam nám nevěří dost na to, aby poslal Jacoba samotného, ačkoliv se Jacob nabídl. Quil a Embry jsou s ním jako obvykle… asi aby ho podpořili.“

„Jacob ti věří.“

Edward přikývl. „Věří nám, že se nebudeme snažit ho zabít. Ale to je všechno.“

„Budeš se dnes večer účastnit tréninku?“ zeptala jsem se váhavě. Věděla jsem, že to pro něj bude skoro stejně těžké, jako by bylo těžké pro mě, kdyby mě nechal doma. Možná těžší.

„Pomůžu Jasperovi, když bude potřebovat. Chce vyzkoušet nějaká nevyrovnaná uskupení, naučit je, jak si poradit s více útočníky najednou."

Zachvěl se.

A silná vlna paniky otřásla mým čerstvě nabytým pocitem důvěry.

Pořád jich bylo méně než těch druhých. A já jsem to zhoršovala.

Zírala jsem na pole a snažila se skrýt svou reakci.

Nevybrala jsem si dobré místo, kam se dívat, když jsem se teď potřebovala obelhat, namluvit si, že všechno vyjde, jak má. Protože když jsem odtrhla oči od Cullenových a přestala sledovat jejich stínovaný souboj, který bude už za pár dní skutečný, na život a na smrt, zachytil můj pohled Jacob a usmál se na mě.

Byl to stejný vlčí úsměv jako předtím, ale oči mu zajiskřily, jako když byl člověkem.

Bylo těžké uvěřit, že mi ještě přednedávnem vlkodlaci připadali děsiví a nemohla jsem spát, protože se mi o nich zdály zlé sny.

Věděla jsem bez ptaní, který z těch druhých dvou je Embry a který je Quil. Protože Embry byl jednoznačně ten hubenější šedý vlk s tmavými skvrnami na zádech, který seděl a tak trpělivě se díval, zatímco Quil – temně čokoládově hnědý, světlejší v obličeji – se neustále vrtěl a vypadalo to, že zmírá touhou přidat se k předstíranému boji. Nebyli příšery, ani v téhle podobě. Byli to kamarádi.

Kamarádi, kteří nevypadali ani zdaleka tak nezničitelní jako Emmett s Jasperem, kteří teď prováděli rychlejší výpady než kobra, a měsíční světlo se jim odráželo od žulově tvrdé kůže. Kamarádi, kteří asi nechápali, jaké tu hrozí nebezpečí. Kamarádi, kteří byli stále tak nějak smrtelní, kamarádi, kteří mohou krvácet, kamarádi, kteří mohou zemřít…

Edwardova důvěra mě uklidňovala, protože bylo jasné, že si o svou rodinu opravdu starost nedělá. Ale vadilo by mu, kdyby se něco stalo vlkům? Měl důvod k úzkosti, když ho ta možnost

netrápila? Edwardova důvěra platila jenom na jeden z mých strachů.

Snažila jsem se opětovat Jacobův úsměv a polkla jsem, protože jsem měla v krku knedlík. Nepovedlo se.

Jacob zlehka vyskočil na nohy – divila jsem se, kde se v tom obrovském těle bere taková hbitost – a přiklusal na místo, kde jsme s Edwardem stáli.

„Jacobe," pozdravil ho Edward zdvořile.

Jacob ho ignoroval, jeho temné oči se upíraly na mě. Sklonil hlavu na mou úroveň, jako to udělal včera, a naklonil ji ke straně. Z tlamy mu vycházelo tiché mručení.

„Nic mi není," odpověděla jsem bez potřeby překladu, který se mi Edward chystal poskytnout. „Jenom mám starosti, víš."

Jacob na mě dál zíral.

„Chce vědět proč," zamručel Edward.

Jacob zavrčel – nebyl to hrozivý zvuk, ale otrávený – a Edward semknul rty.

„Cože?" zeptala jsem se.

„Vadí mu, že nepřevádím všechno doslova. Ve skutečnosti si myslel: ‚To je vážně hloupost. Kvůli čemu bys měla mít starosti?' Vynechal jsem to, protože jsem to považoval za neslušné."

Pousmála jsem se, příliš sevřená úzkostí, aby mě to skutečně pobavilo. „Je toho hodně, co mě trápí," svěřovala jsem se Jacobovi. „Třeba jedna partička hloupých vlků, kterým je jedno, jestli se jim něco stane."

Jacob se zasmál svým kašlavým štěkotem.

Edward si vzdychl. „Jasper chce pomoct. Obejdeš se bez tlumočníka?"

„Jo, já si poradím."

Edward se na mě chviličku významně díval, jeho výraz bylo těžké pochopit, pak se otočil zády a šel k místu, kde čekal Jasper.

Posadila jsem se. Zem byla studená a nepohodlná.

Jacob udělal krok dopředu, pak se podíval zpátky na mě, a v hrdle se mu ozvalo tiché skučení. Udělal další půlkrok.

„Jdi tam beze mě,“ pobídla jsem ho. „Já se nechci dívat.“

Jacob znovu krátce naklonil hlavu ke straně a pak se s bručivým povzdechem položil na zem vedle mě.

„Vážně, klidně tam jdi,“ ujišťovala jsem ho. Neodpověděl, jenom si složil hlavu na tlapy.

Zírala jsem na jasné stříbrné mraky, nechtěla jsem vidět bitku. Moje představivost měla i tak dost paliva. Mýtinou povíval větřík a já jsem se zachvěla.

Jacob se posunul blíž ke mně a přitiskl mi svůj teplý kožich k levému boku.

„Mm, díky,“ zamručela jsem.

Po pár minutách jsem se opřela o jeho široké rameno. Bylo to takhle pohodlnější.

Mraky se pohybovaly pomalu po nebi, které matnělo a zjasňovalo se pokaždé, když zastínily měsíc a odplouvaly dál.

Nepřítomně jsem Jacobovi začala prsty pročesávat kožich na krku. V hrdle se mu rozezvučel ten samý zvláštní melodický zvuk jako včera. Byl to takový vlídný, důvěrný zvuk. Hrubší, divočejší než kočičí předení, ale prozrazoval stejnou spokojenost.

„Víš, nikdy jsem neměla psa,“ uvažovala jsem nahlas. „Vždycky jsem ho chtěla, ale Renée je alergická.“

Jacob se zasmál; jeho tělo se pode mnou otřásalo.

„Ty se vůbec nebojíš, co se v sobotu bude dít?“ zeptala jsem se.

Otočil ohromnou hlavu ke mně, takže jsem viděla, jak se jedno jeho oko stočilo k nebi.

„Taky bych si chtěla být tak jistá.“

Opřel si hlavu o mou nohu a začal zase broukat. A já jsem se opravdu cítila o trošku lépe.

„Takže zítra si spolu trochu vyrazíme do přírody, viď?“

Zavrčel; ten zvuk byl nadšený.

„Mohl by to být *dlouhý* výlet,“ varovala jsem ho. „Edward neposuzuje vzdálenosti tak jako normální lidé.“

Jacob vyštěkl dalším smíchem.

Uvelebila jsem se pohodlněji v jeho teplém kožiše a položila si mu hlavu na krk.

Bylo to zvláštní. I když byl v téhle bizarní podobě, připadala jsem si spíš jako v dobách, kdy jsme měli to snadné, bezpracné přátelství, které bylo přirozené jako dýchání, než při těch posledních několika setkáních, která jsem zažila s Jacobem v podobě lidské. Bylo zvláštní, že jsem to přátelství znovu našla zrovna teď, když jsem si myslela, že je to právě Jakova vlčí podstata, která mi ho vzala.

Zabijácké hry na mýtině pokračovaly a já jsem zírala na zastřený měsíc.

20. KOMPROMIS

Všechno bylo připravené.

Byla jsem sbalená na svou dvoudenní návštěvu u „Alice“ a taška na mě čekala na místě spolujezdce v náklaďáčku. Lístky na koncert jsem dala Angele, Benovi a Mikovi. Mike chtěl vzít Jessiku, což bylo přesně to, v co jsem doufala. Billy si vypůjčil člun od Starého Quila Ateary a pozval Charlieho na rybaření na volném moři, než začne odpolední zápas. Collin a Brady, dva nejmladší vlkodlaci, zůstali doma, aby chránili La Push – ačkoliv to byly ještě děti, protože jim oběma bylo teprve třináct. Přesto tam Charlie bude ve větším bezpečí než všichni ti, co zůstali ve Forks.

Udělala jsem všechno, co bylo v mých silách. Snažila jsem se s tím smířit a alespoň na dnešní večer vypustit z hlavy věci, které jsem nemohla ovlivnit. Ať tak nebo tak, za osmačtyřicet hodin bude po všem. Ta myšlenka byla skoro uklidňující.

Edward mě prosil, abych se uvolnila, a já jsem slíbila, že se vynasnažím.

„Mohli bychom se aspoň dnes v noci pokusit zapomenout na všechno a myslet jen na nás dva?“ prosil a upíral na mě oči celou svou silou. „Poslední dobou na sebe máme málo času. Potřebuju být s tebou. Jen s tebou.“

S takovým požadavkem nebylo těžké souhlasit, ačkoliv jsem věděla, že zapomenout na strach se mnohem snadněji slíbí, než udělá. Ale když jsem věděla, že budeme tuhle noc sami, napadaly mě jiné věci, a ty mi pomohly.

Určité okolnosti se totiž změnily.

Například – byla jsem připravená.

Byla jsem připravená vstoupit do jeho rodiny a do jeho světa. Strach, vina a úzkost, které jsem teď prožívala, mi tohle

umožnily poznat. Měla jsem příležitost o tom soustředěně přemýšlet – když jsem pozorovala měsíc za mraky a odpočívala opřená o vlkodlaka – a pochopila jsem, že už nebudu panikařit. Až na nás příště něco přijde, budu připravená. Budu přínosem, ne přívažkem. Už si nikdy nebude muset vybírat mezi mnou a svou rodinou. Budeme partneři jako Alice a Jasper. Příště odvedu svou část.

Počkám, až bude odstraněn meč, který mi visí nad hlavou, aby byl Edward spokojený. Ale nebylo to nutné. Byla jsem připravená.

Jenom jediný kousek scházel.

Jediný kousek, protože některé věci se *nezměnily*, a to včetně toho, jak zoufale jsem ho milovala. Měla jsem spoustu času promyslet si do všech podrobností podstatu Jasperovy a Emmettovy sázky – označit si věci, které jsem byla ochotná ztratit se svým lidstvím, a věci, kterých jsem se nehodlala vzdát. Věděla jsem, na kterém lidském zážitku budu trvat, než přestanu být člověkem.

Takže jsme dnes večer měli před sebou pár věcí, které jsme museli dotáhnout do konce. Po tom všem, co jsem za poslední dva roky viděla, jsem už nevěřila slovu *nemožný*. Bude třeba nasadit silnější kalibr, aby mě to odradilo.

Dobře, no, upřímně řečeno, tušila jsem, že to bude mnohem složitější. Ale byla jsem odhodlaná to zkusit.

Ačkoliv jsem byla rozhodnutá, nepřekvapovalo mě, že jsem pořád cítila pořádnou trému, když jsem jela tu dlouhou cestu k nim domů – nevěděla jsem, jak provést to, oč jsem se chtěla pokusit, a to mi zaručovalo slušnou dávku nervozity. Edward seděl vedle mě a potlačoval úsměv nad tou pomalou jízdou. Byla jsem překvapená, že nechtěl řídit, ale pro dnešní večer se zřejmě spokojil s mou rychlostí.

Bylo po setmění, když jsme dojeli k nim domů. Navzdory tomu byla louka plná světla, které na ni dopadalo z každého okna.

Jakmile jsem vypnula motor, už stál u mých dveří a otvíral mi je. Jednou paží mě vyndal z kabiny, druhou vytáhl z korby

náklaďáčku tašku a přehodil si ji přes rameno. Kopnutím za mnou zavřel dveře od auta a začal mě líbat.

Nepřestal, ani když mě zvedl do náruče a nesl do domu.

Byly už vstupní dveře otevřené? To jsem nevěděla. Byli jsme uvnitř a já jsem byla jako omámená. Musela jsem si připomínat, abych dýchala.

Líbání mě neděsilo. Nebylo to jako dřív, když jsem cítila, jak jeho sebeovládáním prosakují strach a panika. Jeho rty teď nebyly úzkostné, ale nadšené – zdál se stejně vzrušený jako já, že máme celou noc jenom pro sebe. Několik dalších minut se mnou stál ve dveřích a jenom mě líbal; připadalo mi, že není tak rezervovaný jako obvykle, jeho chladné rty se žíznivě vpíjely do těch mých.

Začala jsem pociťovat nepatrný optimismus. Možná, že získat, co chci, nebude tak těžké, jak jsem čekala.

Ne, samozřejmě že to bude zrovna tak těžké.

S tichým smíchem se odtáhl a podržel si mě na délku paží.

„Vítej doma," řekl a jeho oči byly rozzářené a plné citu.

„To zní hezky," odpověděla jsem zadýchaně.

Postavil mě zlehka na nohy. Ovinula jsem se oběma pažemi kolem něj, nechtěla jsem mezi nás pustit žádný prostor.

„Něco pro tebe mám," řekl vesele.

„Aha?"

„Tvůj dárek z druhé ruky, pamatuješ? Říkala jsi, že to je přípustné."

„Aha, to je pravda. To jsem asi říkala."

Zasmál se mé zdráhavosti.

„Je to nahoře u mě v pokoji. Mám pro to dojít?"

V jeho ložnici? „Jasně," souhlasila jsem a připadala si všelijak. Propletla jsem svoje prsty s jeho. „Tak pojď."

Zřejmě se nemohl dočkat, až mi dá svůj dar-nedar, protože lidská rychlost pro něj nebyla dostatečná. Zase mě zvedl a skoro vyletěl po schodech do svého pokoje. Postavil mě u dveří a spěchal do skříně.

Byl zpátky, než jsem udělala krok, ale já jsem si ho nevšímala a šla jsem rovnou k té velké zlaté posteli, posadila se

na okraj a pak jsem se posunula doprostřed. Tam jsem se stočila do klubíčka a pažemi si objala kolena.

„Dobře,“ zabručela jsem. Teď, když jsem byla, kde jsem chtěla být, mohla jsem si dovolit trochu zdráhavosti. „Tak mi to dej.“

Edward se zasmál.

Sedl si na postel vedle mne a moje srdce se splašeně rozbušilo. Doufala jsem, že to bude považovat za náležitou reakci na svůj dárek.

„Z druhé ruky,“ připomněl mi vážně. Zvedl mi levé zápěstí a krátce se dotkl stříbrného náramku. Pak mi paži položil zpět.

Opatrně jsem se na ni podívala. Na řetízku teď naproti vlkovi visel jiskřivý křišťál ve tvaru srdce. Byl vybroušený do milionu plošek, takže i v tlumeném světle lampy jiskřil. Dlouze jsem se nadechla.

„Patřil mé matce,“ pokrčil omluvně rameny. „Pár takových cetek jsem zdědil. Nějaké jsem dal Esme a Alici. Takže to rozhodně není kdovíjak velký dárek.“

Usmála jsem se smutně jeho ujištění.

„Ale říkal jsem si, že jako moje připomínka se to hodí,“ pokračoval. „Je tvrdé a studené.“ Zasmál se. „A na sluníčku dělá duhu.“

„Zapomněl jsi na tu nejdůležitější podobnost,“ zašeptala jsem. „Je krásné.“

„Moje srdce je stejně tak tiché,“ uvažoval. „A taky ti patří.“

Točila jsem zápěstím, aby se srdíčko třpytilo. „Díky. Za obě.“

„Ne, já děkuju tobě. Je to úleva, že jsi ten dárek přijala tak ochotně. Aspoň v tom získáš praxi.“ Ukázal v úsměvu své oslnivé zuby.

Opřela jsem se o něj, zabořila mu hlavu pod paži a stulila se mu u boku. Asi se to podobalo přitulení k Michelangelovu *Davidovi*, až na to, že tenhle dokonalý mramorový krasavec kolem mě ovinul paže a přitáhl si mě blíž.

Zdálo se mi to jako dobrý začátek.

„Můžeme si o něčem promluvit? Ocenila bych, kdybys mohl *začít* tím, že odložíš předsudky a budeš přístupný.“

Na chviličku zaváhal. „Budu se snažit,“ souhlasil opatrně.

„Neporušuju tady žádná pravidla,“ ujišťovala jsem ho. „Tohle se opravdu týká jenom mě a tebe.“ Odkašlala jsem si. „Takže… nadchlo mě, jak jsme se posledně dokázali skvěle domluvit na kompromisu. Myslela jsem, že bych stejný princip ráda použila na jinou situaci.“ Přemítala jsem, proč mluvím tak formálně. To musely být ty nervy.

„O čem bys ráda vyjednávala?“ zeptal se s úsměvem.

Přemýšlela jsem, snažila se najít správná slova, kterými začít.

„Poslouchej, jak tvoje srdce letí,“ zašeptal. „Třepotá se jako křídla kolibříka. Jak ti je?“

„Je mi skvěle.“

„Tak prosím pokračuj,“ pobídl mě.

„No, tak zaprvé bych s tebou asi chtěla mluvit o té směšné podmínce s manželstvím.“

„Ta připadá směšná jenom tobě. Co je s ní?“

„Říkala jsem si… můžeme o *tomhle* ještě vyjednávat?“

Edward se zamračil, teď byl vážný. „Už jsem udělal daleko největší ústupek – proti svému nejlepšímu přesvědčení jsem souhlasil, že tě zbavím života. Podle mě jsem tím získal právo na nějaký kompromis taky z tvé strany.“

„Ne.“ Zavrtěla jsem hlavou a soustředila se na to, abych na sobě nedala znát žádné rozrušení. „Tohle už jsme domluvili. O mém… obnovení teď debatovat nechci. Já chci vyjasnit další podrobnosti.“

Podezíravě se na mě podíval. „Které podrobnosti máš přesně na mysli?“

Zaváhala jsem. „Napřed si vyjasněme tvoje nezbytné podmínky.“

„Ty víš, co chci.“

„*Manželství.*“ Vyslovila jsem to, jako by to bylo sprosté slovo.

„Ano.“ Zeširoka se usmál. „To zaprvé.“

Údivem jsem neudržela pečlivě nevzrušený výraz. „Je jich víc?“

„No,“ pokračoval vypočítavě. „Jestli budeš moje žena, pak co je moje, bude tvoje… jako třeba peníze na školné. Takže s tím Dartmouthem nebude žádný problém.“

„Ještě něco? Nějakou další absurditu?“

„Nenamítal bych nic proti troše *času*.“

„Ne. Čas ne. Tím by se naše smlouva porušila.“

Toužebně si vzdychl. „Jenom rok. Nebo dva?“

Zavrtěla jsem hlavou a paličatě jsem semkla rty. „Přejdi k další podmínce.“

„To je všechno. Jestli se ovšem nechceš bavit o autech…“

Zeširoka se usmál, když jsem se ušklíbla, pak mě vzal za ruku a začal si pohrávat s mými prsty.

„Nevěděl jsem, že chceš ještě něco, myslel jsem, že stát se příšerou je jediné, po čem toužíš. Hořím zvědavostí.“ Jeho hlas byl tichý a něžný. Ten lehký podtón by bylo těžké odhalit, kdybych ho sama tak dobře neznala.

Odmlčela jsem se a dívala se na jeho ruku. Stále jsem nevěděla, jak začít. Cítila jsem na sobě jeho pohled a bála jsem se vzhlédnout. Krev mě začala pálit v obličeji.

Jeho studené prsty mi přejely po tváři. „Ty se červenáš?“ zeptal se překvapeně. Držela jsem oči sklopené. „Prosím tě, Bello, já už to čekání nevydržím.“

Kousala jsem se do rtu.

„Bello.“ Jeho tón mé teď káral, připomínal mi, že je pro něj těžké, když si nechávám myšlenky pro sebe.

„No, trochu mě trápí, jaké to bude… potom,“ přiznala jsem a konečně jsem se na něj podívala.

Cítila jsem, jak se jeho tělo napjalo, ale jeho hlas byl něžný a sametový. „Co konkrétně?“

„Vy se všichni tváříte, že až k tomu dojde, tak se budu zajímat jedině o to, jak zmasakrovat všechny ve městě,“ přiznala jsem. Zašklebil se, když slyšel, jaká slova jsem použila. „A bojím se, že budu mít tolik starostí s tím zmatkem v sobě, že

už to nebudu *já*… a že nebudu… že tě nebudu *chtít* stejným způsobem, jako tě chci teď."

„Bello, tohle období nepotrvá věčně," uklidňoval mě.

Pointa mu unikala.

„Edwarde," řekla jsem nervózně a zírala si na pihu na zápěstí. „Jednu věc bych chtěla udělat ještě předtím, než navždy přestanu být člověkem."

Čekal, že budu pokračovat. Nepokračovala jsem. Obličej jsem měla celý rozpálený.

„Přej si cokoliv," povzbuzoval mě úzkostně. Vůbec to nepochopil.

„Slibuješ?" zamumlala jsem, i když jsem věděla, že můj pokus nachytat ho na vlastní slova nevyjde, ale nedokázala jsem tomu odolat.

„Ano," řekl. Vzhlédla jsem a viděla, že jeho oči jsou upřímné a zmatené. „Řekni mi, co chceš, a můžeš to mít."

Bylo mi neuvěřitelně hloupě a trapně. Byla jsem příliš nevinná – v čemž samozřejmě spočívala pointa našeho hovoru. Neměla jsem sebemenší ponětí, jak ho svádět. Budu si muset vystačit s rozpaky a červenáním.

„Tebe," zašeptala jsem skoro nesrozumitelně.

„Já jsem tvůj." Usmíval se – stále mu to nedošlo – a snažil se zachytit můj pohled, jenže já jsem se zase podívala stranou.

Zhluboka jsem se nadechla a posunula se dopředu, takže jsem na posteli klečela. Pak jsem ho objala kolem krku a políbila ho.

Byl udivený, ale polibek mi ochotně oplatil. Dotýkal se něžně mých rtů a mně bylo jasné, že horečně přemýšlí – snažil se přijít na to, co mám za lubem. Usoudila jsem, že potřebuje nápovědu.

Ruce se mi maličko třásly, když jsem sundala paže z jeho krku. Prsty jsem mu zlehka přejela po krku k límečku košile. Snažila jsem se rychle mu rozepnout knoflíčky, než mě zastaví, ale roztřesenýma rukama to moc nešlo.

Rty mu ztuhly a div jsem neslyšela hlasité cvaknutí v jeho hlavě, jak si konečně dal dohromady moje slova a moje činy.

Okamžitě mě od sebe odtáhl a nesouhlasně se zamračil.

„Buď rozumná, Bello."

„Tys mi to slíbil – říkal jsi, že můžu mít cokoliv," připomněla jsem mu bez špetky naděje.

„O tomhle diskutovat nebudeme." Rozzlobeně se na mě díval, zatímco si zapínal dva knoflíčky, které se mi podařilo rozepnout.

Zaťala jsem zuby.

„Já říkám, že budeme," nedala jsem se. Vzala jsem za límec své blůzky a s trhnutím si rozepnula horní knoflík.

Popadl mě za zápěstí a přitiskl mi ruce k bokům.

„Já říkám, že nebudeme," oponoval mi hluše.

Rozzlobeně jsme se na sebe dívali.

„Sám jsi to chtěl vědět," připomněla jsem mu.

„Myslel jsem, že to bude něco alespoň trochu realistického."

„Takže ty po mně můžeš chtít kdejakou hloupost, o kterou stojíš – jako abych si tě vzala – a já nesmím ani diskutovat o tom, co bych chtěla –"

Jak jsem se tak zlobila, stáhl mi zápěstí k sobě, popadl je jen jednou rukou a druhou ruku mi položil přes pusu.

„Ne," zatvrdil se.

Zhluboka jsem se nadechla, abych se uklidnila. Ano, jak hněv začal vychládat, pocítila jsem něco jiného.

Trvalo mi chvilku, než jsem pochopila, proč se zase dívám dolů a červenám se, proč se mi svírá žaludek a do očí se mi derou slzy, proč bych se nejradši sebrala a utekla z pokoje.

Odmítl mě.

Věděla jsem, že je moje reakce zbytečná. Velmi jasně dával při každé příležitosti najevo, že jediným důvodem jeho zdrženlivosti je strach o mou bezpečnost. Ale já jsem se mu ještě nikdy nevydala tak všanc. Mračila jsem se na zlatou prošívanou pokrývku, která měla stejnou barvu jako jeho oči, a snažila se potlačit hlas, který mi v duchu říkal, že mě Edward nechce a že po mně netouží.

Vzdychl. Ruka, kterou mi držel pusu, se mi svezla pod bradu a on mi ji zvedl, abych se na něj musela podívat.

„Co teď?“

„Nic,“ zamumlala jsem.

Dlouho se mi díval do obličeje, zatímco já jsem se neúspěšně pokoušela vymanit se z jeho pohledu. Na čele mu naskočily vrásky a v očích se mu objevilo zděšení.

„Ublížil jsem ti?“ zeptal se šokovaně.

„Ne,“ zalhala jsem.

Než jsem stihla postřehnout, jak k tomu došlo, choval mě v náručí, tiskl si můj obličej k rameni a palcem mi chlácholivě přejížděl po tváři.

„Ty víš, proč tě musím odmítat,“ zašeptal. „Víš, že tě taky chci.“

„Vážně?“ zašeptala jsem hlasem plným pochybností.

„Samozřejmě, ty můj krásný přecitlivělý blázínku.“ Zasmál se a hlas mu posmutněl. „Copak tě nechce každý? Mám pocit, jako by za mnou stála fronta, všichni se v ní předhánějí a čekají, až provedu nějakou botu… Jsi příliš žádoucí.“

„Nevím, kdo je tady blázínek.“ Pochybovala jsem, že by se našel někdo, pro koho by slova jako nemotorná, nesvá a neschopná byla synonymem slova *žádoucí*.

„Mám rozeslat petici, abych tě přesvědčil? Chceš slyšet jména těch, kteří by byli první na seznamu? Pár jich znáš, ale některá by tě mohla překvapit.“

Zavrtěla jsem hlavou zabořenou do jeho ramene a udělala obličej. „Jenom se snažíš přivést mě na jiné myšlenky. Vraťme se k tématu.“

Vzdychl.

„Řekni mi, jestli jsem něco pochopila špatně.“ Snažila jsem se znít nevzrušeně. „Ty chceš svatbu“ – nedokázala jsem to slovo pronést bez úšklebku –, „zaplatit mi školné, mít víc času, a kdybych měla rychlejší auto, tak by ses taky nezlobil.“ Zvedla jsem obočí. „Řekla jsem všechno? Je to pořádný seznam.“

„Jenom to první je požadavek.“ Vypadalo to, že má co dělat, aby se nesmál. „To další jsou prostě prosby.“

„A můj jediný, samotný malý požadavek je –“

„Požadavek?“ přerušil mě, najednou zase vážný.

„Ano, požadavek.“

Jeho oči se přimhouřily.

„Vdát se je pro mě oběť. Nebudu souhlasit, dokud nedostanu něco na oplátku.“

Naklonil se ke mně a zašeptal mi do ucha. „Ne,“ zněla sametová odpověď. „Teď to není možné. Později, až nebudeš tak křehká. Buď trpělivá, Bello.“

Snažila jsem se mluvit pevným a rozumným hlasem. „Ale to je ten problém. Už to nebude takové, jaké by to bylo teď. Já už nebudu taková, jaká jsem teď! Ani nevím, kdo pak vlastně budu.“

„Pořád budeš Bella,“ ujišťoval mě.

Zamračila jsem se. „Jestli to dojde tak daleko, že budu chtít zabít Charlieho – že bych vypila Jacobovu nebo Angelinu krev, kdybych měla možnost –, jak to může být pravda?“

„To přejde. A že bys chtěla pít krev toho psa, o tom vážně pochybuju.“ Předstíral, že se při té představě otřásl. „I jako novorozená budeš mít lepší vkus.“

Nevšímala jsem si jeho pokusu odvést mě od tématu. „Ale v prvé řadě mě vždycky bude zajímat jen jedno, není to tak?“ nedala jsem se. „Krev, krev a zase krev!“

„Skutečnost, že jsi stále naživu, je důkazem toho, že to není pravda,“ poukázal.

„O osmdesát let později,“ připomněla jsem mu. „Já jsem to ovšem myslela po té *fyzické* stránce. Vím, že po té duševní být sama sebou dokážu… po nějaké době. Ale čistě z tělesného hlediska – vždycky budu v prvé řadě žíznivá.“

Neodpověděl.

„Takže *budu* jiná,“ uzavřela jsem. „Protože teď po tělesné stránce nechci nic víc než tebe. Chci tě víc než jídlo, vodu nebo kyslík. Po duševní stránce mám svoje priority seřazené podle trošku rozumnějšího pořádku. Ale po té tělesné…“

Otočila jsem hlavu, abych ho políbila do dlaně.

Zhluboka se nadechl. Překvapilo mě, že to znělo trochu rozkolísaně.

„Bello, mohl bych tě zabít,“ zašeptal.

„Tomu nevěřím.“

Přimhouřil oči. Sundal mi ruku z obličeje a rychle za sebe sáhl pro něco, co jsem neviděla. Ozvalo se tlumené křupnutí a postel pod námi se zachvěla.

Držel v ruce něco tmavého; zvedl to, abych si to mohla zvědavě prohlédnout. Byla to kovová květina, jedna z růží, které zdobily tepané železné sloupky a baldachýn postele. Na chviličku zavřel dlaň, jemně sevřel prsty a pak dlaň zase otevřel.

Beze slova mi ukázal rozdrcený, pokřivený kousek černého kovu. Byl to věrný otisk jeho dlaně, jako když malé dítě stiskne v pěstičce kousek modelíny. Uběhlo půl vteřiny a tvar se v jeho dlani rozpadl na černý písek.

Rozzlobeně jsem se na něj dívala. „Tak jsem to nemyslela. Já už *vím,* jak jsi silný. Kvůli tomu nemusíš ničit nábytek.“

„Jak jsi to tedy myslela?“ zeptal se temným hlasem a hodil hrst železného písku do rohu místnosti; zabubnoval o zeď jako déšť.

Upřeně se mi díval do tváře, když jsem se mu to snažila vysvětlit.

„Vím dobře, že bys mi mohl tělesně ublížit, kdybys chtěl… Spíš jsem to myslela tak, že mi *nechceš* ublížit… tvoje odhodlání je tak silné, že nevěřím, že bys to vůbec dokázal.“

Začal vrtět hlavou, ještě než jsem domluvila.

„Ale tak to asi nefunguje, Bello.“

„*Asi,*“ ušklíbla jsem se. „Nemáš větší ponětí, o čem mluvíš, než já.“

„Přesně tak. Jak tě mohlo napadnout, že bych tě vystavil takovému riziku?“

Dlouho jsem se mu dívala do očí. Nebyl v nich ani náznak kompromisu, ani stopa nerozhodnosti.

„Prosím,“ zašeptala jsem nakonec beznadějně. „Nic jiného nechci. Prosím.“ Zavřela jsem poraženě oči a čekala na rychlé a konečné ne.

Ale on hned neodpověděl. Nevěřícně jsem zamrkala, když jsem slyšela, že zase dýchá přerývaně.

Otevřela jsem oči a jeho obličej byl zmítaný pochybnostmi.

„Prosím!“ zašeptala jsem znovu a srdce se mi rozbušilo rychleji. Slova se mi řinula z úst, jak jsem spěchala, abych honem využila té náhlé nejistoty v jeho očích. „Nemusíš mi dávat žádné záruky. Když to nebude fungovat, no tak toho prostě necháme. Jenom to zkusme… jenom zkusme. A já ti pak dám, co budeš chtít,“ slíbila jsem mu unáhleně. „Vezmu si tě. Nechám tě zaplatit za Dartmouth a nebudu ti vyčítat, že jsi mě tam dostal úplatkem. Můžeš mi dokonce koupit rychlé auto, když ti to udělá radost! Jenom…*prosím*.“

Jeho ledové paže mě ovinuly pevněji a na uchu jsem ucítila jeho rty; jeho studený dech mě rozechvěl. „Tohle je nesnesitelné. Chtěl jsem ti dát tolik věcí – a ty se rozhodneš požadovat *tohle*. Máš vůbec ponětí, jak mě bolí, že tě musím odmítnout, i když mě takhle prosíš?“

„Tak neodmítej,“ navrhla jsem udýchaně.

Neodpověděl.

„Prosím,“ zkusila jsem to znovu.

„Bello…“ Zavrtěl pomalu hlavou, ale nepřipadalo mi to jako odmítnutí, protože mě přitom líbal na krku. Spíš to vypadalo, jako když se vzdává. Moje srdce, které už tak sprintovalo, se freneticky rozkmitalo.

Znovu jsem kula železo, dokud bylo žhavé. Když se ve své nerozhodnosti pomalým pohybem přiblížil k mému obličeji, rychle jsem se v jeho náruči otočila a políbila jsem ho na rty. Vzal mi obličej do dlaní a já jsem si myslela, že mě od sebe zase odtáhne.

Mýlila jsem se.

Jeho ústa nebyla něžná; jeho rty s každým pohybem prozrazovaly zoufalství, protože se v něm svářila touha se zodpovědností. Ovinula jsem mu paže kolem krku a jak jsem byla rozpálená, jeho tělo mi připadalo studenější než jindy. Zachvěla jsem se, ale nebylo to z chladu.

Nepřestával mě líbat. Byla jsem to já, kdo se musel vymanit, abych popadla dech. Ani pak jeho rty mou kůži neopouštěly, jenom se přesunuly na krk. Nadšení z vítězství bylo zvláštně

opojné; připadala jsem si mocná. Statečná. Ruce už se mi netřásly; snadno jsem si poradila s knoflíčky jeho košile a prsty mu přejížděla po dokonalé ledové hrudi. Byl příliš krásný. Jaké bylo to slovo, které právě použil? Nesnesitelné – to bylo ono. Jeho krása se nedala unést…

Přitáhla jsem si zpátky jeho rty a on se zdál stejně dychtivý jako já. Jednou rukou stále držel můj obličej v dlani, druhou mi pevně ovinul kolem pasu a přitahoval si mě blíž. Trochu mi to ztěžovalo možnost rozepnout si halenku, ale ne úplně.

Kolem zápěstí se mi sevřela studená železná pouta a zvedla mi ruce nad hlavou, která najednou ležela na polštáři.

Přitiskl mi zase rty k uchu. „Bello," zašeptal vřelým sametovým hlasem. „Mohla by ses *prosím* přestat svlékat?"

„Chceš to udělat sám?" zeptala jsem se zmateně.

„Ne dnes v noci," odpověděl tiše. Líbal mě teď pomaleji, všechna nedočkavost byla pryč.

„Edwarde, nech –" začala jsem se hádat.

„Neříkám ne," uklidňoval mě. „Jenom říkám ne dnes v noci."

Zamyslela jsem se nad tím a dýchání se mi mezitím zpomalovalo.

„Řekni mi jeden rozumný důvod, proč se dnešní noc hodí méně než kterákoli jiná." Stále jsem byla zadýchaná; zklamání v mém hlase tudíž nebylo tak jasně slyšet.

„Nejsem dnešní." Zachichotal se mi do ucha. „Kdo z nás dvou se víc zdráhá dát tomu druhému, co chce? Právě jsi mi slíbila, že si mě vezmeš, než projdeš změnou, ale když dneska podlehnu, kdo mi zaručí, že ráno neutečeš za Carlislem? Z nás dvou jsem já určitě ten neochotnější. Takže… napřed ty."

Vydechla jsem s hlasitým zafuněním. „Musím si tě napřed vzít?" zeptala jsem se nevěřícně.

„To je dohoda – ber nebo neber. Kompromis, vzpomínáš?"

Objal mě a začal mě líbat tak, že by to mělo být nelegální. To nebylo přesvědčování – to byl nátlak, vynucování. Snažila jsem se zachovat si jasnou hlavu… a velmi rychle jsem to vzdala.

„Vážně si myslím, že to vůbec není dobrý nápad," lapala jsem po dechu, když mě nechal nadechnout.

„Nepřekvapuje mě, že se k tomu takhle stavíš." Usmál se. „Vidíš to příliš jednostranně."

„Jak je tohle možné?" zabručela jsem. „Myslela jsem, že si dnes večer konečně prosadím svou, a místo toho, zničehonic –"

„Jsi zasnoubená," dokončil.

„Brrr! *Prosím* tě, neříkej to nahlas."

„Odvoláš svoje slovo?" zeptal se. Odtáhl se, aby mi viděl do obličeje. Tvářil se pobaveně. Měl ze mě legraci.

Rozzlobeně jsem se na něj dívala a snažila se nevnímat, jak moje srdce reaguje na jeho úsměv.

„Odvoláš?" naléhal.

„Ech!" zasténala jsem. „Ne. Neodvolám. Už jsi spokojený?"

Jeho úsměv byl oslepující. „Nadmíru."

Zase jsem zasténala.

„Ty vůbec nejsi šťastná?"

Znovu mě políbil, než jsem mohla odpovědět. Další přesvědčující polibek.

„Trošičku," připustila jsem, když jsem mohla mluvit. „Ale ne z toho vdávání."

Znovu mě políbil. „Nemáš pocit, že je to obráceně?" zasmál se mi do ucha. „Tradičně to bývá tak, že ty bys mě měla uhánět a já bych měl uhýbat, nemyslíš?"

„Na našem vztahu je máloco tradiční."

„To je pravda."

Znovu mě políbil a nepřestával, dokud mi srdce nebušilo a kůže se nečervenala.

„Podívej, Edwarde," zašeptala jsem vemlouvavě, když mě líbal do dlaně. „Řekla jsem, že si tě vezmu, a taky to udělám. Slibuju. Přísahám. Jestli chceš, podepíšu smlouvu vlastní krví."

„To není legrační," zamručel přes rty přitisknuté na vnitřní stranu mého zápěstí.

„Jenom chci, abys věděl, že tě nehodlám nijak podvést. Na to mě znáš moc dobře. Takže vážně není důvod čekat. Jsme

úplně sami – jak často se to stává? – a ty jsi opatřil tuhle širokánskou pohodlnou postel…“

„Ne dnes večer,“ zopakoval znovu.

„Ty mi nevěříš?“

„Samozřejmě, že ti věřím.“

Tou rukou, kterou mi stále líbal, jsem si přitáhla jeho obličej, abych mu viděla do očí.

„Tak v čem je problém? Přece víš, že nakonec vyhraješ.“ Zamračila jsem se a zamručela: „Ty vyhraješ vždycky.“

„Jenom se chci pojistit,“ řekl klidně.

„Za tím ještě něco je,“ hádala jsem a oči se mi přimhouřily. Měla jsem pocit, že se za jeho nenuceným chováním skrývá náznak nějakého mně neznámého motivu. „Ty snad máš v plánu svoje slovo odvolat?“

„Ne,“ ujišťoval mě vážně. „Přísahám ti, že se o to pokusíme. Až si mě vezmeš.“

Zavrtěla jsem hlavou a mrzutě jsem se zasmála. „Kvůli tobě si připadám jak bídák z telenovely, co si nakrucuje knír a snaží se připravit o čest nějakou ubohou dívku.“

Přelétl mě obezřetným pohledem a pak rychle sklonil hlavu a políbil mě na klíční kost.

„To je ono, viď?“ Ten krátký smích, který mi unikl, byl spíš šokovaný než pobavený. „Snažíš se uchránit svoji čistotu!“ Zakryla jsem si pusu rukou, abych zdusila zachichotání, které následovalo. Ta slova byla tak… staromódní.

„Ne, blázínku,“ zamumlal mi do ramene. „Snažím se chránit *tvou.* A ty mi to neuvěřitelně ztěžuješ.“

„To je směšné!“

„Dovol mi, abych se tě na něco zeptal,“ přerušil mě rychle. „Už jsme tuhle diskusi vedli, ale udělej mi to kvůli. Kolik lidí v téhle místnosti má duši? Lístek do nebe, nebo co po životě vlastně následuje?“

„Dva,“ vypálila jsem okamžitě.

„Dobře. Možná máš pravdu. No, svět je plný neshod na tohle téma, ale velká většina lidí si myslí, že je k tomu potřeba dodržovat jistá pravidla.“

„Upíří pravidla ti nestačí? Chceš se starat ještě o ta lidská?“

„To nemůže uškodit.“ Pokrčil rameny. „Co kdyby.“

Rozhněvaně jsem si ho měřila přimhouřenýma očima.

„A i kdybys měla pravdu s tou mou duší, co když je pro mě příliš pozdě?“

„Ne, není,“ hádala jsem se rozzlobeně.

„*Nezabiješ* je ve většině náboženství obecně přijímané přikázání. A já jsem zabil hodně lidí, Bello.“

„Jenom těch zlých.“

Pokrčil rameny. „Možná se to počítá, a možná taky ne. Ale tys nezabila nikoho…“

„O kom *ty* bys věděl,“ zašeptala jsem.

Usmál se, ale jinak si toho vyrušení nevšímal. „A já udělám všechno pro to, abych tě ochránil před pokušením.“

„Dobře. Ale my jsme se nehádali o spáchání vraždy,“ připomněla jsem mu.

„Tady platí stejný princip – jediný rozdíl je, že tohle je oblast, v které jsem stejně neposkvrněný jako ty. Nemohl bych zachovat alespoň jedno přikázání?“

„Jedno?“

„Víš, že jsem kradl, lhal, dychtil… moje čistota je to jediné, co mi zbylo.“ Pokřiveně se usmál.

„Já lžu pořád.“

„Ano, ale ty jsi tak špatná lhářka, že se to ani nepočítá. Nikdo ti nevěří.“

„Upřímně doufám, že se mýlíš – protože jinak Charlie co nevidět rozrazí tyhle dveře s nabitou puškou v ruce.“

„Charliemu vyhovuje předstírat, že ti tvoje pohádky baští. Radši si bude lhát do kapsy, než by se podíval moc zblízka.“ Zakřenil se na mě.

„Ale po čem jsi kdy dychtil?“ zeptala jsem se pochybovačně. „Máš všechno.“

„Dychtil jsem po tobě.“ Jeho úsměv potemněl. „Neměl jsem žádné právo tě chtít – ale sáhl jsem po tobě a utrhl si tě. A podívej, kam jsi to se mnou dopracovala! Snažíš se svést upíra.“ Zavrtěl hlavou v předstíraném zděšení.

„Po tom, co ti patří, dychtit můžeš,“ informovala jsem ho. „Navíc jsem si myslela, že se staráš o *moji* čistotu.“

„Taky že ano. Jestli je pro mě příliš pozdě… No, ať jsem zatracen – to nemyslím jako žert – jestli těm v nebi dovolím, aby tě tam nevzali.“

„Nemůžeš mě nutit jít někam, kde nebudeš,“ přísahala jsem. „To je moje definice pekla. Mimochodem, na tohle všechno mám snadné řešení: nikdy neumřeme, ano?“

„To zní docela jednoduše. Proč mě to nenapadlo?“

Usmíval se na mě, dokud jsem to s rozzlobeným povzdechem nevzdala. „Takže je to tak. Nebudeš se mnou spát, dokud nebudeme *manželé*.“

„Prakticky vzato s tebou nikdy nemůžu spát.“

Zakoulela jsem očima. „Nebuď jak malý, Edwarde.“

„Ale až na tuhle drobnost jsi to pochopila správně.“

„Myslím, že máš ještě vedlejší motiv.“

Nevinně vykulil oči. „Ještě jeden?“

„Víš, že se tím všechno urychlí,“ obvinila jsem ho.

Snažil se neusmát. „Je jenom jedna věc, kterou chci urychlit, ostatní můžou počkat navždy… ale je pravda, že v této chvíli jsou tvoje netrpělivé lidské hormony mým nejmocnějším spojencem.“

„Nechápu, jak jsem s tím mohla souhlasit. Když pomyslím na Charlieho… a Renée! Dovedeš si představit, co si bude myslet Angela? Nebo Jessica? Brrr. Už teď slyším ty drby.“

Zvedl na mě obočí a já jsem věděla proč. Co na tom záleželo, co o mně říkají, když brzy odjedu a nikdy se nevrátím? Vážně jsem tak přecitlivělá, že nedokážu snést pár týdnů postranních pohledů a významných otázek?

Možná by mě to tak netrápilo, kdybych nevěděla, že bych k tomu pravděpodobně přistupovala stejně blahosklonně jako ti ostatní, kdyby se letos v létě vdával někdo jiný.

Ach jo. Vdaná už letos v létě! Otřásla jsem se.

Ovšem možná by mě to tolik netrápilo, kdybych nevyrůstala v přesvědčení, že se mám manželství vyhýbat jako čert kříži.

Edward přerušil moje nářky. „Nemusí to být velká svatba. Nepotřebuju žádné fanfáry. Nemusíš o tom nikomu říkat, ani nic zařizovat. Pojedeme do Vegas – můžeš mít na sobě staré džíny a zajedeme do kaple s okýnkem pro automobilisty. Jenom chci, aby to bylo oficiální – že patříš mně a *nikomu jinému*.“

„Už to nemůže být oficiálnější, než to je,“ zabručela jsem. Ale jeho popis nezněl tak špatně. Jenom Alice bude zklamaná.

„No tak uvidíme.“ Usmál se spokojeně. „Předpokládám, že teď nechceš zásnubní prstýnek?“

Musela jsem polknout, než jsem dokázala promluvit. „To předpokládáš správně.“

Zasmál se, když viděl, jak se tvářím. „To nevadí. Však ti ho navlíknu na prst už brzy.“

Rozhněvaně jsem se na něj dívala. „Mluvíš, jako kdybys už nějaký měl.“

„Mám,“ řekl nestydatě. „Připravený vnutit ti ho při první známce slabosti.“

„Ty jsi neskutečný.“

„Chceš ho vidět?“ zeptal se. Jeho rozzářené topazové oči najednou svítily vzrušením.

„Ne!“ skoro jsem zakřičela. Okamžitě jsem té bezděčné reakce litovala. Jeho obličej trochu pohasl. „Pokud mi ho ovšem opravdu nechceš ukázat,“ dodala jsem. Skřípala jsem zuby, abych nedala najevo svou neopodstatněnou hrůzu.

„To nevadí,“ pokrčil rameny. „To může počkat.“

Vzdychla jsem. „Ukaž mi ten zatracený prstýnek, Edwarde.“

Zavrtěl hlavou. „Ne.“

Dlouho jsem pozorovala jeho výraz.

„Prosím?“ zeptala jsem se tiše, experimentujíc se svou nově objevenou zbraní. Špičkami prstů jsem se zlehka dotkla jeho obličeje. „Mohla bych ho prosím vidět?“

Přimhouřil oči. „Ty jsi ta nejnebezpečnější potvora, jakou jsem kdy poznal,“ zamručel. Ale vstal a ladně přiklekl k malému nočnímu stolku. Okamžitě byl zpátky u mě na posteli, vedle mě a jednu paži mi držel kolem ramen. V druhé ruce měl černou krabičku. Postavil mi ji na levé koleno.

„Tak se podívej," řekl prostě.

Vzít tu neškodnou krabičku pro mě bylo těžší, než by se zdálo, ale nechtěla jsem mu znovu ublížit, takže jsem si dávala pozor, aby se mi netřásla ruka. Krabička byla z hladkého černého saténu. Váhavě jsem přejela prsty po víčku.

„Neutratil jsi *moc* peněz, že ne? Jestli ano, tak si radši něco vymysli."

„Neutratil jsem nic," ujistil mě. „Je to jenom další věc z druhé ruky. Tohle je prsten, který otec dal matce."

„No teda." Hlas mi přeskočil překvapením. Vzala jsem víčko palcem a ukazováčkem, ale krabičku jsem neotevřela.

„Asi ti bude připadat trochu staromódní." Jeho tón byl naoko omluvný. „Jako já. Můžu ti koupit něco modernějšího. Co takhle u Tiffanyho?"

„Mám ráda staromódní věci," zašeptala jsem a váhavě zvedla víčko.

Prsten Elizabeth Masenové, usazený v černém saténu, v matném světle zajiskřil. Velký kámen byl vybroušený do oválu, od něj vedly paprskovitě řady blyštivých kulatých kamínků. Byly zasazené do zlaté obroučky vpředu tak jemně tepané, že to vypadalo, jako když uvízly v křehké pavučince. Nikdy jsem nic podobného neviděla.

Bezmyšlenkovitě jsem mihotavé drahokamy pohladila.

„Ten je tak *hezký*," zašeptala jsem si pro sebe překvapeně.

„Líbí se ti?"

„Je krásný." Pokrčila jsem rameny s předstíraným nezájmem. „Proč by nebyl?"

Uchichtl se. „Vyzkoušej, jestli ti padne."

Levá ruka se mi zaťala v pěst.

„Bello," vzdychl. „Já ti ho nechci k prstu přiletovat. Jenom ho vyzkoušej, abych viděl, jestli je potřeba přizpůsobit velikost. Pak ho můžeš hned sundat."

„Fajn," zabručela jsem.

Sáhla jsem pro prsten, ale jeho dlouhé prsty mě předběhly. Vzal mou levou ruku a navlékl mi prsten na prostředníček.

Zvedl mi ruku a oba jsme sledovali, jak ovál na mé kůži jiskří. Mít ho na prstě nebylo tak strašné, jak jsem si představovala.

„Dokonale padne," řekl lhostejně. „To je hezké – ušetří mi to cestu k zlatníkovi."

Poznala jsem, že mu pod nevzrušeným tónem doutná nějaká silná emoce, a podívala jsem se mu do obličeje. Poznala jsem mu to na očích, navzdory tomu lhostejnému pohledu, o který se snažil.

„Tobě se to líbí, viď?" zeptala jsem se podezíravě, prsty se mi roztřásly a napadlo mě, že je škoda, že jsem si nezlomila *levou* ruku.

Pokrčil rameny „Jasně," odpověděl pořád stejně nenuceně. „Moc ti sluší."

Dívala jsem se mu do očí a snažila se odhalit, co to přede mnou skrývá. On mi pohled oplácel a jeho strojená lhostejnost byla najednou ta tam. Byl blažený – andělský obličej mu zářil radostí a vítězstvím. Byl tak nádherný, až mi to vyrazilo dech.

Než jsem ho stihla zase popadnout, už mě líbal, celý rozradostněný. Byla jsem jako omámená, když mi zašeptal do ucha dechem stejně zrychleným, jako byl ten můj:

„Ano, líbí se mi to. Nemáš ani tušení jak."

Zasmála jsem se trochu zadýchaně. „Věřím ti."

„Vadilo by ti, kdybych něco udělal?" zašeptal a objal mě pevněji.

„Cokoliv chceš."

Ale on mě pustil a odtáhl se.

„Cokoliv, jen to ne," stěžovala jsem si.

Ignoroval mě, vzal mě za ruku a zvedl mě z postele. Postavil se přede mě, ruce mi položil na ramena a tvářil se vážně.

„Víš, tohle chci udělat, jak se to má. Prosím, *prosím* pamatuj na to, že už jsi s tím souhlasila, a nepokaž mi to."

„Ach ne," vydechla jsem, když si klekl na jedno koleno.

„Buď hodná," zašeptal.

Zhluboka jsem se nadechla.

„Isabello Swanová." Podíval se na mě přes své neskutečně dlouhé řasy něžně zlatým, přesto spalujícím pohledem.

„Slibuju, že tě budu milovat navěky – jeden každý den věčnosti. Vezmeš si mě?“

Bylo mnoho věcí, které jsem chtěla říct, jedny nebyly vůbec milé, a ty druhé byly tak nechutně limonádově romantické, že by je ode mě ani ve snu nečekal. Než bych se ztrapňovala obojím, zašeptala jsem: „Ano.“

„Děkuju,“ řekl prostě. Vzal mou levou ruku, políbil mi špičku každého prstu a pak políbil prsten, který odteď patřil mně.

21. STOPY

Nechtěla jsem marnit ani kousek té noci spánkem, ale neubránila jsem se. Když jsem se vzbudila, svítilo za oknem jasné slunce a po obloze spěchaly drobné mráčky. Vítr ohýbal koruny stromů, až to vypadalo, že celý les rozfouká.

Edward mě nechal o samotě, abych se oblékla, a já jsem byla ráda, že můžu chvíli v klidu přemýšlet. Můj plán na minulou noc vyšel úplně jinak, než jsem chtěla, a teď jsem se potřebovala vyrovnat s důsledky. Ačkoliv jsem vrátila prsten hned, jak to šlo, aniž bych se ho dotkla, levá ruka mi připadala těžší, jako kdyby tam stále byl, jenom neviditelný.

Tím bych se neměla trápit, uvažovala jsem. Není to tak hrozné – prostě výlet autem do Vegas. Vezmu si na sebe něco jen o trochu lepšího než staré džíny – třeba staré domácí kalhoty. Obřad určitě nebude trvat dlouho; maximálně čtvrt hodiny, že? Tak to bych mohla zvládnout.

A pak, až bude po všem, bude muset splnit svou stranu dohody on. K tomu se upnu a na ostatní zapomenu.

Říkal, že o tom nemusím nikomu povídat, a já jsem chtěla, aby to sám taky dodržel. Samozřejmě ode mě bylo velmi hloupé, že jsem nepomyslela na Alici.

Cullenovi přijeli domů kolem poledne. Atmosféra kolem nich měla nový, jakoby soustředěný nádech, a to mě přitáhlo zpátky k hrůzné události, která nadcházela.

Alice byla na první pohled v neobvykle špatné náladě. Usoudila jsem, že je rozladěná z toho, že její vidění nefunguje, jak je zvyklá, protože její první slova určená Edwardovi se týkala stížnosti na spolupráci s vlky.

„*Myslím,*“ – zašklebila se, když použila to nejisté slovo – „že byste si měli zabalit věci do chladného počasí, Edwarde.

Nevidím, kde přesně budeš, protože dnes odpoledne odcházíš s tím *psem.* Ale bouřka, která se žene, bude v celém tom kraji mimořádně silná.“

Edward přikývl.

„Na horách bude sněžit,“ varovala ho.

„Brr, sníh,“ zamručela jsem si pro sebe. Byl červen, proboha.

„Vezmi si bundu,“ řekla mi Alice. Její hlas byl nepřátelský, a to mě překvapilo. Snažila jsem se jí vyčíst z obličeje, co jí vadí, ale otočila se.

Podívala jsem se na Edwarda, ale ten se usmíval; ať Alici štvalo cokoliv, jeho to pobavilo.

Edward měl více než dostatečné tábornické vybavení – rekvizity pro hru na lidi –, takže bylo z čeho vybírat; Cullenovi byli u Newtonových v obchodě dobrými zákazníky. Popadl spací pytel, malý stan, několik balíčků dehydrovaného jídla – usmál se, když jsem se na ně zašklebila – a nacpal to všechno do batohu.

Alice mezitím bloumala po garáži a beze slova sledovala Edwardovy přípravy. On si jí nevšímal.

Když byl hotov s balením, podal mi svůj telefon. „Zavolej prosím tě Jacobovi a řekni mu, že na něj budeme čekat asi tak za hodinu. Ví, kde se s námi má sejít.“

Jacob nebyl doma, ale Billy slíbil, že bude všechny tak dlouho obvolávat, dokud nenajde volného vlkodlaka, kterému tu zprávu předá.

„O Charlieho neměj strach, Bello,“ uklidňoval mě Billy. „Beru si ho na starost.“

„Jo, já vím, že se Charliemu nic nestane.“ Pokud šlo o bezpečnost jeho syna, tam už jsem si tak jistá nebyla, ale radši jsem nic neřekla.

„Škoda, že tam zítra nebudu moct být s ostatními.“ Billy se lítostivě zasmál. „Je to kříž, když je člověk staroch, Bello.“

Touha bojovat musí být dominantním rysem chromozomu ypsilon. Byli všichni stejní.

„Mějte se s Charliem hezky.“

„Hodně štěstí, Bello,“ odpověděl. „A… vyřiď to ode mě i těm, ehm, Cullenovým.“

„Vyřídím,“ slíbila jsem, překvapená tím gestem.

Když jsem vracela telefon Edwardovi, viděla jsem, že s Alicí o něčem tiše diskutují. Dívala se na něj prosebnýma očima. On se mračil, nešťastný z toho, co chtěla.

„Billy říkal, abych vám za něj popřála hodně štěstí.“

„To od něj bylo velkorysé,“ řekl Edward a odtrhl se od ní.

„Bello, mohla bych si s tebou prosím promluvit o samotě?“ zeptala se Alice rychle.

„Ztěžuješ mi život víc, než je nutné, Alice,“ upozornil ji Edward se zaťatými zuby. „Byl bych radši, kdybys to nedělala.“

„Tady nejde o tebe, Edwarde,“ opáčila.

Zasmál se. Něco na té odpovědi mu připadalo legrační.

„Nejde,“ stála si Alice na svém. „Tohle je ženská záležitost.“

Zamračil se.

„Ať mi to poví,“ souhlasila jsem. Byla jsem zvědavá.

„Řekla sis o to sama,“ zamručel. Zase se zasmál – napůl rozhněvaně, napůl pobaveně – a vyšel z garáže.

Otočila jsem se k Alici s náhlými obavami, ale ona se na mě nedívala. Její špatná nálada ještě nepominula.

Se sklíčeným obličejem se šla posadit na kapotu svého porsche. Přistoupila jsem a opřela se o nárazník vedle ní.

„Bello?“ zeptala se Alice smutně, posunula se a stulila se mi u boku. Její hlas zněl tak žalostně, že jsem ji objala kolem ramen, abych ji utěšila.

„Co se děje, Alice?“

„Ty mě nemáš ráda?“ zeptala se pořád tím smutným tónem.

„Samozřejmě, že mám. To přece víš.“

„Tak proč vidím, jak tajně jedete do Vegas, abyste se tam vzali, a mě jste ani nepozvali?“

„Ach tak,“ zamručela jsem a tváře mi zrůžověly. Pochopila jsem, že jsem se jí vážně dotkla, a honem jsem se chtěla bránit. „Ty víš, jak nesnáším, když se kolem něčeho moc nadělá. A tohle je navíc Edwardův nápad.“

„Mně je jedno, čí nápad to je. Jak jste mi to mohli udělat? Něco takového bych čekala od *Edwarda*, ale ne od tebe. Mám tě ráda, jako bys byla moje vlastní sestra.“

„Pro mě, Alice, *jsi* moje sestra.“

„Slova!“ zavrčela.

„Fajn, tak můžeš přijít. Stejně tam k vidění moc nebude.“

Pořád se šklebila.

„Co je?“ zeptala jsem se.

„Jak *moc* mě máš ráda, Bello?“

„Proč?“

Dívala se na mě prosebnýma očima s dlouhými černými zakroucenými řasami a koutky rtů se jí třásly. Byl to srdcelomný výraz.

„Prosím, prosím, prosím,“ zašeptala. „Prosím tě, Bello, prosím – jestli mě máš opravdu ráda… Prosím tě, dovol mi zařídit vaši svatbu.“

„No teda, Alice!“ zasténala jsem, odtáhla se a vstala. „Ne! Tohle mi nedělej!“

„Jestli mě máš opravdu, doopravdy ráda, Bello.“

Založila jsem si paže na prsou. „Tohle je ale *tak* nefér. Napřed Edward a potom ty!“

„Vsadím se, že by Edward byl radši, kdybyste měli tradiční svatbu, ačkoliv by ti to nikdy neřekl. A Esme – pomysli, co by to pro ni znamenalo!“

Zasténala jsem. „To se radši postavím novorozeným úplně sama.“

„Budu ti za to vděčná celých deset let.“

„Budeš mi za to vděčná celé století!“

Její oči se rozzářily. „Znamená to souhlas?“

„Ne! Já to nechci udělat!“

„Nebudeš muset udělat vůbec nic, jenom přejít pár metrů a pak po knězi opakovat slib.“

„Brrr! Brr, brr!“

„Prosím!“ Začala tančit na místě. „Prosím, prosím, prosím, prosím, prosíííím!!!“

„Tohle ti nikdy, nikdy neodpustím, Alice.“

„Jo!“ vyjekla a zatleskala rukama.

„To není souhlas!“

„Ale bude!“ zazpívala.

„Edwarde!“ zakřičela jsem a loudala se z garáže. „Já vím, že posloucháš. Pojď sem.“ Alice mi byla v patách a stále tleskala.

„Mockrát děkuju, Alice,“ řekl Edward kysele a přišel za mnou. Otočila jsem se, abych mu vynadala, ale tvářil se tak ustaraně a nešťastně, že jsem svoje lamentace nedokázala ani vyslovit. Místo toho jsem ho objala a schovala obličej jen pro případ, že by slzy hněvu v mých očích budily zdání, že pláču.

„Vegas,“ slíbil mi Edward do ucha.

„To ani náhodou,“ radovala se Alice. „To by mi Bella nikdy neudělala. Víš, Edwarde, jako bratr jsi občas zklamáním.“

„Nebuď ošklivá,“ zavrčela jsem na ni. „On se snaží udělat mi radost, na rozdíl od tebe.“

„Já se taky snažím udělat ti radost, Bello. Jenomže já vím líp, co ti udělá radost… z dlouhodobého hlediska. Jednou mi za to poděkuješ. Možná ne za padesát let, ale jednou určitě.“

„Nikdy by mě nenapadlo, že nadejde den, kdy se budu ochotná proti tobě vsadit, ale teď přišel.“

Zasmála se svým stříbrným smíchem. „Tak co, ukážeš mi prstýnek?“

Zatvářila jsem se zděšeně, když mě popadla za levou ruku a pak ji stejně rychle pustila.

„Hm, viděla jsem, jak ti ho nasazuje… Uniklo mi něco?“ zeptala se. Půl vteřiny se soustředila se zkrabaceným obočím, a pak si odpověděla na vlastní otázky. „Ne. Svatba se pořád koná.“

„Bella má na šperky vyhraněný názor,“ vysvětloval Edward.

„Co je jeden diamant navíc? Tedy, ten prsten má spoustu diamantů, ale já tím chci říct, že když už ti jeden na–“

„To stačí, Alice!“ utnul ji Edward najednou. Když se na ni tak rozzlobeně díval… vypadal zase jako upír. „Máme naspěch.“

„Já to nechápu. Jak jsi to myslela s těmi diamanty?“ zeptala jsem se.

„O tom si promluvíme později," řekla Alice. „Edward má pravdu – radši byste měli jet. Musíte nalíčit past a utábořit se, než přijde ta bouřka." Zamračila se a její výraz byl úzkostný, skoro nervózní. „Nezapomeň si kabát, Bello. Zdá se… že bude na tuhle roční dobu neobvykle chladno."

„Už ho pro ni mám," uklidňoval ji Edward.

„Přeju vám hezkou noc," řekla nám na rozloučenou.

Na mýtinu to bylo dvakrát tak daleko než obvykle; Edward udělal dlouhou okliku, aby se ujistil, že můj pach nebude nikde blízko stopy, kterou Jacob později skryje. Nesl mě v náručí, protože na mém obvyklém místě byl ten velký naložený batoh.

Zastavil se na nejvzdálenějším místě mýtiny a postavil mě na nohy.

„Dobře. Teď jdi prostě severním směrem a dotýkej se všeho co nejvíc. Díky Alici mám o jejich cestě jasnou představu, nebude dlouho trvat a narazíme na ni."

„Na sever?"

Usmál se a ukázal správným směrem.

Vydala jsem se do lesa a na mýtině za sebou jsem nechávala jasné žluté světlo kupodivu krásně slunečného dne. Doufala jsem, že se snad to Alicino nepřesné vidění s tím sněhem plete. Nebe bylo většinou jasné, ačkoliv otevřená prostranství zuřivě bičoval vítr. Mezi stromy bylo klidněji, ale na červen moc velká zima – i v košili s dlouhým rukávem a tlustém svetru přes ni mi naskakovala husí kůže. Šla jsem pomalu a přejížděla prsty všechno, co bylo dost blízko: hrubou kůru stromů, mokré kapradí, mechem obrostlé balvany.

Edward zůstával se mnou, kráčel rovnoběžně vedle mě s asi tak dvacetimetrovým odstupem.

„Dělám to dobře?" zavolala jsem.

„Parádně."

Dostala jsem nápad. „Pomůže tohle?" zeptala jsem se. Prohrábla jsem si prsty vlasy a několik jich vytrhla. Rozestřela jsem je přes kapradí.

„Ano, tím se stopa zesílí. Ale nemusíš si kvůli tomu vytrhat vlasy, Bello. Tohle bude stačit."

„Pár jich můžu postrádat.“

Pod stromy bylo šero a já jsem si přála, abych mohla jít blíž k Edwardovi a držet se ho za ruku.

Utrousila jsem další vlas na zlomenou větev, která mi protínala cestu.

„Nemusíš nechat Alici, aby si prosadila svou, víš,“ řekl Edward.

„S tím se netrap, Edwarde. Ani tak tě nenechám u oltáře stát.“ Do duše se mi vkrádal pocit, že Alice si nakonec stejně prosadí svou, protože ta když si něco zamanula, tak jednala naprosto bez skrupulí, dokud to nedostala. A já jsem ještě byla tak hloupá, že jsem si kvůli ní dělala výčitky.

„Kvůli tomu se netrápím. Chci, aby to bylo podle tebe.“

Potlačila jsem povzdech. Ranilo by ho, kdybych mu řekla pravdu – že na tom vážně nesejde, protože ať bude svatba velká, nebo malá, pro mě bude pořád hrozná.

„No, i když si prosadí svou, můžeme to udělat jen v rodinném kroužku. Jenom my. Emmett si může obstarat licenci po internetu a oddat nás sám.“

Zachichotala jsem se. „To zní vážně líp.“ Nebude mi to připadat tak oficiální, když bude číst přísahu *Emmett*, což byl přínos. Ale budu mít co dělat, abych udržela vážný obličej.

„Vidíš,“ řekl s úsměvem. „Vždycky se najde nějaký kompromis.“

Chvíli mi trvalo, než jsem se dostala k místu, kde bude armáda novorozených určitě přecházet mou stopu, ale Edward nebyl vůbec netrpělivý, že jsem pomalá.

Cestou zpátky mě musel trochu navádět, abych udržela stejnou stopu. Všechno mi připadalo stejné.

Už jsme byli skoro na mýtině, když jsem upadla. Viděla jsem před sebou velký otevřený prostor a už jsem tam asi rychle chtěla být, a zapomněla jsem si dávat pozor na nohy. Stihla jsem se zachytit dřív, než jsem hlavou narazila do nejbližšího stromu, ale pod levou rukou se mi ulomila malá větvička a zaryla se mi do dlaně.

„Au! No, paráda,“ zamručela jsem.

„Nestalo se ti nic?“

„Nestalo. Zůstaň, kde jsi. Krvácím. Za chviličku to přestane.“

Ignoroval mě. Byl u mě, než jsem stihla doříct větu.

„Mám tady lékárničku,“ řekl a sundal batoh. „Měl jsem pocit, že by se mi mohla hodit.“

„Není to zlé. Zvládnu to sama – nemusíš si kvůli mně přitěžovat.“

„Mně to nevadí,“ řekl klidně. „Tady – dovol, ať ti to vyčistím.“

„Počkej vteřinku, něco mě napadlo.“

Nedívala jsem se na krev a dýchala pusou, kdyby se mi náhodou zvedl žaludek, a přitiskla jsem ruku na kámen ve svém dosahu.

„Co to děláš?“

„Tohle se Jasperovi bude líbit,“ zamumlala jsem si pro sebe. Zase jsem se vydala na mýtinu a po cestě tiskla na všechno dlaň. „Vsadím se, že tohle je opravdu popožene.“

Edward vzdychl.

„Zadržuj dech,“ řekla jsem mu.

„Mně to nevadí. Jenom si myslím, že už to přeháníš.“

„Tohle je jediné, co můžu udělat. Chci to udělat dobře.“

Při těch slovech jsme prošli mezi posledními stromy. Zavadila jsem poraněnou rukou o kapradí.

„No, tak už jsi udělala, co jsi mohla,“ ujišťoval mě. „Novorození budou bez sebe a na Jaspera udělá tvoje oddanost velký dojem. Teď dovol, abych ti ošetřil ruku – zanesla sis do rány špínu.“

„Prosím tě, já si to udělám sama.“

Vzal mě za ruku a s úsměvem si ji prohlížel. „Tohle už mi nevadí.“

Pozorně jsem ho sledovala, jak čistí mou ránu, a hledala nějaké známky toho, že je mu to nepříjemné. Pořád dýchal vyrovnaně, na rtech stále stejné pousmání.

„Proč ne?“ zeptala jsem se nakonec, když mi na dlani uhladil obvaz.

Pokrčil rameny. „Už jsem to v sobě překonal.“

„Ty… *jsi to překonal?* Kdy? Jak?“ Snažila jsem se vzpomenout si, kdy přede mnou naposledy zadržoval dech. Napadla mě akorát ta moje nevydařená narozeninová oslava loni v září.

Edward našpulil rty, zdálo se, že hledá správná slova. „Prožil jsem si celých čtyřiadvacet hodin v přesvědčení, že jsi mrtvá, Bello. To změnilo způsob, jakým se dívám na spoustu věcí.“

„Změnilo to způsob, jakým ti voním?“

„To vůbec ne. Ale… když jsem poznal, jaké to je myslet si, že jsem tě ztratil… moje reakce se změnily. Celým svým bytím se snažím vyhnout všemu, co by tu bolest zase mohlo vyvolat.“

Nevěděla jsem, co na to říct.

Usmál se, když viděl, jak se tvářím. „Myslím, že bych to mohl nazvat velice výchovnou zkušeností.“

V tu chvíli vtrhl na mýtinu vítr, divoce mi rozcuchal vlasy a roztřásl mě.

„Dobře,“ řekl a sáhl zase do batohu. „Svůj úkol už jsi splnila.“ Vytáhl mou tlustou zimní bundu a podržel mi ji, abych mohla vklouznout do rukávů. „Dál už to není v našich rukou. Jdeme tábořit!“

Zasmála jsem se předstíranému nadšení v jeho hlase.

Vzal mě za tu zavázanou ruku – ta druhá byla v horším stavu, stále v dlaze – a vydal se na druhou stranu mýtiny.

„Kde se máme sejít s Jacobem?“ zeptala jsem se.

„Přímo tady.“ Ukázal ke stromům před námi zrovna ve chvíli, kdy Jacob opatrně vystoupil z jejich stínu.

Nemělo mě překvapit, že jsem ho viděla jako člověka. Nebyla jsem si jistá, proč jsem hledala velkého červenohnědého vlka.

Jacob se zdál zase větší – což bezpochyby pramenilo z mého očekávání; musela jsem nevědomky doufat, že uvidím toho menšího Jacoba ze své vzpomínky, toho bezstarostného kamaráda, který tolik všechno neztěžoval. Stál s rukama založenýma na prsou, k jedné pěsti přivázanou bundu. Z pohledu, kterým nás pozoroval, se nedalo nic vyčíst.

Edward svěsil koutky. „Určitě se to dalo provést nějak lépe."
„Na to už je pozdě," zamumlala jsem mrzutě.
Vzdychl.
„Ahoj, Jaku," pozdravila jsem, když jsme přišli blíž.
„Ahoj, Bello."
„Ahoj, Jacobe," řekl Edward.
Jacob zdvořilost ignoroval, byl věcnost sama. „Kam ji mám vzít?"
Edward vytáhl z postranní kapsy batohu mapu a podal mu ji. Jacob ji rozložil.
„Teď jsme tady," řekl Edward, natáhl se a ukázal na správné místo. Jacob před jeho rukou automaticky uhnul, ale pak se uklidnil. Edward předstíral, že si toho nevšiml.
„A ty ji vezmeš sem," pokračoval Edward a naznačil serpentýnu kolem vrstevnic na papíře. „Zhruba patnáct kilometrů."
Jacob přikývl.
„Až budete asi tak dva kilometry odsud, měli byste protnout mou cestu. Ta vás povede. Potřebuješ mapu?"
„Ne, díky. Znám tady tu oblast dost dobře. Myslím, že vím, kam mám jít."
Jacob se zjevně musel snažit víc než Edward, aby si udržel zdvořilý tón.
„Vezmu to delší cestou," řekl Edward. „A sejdu se tam s vámi za několik hodin."
Nešťastně se na mě podíval. Tahle část plánu se mu nelíbila.
„Tak zatím," zašeptala jsem.
Zmizel mezi stromy opačným směrem, než jsme měli jít my
Jakmile byl pryč, Jacob se rozveselil.
„Co se děje, Bello?" zeptal se s širokým úsměvem.
Zvedla jsem oči v sloup. „Pořád to samé, pořád to samé."
„Jo," souhlasil. „Jde ti po krku partička upírů. Jako obvykle."
„Jako obvykle."
„No," řekl a natáhl si bundu, aby si uvolnil paže. „Tak jdeme na to."

Zašklebila jsem se a postoupila o krůček blíž k němu.

Sklonil se, vsunul mi paži pod kolena a podtrhl mi je. Než jsem mohla upadnout, druhou paží mě chytil.

„Blázne," zamručela jsem.

Jacob se uchichtl a už běžel mezi stromy. Udržoval vyrovnané tempo, rychlý běh, s kterým by dokázal udržet krok trénovaný člověk… na rovné ploše…, kdyby nebyl obtěžkaný padesáti kily navíc jako on.

„Nemusíš utíkat. Unavíš se."

„Běh mě neunavuje," řekl. Jeho dýchání bylo vyrovnané – jako rovnoměrná frekvence maratónského běžce. „Navíc se brzy ochladí. Doufám, že než tam dorazíme, bude mít tábor postavený."

Poklepala jsem prstem na tlustou vycpávku jeho bundy. „Myslela jsem, že ti teď nebývá zima."

„Nebývá. Přinesl jsem ji pro tebe, kdybys náhodou nebyla vybavená." Podíval se na mou bundu, skoro jako kdyby byl zklamaný, že vybavená jsem. „Nelíbí se mi, jak to počasí vypadá. Jsem z toho nervózní. Všimla sis, že jsme neviděli žádná zvířata?"

„Hm, ani ne."

„No jasně. Máš moc otupělé smysly."

Přešla jsem to bez povšimnutí. „Alice si taky dělala starosti kvůli bouřce."

„To už něco znamená, když se les takhle utiší. Na tábornický výlet sis vybrala pěkně pitomou noc."

„Nebyl to tak docela můj nápad."

Cesta bez pěšiny začínala stoupat čím dál strměji, ale to ho nezpomalilo. Zlehka přeskakoval z kamene na kámen a zdálo se, že k tomu ruce vůbec nepotřebuje. Tou dokonalou rovnováhou mi připomínal kamzíka.

„Co to máš za nový přírůstek na náramku?" zeptal se.

Podívala jsem se dolů a uvědomila si, že mi na zápěstí visí křišťálové srdíčko.

Provinile jsem pokrčila rameny. „Další dárek k ukončení školy."

Odfrkl. „Kámen. To sedí.“

Kámen? Najednou mi to připomnělo Alicinu nedokončenou větu tam před garáží. Dívala jsem se na jasný bílý křišťál a snažila se vzpomenout si, co to předtím Alice říkala… o diamantech. Mohla se snažit říct *když už ti jeden navlékl?* Jako že už mám jeden diamant od Edwarda u sebe? Ne, to bylo nemožné. To srdce by muselo mít takových pět karátů nebo něco podobně šíleného! Edward by nikdy –

„Už je to docela dlouho, co jsi byla naposledy v La Push,“ nadhodil Jacob a vyrušil mě z mých znepokojivých dohadů.

„Neměla jsem čas,“ řekla jsem mu. „A… stejně bych asi nepřišla.“

Zašklebil se. „Myslel jsem, že ty máš být ta, která odpouští, a já jsem ten zatvrzelec.“

Pokrčila jsem rameny.

„Hodně jsi myslela na to, co se stalo posledně, že jo?“

„Ne.“

Zasmál se. „Buďto lžeš, nebo jsi ten největší paličák na světě.“

„Nevím, jestli jsem největší paličák, ale nelžu.“

Nelíbilo se mi vést tenhle rozhovor za daných podmínek – když mě pevně svíral v horké náruči a já jsem s tím nemohla nic dělat. Jeho obličej byl blíž, než mi bylo milé. Mrzelo mě, že jsem se s ním o tom vůbec začala bavit.

„Chytrý člověk zváží svoje rozhodnutí ze všech stran.“

„Já jsem ho zvážila,“ opáčila jsem.

„Jestli jsi na náš… ehm, rozhovor, který jsme tehdy vedli, vůbec nepomyslela, tak mi teď lžeš.“

„Ten *rozhovor* není pro moje rozhodování podstatný.“

„Někteří lidé udělají cokoliv, aby se obalamutili.“

„Všimla jsem si, že zvláště vlkodlaci jsou k téhle chybě náchylní – myslíš, že je to genetické?“

„Znamená to, že umí líbat líp než já?“ zeptal se Jacob, najednou mrzutý.

„To vážně nemůžu posoudit, Jaku. Edward je jediný, koho jsem kdy líbala.“

„Kromě mě.“

„Ale to jako polibek nepočítám, Jacobe. Považuju to spíš za útok.“

„Au! To je kruté.“

Pokrčila jsem rameny. Nehodlala jsem to vzít zpátky.

„Už jsem se ti za to omluvil,“ připomněl mi.

„A já jsem ti odpustila… z velké části. Ale to, jak si to pamatuju, se nemění.“

Zamumlal něco nesrozumitelného.

Chvilku bylo ticho; bylo slyšet jenom zvuk jeho odměřeného dýchání a vítr řvoucí vysoko nad námi v korunách stromů. Vedle nás se zvedal široký útes, holé, hrubé šedé kameny. Šli jsme podél úpatí, které se stáčelo vzhůru ven z lesa.

„Stejně si myslím, že je to pěkná nezodpovědnost,“ řekl Jacob najednou.

„Nevím sice o čem mluvíš, ale určitě se pleteš.“

„Zamysli se nad tím, Bello. Tvrdíš, že jsi za celý svůj život líbala jen jednoho člověka – který vlastně ani není člověk. To ti připadá vyrovnané? Jak víš, že přesně tohle chceš? Neměla by sis to pole napřed trochu prozkoumat?“

Ledově jsem odsekla: „Vím přesně, co chci.“

„Pak by ti nemělo ublížit, když si uděláš malou zkoušku. Možná bys měla zkusit, jaké to je líbat se s někým jiným – čistě pro srovnání… když to, co se tehdy stalo, se nepočítá. Mohla by ses líbat se *mnou,* například. Mně to nevadí, klidně s tebou ten experiment podstoupím.“

Přitáhl si mě těsněji k hrudi, takže se naše obličeje přiblížily. Usmíval se svému vtipu, ale já jsem mu nedávala naději.

„Nehraj si se mnou, Jaku. Přísahám, že mu nebudu bránit, když ti bude chtít rozbít čelist.“

Panický podtón v mém hlasu ho povzbudil k širšímu úsměvu. „Když mě *požádáš,* abych tě políbil, nebude mít žádný důvod se zlobit. Řekl, že to mu nevadí.“

„Šetři dechem, Jaku. Ano, to je ono. Zadrž dech, dokud tě nepožádám, abys mě políbil.“

„Ty máš ale dneska špatnou náladu.“

„A pročpak asi?“

„Někdy si myslím, že mě máš radši jako vlka.“

„Někdy mám. Asi to bude nějak souviset s tím, že jako vlk *nemůžeš mluvit*.“

Zamyšleně našpulil široké rty. „Ne, v tom to podle mě není. Myslím, že je pro tebe jednodušší být se mnou, když nejsem člověk, protože nemusíš předstírat, že tě nepřitahuju.“

Údivem mi spadla brada. Okamžitě jsem ústa zavřela a zaskřípala zubama.

Uslyšel to. Rty se mu roztáhly ve vítězoslavném úsměvu.

Pomalu jsem se nadechla, než jsem promluvila. „Ne. Jsem si docela jistá, že je to kvůli tomu, že nemůžeš mluvit.“

Vzdychl. „Copak tě nikdy neunaví, jak se obelháváš? Musíš vědět, jak mě vnímáš. Fyzicky, myslím.“

„Jak by tě někdo mohl fyzicky nevnímat, Jacobe?“ zeptala jsem se. „Jsi obrovská příšera, která odmítá respektovat osobní prostor ostatních.“

„Znervózňuju tě. Ale jenom když jsem člověk. Když jsem vlk, jsi mnohem uvolněnější.“

„Nervozita a podrážděnost není to samé.“

Chvilku se na mě díval, přitom zpomalil do kroku a pobavení mu z obličeje vyprchalo. Jeho oči se přimhouřily, zčernaly ve stínu tmavých řas. Jeho dýchání, tak pravidelné, když běžel, se začalo zrychlovat. Pomalu sklonil obličej blíž k mému.

Dívala jsem se na něj a věděla přesně, co se snaží udělat.

„Je to tvůj obličej,“ připomněla jsem mu.

Nahlas se zasmál a dal se zase do běhu. „Dnes večer se s tvým upírem vážně nechci prát – kdykoliv jindy, klidně. Ale zítra máme oba práci a já bych nechtěl Cullenovy o jednoho připravit.“

Najednou jsem se zatvářila zahanbeně.

„Já vím, já vím,“ odpověděl, protože to nepochopil. „Ty si myslíš, že by mě přepral.“

Nemohla jsem mluvit. Já jsem je o jednoho připravila. Co když se kvůli mé zbabělosti někomu něco stane? Ale kdybych

si hrála na statečnou a Edward… na to jsem nemohla ani pomyslet.

„Co to s tebou je, Bello?“ Ta rozjařená nálada ho opustila a najednou tu byl můj Jacob, jako kdyby si sundal masku. „Jestli tě něco z toho, co jsem řekl, rozzlobilo, tak víš, že jsem jenom žertoval. Nic jsem tím nemyslel – hele, je ti dobře? Nebreč, Bello,“ prosil.

Snažila jsem se sebrat. „Nebudu brečet.“

„Co jsem řekl?“

„Nebrečím kvůli tobě. Totiž, to já. Udělala jsem něco… špatného.“

Díval se na mě, oči zmateně vykulené.

„Edward zítra bojovat nebude,“ zašeptala jsem na vysvětlenou. „Přinutila jsem ho, aby zůstal se mnou. Jsem hrozný zbabělec.“

Zamračil se. „Myslíš, že se tohle nepovede? Že tě tam najdou? Víš něco, co já nevím?“

„Ne, ne. Toho se nebojím. Já ho prostě… *nedokážu* pustit. Kdyby se nevrátil…“ Zachvěla jsem se a zavřela oči, abych unikla té myšlence.

Jacob mlčel.

Pořád jsem šeptala, oči zavřené: „Jestli bude někdo raněn, bude to jenom moje vina. A i když se nikomu nic nestane… zachovala jsem se hrozně. Musela jsem to udělat, jinak bych ho nepřesvědčila, aby se mnou zůstal. On mi to nevyčítá, ale já budu vždycky vědět, čeho jsem schopná.“ Cítila jsem se o trošičku lépe, když jsem to ze sebe dostala. I když jsem to mohla svěřit jenom Jacobovi.

Odfrkl. Pomalu jsem otevřela oči a byla jsem smutná, když jsem viděla, že má tu masku zase zpátky.

„Nechápu, jak si to od tebe mohl nechat rozmluvit. Já bych si tohle nedal ujít ani za nic.“

Vzdychla jsem. „Já vím.“

„Ale to nic neznamená.“ Najednou to bral zpátky. „To neznamená, že tě miluje víc než já.“

„Ale ty bys se mnou nezůstal, ani kdybych tě prosila.“

Našpulil rty a já jsem přemítala, jestli se pokusí to popřít. Oba jsme znali pravdu. „Ale jenom proto, že tě znám líp,“ řekl nakonec. „Všechno půjde jako po másle. I kdybys mě žádala a já odmítl, nezlobila by ses pak na mě.“

„Jestli všechno půjde bez škobrtnutí, máš možná pravdu. Nebudu se zlobit. Ale celou tu dobu, co budeš pryč, budu umírat starostí, Jaku. Šílet.“

„Proč?“ zeptal se příkře. „Co ti na tom záleží, jestli se mi něco stane?“

„Neříkej to. Víš, jak moc pro mě znamenáš. Je mi líto, že to mezi námi není tak, jak bys chtěl, ale to se nedá nic dělat. Jsi můj nejlepší kamarád. Nebo jsi aspoň býval. A pořád býváš… když udržíš na uzdě svoji nezkrotnost.“

Usmál se tím starým úsměvem, který jsem milovala. „Jsem takový pořád,“ ujišťoval mě. „I když se… nechovám tak dobře, jak bych měl. Vespod jsem pořád stejný.“

„Já vím. Proč bych jinak snášela všechny ty tvoje vylomeniny?“

Zasmál se se mnou, a pak jeho oči posmutněly. „*Kdy* konečně poznáš, že jsi do mě taky zamilovaná?“

„To se ti musí nechat, že umíš pokazit pěknou chvíli.“

„Já neříkám, že ho nemiluješ. Nejsem hloupý. Ale je možné milovat víc než jen jednoho člověka, Bello. Už jsem to viděl v praxi.“

„Já nejsem žádný ujetý vlkodlak, Jacobe.“

Nakrčil nos a já jsem se chtěla omluvit za to poslední dloubnutí, ale on změnil téma.

„Už nejsme daleko, cítím ho.“

Vydechla jsem úlevou.

Špatně si to vyložil. „Rád bych zpomalil, Bello, ale bude lepší, když se dostaneš pod střechu, než se *tohle* spustí.“

Oba jsme se podívali na nebe.

Od západu se k nám řítil hustý černofialový mrak, a jak přecházel, zastínil les pod sebou.

„No teda,“ zamumlala jsem. „Radši si pospěš, Jaku. Ať se dostaneš domů, než to sem dojde.“

„Já nejdu domů.“

Zoufale jsem se na něj podívala. „Přece s námi nebudeš tábořit.“

„Prakticky vzato ne – jako že bych s vámi spal ve stanu nebo tak něco. To radši bouřku, než ten pach. Ale jsem si jistý, že z koordinačních důvodů bude tvůj krvežíznivec chtít být ve styku se smečkou, kteroužto službu rád obstarám.“

„Myslela jsem, že to je Sethova práce.“

„On to převezme zítra, až bude bitva.“

Ta připomínka mě na vteřinu umlčela. Dívala jsem se na něj a zase se ve mně vzedmula prudká vlna obav a strachu.

„Neexistuje možnost, že bys tu prostě zůstal, když už jsi tady?“ navrhla jsem. „Kdybych tě poprosila? Slíbila ti výměnou svoje doživotní područí nebo tak něco?“

„Je to lákavé, ale nejde to. Ale zajímalo by mě vidět, jak bys prosila. Můžeš to zkusit, jestli chceš.“

„Vážně není nic, vůbec *nic*, čím bych tě přemluvila?“

„Ne. Ne, pokud mi neslíbíš lepší bitvu. Mimochodem, to Sam je velitel, ne já.“

To mi něco připomnělo.

„Edward mi tuhle o tobě něco říkal…“

Naježil se. „To bude asi lež.“

„Aha, vážně? Takže nejsi druhý nejvyšší, pokud jde o velení ve smečce?“

Zamrkal, ve tváři překvapený a rozpačitý výraz. „Aha. Tohle.“

„Jak to, že jsi mi to nikdy neřekl?“

„A proč bych měl? Není to nic důležitého.“

„Já nevím. Proč ne? Je to zajímavé. Takže jak to funguje? Jak to, že Sam je alfa a ty… ty jsi beta?“

Jacob se pousmál nad těmi termíny. „Sam byl první, nejstarší. Bylo rozumné, aby to na sebe vzal on.“

Zamračila jsem se. „Ale neměli by potom být druzí Jared nebo Paul? Ti se proměnili jako další.“

„No… to se těžko vysvětluje,“ řekl Jacob vyhýbavě.

„Zkus to.“

Vzdychl. „Je to spíš záležitost rodokmenu, víš? Trochu staromódní. Proč by mělo záležet na tom, kdo byl tvůj dědeček, že jo?“

Vzpomněla jsem si na něco, co mi Jacob říkal, už je to dávno, když jsme ještě ani jeden neměli potuchy o vlkodlacích.

„Neříkal jsi, že Ephraim Black byl poslední náčelník, kterého Quileuté měli?“

„Jo, to je pravda. Protože on byl ta alfa. Věděla jsi, že Sam je teď prakticky náčelníkem celého kmene?“ Zasmál se. „Divné tradice.“

Krátce jsem se nad tím zamyslela a snažila se dát si to všechno dohromady. „Ale ty jsi taky říkal, že lidé poslouchají tvého tátu víc než kohokoli jiného v radě, protože byl Ephraimův vnuk?“

„No a co?“

„No, když je to záležitost rodokmenu… neměl bys být náčelníkem ty?“

Jacob mi neodpověděl. Zíral do stmívajícího se lesa, jako kdyby se najednou potřeboval soustředit na to, kam jde.

„Jaku?“

„Ne. To je Samův úkol.“ Sledoval pohledem stezku, po které jsme šli.

„Proč? Jeho pradědeček byl Levi Uley, mám pravdu? Byl Levi taky alfa?“

„Alfa může být jen jeden,“ odpověděl automaticky.

„Tak co byl Levi?“

„No asi beta, řekl bych.“ Ušklíbl se mému termínu. „Jako já.“

„To nedává smysl.“

„To je jedno.“

„Já tomu jenom chci rozumět.“

Jacob se konečně podíval do mých zmatených očí a pak si vzdychl. „Jo. Alfa jsem měl být já.“

Obočí se mi stáhlo. „Sam ti nechtěl ustoupit?“

„To sotva. Já jsem o to místo nestál.“

„Proč ne?“

Zamračil se, moje otázky mu byly nepříjemné. No, teď se zase bude cítit nepříjemně on.

„Nechtěl jsem to, Bello. Nechtěl jsem, aby se něco měnilo. Nechtěl jsem být nějaký legendární náčelník. Nechtěl jsem patřit do smečky vlkodlaků, natož být jejich vůdce. Nechtěl jsem to vzít na sebe, když mi to Sam nabídl.“

Dlouho jsem nad tím uvažovala. Jacob mě nepřerušoval. Díval se zase do lesa.

„Ale já jsem myslela, že jsi šťastnější. Že ses s tím smířil,“ zašeptala jsem konečně.

Jacob se na mě chlácholivě usmál. „Jo. Vážně to není tak zlé. Občas i vzrušující, jako s tou záležitostí zítra. Ale zpočátku mi to tak nějak připadalo, jako kdybych byl zatažený do války, o které jsem ani nevěděl, že se vede. Nebylo na výběr, víš? A bylo to tak definitivní.“ Pokrčil rameny. „Myslím, že teď už jsem docela rád. Musí to být, a mohl bych důvěřovat někomu jinému, že to udělá správně? Je lepší ujistit se sám.“

Dívala jsem se na něj a najednou jsem ke svému příteli pocítila zvláštní úctu. Byl dospělejší, než bych si o něm kdy myslela. Jako z Billyho tehdy v noci u ohně, i z něho vyzařovala důstojnost, o které jsem dosud neměla tušení.

„Náčelník Jacob,“ zašeptala jsem a usmála se, jak ta slova zněla dohromady.

Zvedl oči v sloup.

V tu chvíli vítr roztřásl stromy kolem nás zuřivěji a bylo to, jako kdyby foukal přímo z ledovce. Z hor se nesl ozvěnou ostrý zvuk praskajícího dřeva. Ačkoliv světlo mizelo, když šedý mrak zakryl oblohu, viděla jsem malé bílé flíčky, které se na nás třepotavě snášely.

Jacob zrychlil krok, oči upřené na zem, a rozběhl se nejvyšší rychlostí. Ochotněji jsem se schoulila v jeho náruči a uhýbala před nevítaným sněhem.

Jenom o pár minut později se prohnal kolem závětrné strany kamenitého kopce a tam jsme spatřili malý stan, postavený u skály, která mu poskytovala ochranu. Vloček padalo stále víc, ale vítr byl tak prudký, že jim nedovolil nikde se usadit.

„Bello!“ zavolal Edward s velkou úlevou. Když jsme ho spatřili, zrovna rázoval tam a zpátky po malé mýtině.

Vyrazil ke mně, vypadal jako šmouha, jak rychle se pohyboval. Jacob se přikrčil a pak mě postavil na nohy. Edward si jeho reakce nevšiml a popadl mě do náruče.

„Děkuju,“ řekl pak přes mou hlavu. Jeho tón byl nepochybně upřímný. „Bylo to rychlejší, než jsem čekal. Vážně si toho cením.“

Otočila jsem se, abych viděla Jacobovu odpověď.

Jacob jenom pokrčil rameny, všechna přátelskost byla ta tam. „Vezmi ji dovnitř. Tohle bude zlé – ježí se mi vlasy na temeni. Je ten stan bezpečně uchycený?“

„Úplně jsem ho k té skále přivařil.“

„Dobře.“

Jacob se podíval na nebe, teď černé bouřkou, jiskřící tančícími kousky sněhu. Nozdry se mu zachvěly.

„Proměním se,“ řekl. „Chci vědět, co se děje doma.“

Pověsil bundu na nízkou tlustou větev a odcházel do zšeřelého lesa, ani se neohlédl.

22. OHEŇ A LED

Vítr zase otřásl stanem a já jsem se třásla s ním.

Teplota klesala. Cítila jsem to přes spacák v nohou, přes bundu. Byla jsem plně oblečená, nezula jsem si ani vysoké šněrovací boty. Přesto to nepomohlo. Jak mohla být taková zima? Jak se mohlo ještě ochlazovat? Někde se to musí odrazit ode dna, ne?

„K-k-k-k-kolik j-j-j-je hodin?“ zadrkotala jsem zuby.

„Dvě,“ odpověděl Edward.

Edward seděl v tom stěsnaném prostoru co nejdál ode mě, bál se na mě i dýchat, když už mi byla i tak hrozná zima. Byla tma, takže jsem mu neviděla do obličeje, ale hlas měl plný obav, nerozhodnosti a frustrace.

„Možná…“

„Ne, je mi f-f-f-fajn, v-v-v-vážně. N-n-n-nechci jít v-v-ven.“

Už tucetkrát se mě pokoušel přemluvit, abychom tomu utekli, ale děsila mě představa, že bych měla opustit přístřešek. Jestli je taková zima tady, kde jsme chráněni před divokým větrem, dovedla jsem si představit, jak zlé by to bylo, kdybychom v něm měli běžet.

A to, oč jsme se odpoledne snažili, by přišlo vniveč. Stihli bychom se vrátit, až by bouřka skončila? Co když neskončí? Nemělo smysl teď odcházet. Tu jednu noc to snad vydržím.

Bála jsem se, že stopa, kterou jsem zanechala, se ztratí, ale on mě ujistil, že přicházející příšery ji zcela jistě zachytí.

„Co mám udělat?“ skoro zaprosil.

Jenom jsem zavrtěla hlavou.

Venku ve sněhu Jacob nešťastně zavyl.

„J-j-j-jdi p-p-p-ryč,“ poručila jsem mu znovu.

„Jenom má o tebe starost," překládal Edward. Jemu je dobře. *Jeho* tělo je vybavené, aby si s tímhle poradilo."

„T-t-t-t-t." Chtěla jsem říct, že to nevadí, že by měl stejně jít, ale nedokázala jsem ta slova dostat přes drkotající zuby. Skoro jsem si ukousla jazyk, jak jsem to zkoušela. Jacob asi byl opravdu proti sněhu dobře chráněný, dokonce lépe než ostatní členové jeho smečky, protože jeho rozježený narudlý kožich byl delší a huňatější. Přemítala jsem, proč to tak je.

Jacob zakňučel vysoko posazeným, chraplavým hlasem. Znělo to jako nářek.

„Co po mně chceš?" zavrčel Edward, příliš vyplašený, aby se teď obtěžoval se zdvořilostí. „Odnést ji v *tomhle* nečase? Nechápu, jak bys mohl být užitečný. Co kdybys jí přinesl ohřívač nebo tak něco?"

„Mně je d-d-d-d-dobře," protestovala jsem. Soudě podle Edwardova zasténání a tlumeného zavrčení před stanem jsem nikoho nepřesvědčila. Vítr silně otřásal stanem a já jsem se třásla spolu s ním.

Řev větru přehlušilo náhlé zavytí, až jsem si musela před tím hlukem zakrýt uši. Edward se zamračil.

„To vážně nebylo nutné," zamručel. „A je to nejhorší nápad, jaký jsem kdy slyšel," zavolal hlasitěji.

„Tebe nic lepšího nenapadlo," odpověděl Jacob a jeho lidský hlas mě vylekal. *„Přines jí ohřívač,"* zabručel. „Nejsem bernardýn."

Slyšela jsem, jak někdo rychle rozepnul zip u stanu.

Jacob otevřel jenom tak, aby mohl vklouznout dovnitř, a spolu s ním do stanu zafoukal arktický vzduch a na podlážku dopadlo pár vloček sněhu. Třásla jsem se tak silně, že jsem měla tělo stažené v křeči.

„To se mi nelíbí," zasyčel Edward, když za sebou Jacob zapínal zip. „Jenom jí dej bundu a vypadni."

Už jsem měla oči natolik uvyklé tmě, abych dokázala rozpoznat obrysy – Jacob mi nesl bundu, kterou pověsil na strom vedle stanu.

Snažila jsem se zeptat, o čem se to baví, ale jediné, co mi vyšlo z pusy, bylo „C-c-c-c-c-," jak mě nezvladatelný třas nutil koktat.

„Ta bunda je na zítra – je jí taková zima, že si ji nedokáže sama vyhřát. Bunda je zmrzlá." Upustil ji vedle vchodu. „Povídal jsi, že potřebuje ohřívač, tak jsem tady." Jacob napřáhl ruce tak široko, jak mu to stan dovoloval. Jako obvykle, když běhal ve vlčí podobě, měl na sobě jen to nejnutnější – jen tepláky, žádné tričko, žádné boty.

„J-J-J-J-Jaku, vždyť z-z-zmrzneššš," snažila jsem se namítnout.

„Já ne," řekl vesele. „Poslední dobou si udržuju příjemných čtyřicet dva celých sedm. Za chviličku se budeš potit."

Edward zavrčel, ale Jacob se na něj ani nepodíval. Přisedl si ke mně a začal mi rozepínat spacák.

Edward ho najednou popadl za rameno a nechtěl ho pustit. Jeho sněhově bílá ruka svítila na Jacobově tmavé kůži. Jacob zaťal čelist, nozdry se mu rozšířily, tělo uhýbalo před chladným dotykem. Dlouhé svaly jeho paží se automaticky napjaly

„Sundej ze mě tu ruku," zavrčel se zaťatými zuby.

„Ty sundej ruce z ní," odpověděl Edward výhružně.

„N-n-n-n-nehádejte se," prosila jsem. Roztřásla mě další křeč. Měla jsem pocit, že se mi zuby rozdrtí, tak silně mi drkotaly.

„Za tohle ti určitě poděkuje, až jí prsty na nohou zčernají a upadnou," odsekl Jacob.

Edward zaváhal, pak spustil ruku a skrčil se zase v koutku.

Jeho hlas byl monotónní a děsivý. „Dávej si pozor."

Jacob se uchichtl.

„Posuň se, Bello," řekl a rozevřel zip spacáku ještě víc.

Vztekle jsem se na něj dívala. Nebylo divu, že Edward takhle reagoval.

„N-n-n-n-n," snažila jsem se protestovat.

„Nebuď hloupá," řekl zoufale. „Tobě se nelíbí, mít na nohou deset prstů?"

Nacpal svoje tělo do neexistujícího prostoru a namáhavě za sebou zatáhl zip.

A už jsem nic nenamítala – nic lepšího jsem si nemohla přát. Byl tak teplý. Objal mě a já jsem se pohodlně uvelebila na jeho nahé hrudi. To teplo bylo neodolatelné, jako vzduch, když byl člověk příliš dlouho pod vodou. Nakrčil se, když jsem mu dychtivě přitiskla zmrzlé prsty ke kůži.

„Ježišmarjá, ty jsi ledová, Bello," stěžoval si.

„P-p-p-promiň," drkotala jsem.

„Snaž se uvolnit," nabádal mě, když mnou divoce otřásl další záchvěv. „Za minutku ti bude teplo. Samozřejmě by ses zahřála rychleji, kdyby sis sundala oblečení."

Edward ostře zavrčel.

„To je jenom prostý fakt," bránil se Jacob. „Neznáš pravidla pro přežití v chladu?"

„N-n-n-nechme toho, Jaku," řekla jsem rozzlobeně, ačkoliv moje tělo odmítalo i jen představu, že by se od něj mělo odtáhnout. „K-k-k-dopak p-p-p-potřebuje všech deset p-p-p-prstů."

„Z krvežíznivce si nic nedělej," opáčil Jacob samolibě. „Jenom žárlí."

„Samozřejmě, že žárlím," zašeptal Edward ve tmě sametovým, melodickým hlasem. „Nemáš ponětí, jak bych si přál, abych to pro ni mohl udělat místo tebe, psisko."

„To jsou ty brzdy," řekl Jacob vesele, ale pak se rozmrzel. „Alespoň víš, že si přeje, abys to byl ty."

„To je pravda," souhlasil Edward.

Zatímco se hádali, přestávala jsem se tak silně třást a bylo mi o poznání lépe.

„Ták," řekl Jacob potěšeně. „Už je to lepší?"

Konečně jsem dokázala jasně promluvit. „Ano."

„Rty máš pořád ještě modré," uvažoval. „Nechceš, abych ti je taky zahřál? Stačí říct."

Edward si těžce povzdechl.

„Chovej se slušně,“ zašeptala jsem a přitiskla si obličej k jeho rameni. Zase ucukl, když jsem ho zastudila na kůži, a já jsem se usmála s lehce mstivým zadostiučiněním.

Ve spacáku už bylo vyhřáto a příjemně. Jacobovo tělesné teplo jako by vyzařovalo ze všech stran – možná proto, že byl tak velký. Skopla jsem si boty a hřála si prsty o jeho nohy. Lehce sebou škubl a pak sklonil hlavu a přitiskl mi horkou tvář na necitlivé ucho.

Všimla jsem si, že Jacobova kůže má dřevitou, pižmovou vůni – hodila se k tomu místu tady uprostřed lesů. Bylo to milé. Napadlo mě, jestli Cullenovi a Quileuté jenom nepředstírají, že si navzájem nevoní, jestli to není jenom hra předsudků. Mně všichni příjemně voněli.

Bouřka útočila na stan jako rozzuřené zvíře, ale teď už mi to nevadilo. Jacob nemusel mrznout venku a mně už bylo taky teplo. Navíc jsem byla prostě příliš vyčerpaná, abych se kvůli něčemu trápila – byla jsem unavená z nevyspání a bolely mě svaly které jsem měla křečovitě stažené. Tělo se mi uvolňovalo pomalu, jak mi roztával jeden zmrzlý kousek po druhém, a pak ochabovalo.

„Jaku?“ zamumlala jsem ospale. „Můžu se tě na něco zeptat? Nechci, aby sis myslel, že jsem drzá nebo tak. Jen jsem upřímně zvědavá.“ To byla ta samá slova, která pronesl u nás v kuchyni… jak už je to vlastně dlouho?

„Jasně,“ uchichtl se, protože si vzpomněl.

„Proč jsi mnohem chlupatější než tvoji kamarádi? Nemusíš mi odpovídat, jestli ti to připadá nezdvořilé.“ Nebyla jsem zběhlá v pravidlech vlkodlačí etikety.

„Protože mám delší vlasy,“ řekl pobaveně – alespoň že ho moje otázka neurazila. Zavrtěl hlavou, takže jeho neudržované vlasy – které mu teď dosahovaly k bradě – mě pošimraly na tváři.

„Aha.“ Překvapilo mě to, ale dávalo to smysl. Tak proto si všichni na začátku ostříhali vlasy, když se přidali ke smečce. „Tak proč si je neostříháš? Líbí se ti mít huňatý kožich?“

Tentokrát neodpověděl hned a Edward se přidušeně zasmál.

„Promiň,“ řekla jsem a zívla. „Nechtěla jsem vyzvídat. Nemusíš mi to říkat.“

Jacob otráveně zamručel. „No, on ti to stejně řekne, tak to můžu udělat sám… nechával jsem si narůst vlasy, protože… se mi zdálo, že se ti víc líbí dlouhé.“

„Aha.“ Zrozpačitěla jsem. „No, ehm, mně se líbí obojí, Jaku. Nemusíš kvůli tomu být… v nevýhodě.“

Pokrčil rameny. „Dnes večer se ukázalo, že jsem naopak ve výhodě, takže se tím netrap.“

Už jsem neměla co říct. Jak se mlčení prodlužovalo, víčka mi klesala a zavírala, se a moje dýchání se zpomalovalo a vyrovnávalo.

„To je dobře, holčičko, vyspi se,“ zašeptal Jacob.

Spokojeně jsem vzdychla, už napůl v bezvědomí.

„Je tady Seth,“ zašeptal Edward Jacobovi a já jsem najednou pochopila to vytí.

„Perfektní. Teď můžeš dohlédnout na všechno ostatní, já se zatím postarám o tvou holku.“

Edward neodpověděl, ale já jsem z polospánku zasténala. „Přestaň,“ zašeptala jsem.

Pak bylo ticho, alespoň uvnitř. Venku mezi stromy šíleně kvílel vítr. Stan se tak klepal, že se mi těžko usínalo. Tyče sebou vždycky najednou škubly a roztřásly se, což mě pokaždé vytrhlo ze spánku, do kterého jsem se už už nořila. Hrozně jsem litovala toho vlka, toho chlapce, který trčí venku ve sněhu.

Čekala jsem, až mě přepadne spánek, a myšlenky se mi volně potulovaly. Tohle teplé místečko ve mně vyvolalo vzpomínky na první dny s Jacobem a já jsem si vybavovala, jaké to bylo, když mi nahrazoval slunce a zaléval mě teplem, díky němuž byl můj prázdný život snesitelnější. Od té doby už nějaký čas uplynul, ale teď byl Jake tady a zase mě hřál.

„*Prosím!*“ Zasyčel Edward. „Kdyby ti to *nevadilo!*“

„Co je?“ zašeptal Jacob překvapeně.

„Myslíš, že by ses mohl *pokusit* ovládat svoje myšlenky?“ zašeptal tiše Edward, celý rozzuřený.

„Nikdo neříkal, že musíš poslouchat," zamručel Jacob vzdorně, ale přesto v rozpacích. „Vypadni mi z hlavy."

„To bych *rád*. Nemáš ponětí, jak hlasité ty tvoje fantazie jsou. Je to, jako kdybys je na mě křičel."

„Pokusím se to ztlumit," zašeptal Jacob sarkasticky.

Následoval krátký okamžik ticha.

„Ano," odpověděl Edward na nevyslovenou myšlenku šepotem tak tichým, že jsem mu stěží rozuměla. „Na to taky žárlím."

„Myslel jsem si to," zašeptal Jacob samolibě. „Tím se trošku srovnávají možnosti, že jo?"

Edward se uchechtl. „Leda ve snu."

„Víš, pořád by si to mohla rozmyslet," pokoušel ho Jacob. „Když vezmu v úvahu *všechny* věci, které bych s ní mohl dělat a ty nemůžeš. Tedy pokud ji při tom nechceš zabít."

„Radši spi, Jacobe," zamručel Edward. „Začínáš mi jít na nervy."

„Asi tě poslechnu. Je mi vážně moc příjemně."

Edward neodpověděl.

Byla jsem už moc daleko a nemohla je požádat, aby o mně přestali mluvit, jako kdybych tam nebyla. Nevěděla jsem, jestli se jejich rozhovor odehrává ve skutečnosti, nebo jenom v mém snu.

„Možná ano," řekl Edward po chvíli v odpovědi na otázku, kterou jsem neslyšela.

„Ale budeš upřímný?"

„Zeptej se a uvidíš." Když jsem slyšela Edwardův tón, měla jsem dojem, že mi asi unikl nějaký vtip.

„No, ty mi do hlavy vidíš pořád – nech mě dneska nahlídnout do své, to je jenom fér," navrhl Jacob.

„Ty máš hlavu plnou otázek. Na kterou ti mám odpovědět?"

„Ta žárlivost… ta tě vážně musí sžírat. Nemůžeš si sám sebou být tak jistý, jak se děláš. To bys nesměl mít žádné city."

„Jasně že mě sžírá," souhlasil Edward, už nebyl pobavený. „Zrovna teď je to tak strašné, že sotva dokážu ovládnout hlas.

Samozřejmě je to ještě horší, když je někde pryč s tebou a já ji nevidím.“

„Myslíš na to celou dobu?“ zašeptal Jacob. „Dokážeš se soustředit, když s tebou není?“

„Ano i ne,“ řekl Edward; zdálo se, že je odhodlaný odpovídat upřímně. „Moje mysl nefunguje úplně stejně jako ta tvoje. Můžu myslet na mnohem víc věcí současně. Samozřejmě to znamená, že jsem schopen myslet na tebe *pořád*, pokaždé, když se odmlčí a je zamyšlená, musím přemítat, jestli není v duchu u tebe.“

Oba se na chvilku odmlčeli.

„Ano, řekl bych, že na tebe často myslí,“ zašeptal Edward v odpovědi na Jacobovy myšlenky. „Častěji, než by se mi líbilo. Trápí se, že jsi nešťastný. Ne že bys to nevěděl. Ne že bys toho nezneužíval.“

„Musím využít, co mám,“ zašeptal Jacob. „Nemám tvoje výhody – ty třeba víš, že je do tebe zamilovaná.“

„To pomáhá,“ souhlasil Edward klidným tónem.

Jacob vyzývavě nadhodil: „Do mě je taky zamilovaná, víš.“

Edward neodpověděl.

Jacob vzdychl. „Ale neví to.“

„Nedovedu posoudit, jestli máš pravdu.“

„Vadí ti to? Mrzí tě, že jí nevidíš do hlavy, že nevíš, co si myslí?“

„Ano… i ne, zase. Ona to má takhle radši, a i když mě to občas přivádí k šílenství, jsem rád, když je šťastná.“

Vítr se proháněl kolem stanu a otřásal jím jako při zemětřesení. Jacob mě ochranitelsky objímal.

„Děkuju,“ zašeptal Edward. „Ačkoliv to možná zní divně, řekl bych, že jsem rád, že jsi tady, Jacobe.“

„Chceš říct, ‚i když bych tě rád zabil, jsem rád, že je jí teplo‘, je to tak?“

„Je to nepohodlné příměří, viď?“

Jacobův šepot byl najednou spokojený „Věděl jsem, že jsi stejně žárlivý jako já.“

„Jenže já nejsem takový blázen, abych to nosil napsané na čele. Tím si docela škodíš, víš.“

„Máš víc trpělivosti než já.“

„To teda. Měl jsem sto let, abych se to naučil. Sto let čekání na *ni*.“

„Takže… kdy ses rozhodl, že budeš hrát trpělivého hodného hocha?“

„Když jsem viděl, jak moc jí ubližuje, že si mezi námi musí vybírat. Obvykle není tak těžké se ovládnout. Většinou dokážu docela snadno potlačit ty… ne zrovna civilizované pocity, které vůči tobě třeba mám. Někdy si myslím, že do mě vidí, ale jistě to nevím.“

„Myslím, že ses prostě bál, že když ji budeš nutit, aby si mezi námi vybrala, nakonec dá třeba přednost mně.“

Edward neodpověděl okamžitě. „To taky,“ přiznal nakonec. „Ale to nebylo to hlavní. Každý má slabou chvilku, kdy pochybuje. Ale hlavně jsem se bál, že by se jí něco stalo, kdyby se za tebou vydávala na návštěvu tajně. Když jsem uznal, že je s tebou víceméně v bezpečí – v úplném bezpečí není nikdy, však ji znáš –, došel jsem k názoru, že bude nejlepší, když ji nepoženu do extrému.“

Jacob si vzdychl. „Všechno tohle bych jí řekl, ale ona by mi nikdy nevěřila.“

„Já vím.“ Znělo to, jako když se Edward usmívá.

„Ty si myslíš, že víš všechno,“ zamručel Jacob.

„Nevím, co přijde,“ řekl Edward a hlas mu najednou znejistěl.

Následovala dlouhá odmlka.

„Co bys dělal, kdyby si to rozmyslela?“ zeptal se Jacob.

„Ani to nevím.“

Jacob se tiše uchichtl. „Pokusil by ses mě zabít?“ Znělo to zase sarkasticky, jako kdyby pochyboval, že by to Edward dokázal.

„Ne.“

„Proč ne?“ Jacobův tón byl stále posměvačný.

„Vážně si myslíš, že bych jí takhle ublížil?“

Jacob na vteřinu zaváhal a pak si vzdychl. „Jo, máš pravdu. Já vím, že je to pravda. Ale někdy…“

„Někdy je to úchvatná představa.“

Jacob zabořil obličej do spacáku, aby zdusil smích. „Přesně,“ souhlasil nakonec.

To byl ale zvláštní sen. Přemítala jsem, jestli si to šeptání nepletu se svištěním větru, který neustával. Jenomže ten vítr spíš ječel než šeptal…

„Jaké to je? Ztratit ji?“ zeptal se Jacob po chvilce ticha a v jeho najednou chraptivém hlase nebyl ani náznak veselosti. „Když sis myslel, že jsi ji navždy ztratil? Jak ses s tím… vypořádal?“

„O tom se mi velice těžko mluví.“

Jacob čekal.

„Zažil jsem to dvakrát.“ Edward pronášel každé slovo o trošičku pomaleji než normálně. „Poprvé, když jsem si myslel, že ji dovedu opustit… to bylo… skoro snesitelné. Protože jsem si myslel, že na mě zapomene a bude to, jako bych jí nikdy nezasáhl do života. Víc než půl roku jsem se dokázal držet zpátky, plnit slib, že už o mně nikdy neuslyší. Schylovalo se k tomu – bojoval jsem, ale věděl, že nevyhraju; vrátil bych se… jenom abych se podíval, jak se má. Tak jsem si to aspoň namlouval. A kdybych zjistil, že je celkem šťastná… Doufám, že bych měl sílu zase odejít.

Ale ona šťastná nebyla. A já bych s ní zůstal. Takhle mě samozřejmě přesvědčila, abych byl zítra s ní. Ty už jsi nad tím přemýšlel, co mě k tomu vedlo… A ona si to chuděrka ještě vyčítá, úplně zbytečně. Připomněla mi, jak trpěla, když jsem ji opustil – a že tak trpí pokaždé, když od ní odcházím. Hrozně si vyčítá, že mě k tomu donutila, ale je v právu. Nikdy jí to nebudu moct vynahradit, ale nikdy se o to nepřestanu aspoň pokoušet.“

Jacob chvilku neodpovídal. Nevím, jestli poslouchal bouřku, nebo uvažoval nad tím, co právě slyšel.

„A podruhé – když sis myslel, že je mrtvá?“ zašeptal Jacob chraptivě.

„Ano." Edward odpověděl na jinou otázku. „Takhle ti to asi bude připadat, viď? Podle toho, jak nás vnímáš, už v ní možná nedokážeš vidět *Bellu.* Ale ona bude pořád stejná."

„Na to jsem se neptal."

Edward se vrátil k úsečnému nepřátelskému tónu. „Nemůžu ti říct, jaký to byl pocit. Na to nejsou slova."

Jacobovo sevření povolilo.

„Ale ty jsi odešel, protože jsi z ní nechtěl udělat pijavici. Ty *chceš,* aby byla člověk."

Edward mluvil pomalu. „Jacobe, od vteřiny, kdy mi došlo, že ji miluju, jsem věděl, že existují jenom čtyři možnosti. První a pro Bellu nejlepší by byla, kdyby její láska ke mně nebyla tak silná – kdyby na mě zapomněla a žila si dál po svém. Já bych se s tím smířil, i když moje city k ní by se nikdy nezměnily. Ty si myslíš, že jsem… oživlý kámen – tvrdý a chladný. To je pravda. Od začátku jsme určitým způsobem nastavení a jen málokdy se stává, že projdeme skutečnou změnou. Když k tomu dojde, jako se to stalo mně, když mi Bella vstoupila do života, je to trvalá změna. Není cesty zpátky…

Druhá možnost, kterou jsem si původně vybral, bylo zůstat s ní po dobu jejího pozemského života. Pro ni by to nebyla dobrá volba, promrhat život s někým, kdo s ní nemůže obyčejně lidsky žít, ale tahle možnost by pro mě byla nejschůdnější. Celou dobu bych věděl, že až zemře, taky si najdu nějaký způsob, jak se sprovodit ze světa. Šedesát, sedmdesát let – připadalo by mi to jako velmi krátká doba… Ale pak se ukázalo, že je pro ni příliš nebezpečné žít v tak těsné blízkosti mého světa. Vypadalo to, jako kdyby se proti nám všechno spiklo a všechno, co mohlo špatně dopadnout, opravdu špatně dopadlo. Nebo to nad námi viselo jako hrozba do budoucna. Dostal jsem strach, že když bude se mnou jako člověk, nepřežije ani těch šedesát let.

Tak jsem si vybral možnost číslo tři. Což, jak víš, se ukázalo jako nejhorší chyba v mém předlouhém životě. Rozhodl jsem se, že zmizím z jejího světa a doufal jsem, že ji tím přinutím k té první alternativě. Nevyšlo to a málem nás to zabilo oba.

Co mi zbývá, než ta čtvrtá možnost? Sama ji chce – alespoň si myslí, že ji chce. Snažil jsem se to oddálit, dát jí čas, aby našla důvod, kvůli kterému si to rozmyslí, ale ona je strašně… paličatá. To dobře víš. Budu rád, když se mi podaří to protáhnout ještě o pár měsíců. Má hrůzu z toho, že stárne, a narozeniny má v září…“

„Mně se líbí ta první možnost,“ zašeptal Jacob.

Edward neodpověděl.

„Víš *přesně*, jak strašně se s tím nechci smířit,“ zašeptal Jacob pomalu, „ale vidím, že ji opravdu miluješ… svým způsobem. To už nemůžu popírat.

Proto si myslím, že by ses ještě neměl vzdávat té první alternativy, ještě ne. Myslím, že má velkou šanci to zvládnout. Po nějaké době se s tím vyrovná. Víš, kdyby v březnu neskočila z toho útesu… a kdybys počkal ještě půl roku, než by ses na ni přišel podívat…. Myslím, že bys ji našel celkem šťastnou. Měl jsem vymyšlenou strategii.“

Edward se uchechtl. „Možná by to fungovalo. Byl to dobře promyšlený plán.“

„Jo.“ Jake si vzdychl. „Ale…,“ najednou šeptal tak rychle, že mi slova začala splývat, „dej mi rok, krv– Edwarde. Vážně si myslím, že bych ji dokázal udělat šťastnou. Je paličatá, to neví nikdo líp než já, ale je schopná se uzdravit. Uzdravila by se i předtím. A mohla by zůstat člověkem, měla by Charlieho a Renée a byla by dospělá a měla děti a… byla by sama sebou.

Miluješ ji tolik, že musíš chápat výhody toho plánu. Ona si myslí, že jsi velice nesobecký… ale vážně jsi? Dokážeš zvážit představu, že bych pro ni byl lepší než ty?“

„Já už jsem ji zvážil,“ odpověděl Edward tiše. „V jistých ohledech bys pro ni byl lepší než nějaký jiný člověk. Na Bellu je potřeba trochu dohlížet a ty jsi dost silný, abys ji dovedl uchránit samu před sebou a před vším, co se proti ní spikne. Už jsi to předvedl, a já ti za to budu vděčný, dokud budu žít – nebo navěky – podle toho, co přijde první…

Dokonce jsem požádal Alici, aby se podívala – aby se podívala, jestli by Belle nebylo líp s tebou. Samozřejmě to nešlo. Ona tě nevidí a Bella si je prozatím jistá.

Ale nejsem tak hloupý, abych udělal stejnou chybu dvakrát, Jacobe. Já už ji nikdy do té první možnosti nutit nebudu. Dokud mě bude chtít, budu s ní."

„A kdyby se rozhodla, že chce mě?" provokoval Jacob. „Dobře, šance je malá, v tom s tebou souhlasím."

„Nechal bych ji jít."

„Jenom tak?"

„V tom smyslu, že bych jí nikdy nedal najevo, jak je to pro mě těžké, ano. Ale sledoval bych to. Víš dobře, Jacobe, že *ty* bys mohl jednoho dne opustit *ji*. Jako Sam a Emily, neměl bys na výběr. Já bych vždycky čekal v záloze a doufal, že se to stane."

Jacob se tiše zasmál. „No, byl jsi mnohem upřímnější, než jsem měl právo čekat… Edwarde. Díky, že jsi mě pustil do své hlavy."

„Jak jsem říkal, dneska v noci jsem vděčný za to, že patříš do jejího života. Tohle bylo to nejmenší, co jsem mohl udělat… Víš, Jacobe, kdybychom nebyli od přírody nepřátelé a kdyby ses mi pořád nesnažil odloudit důvod mojí existence, myslím, že bych tě měl opravdu rád."

„Možná… že kdybys ty nebyl odporný upír, který se chystá vycucnout život z holky, kterou miluju… no, ne, ani pak ne."

Edward se zasmál.

„Můžu se tě na něco zeptat?" ozval se po chvíli.

„Proč se musíš ptát?"

„Slyším to, jenom když na to myslíš. Jde o jeden příběh, který mi Bella tuhle nechtěla vyprávět. Něco o třetí ženě…?"

„Co konkrétně?"

Edward neodpověděl, poslouchal příběh v Jacobově hlavě. Zaslechla jsem, jak ve tmě tiše zasyčel.

„Co je?" zeptal se zase Jacob.

„No jistě," vzplanul Edward hněvem. „No jistě! Škoda že si vaši starší nenechali *tenhle* příběh pro sebe, Jacobe."

„Nelíbí se ti, že v něm pijavice hrají roli darebáků?“ vysmíval se Jacob. „Víš, ale oni darebáci *jsou*. Tehdy *i* teď.“

„Na té části mi vážně vůbec nesejde. Copak tě nenapadlo, s jakou postavou se asi Bella ztotožní?“

Jacobovi to chviličku trvalo. „Aha. Uf. Třetí žena. Dobře, chápu, kam tím míříš.“

„Ona tam na té mýtině chce být. Povídala, že chce udělat aspoň to málo, co může.“ Vzdychl. „To byl druhý důvod, proč jsem se rozhodl s ní zítra zůstat. Je docela vynalézavá, když něco chce.“

„Víš, tvůj bratr voják jí vnukl ten nápad úplně stejně jako ten příběh.“

„Ani jedna strana to nemyslela špatně,“ zašeptal Edward smířlivě.

„A kdy skončí *tohle* malé příměří?“ zeptal se Jacob. „S rozbřeskem? Nebo počkáme, až bude po bitvě?“

Nastala odmlka, jak oba přemýšleli.

„S rozbřeskem,“ zašeptali společně a pak se tiše zasmáli.

„Spi dobře, Jacobe,“ zašeptal Edward. „Užij si tu chvíli.“

Bylo zase ticho a stan pár minut klidně držel. Vítr asi usoudil, že nás přece jen nesmete, a vzdal svou bitvu.

Edward tiše zasténal. „Nemyslel jsem to tak doslova.“

„Promiň,“ zašeptal Jacob. „Tak co kdybys odešel – a nechal nám trochu soukromí?“

„Mám ti snad *pomoct* usnout, Jacobe?“ nabídl se Edward.

„Jen to zkus,“ řekl Jacob nevzrušeně. „Ať vidíme, kdo z toho vyjde vítězně, ne?“

„Nedráždi mě tolik, vlku. Moje trpělivost není zas tak dokonalá.“

Jacob se tiše zasmál. „Zrovna teď bych se radši nehýbal, jestli ti to nevadí.“

Edward si začal pro sebe pobrukovat, hlasitěji než obvykle – usoudila jsem, že se snaží přehlušit Jacobovy myšlenky. Ale broukal mou ukolébavku, a navzdory narůstajícímu neklidu z toho šeptaného snu jsem se ponořila hlouběji do nevědomí… do jiných snů, které dávaly lepší smysl…

23. ZRŮDA

Když jsem se ráno probudila, bylo velmi jasno – dokonce i uvnitř stanu, až mě slunce bodalo do očí. A opravdu jsem se potila, jak Jacob prorokoval. Jacob mi lehce chrápal do ucha, paže stále ovinuté kolem mě.

Odtáhla jsem hlavu od jeho horečnatě rozpálené hrudi a do lepkavé tváře mě začalo štípat chladné ráno. Jacob si ze spánku vzdychl; paže se mu bezděčně napjaly.

Zavrtěla jsem se, neschopná uvolnit se z jeho sevření, a snažila jsem se zvednout hlavu tak, abych viděla…

Setkala jsem se s Edwardovým vyrovnaným pohledem. Tvářil se klidně, ale v očích měl neskrývanou bolest.

„Je tam venku trochu tepleji?“ zašeptala jsem.

„Ano. Myslím, že ohřívač už dneska nebude potřeba.“

Snažila jsem se dostat k zipu, ale nedokázala jsem si uvolnit paže. Napjala jsem se a vzpírala se Jacobově netečné síle. Jacob zamumlal, stále tvrdě spící, a jeho paže se zase napjaly.

„Můžeš mi pomoct?“ zeptala jsem se tiše.

Edward se usmál. „Mám mu utrhnout ruce?“

„Ne, díky. Jenom mě vyprosti. Nebo dostanu úpal.“

Edward rozepnul spacák jedním rychlým pohybem. Jacob z něj vypadl a holými zády narazil na ledovou podlážku stanu.

„Hej!“ zaprotestoval a otevřel oči. Instinktivně ucukl před chladem a překulil se na mě. Zalapala jsem po dechu, jak mě přimáčkl svou vahou.

V tom okamžení ta tíha zmizela. Cítila jsem otřes, to jak Jacob narazil do jedné stanové tyče a stan se zakymácel.

Odevšad se ozývalo vrčení. Edward se hrbil přede mnou a do obličeje jsem mu neviděla, ale z hrudi se mu ozývalo rozhněvané vrčení. Jacob byl taky nahrbený, celé tělo se mu

třáslo a vrčel se zaťatými zuby. Venku před stanem se vzdorovité vrčení Setha Clearwatera odráželo od skal v podobě ozvěny.

„Přestaňte, nechte toho!“ křičela jsem a nemotorně jsem se škrábala na nohy, abych se mezi ně postavila. Prostor byl tak malý, že jsem se nemusela ani natahovat, abych každému položila ruku na prsa. Edward mi ovinul ruku kolem pasu, připravený odsunout mě z cesty.

„Přestaň, hned toho nech!“ nakazovala jsem mu.

Jacob se pod mým dotykem začal uklidňovat. Chvění se zpomalovalo, ale zuby měl stále vyceněné a oči zuřivě upíral na Edwarda. Seth pořád vrčel, dlouze a nepřerušovaně, čímž divoce podkresloval náhlé ticho ve stanu.

„Jacobe?“ oslovila jsem ho a čekala, až nakonec sklonil oči a podíval se na mě. „Stalo se ti něco?“

„Samozřejmě že ne!“ zasyčel.

Otočila jsem se k Edwardovi. Díval se na mě, jeho výraz byl tvrdý a rozzlobený. „To nebylo hezké. Měl by ses omluvit.“

Znechuceně vytřeštil oči. „To si děláš legraci – vždyť tě div nerozdrtil!“

„Protože jsi ho srazil na zem! Neudělal to schválně a nijak mi neublížil.“

Edward vzdorovitě zasténal. Pomalu vzhlédl a podíval se na Jacoba nepřátelským, rozzlobeným pohledem. „Omlouvám se, pse.“

„Nic se nestalo,“ řekl Jacob, v hlasu posměvačný tón.

Byla stále zima, ačkoliv už ne tak velká. Ovinula jsem si paže kolem hrudi.

„Tady máš,“ řekl Edward, který už se uklidnil. Sebral ze země bundu a nasadil mi ji přes kabát.

„Ta je Jacobova,“ namítla jsem.

„Jacob má kožich,“ nadhodil Edward.

„Já si ještě půjčím ten spacák, jestli ti to nevadí.“ Jacob si Edwarda nevšímal. Prolezl kolem nás a vklouzl do spacáku. „Ještě jsem nebyl připravený vstávat. Nevyspal jsem se zrovna do růžova.“

„Byl to tvůj nápad," řekl Edward necitelně.

Jacob byl stočený do klubíčka, oči měl zavřené. Zívl.

„Neříkal jsem, že to nebyla ta nejlepší noc, jakou jsem kdy měl. Jenom že jsem se moc nevyspal. Myslel jsem, že Bella snad nikdy nezmlkne."

Zamračila jsem se a přemítala, co jsem asi tak mohla ze spaní vykládat. Ty možnosti byly děsivé.

„Jsem rád, že ses bavil," zamručel Edward.

Jacobovy tmavé oči se najednou otevřely „Takže tys neměl pěknou noc?" zeptal se samolibě.

„Nebyla nejhorší, co jsem zažil."

„Dostala se aspoň do první desítky?" zeptal se Jacob se zvrácenou radostí.

„Možná."

Jacob se usmál a zavřel oči.

„Ale," pokračoval Edward, „kdybych tam mohl být místo tebe, nedostala by se do první desítky *nejlepších* nocí v mém životě. Přemýšlej nad tím."

Jacob otevřel oči a zamračil se na něj. Ztuhle se posadil, s rameny napjatými.

„Víš co? Myslím, že je tu trochu přeplněno."

„Mluvíš mi z duše."

Dloubla jsem Edwarda loktem do žeber – a pravděpodobně jsem si tak přivodila modřinu.

„Jak tak koukám, budu ten spánek muset dohnat později." Jacob se zašklebil. „Stejně potřebuju mluvit se Samem."

Překulil se na kolena a vzal za zip u vchodu.

Po páteři mi přejela bolest a usadila se mi v žaludku, když jsem si náhle uvědomila, že ho možná už víckrát neuvidím. Vracel se k Samovi, vracel se bojovat s hordou krvežíznivých novorozených upírů.

„Jaku, počkej –" Sáhla jsem po něm, ruka mi sklouzla po jeho paži.

Vytrhl se mi, než jsem ho mohla vzít za ruku.

„Prosím, Jaku! Nezůstaneš tady?"

„Ne."

To slovo bylo tvrdé a studené. Věděla jsem, že mi v obličeji vyčetl bolest, protože vydechl a jeho výraz změkčilo pousmání.

„Neboj se o mě, Bells. Nic se mi nestane, jako vždycky." Nuceně se zasmál. „Navíc, myslíš, že nechám jít Setha místo sebe – aby si užil všechnu zábavu a ukradl mi všechnu slávu? Ani nápad." Odfrkl.

„Buď opatrný!"

Vysoukal se ze stanu, než jsem mohla dokončit větu.

„Nech toho, Bello," slyšela jsem ho zamumlat, jak zavíral vchod.

Poslouchala jsem, jestli uslyším zvuk jeho vzdalujících se kroků, ale byl naprostý klid. Žádný vítr. Slyšela jsem jen ranní píseň ptáků daleko v horách, nic jiného. Jacob se teď pohyboval v tichosti.

Zachumlala jsem se do kabátů a opřela se Edwardovi o rameno. Dlouho jsme mlčeli.

„Jak dlouho ještě?" zeptala jsem se.

„Alice řekla Samovi, že by to měla být asi tak hodina," řekl Edward tiše a bezvýrazně.

„Zůstaneme spolu. Ať se stane cokoliv."

„Ať se stane cokoliv," souhlasil s přimhouřenýma očima.

„Já vím," řekla jsem. „Taky se o ně hrozně bojím."

„Oni vědí, jak se o sebe postarat," ujišťoval mě Edward a schválně nasadil bezstarostný tón. „Jenom mi vadí, že si nechám ujít tu zábavu."

Zase ta jejich *zábava.* Nozdry se mi rozšířily.

Položil mi paži kolem ramen. „Neboj," chlácholil mě a pak mě políbil na čelo.

Jako by to šlo, utéct před strachem. „Jasně, jasně."

„Mám tě přivést na jiné myšlenky?" vydechl a přejel mi studenými prsty po lícní kosti.

Nechtěně jsem se otřásla; ráno bylo stále mrazivé.

„Teď asi ne," odpověděl si sám a odtáhl ruku.

„Jsou i jiné způsoby, jak mě přivést na jiné myšlenky."

„Co bys ráda?"

„Mohl bys mi vyprávět o svých deseti nejlepších nocích," navrhla jsem. „Jsem zvědavá."

Zasmál se. „Snaž se hádat."

Zavrtěla jsem hlavou. „Je jich tolik, o kterých nic nevím. Celé století."

„Tak já ti to zúžím. Všechny moje nejlepší noci se odehrály od té doby, co jsem tě poznal."

„Vážně?"

„Ano, vážně – a vedou se slušným náskokem."

Chvilku jsem přemýšlela. „Mě napadají jen ty moje," přiznala jsem.

„Možná jsou to ty samé," povzbuzoval mě.

„No, tak to byla hned ta první. Ta noc, kdy jsi u mě zůstal."

„Ano, tu mám taky. Samozřejmě, nejvíc se mi líbila ta část, kdy jsi o sobě nevěděla."

„To je pravda," vzpomínala jsem. „Taky jsem té noci mluvila."

„Ano," souhlasil.

Obličej se mi rozpálil, jak jsem přemýšlela, co jsem asi vyprávěla, když jsem spala v Jacobově náruči. Nemohla jsem si ovšem vybavit, co se mi zdálo nebo jestli se mi vůbec něco zdálo.

„Co jsem říkala dneska v noci?" zašeptala jsem tišeji než předtím.

Místo odpovědi pokrčil rameny a já jsem se lekla.

„Tak zlé to bylo?"

„Nic děsného," vzdychl.

„Prosím tě, řekni mi to."

„Většinou jsi volala moje jméno, jako obvykle."

„To není špatné," souhlasila jsem opatrně.

„Ovšem skoro na konci jsi začala mumlat něco jako ‚Jacobe, můj Jacobe'." I v tom šepotu jsem slyšela jeho bolest. „Tvému Jacobovi se to hrozně líbilo."

Natáhla jsem krk a snažila se dotknout rty jeho čelisti. Neviděla jsem mu do očí. Zíral na strop stanu.

„Promiň," zašeptala jsem. „To je jenom způsob, jak to rozlišuju."

„Rozlišuješ?"

„Mezi doktorem Jekyllem a panem Hydem. Mezi Jacobem, kterého mám ráda, a tím, který mě děsně otravuje," vysvětlovala jsem.

„To zní rozumně." Zdálo se, že jsem ho trochu obměkčila. „Pověz mi o další oblíbené noci."

„Jak jsme letěli domů z Itálie."

Zamračil se.

„Tu tam nemáš?" podivila jsem se.

„No, *mám*, ale překvapuje mě, že ty taky. Vždyť jsi byla přesvědčená, že jednám jenom z výčitek svědomí a že ti uteču, jen co se otevřou dveře letadla!"

„Ano." Usmála jsem se. „Ale byl jsi se mnou, a to bylo hlavní."

Políbil mě do vlasů. „Miluješ mě víc, než si zasloužím."

Zasmála jsem se, přišlo mi to absurdní. „Další by byla ta noc po Itálii," pokračovala jsem.

„Ano, tu taky mám. Byla jsi tak legrační."

„Legrační?" namítla jsem.

„Neměl jsem tušení, že tvoje sny bývají tak živé. Trvalo mi věčnost, než jsem tě přesvědčil, že jsi vzhůru."

„Pořád si nejsem jistá," zamumlala jsem. „Vždycky jsi mi připadal spíš jako sen, než jako skutečnost. Teď mi pověz nějakou svou. Uhodla jsem tvoje první místo?"

„Ne – to by bylo předevčírem, když jsi konečně souhlasila, že se za mě vdáš."

Zašklebila jsem se.

„Tu na seznamu nemáš?"

Myslela jsem na to, jak mě líbal, na ústupek, který jsem získala, a rozmyslela jsem si to. „Ano… mám. Ale s výhradami. Nechápu, proč je to pro tebe tak důležité. Už jsi mě získal navždy."

„Ode dneška za sto let, až budeš mít dostatečnou perspektivu, abys skutečně ocenila odpověď, ti to vysvětlím."

„Tak já ti to pak připomenu – za sto let.“

„Je ti dost teplo?“ zeptal se najednou.

„Je mi příjemně,“ ujistila jsem ho. „Proč?“

Než mohl odpovědět, proťalo ticho před stanem drásavě bolestné zavytí. Ten zvuk se odrážel od holé skály a rozezníval vzduch, takže se zdálo, jako by přicházel ze všech směrů.

Vytí projelo mou myslí jako tornádo, známé i neznámé zároveň. Neznámé, protože jsem ještě nikdy neslyšela tak zmučený výkřik. Známé, protože jsem okamžitě poznala ten hlas – rozeznala jsem ten zvuk a pochopila jeho význam tak dokonale, jako kdybych ho vydala sama. Bylo úplně jedno, že Jacob nebyl člověk, když takhle vykřikl. Nepotřebovala jsem překlad.

Jacob byl blízko. Jacob slyšel každé slovo, které jsme pronesli. Jacob trpěl.

Vytí se zdusilo ve zvláštní bublavý vzlyk a pak bylo zase ticho.

Neslyšela jsem jeho tichý útěk, ale cítila jsem ho – cítila jsem nepřítomnost, kterou jsem předtím mylně předpokládala, prázdné místo, které po sobě zanechal.

„Protože tvůj ohřívač nevydržel,“ odpověděl Edward tiše. „Konec příměří,“ dodal tak potichu, že jsem si nebyla jistá, jestli to opravdu řekl.

„Jacob poslouchal,“ zašeptala jsem. To nebyla otázka.

„Ano.“

„Tys to věděl.“

„Ano.“

Zírala jsem do prázdna, nic jsem neviděla.

„Nikdy jsem neslíbil, že budu bojovat čestně,“ připomněl mi tiše. „A on si to zaslouží vědět.“

Zabořila jsem hlavu do dlaní.

„Zlobíš se na mě?“ zeptal se.

„Na tebe ne,“ zašeptala jsem. „Jsem zděšená ze sebe.“

„Netrap se,“ prosil.

„Ano," souhlasila jsem rozezleně. „Měla bych šetřit síly, abych mohla Jacoba ještě trochu potrápit. Když už jsem se do toho dala, tak to udělám důkladně."

„Věděl, co dělá."

„Myslíš, že na tom záleží?" Mrkala jsem, abych potlačila slzy, což mi bylo slyšet na hlase. „Myslíš, že se starám, jestli je to fér nebo jestli byl dostatečně varován? Já mu ubližuju. Pokaždé, když se otočím, mu zase ublížím." Můj hlas nabýval na síle a hysteričnosti. „Jsem odporná."

Pevně mě objal. „Ne, nejsi."

„Jsem! Co se to se mnou děje?" Bránila jsem se jeho objetí, tak mě pustil. „Půjdu ho najít."

„Bello, on už je na míle daleko, a je zima."

„Mně je to jedno. Nemůžu tady jen tak *sedět*." Setřásla jsem Jacobovu bundu, vklouzla nohama do bot a lezla ztuhle ke vchodu; nohy mě brněly. „Musím – musím…" Nevěděla jsem, jak dokončit tu větu, nevěděla jsem, co mám dělat, ale stejně jsem otevřela vchod a vylezla do jasného, ledového rána.

Bylo méně sněhu, než bych po té zuřivé noční bouřce čekala. Asi spíš odvanul, než roztál na slunci, které teď svítilo nízko na jihovýchodě. Odráželo se od sněhu, co zůstal ležet, a bodalo mě do očí, které si ještě nezvykly. Vzduch byl stále řezavý, ale byl mrtvý klid, a jak slunce stoupalo výš, počasí pomalu zase začalo připomínat léto.

Seth Clearwater ležel stočený do klubíčka na troše suchého jehličí ve stínu husté borovice, hlavu položenou na tlapách. Pískově zbarvený kožich byl na jehličí skoro neviditelný, ale viděla jsem, jak se jasný sníh odráží od jeho otevřených očí. Díval se na mě pohledem, který mi připadal vyčítavý.

Věděla jsem, že Edward jde za mnou, jak jsem klopýtala k lesu. Neslyšela jsem ho. Ale slunce se od jeho kůže odráželo v duhových záblescích, které tančily přede mnou. Nenatáhl se, aby mě zastavil, dokud jsem neudělala několik kroků do stínu lesa.

Jeho ruka mě chytila za levé zápěstí. Snažila jsem se mu vyškubnout, ale nepouštěl mě.

„Nemůžeš jít za ním. Ne dneska. Už je skoro čas. A ztratit se, to by nikomu nepomohlo.“

Kroutila jsem zápěstím a snažila se vyprostit, ale marně.

„Mrzí mě to, Bello,“ zašeptal. „Mrzí mě, že jsem to udělal.“

„Ty jsi nic neudělal. To je moje chyba. Já jsem to udělala. Já jsem udělala všechno špatně. Mohla jsem… Když on… Neměla jsem… já… já…“ vzlykala jsem.

„Bello, Bello.“

Ovinul mě pažemi a moje slzy se mu vsakovaly do košile.

„Měla jsem – mu říct – měla jsem – říct –“ Co? Jak jsem tohle mohla napravit? „Neměl – na to přijít takhle.“

„Mám se podívat, jestli ho dokážu přivést zpátky, aby sis s ním mohla promluvit? Pořád zbývá trocha času,“ zašeptal Edward s tichou bolestí v hlase.

Přikývla jsem s hlavou skloněnou, bála jsem se mu podívat do obličeje.

„Zůstaň u stanu. Brzy se vrátím.“

Jeho náruč zmizela. Odešel tak rychle, že ve vteřině, kterou mi trvalo, než jsem vzhlédla, už byl pryč. Osaměla jsem.

Z prsou se mi vydral další vzlyk. Dneska jsem ubližovala každému. Měla jsem pocit, že na co sáhnu, to pokazím.

Nevěděla jsem, proč to teď na mě tak těžce dolehlo. Přece jsem věděla, že to jednou přijde. Ale Jacob nikdy nereagoval tak prudce – nikdy neztratil svou drzou přehnanou sebedůvěru a neukázal hloubku své bolesti. Zvuk jeho bolesti se do mě stále zařezával, bodal někde hluboko v prsou.

Hned vedle byla další bolest. Bolest, že se trápím kvůli Jacobovi. Bolest, že tím ubližuju Edwardovi. Že se nedokážu s klidným srdcem Jacoba vzdát, nechat ho odejít s vědomím, že je to správné, že je to jediná možná cesta.

Byla jsem sobecká a ubližovala jsem. Mučila jsem ty, které jsem milovala.

Byla jsem jako Kateřina z *Větrné hůrky*, jenom jsem měla mnohem lepší možnost volby, nikdo nebyl zlý, nikdo nebyl slabý. A teď jsem tu seděla, plakala nad tím a nedělala nic, abych to napravila. Zrovna jako ona.

Nemohla jsem dovolit, aby to, co mě bolí, i nadále ovlivňovalo má rozhodnutí. Bylo to moc málo a příliš pozdě, ale teď jsem musela udělat, co je správné. Možná už to za mě někdo udělal. Možná ho Edward nedokáže přivést zpátky. A pak se s tím smířím a povedu dál svůj život. Edward už mě nikdy neuvidí prolít jedinou slzu pro Jacoba Blacka. Už nebudou žádné slzy. Tu poslední jsem si teď utřela studenými prsty.

Ale co jestli Edward Jacoba opravdu přivede? Budu mu muset říct, aby odešel a už se nikdy nevracel.

Proč to bylo tak těžké? Tisíckrát těžší než se rozloučit s ostatními přáteli, s Angelou, s Mikem? Proč to *bolelo?* To nebylo správné. To by mi přece nemělo ubližovat. Měla jsem, co jsem chtěla. Nemohla jsem je mít oba, protože Jacob nemohl být jenom můj přítel. Bylo načase přestat po tom toužit. Může být člověk tak neskutečně chamtivý?

Musela jsem v sobě překonat ten iracionální pocit, že Jacob do mého života patří. Nemohl ke mně patřit, nemohl být *můj* Jacob, když jsem patřila někomu jinému.

Pomalu jsem se vracela na mýtinku, jen co noha nohu mine. Když jsem vyšla z lesa, mžourajíc proti ostrému světlu jsem se rychle podívala na Setha – který se z pelechu ze suchého jehličí ani nepohnul – a honem jsem uhnula očima, abych se nesetkala s jeho pohledem.

Cítila jsem, že mám rozcuchané vlasy, svíjely se mi v chumáčích kolem hlavy jako Medúzini hadi. Prohrábla jsem je prsty a rychle jsem toho zase nechala. Stejně, komu záleží na tom, jak vypadám?

Popadla jsem čutoru, která visela vedle vchodu do stanu, a zatřásla s ní. Zašplouchalo v ní, tak jsem odšroubovala víčko a lokla si, abych si vypláchla pusu ledovou vodou. Někde tu bylo i jídlo, ale neměla jsem takový hlad, abych ho hledala. Začala jsem přecházet po mýtině a celou tu dobu jsem na sobě cítila Sethův pohled. Protože jsem se na něj nechtěla podívat, v duchu jsem si ho představovala jako chlapce, ne jako obrovského vlka. Chlapce, který se tak podobá Jacobovi, když byl mladší.

Chtěla jsem Setha požádat, aby zaštěkal nebo dal nějaké jiné znamení, jestli se Jacob vrací, ale neudělala jsem to. Bylo jedno, jestli se Jacob vrátí. Možná by bylo jednodušší, kdyby se nevrátil. Zlobilo mě, že nemám, čím bych si přivolala Edwarda.

V tu chvíli Seth zakňučel a vstal.

„Co se děje?“ zeptala jsem se hloupě.

Nevšímal si mě, klusal k okraji lesa a ukazoval čumákem k západu. Začal kňučet.

„Jde o ostatní, Sethe?“ zeptala jsem se. „Na mýtině?“

Podíval se na mě, jednou tiše vyštěkl a pak obrátil čumák ostražitě k západu. Jeho uši se položily a on zase zakňučel.

Proč jsem byla takový blázen? Co mě to napadlo, poslat Edwarda pryč? Jak jsem měla vědět, co se děje? Nemluvila jsem vlčí řečí.

Po páteři mi začala stékat studená stružka strachu. Co když čas vypršel? Co když se Jacob a Edward dostali příliš blízko? Co když se Edward rozhodl, že bude taky bojovat?

V žaludku mi vyvěral ledový strach. Co když Sethova úzkost nemá nic společného s tím, co se děje na mýtině, a on štěkl na znamení nesouhlasu? Co když se Jacob a Edward spolu perou někde daleko v lese? To by neudělali, nebo ano?

S mrazivou jistotou jsem si náhle uvědomila, že udělali – stačilo by pár neuvážených slov. Vzpomněla jsem si na napjatou remízu dnes ráno ve stanu a přemítala, jestli jsem nepodcenila to, jak silně se schylovalo ke rvačce.

Patřilo by mi, kdybych je nějak ztratila oba.

Srdce mi sevřel ledový krunýř.

Než jsem se mohla strachy sesypat, Seth lehce zavrčel, pak se otočil od místa, kam se díval, a loudal se zpátky pod strom. Uklidnilo mě to, ale taky podráždilo. Nemohl naškrábat vzkaz do prachu nebo tak něco?

Tím přecházením jsem se pod všemi těmi vrstvami začala potit. Hodila jsem bundu do stanu a pak jsem dál vyšlapávala cestičku uprostřed malé lesní mýtinky.

Najednou Seth zase vyskočil a chlupy vzadu na krku měl zježené. Rozhlédla jsem se kolem, ale nic jsem neviděla. Jestli toho nenechá, hodím po něm šiškou.

Tiše varovně zavrčel a zase pomalu přešel k západnímu okraji lesa. Moje netrpělivost přetékala.

„To jsme jenom my, Sethe,“ zavolal Jacob z dálky.

Snažila jsem se odůvodnit si, proč moje srdce zařadilo čtvrtou rychlost, když jsem ho uslyšela. Bylo to jenom strachy z toho, co teď budu muset udělat, nic víc. Nemohla jsem si dovolit cítit úlevu, že se vrátil. To by vůbec ničemu nepomohlo.

Napřed jsem spatřila Edwarda, jeho obličej neprozrazoval žádné emoce. Když vystoupil ze stínů, slunce se mu třpytilo na kůži stejně jako na sněhu. Seth ho šel pozdravit a podíval se mu upřeně do očí. Edward pomalu přikývl, čelo zvrásněné obavami.

„Ano, to je přesně to, co potřebujeme,“ zamumlal si pro sebe, než se obrátil na velkého vlka. „Asi by nás to nemělo překvapovat. Ale to načasování bude velice těsné. Prosím tě řekni Samovi, ať požádá Alici, aby se pokusila upřesnit rozvrh.“

Seth kývl hlavou a já jsem si přála zavýt. Jistě, *teď* přikývnout dokázal. Otočila jsem otráveně hlavu a všimla si, že tam je Jacob.

Stál ke mně zády, čelem k místu, odkud přišel. Opatrně jsem čekala, až se otočí.

„Bello,“ zamumlal Edward, najednou přímo vedle mě. Díval se na mě a v jeho očích se nezračilo nic než starost. Jeho šlechetnost byla nekonečná. Teď jsem si ho zasloužila ještě míň než kdy jindy.

„Nastaly nějaké drobné komplikace,“ řekl mi a dával bedlivý pozor, aby si udržel bezstarostný tón. „Vezmu Setha trochu stranou a pokusím se to trochu napravit. Nepůjdu daleko, ale taky nebudu poslouchat. Vím, že nechceš obecenstvo, bez ohledu na to, jak se rozhodneš.“

Až úplně na konci se mu bolestí zlomil hlas.

Už mu nikdy nesmím ublížit. To bude moje životní poslání. Už nikdy nezavdám příčinu, aby se mu v očích objevil tenhle pohled.

Byla jsem příliš rozrušená, abych se ho zeptala, v čem spočívají ty komplikace. Teď jsem nemohla potřebovat nic dalšího.

„Vrať se brzy," zašeptala jsem.

Políbil mě zlehka na rty a pak zmizel v lese se Sethem po boku.

Jacob stál klidně ve stínu stromů; neviděla jsem jasně jeho výraz.

„Spěchám, Bello," řekl dutým hlasem. „Tak dělej, ať to máme za sebou."

Polkla jsem, v krku jsem měla najednou tak vyschlo, že jsem si nebyla jistá, jestli ze sebe dokážu vydat zvuk.

„Prostě to řekni a hotovo."

Zhluboka jsem se nadechla.

„Je mi líto, že jsem tak špatná," zašeptala jsem. „Je mi líto, že jsem byla tak sobecká. Přála bych si, abych tě nikdy nepoznala, pak bych ti aspoň nemohla tak strašně ublížit. Už to víckrát neudělám, slibuju. Už ti nikdy nepřijdu do cesty. Přestěhuju se do jiného státu. Už se na mě nebudeš muset nikdy podívat."

„To není zrovna omluva," řekl nevlídně.

Nedokázala jsem mluvit jinak než šeptem. „Pověz mi, jak to mám udělat správně."

„Co když nechci, abys odcházela? Co když bych radši, abys tu zůstala, ať už jsi sobecká, nebo ne? Copak já do toho nemám co mluvit, když se to snažíš vyřešit kvůli mně?"

„To by k ničemu nevedlo, Jaku. Byla chyba s tebou zůstávat, když jsme každý chtěli něco jiného. To se nijak nezlepší. Já ti vždycky budu jenom ubližovat. A to já nechci. Nikdy. Nesnáším to." Hlas se mi zlomil.

Vzdychl. „Nech toho. Nemusíš nic dalšího říkat. Já to chápu."

Chtěla jsem mu říct, jak moc se mi po něm bude stýskat, ale kousla jsem se do jazyka. To by taky ničemu nepomohlo.

Chvilku stál mlčky, díval se na zem a já jsem potlačovala nutkání jít a obejmout ho. Utěšit ho.

A pak rychle zvedl hlavu.

„No, nejsi jediná, kdo je schopný sebeobětování," řekl a jeho hlas byl silnější. „Tu hru můžou hrát dva."

„Cože?"

„Choval jsem se opravdu ošklivě. Udělal jsem ti to mnohem těžší, než bylo nutné. Mohl jsem se hned na začátku tvářit, že jsem to vzdal. Ale já jsem ti taky ublížil."

„To je moje vina."

„Nedovolím, abys všechnu vinu brala na sebe, Bello. Ani všechnu slávu. Já vím, jak se odškodnit."

„O čem to mluvíš?" zeptala jsem se. To náhlé, vzrušené světlo v jeho očích mě děsilo.

Podíval se na slunce a pak se na mě usmál. „Tam dole se schyluje k pořádné bitvě. Myslím, že nebude tak těžké odejít ze scény."

Jeho slova mi docházela pomalu, jedno po druhém, a já jsem nemohla dýchat. Navzdory všemu odhodlání totálně vyříznout Jacoba ze svého života jsem si až do této vteřiny neuvědomovala, jak hluboko bude muset nůž zajet, aby to mohl udělat.

„Ach ne, Jaku! Ne, nenene," protestovala jsem v hrůze přiškrceným hlasem. „Ne, Jaku, ne. Prosím tě, ne." Roztřásla se mi kolena.

„V čem je rozdíl, Bello? Takhle to bude pro všechny lepší. Nebudeš se muset ani stěhovat."

„Ne!" Můj hlas zesílil. „Ne, Jacobe! To ti nedovolím!"

„Jak mi v tom zabráníš?" nadhodil vesele a usmál se, aby v jeho tónu nebyla slyšet ta bolest.

„Jacobe, já tě prosím. Zůstaň se mnou." Byla bych padla na kolena, kdybych se vůbec dokázala pohnout.

„Na čtvrt hodiny, aby mi utekla pěkná potyčka? Abys ode mě mohla utéct, jakmile si budeš myslet, že jsem zase v bezpečí? To snad žertuješ.“

„Já neuteču. Rozmyslela jsem si to. Nějak to vymyslíme, Jacobe. Vždycky existuje kompromis. Nechoď!“

„Lžeš.“

„Nelžu. Víš, že jsem mizerná lhářka. Podívej se mi do očí. Zůstanu, jestli ty taky.“

Jeho obličej se zatvrdil. „A můžu ti jít za svědka na svatbu?“

Chvíli trvalo, než jsem dokázala promluvit, ale nedokázala jsem mu dát jinou odpověď než „prosím.“

„Já jsem to věděl,“ řekl a jeho obličej se zase zklidnil, až na to nepokojné světlo v jeho očích.

„Miluju tě, Bello,“ zamumlal.

„Miluju tě, Jacobe,“ zašeptala jsem zlomeně.

Usmál se. „To já vím líp než ty, že mě miluješ.“

Otočil se, aby odešel.

„Cokoliv,“ zavolala jsem za ním přiškrceným hlasem. „Cokoliv chceš, Jacobe. Jenom to nedělej!“

Zastavil se a pomalu se otočil.

„Vážně nevěřím, že to myslíš upřímně.“

„Zůstaň,“ prosila jsem.

Zavrtěl hlavou. „Ne, já jdu.“ Zastavil se, jako kdyby si něco usmyslel. „Ale můžu to nechat osudu.“

„Jak to myslíš?“ zeptala jsem se přidušeně.

„Nemusím dělat nic schválně – prostě jen budu ze všech sil bojovat za svou smečku. A ať se stane, co se má stát.“ Pokrčil rameny. „*Kdybys* mě tak dokázala přesvědčit, že jsi vážně chtěla, abych se vrátil – víc, než jsi chtěla udělat ten nesobecký krok.“

„Jak?“ zeptala jsem se.

„Mohla jsi mě požádat,“ navrhl.

„Vrať se,“ zašeptala jsem. Jak mohl pochybovat, že to myslím vážně?

Zavrtěl hlavou a zase se usmál. „O tomhle nemluvím.“

Chvíli mi trvalo, než jsem pochopila, jak to myslí, a on se na mě celou tu dobu přezíravě díval – byl si jistý mou reakcí. Jakmile mi to ovšem došlo, bez přemýšlení jsem ta slova vyhrkla a neohlížela se na to, co mě budou stát.

„Políbíš mě, Jacobe?“

Překvapeně vykulil oči a pak je podezíravě přimhouřil. „Blafuješ.“

„Polib mě, Jacobe. Polib mě a pak se vrať.“

Zaváhal ve stínu, bojoval sám se sebou. Pootočil se zase k západu, tělem se ode mě odvracel, ale jeho nohy zůstávaly přikované k místu, kde stál. S pohledem stále upřeným tam, kam měl původně namířeno, udělal jeden nejistý krok směrem ke mně a pak druhý. Otočil hlavu, aby se na mě podíval. V očích měl pochybovačný výraz.

Dívala jsem se na něj. Neměla jsem ponětí, jak se tvářím.

Jacob se zhoupl na patách, pak se naklonil dopředu a třemi dlouhými kroky přešel vzdálenost mezi námi.

Věděla jsem, že využije situace. Očekávala jsem to. Klidně jsem stála a držela – oči zavřené, prsty zaťaté do pěstí, paže podél boků – když mi vzal obličej do dlaní a jeho rty se přitiskly na moje s dychtivostí, která neměla daleko k násilí.

Cítila jsem jeho hněv, když se jeho ústa setkala s mou pasivní rezistencí. Jednu ruku mi vsunul za krk a sevřel ji do pěsti kolem kořínků mých vlasů. Druhou rukou mě neurvale popadl za rameno, zatřásl mnou a pak si mě k sobě přitáhl. Pomalu přejížděl rukou dolů po mé paži, nahmatal mi zápěstí a položil si mou ruku kolem krku. Nechala jsem ji tam, stále zaťatou v pěst, a nebyla jsem si jistá, kam až jsem ochotná zajít v zoufalém odhodlání udržet ho naživu. Celou tu dobu se jeho rty, neskutečně měkké a teplé, snažily vynutit si na mně nějakou odpověď.

Jakmile si byl jistý, že paži nespustím, uvolnil mi zápěstí a jeho horká ruka si našla cestu k mému pasu. Tam mi spočinula na kříži, Jacob si mě přisunul k sobě a zaklonil, aby naše těla opisovala stejnou křivku.

Přestal mě líbat na rty, ale věděla jsem, že ještě zdaleka neskončil. Jeho ústa sledovala linii mé čelisti a pak mi prozkoumala krk po celé délce. Pustil mi vlasy, sáhl po druhé paži a položil si ji kolem krku jako tu první.

Pak mě vzal kolem pasu a přiblížil mi rty k uchu.

„Umíš to líp, Bello," zašeptal chraptivě. „Nesmíš nad tím tolik přemýšlet."

Zachvěla jsem se, když mi jeho zuby zavadily o ušní boltec.

„Tak je to správné," zamručel. „Poddej se konečně tomu, co cítíš."

Vrtěla jsem mechanicky hlavou, až mi zase jednou rukou zajel do vlasů a zastavil mě.

Kysele se zeptal: „Víš jistě, že chceš, abych se vrátil? Nebo sis opravdu přála, abych umřel?"

Projel mnou hněv jako bolest po těžké ráně. To bylo příliš – nebojoval fér.

Paže jsem měla ovinuté kolem jeho krku, tak jsem ho popadla za vlasy – a snažila se nevnímat bodavou bolest v pravé ruce – a začala jsem se bránit, chtěla jsem odtrhnout obličej od jeho.

A Jacob si to špatně vyložil.

Byl příliš silný, aby poznal, že ruce, které se mu snaží vytrhnout vlasy i s kořínky, mu mají působit bolest. Hněv si vykládal jako vášeň. Myslel si, že jsem konečně zareagovala.

S divokým nádechem mě zase začal líbat na rty, jeho prsty se mi vášnivě zatínaly do kůže kolem pasu.

Ten záchvat hněvu rozhodil moje slabé sebeovládání; jeho nečekaná, extatická odpověď ho úplně převrátila. Kdyby v tom bylo jenom vítězství, možná bych mu dokázala odolat. Ale naprostá bezbrannost jeho náhlé radosti moje odhodlání zlomila a znemožnila. Mozek se mi odpojil od těla a já jsem mu začala polibky oplácet. Jako kdybych přišla o rozum, líbala jsem ho a bylo to zvláštní, byla jsem zmatená, protože takhle jsem se ještě nelíbala – s ním jsem si nemusela dávat pozor a ani on nemusel být opatrný, aby mi neublížil.

Chytala jsem ho za vlasy, ale tentokrát proto, abych ho k sobě přitáhla blíž.

Byl všude. Bodavé sluneční světlo mi zbarvilo víčka do červena, a ta barva seděla, odpovídala tomu horku. Horko bylo všude. Neviděla jsem, neslyšela jsem, ani jsem necítila nic, co by nebyl Jacob.

Malý kousek mého mozku, který si uchoval zdravý rozum, na mě křičel otázky.

Proč toho nenechám? Ba co hůř, proč v sobě nedokážu najít ani touhu *chtít* toho nechat? Co to znamená, že nechci, aby toho nechal on? Že mu zatínám prsty do ramen a líbí se mi, jak jsou široká a silná? Že si mě tiskne pevně k tělu, a přesto mi to objetí nepřipadá dost těsné?

Ty otázky byly hloupé, protože jsem odpověď znala: celou tu dobu jsem se obelhávala.

Jacob měl pravdu. Od začátku měl pravdu. Byl víc než jen můj kamarád. Proto jsem si nedokázala představit, že bych se s ním měla rozloučit – protože jsem do něj byla zamilovaná. Taky. Milovala jsem ho mnohem víc, než bych měla, a přesto zdaleka ne dost. Byla jsem do něj zamilovaná, ale nestačilo to, aby se tím něco změnilo; jenom nás to oba víc zraňovalo. Ubližovala jsem mu tím víc, než kdybych zůstala chladná.

Nestarala jsem se o nic, jen o jeho bolest. Jestli tím trpím já, je to dobře, protože já si to zasloužím. Doufala jsem, že je to zlé, že budu opravdu trpět.

V tuto chvíli mi připadalo, jako bychom nebyli dva, ale jeden. Jeho bolest vždycky byla a vždycky bude mojí bolestí – a jeho radost teď byla mojí radostí. Taky jsem cítila radost jako on, jenže jeho štěstí šlo ruku v ruce s bolestí. Skoro hmatatelnou – pálila mě na kůži jako kyselina. Takové pomalé mučení.

Na jednu krátkou, nekonečnou vteřinu se mi za víčky očí mokrých od slz ukázala naprosto jiná cesta. Jako kdybych se dívala přes filtr Jacobových myšlenek, viděla jsem přesně, čeho se vzdávám, co ztratím, a že ani tohle nové sebepoznání mě před tím neubrání. Viděla jsem Charlieho a Renée smíchané v podivné koláži s Billym a Samem a La Push. Viděla jsem

ubíhající roky a ty roky něco znamenaly, přinášely změnu do mého života, já jsem se měnila s nimi. Viděla jsem obrovského červenohnědého vlka, kterého jsem milovala, jak vždycky stojí po mém boku jako ochránce. Na kratičký zlomek vteřiny jsem spatřila poskakující hlavičky dvou malých černovlasých dětí, jak ode mě utíkají do známého lesa. Když zmizely, vidění skončilo.

A pak jsem docela jasně cítila, jak mi srdce puklo a jedna část, ta menší, se odlomila.

Jacobovy rty přestaly dřív než moje. Otevřela jsem oči a on se na mě díval užasle a okouzleně.

„Musím jít," zašeptal.

„Ne."

Usmál se, moje odpověď ho potěšila. „Nebudu pryč dlouho," slíbil. „Ale napřed jednu věc…"

Sklonil se, aby mě znovu políbil, a nebyl důvod vzdorovat. K čemu by to bylo?

Tentokrát to bylo jiné. Rukama se jemně dotýkal mého obličeje a jeho teplé rty byly něžné, nečekaně váhavé. Bylo to krátké a nesmírně krásné.

Ovinul kolem mě paže, pevně mě objal a pošeptal mi do ucha:

„*Tohle* měl být náš první polibek. Pozdě, ale přece."

Sklonila jsem hlavu, aby neviděl, jak mi do očí vstoupily slzy. Nechala jsem je téct.

24. NÁHLÉ ROZHODNUTÍ

Ležela jsem s obličejem zabořeným do spacáku a čekala, až mě dostihne spravedlnost. Možná mě tady pohřbí lavina. Přála jsem si to. Aspoň už se na sebe nebudu muset dívat do zrcadla.

Neslyšela jsem žádný zvuk, který by mě upozornil. Edwardova ruka mě zničehonic pohladila po rozcuchaných vlasech. Při jeho dotyku jsem se provinile zachvěla.

„Je ti dobře?“ zašeptal úzkostným hlasem.

„Ne. Chce se mi umřít.“

„To se nikdy nestane. To nedovolím.“

Zasténala jsem a pak jsem zašeptala: „Třeba si to rozmyslíš.“

„Kde je Jacob?“

„Šel bojovat,“ zamumlala jsem do podlážky.

Jacob opustil náš malý tábor radostně – s veselým „Hned jsem zpátky“ – a co nejrychleji utíkal na mýtinu. Cestou už se třásl, jak se chystal vzít na sebe svou druhou podobu. Teď už celá smečka všechno ví. Seth Clearwater, který přecházel venku před stanem, se stal důvěrným svědkem mojí hanby.

Edward dlouho mlčel. „Aha,“ řekl nakonec.

Tón jeho hlasu mě upozornil, že moje lavina nepřichází dost rychle. Podívala jsem se na něj. No samozřejmě, s pohledem upřeným do prázdna poslouchal. Radši bych umřela, než dovolila, aby to slyšel. Zabořila jsem obličej zpátky do podlážky.

Ohromilo mě, když se Edward zdráhavě zasmál.

„A já jsem si myslel, že bojuju nepoctivě,“ řekl s neochotným obdivem. „Vedle něj jsem hotový světec.“ Pohladil mě po tváři. „Nezlobím se na tebe, lásko. Jacob je mazanější, než jsem si myslel. Ale vážně mě mrzí, že sis o to sama řekla.“

„Edwarde,“ zašeptala jsem do hrubého nylonu. „Já… já… já jsem –“

„Pššt,“ tišil mě a prsty mi chlácholivě přejížděl po tváři. „Tak jsem to nemyslel. On by tě totiž políbil stejně – i kdybys mu na to neskočila – a já teď nemám výmluvu, abych mu mohl rozbít obličej. A že bych si to dovedl vychutnat.“

„Neskočila?“ zamumlala jsem skoro neslyšně.

„Bello, vážně jsi věřila, že je tak ušlechtilý? Že by odešel v oblaku slávy a vyklidil mi pole?“

Zvedla jsem pomalu hlavu, abych se setkala s jeho trpělivým pohledem. Něžně se na mě díval; jeho oči byly plné pochopení, a ne odporu, který bych si zasloužila.

„Ano, vážně jsem tomu věřila,“ zamumlala jsem a pak jsem se podívala stranou. Ale nezlobila jsem se na Jacoba, že mě obelstil. Nedokázala jsem cítit nic jiného než nenávist k sobě.

Edward se zase tiše zasmál. „Jsi tak špatná lhářka, že uvěříš každému, kdo to jen trošku umí.“

„Proč se na mě nezlobíš?“ zašeptala jsem. „Měl bys mě nenávidět. Nebo jsi ještě neslyšel, jak to celé bylo?“

„Myslím, že jsem si udělal celkem podrobnou představu,“ odpověděl veselým, bezstarostným hlasem. „Jacob v duchu vytváří živé obrazy. Lituju jeho smečku skoro stejně jako sebe. Ubohému Sethovi se zvedal žaludek. Ale Sam teď donutí Jacoba, aby to pustil z hlavy.“

Zavřela jsem oči a zavrtěla jsem bolestně hlavou. Ostrá nylonová vlákna stanové podlážky mě škrábala na kůži.

„Jsi jenom člověk,“ zašeptal a znovu mě pohladil po vlasech.

„Ale to je ta nejubožejší omluva, jakou jsem kdy slyšela.“

„Ale ty jsi člověk, Bello. A i když bych si moc přál, aby to bylo jinak, on je taky člověk… Ve tvém životě jsou díry, které nedokážu zaplnit. To chápu.“

„Ale to není *pravda.* Proto jsem tak strašná. Žádné díry nejsou.“

„Miluješ ho,“ zašeptal jemně.

Každá buňka v mém těle by to moc ráda popřela.

„Tebe miluju víc," řekla jsem. Nic lepšího jsem nemohla udělat.

„Ano, to taky vím. Ale… když jsem od tebe odešel, Bello, opustil jsem tě raněnou, krvácející. Byl to Jacob, kdo tě zase sešil dohromady. To muselo zanechat svou stopu – na vás obou. Nejsem si jistý, že jsou to stehy, které se samy vstřebají. Nemůžu vinit ani jednoho z vás za něco, co jsem zavinil sám. Můžu získat odpuštění, ale tím se neubráním před důsledky."

„Mělo mě napadnout, že to zamotáš tak, aby ses mohl obviňovat. Přestaň s tím, prosím tě. To nesnesu."

„A co mám podle tebe říkat?"

„Chci, abys mi vmetl do tváře všechny nadávky, které tě napadnou, v každém jazyce, který znáš. Chci, abys mi řekl, že jsi ze mě zhnusený a že odcházíš, abych se před tebou mohla plazit po kolenou a prosit, abys zůstal."

„Je mi líto." Vzdychl. „To nedokážu."

„Alespoň se přestaň snažit zvednout mi náladu. Nech mě trpět. Já si to zasloužím."

„Ne," zašeptal.

Pomalu jsem přikývla. „Máš pravdu. Radši buď chápavý a velkorysý. To je možná ještě horší."

Na chvilku se odmlčel a já jsem vycítila, že se v atmosféře vytvořilo napětí, tlak.

„Je to blíž," konstatovala jsem.

„Ano, ještě několik minut. Dost času na to, říct ještě jednu věc…"

Čekala jsem. Když konečně zase promluvil, šeptal: „*Já* umím být šlechetný, Bello. Nebudu tě nutit, aby sis mezi námi dvěma vybrala. Jen buď šťastná, a můžeš mít, kteroukoli moji část budeš chtít, nebo třeba žádnou, jestli to pro tebe bude lepší. Nenech svoje rozhodnutí ovlivnit tím, že si myslíš, že mi něco dlužíš."

Podepřela jsem se rukama a zvedla se na kolena.

„Zatraceně, přestaň!" zakřičela jsem na něj.

Překvapeně vykulil oči. „Ne, ty to nechápeš. Nejde mi o to, abych ti jen zvedl náladu, Bello, já to myslím vážně."

„Já *vím*, že to myslíš vážně," zasténala jsem. „Kam se podělo tvoje odhodlání? Na ušlechtilé sebeobětování ti kašlu! Bojuj!"

„Jak?" zeptal se a oči mu zestárly smutkem.

Vyškrábala jsem se mu do klína a objala ho.

„Mně je jedno, že je tu zima. Je mi jedno, že teď smrdím jako pes. Postarej se o to, abych zapomněla, jak jsem hrozná. Abych zapomněla na něj. Abych zapomněla vlastní jméno. Bojuj!"

Nečekala jsem, až se rozhodne – nebo až mi řekne, že nemá zájem o takovou krutou nevěrnou zrůdu, jako jsem já. Přitáhla jsem se k němu a vší silou přitiskla ústa na jeho sněhově studené rty.

„Opatrně, lásko," zašeptal pod mým naléhavým polibkem.

„Ne," zavrčela jsem.

Jemně mi poodtáhl obličej o pár centimetrů zpátky. „Nemusíš mi nic dokazovat."

„Já ti nechci nic dokazovat. Říkal jsi, že můžu mít kteroukoli část tebe budu chtít. Já chci tuhle část. Chci *každou* část." Ovinula jsem mu paže kolem krku a natáhla se, abych mu dosáhla na rty. Sklonil hlavu, aby mi polibek vrátil, ale jeho chladná ústa zaváhala, když viděl, jak moje netrpělivost roste. Vlastní tělo mě prozradilo, odhalilo mu moje úmysly. Netrvalo dlouho a vzal mě za ruce, aby mě zadržel.

„Na tohle není ta nejlepší chvíle," poznamenal příliš klidně, což se mi nelíbilo.

„Proč ne?" zavrčela jsem. Nemělo smysl vzdorovat, když se choval takhle; spustila jsem paže.

„Zaprvé, protože *je* zima." Natáhl se a vzal z podlahy spací pytel; obalil mě jím jako přikrývkou.

„Chyba," řekla jsem. „Zaprvé, protože na upíra jsi nechutně ctnostný."

Uchichtl se. „Dobře, v tom s tebou souhlasím. Zima je až na druhém místě. A zatřetí… no, vážně smrdíš, lásko."

Nakrčil nos.

Vzdychla jsem.

„Začtvrté,“ zašeptal a sklonil obličej, takže mi šeptal do ucha. „Zkusíme to, Bello. Já svůj slib splním. Ale byl bych mnohem radši, kdyby to nebyla reakce na Jacoba Blacka.“

Nakrčila jsem se a zabořila mu obličej do ramene.

„A zapáté…“

„To je ale dlouhý seznam,“ zamumlala jsem.

Zasmál se. „Ano, ale chtěla jsi poslouchat, jak dopadá bitva, nebo ne?“

Při těch slovech Seth pronikavě zavyl před stanem.

Moje tělo se při tom zvuku napjalo. Nevědomky jsem levou ruku zaťala v pěst, nehty se mi zarývaly do ovázané dlaně, až mě za ni Edward vzal a něžně mi narovnal prsty.

„Dobře to dopadne, Bello,“ ujišťoval mě. „Máme na své straně schopnosti, trénink a moment překvapení. Velmi brzy bude po všem. Kdybych tomu doopravdy nevěřil, tak bych teď byl tam dole – a ty bys tu byla připoutaná řetězem ke stromu nebo něco takového.“

„Alice je tak malá,“ zasténala jsem.

Uchichtl se. „To by mohl být problém… kdyby ji ovšem někdo dokázal chytit.“

Seth začal kňučet.

„Co se děje?“zeptala jsem se.

„Jenom se zlobí, že tu trčí s námi. Ví, že ho smečka nepustila do akce, aby ho chránila. Má sto chutí připojit se k nim.“

Zamračila jsem se směrem k Sethovi.

„Novorození došli na konec stopy – zafungovalo to jako kouzlo, Jasper je génius – a zachytili pach těch na louce, takže se rozdělují do dvou skupin, jak řekla Alice,“ zamručel Edward, oči upřené do dálky. „Sam nás svolává, povede přepadovou skupinu.“ Byl tak soustředěný na to, co slyší, že používal plurál smečky.

Najednou se na mě podíval. „Dýchej, Bello.“

Snažila jsem se ho poslechnout. Slyšela jsem Sethovo hlasité oddychování za stěnou stanu a snažila jsem se držet ve stejném klidném rytmu, abych nebyla zadýchaná.

„První skupina je na mýtině. Slyšíme, jak bojují.“

Zaťala jsem zuby.

Zasmál se. „Slyšíme Emmetta – náramně se baví.“

Přinutila jsem se udělat další nádech společně se Sethem.

„Druhá skupina se připravuje – nedávají pozor, ještě nás neslyšeli.“

Edward zavrčel.

„Co je?“ vydechla jsem.

„Mluví o tobě.“ Jeho zuby se zaťaly. „Mají asi zajistit, abys neutekla… Pěkný tah, Leo! Mmm, je docela rychlá,“ zamručel obdivně. „Jeden z novorozených zachytil náš pach a Leah ho skolila, ještě než se vůbec otočil. Sam jí pomáhá ho dorazit. Paul a Jacob dostali dalšího, ale ostatní se teď brání. Nemají ponětí, co si s námi počít. Obě strany předstírají útok… Ne, ať jde první Sam. Uhněte mu z cesty,“ zamumlal. „Rozdělte je – nedovolte, aby si navzájem chránili záda.“

Seth zaskučel.

„To je lepší, přižeňte je k mýtině,“ souhlasil Edward. Jeho tělo se nevědomky posouvalo, jak se díval, napínalo k pohybům, které by dělal. Stále mě držel za ruce; propletla jsem si prsty s jeho. Alespoň že není tam dole.

Náhlé ticho bylo jediným varováním.

Sethovo hluboké dýchání ustalo, a já, protože jsem se snažila držet s ním krok, jsem si toho všimla.

Taky jsem přestala dýchat – byla jsem tak vyděšená, že jsem nedokázala ani přinutit svoje plíce k práci, když jsem si uvědomila, že Edward vedle mě ztuhl jako kus ledu.

Ach ne. Ne. Ne.

Kdo byl ztracen? Jejich, nebo náš? Můj, jenom můj. Jaká byla *moje* ztráta?

Seběhlo se to tak rychle, že jsem ani nevěděla, jak, ale najednou jsem stála a kolem mě se hroutil stan, roztrhaný na cáry. Udělal to Edward, abychom se snáz dostali ven? Proč?

Stála jsem tam celá vyděšená a mrkala do jasného světla. Viděla jsem jenom Setha, stál hned vedle nás, obličej měl jenom pár centimetrů od Edwardova. Nekonečně dlouhou vteřinu se dívali jeden druhému do očí v naprostém soustředění.

Slunce se odráželo od Edwardovy kůže a pouštělo Sethovi do kožichu roztančené jiskřičky.

A pak Edward naléhavě zašeptal: „Jdi, Sethe!“

Velký vlk se otočil a zmizel ve stínu lesa.

Uplynuly celé dvě vteřiny? Připadaly mi jako hodiny. Dělalo se mi špatně, jak jsem byla zděšená, když jsem si uvědomila, že se na mýtině určitě stalo něco strašného. Otevřela jsem pusu a chtěla Edwarda požádat, aby mě tam vzal, a to hned. Potřebovali ho a potřebovali *mě.* Kdybych měla krvácet, abych je zachránila, udělám to. Umřu pro jejich záchranu jako třetí žena. Neměla jsem po ruce žádnou stříbrnou dýku, ale já už na něco přijdu –

Než jsem ze sebe dokázala vypravit první slabiku, měla jsem pocit, jako kdyby mě někdo hodil do vzduchu. Ale Edwardovy ruce mě ani na chviličku nepustily – jenom mě přesunuly, ale tak rychle, že jsem měla pocit, jako bych padala na stranu.

Ocitla jsem se přitisknutá zády na holou stěnu útesu. Edward stál přede mnou a zaujímal postoj, který jsem okamžitě poznala.

Úleva mi projela myslí ve stejnou dobu, kdy mi žaludek propadl podrážkami bot.

Pochopila jsem to špatně.

Úleva – na mýtině se nic zlého nepřihodilo.

Hrůza – krize byla *tady*.

Edward zaujal obrannou pozici – napůl přikrčený, paže lehce roztažené –, kterou jsem poznala s takovou určitostí, až se mi udělalo špatně. Skála za mými zády mohla být ta stará cihlová zeď v jedné italské uličce, kde se Edward postavil mezi mě a vojáky Volturiových v černých kápích.

Blížila se k nám nějaká hrozba.

„Kdo?“ zašeptala jsem.

Se zaťatými zuby nepromluvil, ale zavrčel, hlasitěji, než jsem čekala. Až moc hlasitě. Znamenalo to, že je příliš pozdě se schovávat. Byli jsme v pasti a bylo jedno, jestli jeho odpověď někdo uslyší.

„Victoria,“ vyrazil ze sebe jméno tak, že znělo jako nadávka. „Není sama. Narazila na můj pach, když se vydala za

novorozenými pro podívanou – vůbec neměla v úmyslu zapojit se s nimi do boje. V tu chvíli se rozhodla, že mě půjde hledat, protože usoudila, že kde budu já, budeš i ty. Měla pravdu. Ty jsi měla pravdu. Pokaždé za tím stála Victoria.“

Byla dost blízko, aby mohl slyšet její myšlenky.

Zase se mi ulevilo. Kdyby to byli Volturiovi, znamenalo by to smrt pro oba. Ale když je to Victoria, nemusíme zemřít *oba*. Edward by to mohl přežít. Byl dobrý bojovník, stejně dobrý jako Jasper. Jestli si s sebou nepřivedla moc dalších, mohl by si probojovat cestu ven, zpátky ke své rodině. Edward byl rychlejší než kdokoliv jiný. Mohl to dokázat.

Byla jsem tak ráda, že poslal Setha pryč. Samozřejmě, nebyl nikdo, ke komu by Seth mohl běžet pro pomoc. Victoria načasovala své rozhodnutí dokonale. Ale aspoň že Seth byl v bezpečí; když jsem pomyslela na jeho jméno, neviděla jsem před sebou velkého pískového vlka – jenom toho vytáhlého patnáctiletého chlapce.

Edward se posunul – jenom nepatrně, ale napověděl mi tak, kam se mám dívat. Zírala jsem do černých stínů lesa.

Jako kdyby postavy z mých nočních běsů ožily a kráčely mi naproti.

Na malou mýtinu u našeho tábora pomalu vstoupili dva upíři. Očima pozorně vše sledovali, aby jim nic neuniklo. Zářili na slunci jako diamanty.

Na toho blonďatého chlapce – ano, byl to ještě chlapec, ačkoliv byl svalnatý a vysoký, mohlo mu být tolik, co mně, když byl proměněn – jsem se skoro nedokázala dívat. Jeho oči – nejzářivějšího odstínu červené, jaký jsem kdy viděla – nedokázaly upoutat můj zrak. Ačkoliv stál k Edwardovi blíž, a tudíž představoval bezprostřední nebezpečí, nemohla jsem se na něj dívat.

Protože pár kroků stranou a pár kroků za ním na mě zírala Victoria.

Její oranžové vlasy byly jasnější, ohnivější, než jak jsem si je pamatovala. Nefoukal žádný vítr, ale ten oheň kolem jejího obličeje lehce jiskřil jako přeskakující plamínky.

Oči měla černé žízní. Neusmívala se, jako to vždycky dělala v mých nočních můrách – rty měla pevně semknuté do tenké čáry. Držením těla připomínala kočkovitou šelmu, byla jako lvice, která čeká na signál, aby vyskočila. Neklidným divokým pohledem těkala ze mě na Edwarda, ale u něj se nikdy nezastavila déle než půl vteřiny. Nedokázala odtrhnout oči od mého obličeje o nic víc, než jsem je dokázala od jejího odtrhnout já.

Vyzařovalo z ní napětí, ve vzduchu skoro viditelné. Cítila jsem touhu, tu vše pohlcující vášeň, která ji stravovala. Věděla jsem, co si myslí, skoro jako kdybych taky dokázala slyšet její myšlenky.

Byla tak blízko svého vytouženého cíle. To, k čemu se více než rok upínala a o co usilovala, bylo na dosah, *tak blízko.*

Moje smrt.

Její plán byl stejně jednoduchý, jako praktický. Ten velký blonďatý chlapec zaútočí na Edwarda. Jakmile bude Edward dostatečně zaneprázdněn, Victoria se mnou skoncuje.

Bude to rychlé – tady neměla čas na žádné hrátky –, ale bude to důkladné. Udělá něco, z čeho se není možné vzpamatovat. Něco, co nedokáže napravit ani upíří jed.

Bude mi muset zastavit srdce. Možná mi vrazí ruku do prsou a prostě ho rozdrtí. Nebo něco podobného.

Srdce mi zuřivě bilo, hlasitě tlouklo, jako kdyby jí chtělo ukázat, kde se nachází její terč.

Na ohromnou vzdálenost, daleko za černým lesem, se k nám klidným vzduchem doneslo vlčí zavytí. Když byl Seth pryč, nebyl způsob, jak ten zvuk přeložit.

Blonďatý chlapec se po očku díval na Victorii a čekal na její příkaz.

Byl mladý v mnoha ohledech. Podle jeho jasně karmínových duhovek jsem odhadovala, že nebude upírem moc dlouho. Bude silný, ale nešikovný. Edward bude vědět, jak ho porazit. Edward přežije.

Victoria ukázala bradou k Edwardovi, a tak chlapce beze slova pobídla vpřed.

„Riley,“ oslovil ho Edward tichým, prosebným hlasem.

Blonďatý chlapec ztuhl a vykulil rudé oči.

„Ona ti lže, Riley,“ pokračoval Edward. „Poslouchej mě. Ona ti lže, stejně jako lhala těm ostatním, kteří teď umírají tam na mýtině. Víš, že jim lhala, že *tebe* nutila, abys jim lhal, že jste jim nikdy neměli v úmyslu přijít na pomoc. Je tak těžké uvěřit, že lhala i tobě?“

Rileymu po tváři přeběhl zmatený výraz.

Edward se posunul kousíček stranou a Riley se mu automaticky přizpůsobil.

„Ona tě nemiluje, Riley.“ Edwardův tichý hlas byl vábivý, skoro hypnotizující. „Nikdy tě nemilovala. Milovala někoho, kdo se jmenoval James, a ty jsi pro ni jenom nástroj.“

Když řekl Jamesovo jméno, Victoria vycenila zuby. Její oči zůstávaly upřené na mě.

Riley vrhl nervózní pohled směrem k ní.

„Riley?“ řekl Edward.

Riley se na něj automaticky znovu soustředil.

„Ona ví, že tě zabiju, Riley. Ona *chce*, abys umřel, aby už nemusela nic předstírat. Ano – tys to pochopil, viď? Vyčetl jsi v jejích očích zdráhavost, tušil jsi falešnou notu v jejích slibech. Měl jsi pravdu. Nikdy tě nechtěla. Každý polibek, každý dotyk byla lež.“

Edward se zase posunul, pohnul se pár centimetrů blíž k chlapci, pár centimetrů dál ode mě.

Victoriin pohled ustrnul na mezeře mezi námi. Zabít mě jí nebude trvat ani celou vteřinu – potřebovala jenom malilinkou příležitost.

Tentokrát se Riley přesunul pomaleji.

„Nemusíš zemřít,“ ujišťoval ho Edward a pohledem se stále vpaloval do chlapcových očí. „Jsou i jiné způsoby jak žít, než ten, který ti ukázala ona. Nejsou to jenom samé lži a krev, Riley. Můžeš hned teď odejít. Nemusíš zemřít pro její lži.“

Edward se posunul o kousek dopředu a do strany. Teď mezi námi byl asi třiceticentimetrový odstup. Riley kroužil příliš

daleko, tentokrát špatně odhadl vzdálenost. Victoria přenesla těžiště dopředu na bříška prstů u nohou.

„Poslední šance, Riley," zašeptal Edward.

Rileyho obličej byl zoufalý když se podíval na Victorii, aby mu řekla, co má udělat.

„To on je lhář, Riley," promluvila Victoria a mně se otevřela pusa údivem, když jsem uslyšela její hlas. „Vyprávěla jsem ti, jak umějí obalamutit mysl. Ty víš, že miluju jenom tebe."

Její hlas se nepodobal tomu silnému, divokému kočičímu vrčení, které by mi sedělo k jejímu obličeji a držení těla. Byl jemný a vysoko posazený – jako hlas dítěte, takové sopránové cinkání. Takový hlas se hodil k blonďatým kudrlinkám a růžové žvýkačce. Bylo divné, že vychází zpoza jejích obnažených, blýskavých zubů.

Riley zaťal čelist a narovnal ramena. Jeho oči se vyprázdnily – už v nich nebyl žádný zmatek, žádné podezření. Nebylo v nich vůbec nic. Napjal se k útoku.

Victoriino tělo jako by se třáslo, tak byla napjatá, připravená vyrazit. Prsty zatínala jako drápy a vyčkávala, až ode mě Edward ještě o centimetr poodstoupí.

To zavrčení nepatřilo nikomu z nich.

Středem mýtiny proletěla mamutí hnědožlutá postava a srazila Rileyho na zem.

„Ne!" vykřikla Victoria a dětský hlásek se jí nevěřícně třásl.

Metr a půl přede mnou velký vlk trhal a cupoval blonďatého upíra pod sebou. Do kamení u mých nohou narazilo něco bílého a tvrdého. Ucukla jsem před tím.

Victoria nevěnovala jediný pohled chlapci, kterému právě přísahala svou lásku. Její oči se stále upíraly na mě a čišelo z nich zklamání tak zuřivé, že vypadala jako smyslů zbavená.

„Ne," zopakovala se zuby zaťatými, když se k ní Edward vrhl a zablokoval jí tak cestu ke mně.

Riley už byl zase na nohou, znetvořený a celý vyjevený, ale podařilo se mu uštědřit Sethovi nepříjemné kopnutí do ramene. Slyšela jsem, jak praskla kost. Seth se stáhl a začal kolem něj

kroužit. Kulhal. Riley rozpřáhl paže, ale zdálo se, že mu chybí kus ruky…

Jenom pár metrů od téhle pranice tancovali Edward a Victoria.

Nekroužili, protože Edward nedovolil, aby se ke mně přiblížila. Ustupovala zpátky, přesunovala se ze strany na stranu, snažila se najít díru v jeho obraně. On její kroky pružně napodoboval a v dokonalém soustředění ji špehoval. Pokaždé se pohnul jenom o zlomek vteřiny *dřív*, než se pohnula ona, protože jí každý úmysl vyčetl v myšlenkách.

Seth udělal na Rileyho výpad ze strany a něco se s ošklivým škrábavým zaskřípěním utrhlo. Další těžký bílý kus odletěl do lesa a s žuchnutím dopadl na zem. Riley zařval vzteky a Seth uskočil zpět – překvapivě pružně na to, jak byl velký –, než ho Riley stihl udeřit zmrzačenou rukou.

Victoria se teď proplétala mezi kmeny stromů na protějším konci malé mýtiny. Nevěděla, co má dělat, nohy ji táhly do bezpečí, ale oči toužily po mně, jako bych byla magnet, který si je přitahuje. Viděla jsem její spalující touhu mě zabít, která se svářila s instinktem k přežití.

Edward to taky viděl.

„Nechoď, Victorie," zašeptal stejně hypnotizujícím tónem jako předtím. „Podobnou šanci už nikdy nedostaneš."

Ukázala zuby a zasyčela na něj, ale zdálo se, že se ode mě nedokáže odtrhnout.

„Utéct můžeš klidně později," zavrněl Edward. „Budeš mít spoustu času. Tak to přeci děláš, že ano? To proto si tě James držel. Je to užitečné, když někdo rád hraje hry s osudovým koncem. Partnerka s úžasným smyslem pro vhodnou chvíli k úniku. Neměl tě opouštět – tvoje schopnosti mu chyběly, když jsme ho chytili ve Phoenixu."

Ze rtů se jí vydralo zavrčení.

„Ale tys pro něj nikdy víc neznamenala. Hloupé, vyplýtvat takové energie na pomstu někoho, kdo měl pro tebe méně citu než lovec pro svou kořist. Nikdy jsi pro něj nebyla víc než výhodný spojenec. Já to přece musím vědět."

Edward se pousmál a poklepal si na spánek.

Victoria s přidušeným výkřikem vyrazila z lesa a předstírala útok ze strany. Edward zareagoval a taneček začal nanovo.

Zrovna v tu chvíli Riley poprvé napadl Setha z boku, a ze Sethova hrdla se vydralo přidušené zavytí. Seth couvl, ramena mu škubala, jako kdyby se snažil setřást bolest.

Prosím, chtěla jsem prosit Rileyho, ale nedokázala jsem najít svaly, které by přinutily pusu, aby se mi otevřela, které by vymáčkly vzduch z plic. *Prosím, je to ještě dítě!*

Proč Seth už dávno neutekl? Proč neuteče teď?

Riley stále zkracoval vzdálenost mezi nimi a vytlačoval Setha ke stěně útesu vedle mě. Victoria se najednou začala zajímat o osud svého partnera. Koutkem oka jsem ji viděla, jak odhaduje vzdálenost mezi Rileym a mnou. V tu chvíli Seth udělal na Rileyho výpad a přinutil ho tak zase couvnout, a Victoria zasyčela.

Seth už nekulhal. Při svém kroužení se dostal na pár centimetrů od Edwarda; ocasem se otřel Edwardovi o záda a Victoriiny oči se vypoulily.

„Ne, na mě nezaútočí," řekl Edward a odpověděl tak na otázku v její hlavě. Využil její nepozornosti, aby se přisunul blíž. „Poskytla jsi nám společného nepřítele. Udělala jsi z nás spojence."

Zaťala zuby a snažila se soustředit jenom na Edwarda.

„Podívej se na něj z větší blízkosti, Victorie," zašeptal a tahal za nitky jejího soustředění. „Je vážně tak podobný tomu monstru, které James stopoval po Sibiři?"

Victoria vykulila oči a pak začala divoce přeskakovat pohledem z Edwarda na Setha a na mě, pořád dokola. „To není ten samý?" zavrčela svým holčičím sopránkem. „To není možné!"

„Všechno je možné," zamumlal Edward a hlas měl sametově hebký, když se pohnul dalších pár centimetrů blíž k ní. „Kromě toho, co chceš. Nikdy se jí nedotkneš."

Zavrtěla hlavou, rychle a trhaně, snažila se nevěnovat mu pozornost a proklouznout kolem něj, ale on jí okamžitě zatarasil

cestu, jakmile se rozhodla, jaký udělá další krok. Pokaždé se frustrovaně zaškaredila, pak se zase nakrčila, takže připomínala lvici, a snažila se postoupit dopředu.

Victoria nebyla žádná nezkušená novorozená upírka, zmítaná instinkty. Byla smrtelně nebezpečná. I já jsem chápala rozdíl mezi ní a Rileym, a věděla jsem, že by Seth tak dlouho nevydržel, kdyby bojoval s ní.

Edward se taky posunul, jak se vzdálenost mezi nimi zkracovala. Byl to zápas lva proti lvici.

Tanec nabral tempo.

Těmi rychlými spirálovitými kroky připomínali Alici a Jaspera tam na louce, jenomže jejich tanec neměl tak dokonalou choreografii. Od stěny útesu se odráželo ozvěnou ostré křupání a praskání, kdykoliv někdo udělal v jejich formaci chybu. Ale pohybovali se příliš rychle, abych viděla, který z nich ty chyby dělá…

Rileyho ten divoký balet upoutal, očima úzkostně sledoval partnerku. Seth udeřil a utrhl z něj další malý kousek. Riley zařval a uštědřil mu mohutnou ránu hřbetem ruky, kterou Seth dostal přímo do široké hrudi. Sethovo velké tělo se nadzvedlo, proletělo tři metry vzduchem a narazilo do skalnaté stěny nad mou hlavou takovou silou, že se snad celý kopec otřásl. Slyšela jsem zasyčení, jak mu unikl vzduch z plic, a uskočila jsem stranou, protože se odrazil od skály a dopadl na zem pár kroků přede mnou.

Z tlamy mu uniklo tiché zakňučení.

Na hlavu mi pršely ostré úlomky šedého kamene a škrábaly mou obnaženou kůži. Po pravé paži se mi skutálel zubatý špičatý kámen a já jsem ho bezděčně zachytila. Sevřela jsem ten dlouhý úlomek v prstech, protože se nastartoval můj vlastní instinkt k přežití; protože šance na únik nebyla, moje tělo – bez ohledu na to, jak neúčinné to gesto bylo – se připravilo k boji.

V žilách mi začal kolovat adrenalin. Věděla jsem, že se mi dlaha zařezává do ruky. Věděla jsem, že zlomenina v mém kloubu protestuje. Věděla jsem to, ale necítila jsem bolest.

Za Rileym jsem viděla jenom přeskakující plameny Victoriiných vlasů a bílou šmouhu. Stále častější kovové chňapání a trhání, výdechy a šokovaná syčení prozrazovaly, že se tanec pro někoho vyvíjí smrtelně.

Ale pro *koho?*

Riley zavrávoral směrem ke mně, rudé oči mu jiskřily hněvem. Nenávistným pohledem se díval na tu ochablou horu svalstva v pískově zbarveném kožichu mezi námi a zatínal prsty na znetvořených rukou, že připomínaly pařáty. Otevřel ústa, v kterých mu zasvítily ostré zuby, a chystal se rozervat Sethovi hrdlo.

Jako elektrický šok mnou projela druhá dávka adrenalinu a všechno bylo náhle velmi jasné.

Obě bitky byly příliš blízko. Seth byl na pokraji prohry a já neměla ponětí, jestli Edward tu svou vyhrává, nebo prohrává. Potřebovali pomoc. Odvést pozornost. Získat nějakou výhodu.

Sevřela jsem špičatý kámen v dlani tak pevně, že mi výztuha v dlaze praskla.

Mám dost síly? Mám dost odvahy? Jak hluboko dokážu tím ostrým kamenem zarýt do masa? Získám pro Setha dost času, aby se zase postavil na nohy? Zahojí se dost rychle na to, aby mu moje oběť byla nějak k užitku?

Přejela jsem špičkou kamene vzhůru po paži, čímž jsem si vyhrnula rukáv tlustého svetru na holou kůži, a pak jsem přitiskla ostrou špičku do loketní jamky. Už jsem tam měla dlouhou jizvu od loňských narozenin. Té noci moje tekoucí krev stačila na to, aby upoutala pozornost každého upíra, aby je všechny na chvíli přimrazila na místě. Modlila jsem se, aby to teď zafungovalo stejně. Zhluboka jsem se nadechla a připravila se na bolest.

Zvuk mého nádechu přitáhl Victoriinu pozornost. Její oči, které se na maličký zlomek vteřiny zastavily, se setkaly s mými. V jejím pohledu byla zvláštní směs zuřivosti a zvědavosti.

Nebyla jsem si jistá, jak jsem mohla slyšet ten tichý zvuk, když se všechny ostatní zvuky odrážely od kamenné stěny a bušily mi v hlavě. Můj vlastní srdeční tlukot musel stačit, aby je

všechny přehlušil. Ale v tom zlomku vteřiny, kdy jsem se dívala do Victoriiných očí, jsem měla dojem, že jsem zaslechla povědomý, zoufalý povzdech.

V téže krátké vteřině bylo po tanci. Stalo se to tak rychle, že to bylo odbyté dřív, než jsem si uvědomila, jak šly události za sebou. Snažila jsem se to dohonit aspoň v duchu.

Victoria vyletěla z rozmazané formace a narazila do vysokého smrku asi v polovině jeho výšky. Dopadla na zem už nakrčená k výskoku.

Současně s tím se Edward – tak rychle, že nebyl pořádně vidět – otočil vzad a popadl nic netušícího Rileyho za paži. Vypadalo to, že mu zapřel nohu do zad a páčil –

Malým tábořištěm se rozlehl pronikavý křik Rileyho bolesti.

V tu chvíli vyskočil na nohy Seth a z větší části mi zakryl výhled.

Ale na Victorii jsem viděla dobře. A ačkoliv vypadala podivně zdeformovaná – jako kdyby se nedokázala úplně napřímit –, viděla jsem, jak se jí po divoké tváři rozlévá úsměv, o kterém se mi zdávalo.

Nakrčila se a vyskočila.

Vzduchem zasvištělo něco malého a bílého a v letu to do ní narazilo. Ten náraz zněl jako výbuch a odhodil ji na další strom – který se tentokrát přelomil v půli. Victoria přistála zase na nohou, nakrčená a připravená, ale Edward už byl na místě. Spadl mi kámen ze srdce, když jsem viděla, že stojí zpříma a nezraněn.

Victoria bosou nohou rázně odkopla něco stranou – tu střelu, která jí znemožnila zaútočit. Odkutálelo se to ke mně a až pak jsem si všimla, co to je.

Zvedl se mi žaludek.

Prsty se stále zatínaly; Rileyho paže se zmateně plazila po zemi a chňapala po stéblech trávy.

Seth už zase kroužil kolem Rileyho, který se teď stahoval. Ustupoval před útočícím vlkodlakem a obličej měl zkřivený bolestí. Zvedal paži, aby se bránil.

Seth na Rileyho zaútočil a upír byl zjevně vyvedený z míry. Viděla jsem Setha, jak zanořil zuby Rileymu do ramene, zakousl se a zase uskočil vzad.

S uši drásajícím kovovým zaskřípěním přišel Riley o druhou paži.

Seth pohodil hlavou a paže odletěla do lesa. Přerývaný syčivý zvuk, který se ozval ze Sethovy tlamy, zněl jako posměch.

Riley bolestně zanaříkal: „Victorie!"

Victoria se při zvuku svého jména nepohnula. Partner jí nestál ani za pohled.

Seth se vrhl vpřed se silou demoliční koule. Náraz je oba odnesl mezi stromy, odkud se vzápětí neslo kovové skřípění doprovázené Rileyho řevem. Řev zničehonic ustal, zatímco zvuk kamene drásaného na padrť pokračoval.

Ačkoliv Victoria nevěnovala Rileymu ani pohled na rozloučenou, zdálo se, že si uvědomila, že je teď sama. Začala před Edwardem couvat, v očích jí žhnulo šílené zklamání. Vrhla po mně jeden krátký, zmučený toužebný pohled a pak se dala rychle na ústup.

„Ne," broukal Edward svůdným hlasem. „Zůstaň ještě chviličku."

Otočila se a utíkala se skrýt do lesa jako šíp vystřelený z luku.

Ale Edward byl rychlejší – jako kulka z pistole.

Na kraji lesa ji popadl za nechráněná záda a jediným prostým krokem tanec ukončil.

Ústy jí přejel po krku, vypadalo to div ne jako polaskání. Příšerný jekot, který se ozýval z místa, kde se činil Seth, přehlušil každý další zvuk, takže tenhle násilný výjev neměl žádný zvukový doprovod. Mohl ji klidně líbat.

A najednou už její ohnivá kštice nepatřila ke zbytku těla. Rozevlátá oranžová hříva spadla na zem, odskočila a odkutálela se do lesa.

25. ZRCADLO

Přinutila jsem se odtrhnout vytřeštěný pohled od té strašné podívané, abych se nemusela dívat moc zblízka na ten oválný předmět zabalený do dlouhých pramenů rozevlátých ohnivých vlasů.

Edward se dal zase do práce. Rychle a systematicky trhal na kusy bezhlavé tělo.

Nemohla jsem k němu jít – nedokázala jsem přinutit nohy, aby se pohnuly; jako by vrostly do skály pod sebou. Ale pozorně jsem sledovala veškeré jeho počínání a hledala stopy po zranění. Srdce mi zvolnilo do pomalejšího rytmu, když jsem nic neobjevila. Byl stejně pružný a půvabný jako vždycky. Neměl ani potrhané oblečení.

Ani se na mě nepodíval, naházel všechny třesoucí a zmítající se údy na hromadu a tu zasypal suchým jehličím. Pak vyrazil do lesa za Sethem. Zase mi nevěnoval ani pohled.

Ještě jsem se nestihla vzpamatovat, a už byli se Sethem zpátky. Edward měl plnou náruč Rileyho ostatků. Seth nesl v tlamě jeden veliký kus – trup. Přidali svůj náklad na hromadu a Edward z kapsy vytáhl stříbrný plochý předmět. Škrtl benzínovým zapalovačem a přidržel plamen u suchého troudu. Okamžitě vzplál; dlouhé jazyky oranžového ohně rychle olizovaly hranici.

„Posbírej všechny kousky," nakázal Edward tiše Sethovi na půl úst.

Upír a vlkodlak společně prozkoumali tábořiště a tu a tam ještě našli malé kousky bílého kamene, které házeli do ohně. Seth všechno sbíral zuby. Mozek mi pracoval na nízké obrátky, takže jsem nechápala, proč se nepromění zpátky do podoby s rukama.

Edward dohlížel na práci.

Konečně byli hotovi. Běsnící oheň vysílal k nebi sloup dusivého nachového dýmu. Neproniknutelně hustý kouř stoupal vzhůru v pomalých spirálách; páchnul jako zapálené kadidlo a ten pach byl nepříjemný. Byl těžký, příliš silný.

Seth zase vydal hluboký hrdelní zvuk, kterým dával najevo svou spokojenost.

I Edwardovi přelétl úsměv po napjatém obličeji.

Podal Sethovi napřaženou pěst. Seth v úsměvu odhalil dlouhou řadu špičatých zubů a čenichem drcl Edwardovi do ruky.

„Pěkná týmová práce," zamručel Edward.

Seth ze sebe vydal kašlavý smích.

Pak se Edward zhluboka nadechl a pomalu se otočil, aby se podíval na mě.

Nechápala jsem jeho výraz. Díval se tak ostražitě, jako kdybych byla další nepřítel – víc než to, jeho oči byly plné strachu. A přece když bojoval s Victorií a Rileym, nezdálo se, že by se bál… Moje mysl byla zaražená, ochromená a ochablá jako moje tělo. Užasle jsem se na něj dívala.

„Bello, lásko," oslovil mě tichounce a pomalinku ke mně přistupoval s rukama zdviženýma, dlaněmi obrácenými vzhůru. V tom stavu otupělosti mi připomínal policistu, který se obezřetně přibližuje k útočníkovi a ukazuje, že není ozbrojen…

„Bello, mohla bys prosím tě upustit ten kámen? Opatrně. Neublíž si."

Úplně jsem na svou primitivní zbraň zapomněla, ačkoliv teď jsem si uvědomila, že ji držím tak pevně, až můj kloub silně protestuje. Že já jsem si ho zase zlomila? Tentokrát mi ho Carlisle určitě dá do sádry.

Edward zůstal stát pár kroků ode mě, ruce stále ve vzduchu, oči vylekané.

Trvalo mi pár dlouhých vteřin, než jsem si vzpomněla, jak se hýbe prsty. Pak kámen s třesknutím dopadl na zem, ačkoliv moje ruka zůstala ve stejné pozici.

Edward se lehce uvolnil, když jsem měla prázdné ruce, ale nepřibližoval se.

„Nemusíš se bát, Bello," zamumlal Edward. „Nic se ti nestane. Já ti neublížím."

Nerozuměla jsem jeho ujišťování a ještě víc mě mátlo. Zírala jsem na něj jako imbecil a snažila se ho pochopit.

„Bude to dobré, Bello. Já vím, že jsi teď vystrašená, ale už je po všem. Nikdo ti neublíží. Já se tě nedotknu. Já ti neublížím," řekl znovu.

Zuřivě jsem zamrkala očima a konečně jsem dokázala promluvit. „Proč to pořád opakuješ?"

Udělala jsem k němu nejistý krok, ale on přede mnou uhnul.

„Co se děje?" zašeptala jsem. „Jak to myslíš?"

„Copak ty…" Podle výrazu v jeho očích bylo zřejmé, že je najednou stejně zmatený jako já. „Copak ty se mě nebojíš?"

„Jestli se tě bojím? *Proč?*"

Zavrávorala jsem další krok vpřed a pak jsem o něco klopýtla – pravděpodobně o vlastní nohy. Edward mě zachytil, já jsem mu zabořila obličej do prsou a rozvzlykala jsem se.

„Bello, Bello, tolik mě to mrzí. Je po všem, je po všem."

„Nic mi není," vydechla jsem. „Jsem v pořádku. Jsem jen… vystrašená. Chviličku… počkej."

Pevně mě objímal. „Tolik mě to mrzí," šeptal znovu a znovu.

Tiskla jsem se k němu, dokud jsem zase nezačala dýchat, a pak jsem ho líbala – na prsa, ramena, krk – všude, kam jen jsem dosáhla. Můj mozek pomalu zase začínal fungovat.

„Nestalo se ti nic?" tázala jsem se mezi polibky. „Vůbec tě nezranila?"

„Jsem naprosto v pořádku," ujišťoval mě a zabořil mi obličej do vlasů.

„A Seth?"

Edward se uchichtl. „Ten je víc než v pořádku. Vlastně je na sebe pořádně pyšný."

„A ostatní? Alice, Esme? Vlci?"

„Nikomu se nic nestalo. Tam už je taky po všem. Šlo to přesně tak hladce, jak jsem sliboval. To nejhorší jsme měli tady.“

Chvilku jsem na sebe tu informaci nechala působit, abych ji vstřebala a uvěřila jí.

Moje rodina a moji přátelé jsou v bezpečí. Victoria už si pro mě nikdy nepřijde. Je po všem.

Všichni se budeme mít dobře.

Ale nedokázala jsem plně vstřebat tu dobrou zprávu, když jsem byla stále tak zmatená.

„Pověz mi proč,“ naléhala jsem. „Proč sis myslel, že se tě budu bát?“

„Je mi to líto,“ honem se zase omlouval – ale zač? Neměla jsem ponětí. „Tak líto. Nechtěl jsem, abys to viděla. Viděla *mě* takhle. Vím, že jsem tě musel děsit.“

Zamyslela jsem se nad tím, jak se ke mně váhavě přibližoval s rukama zdviženýma. Jako kdyby se bál, že uteču, když ke mně přistoupí moc rychle…

„Vážně?“ zeptala jsem se konečně. „A co sis myslel? Že se tě začnu bát?“ ušklíbla jsem se. To bylo dobré, přitom se mi nemohl třást nebo zlomit hlas. Znělo to, jako kdybych byla nad věcí. Edward mi položil ruku pod bradu a zvedl mi obličej, aby mi viděl do očí.

„Bello, já jsem právě“ – zaváhal a pak se přinutil ta slova vyřknout nahlas – „právě jsem utrhl hlavu a rozsápal tělo živé bytosti, ani ne dvacet metrů od tebe. To ti *nevadí?*“

Zamračil se na mě.

Pokrčila jsem rameny. Krčení ramen bylo taky dobré. Působilo tak blazeovaně. „Ani ne. Já jsem se jenom bála, aby se tobě nebo Sethovi něco nestalo. Chtěla jsem pomoct, ale těch možností moc nemám…“

Zesinal tak, že jsem najednou nebyla schopna slova.

„Ano,“ přitakal přiškrceným hlasem. „Tvoje vystoupení s kamenem. Víš, že jsem z toho měl málem infarkt? To se jen tak někomu nepovede, způsobit srdeční kolaps upírovi.“

Jeho zuřivý, rozzlobený pohled mi ztěžoval odpověď.

„Chtěla jsem pomoct… Seth byl raněný…“

„Seth jenom předstíral, že je raněný, Bello. Byl to trik. A ty do toho…!“ Zavrtěl hlavou, neschopný dokončit větu. „Seth neviděl, co děláš, tak jsem se do toho musel vložit já. To ho trochu otrávilo, protože si teď nemůže připisovat sólové vítězství.“

„Seth… to předstíral?“

Edward strnule přikývl.

„No tohle.“

Oba jsme se podívali na Setha, který nás okázale ignoroval a díval se do plamenů. Sebeuspokojení vyzařovalo z každého chlupu jeho kožichu.

„No, to jsem nevěděla,“ pokračovala jsem, náhle uražená. „Není snadné být tady sama jediná bezmocným člověkem. Jenom počkej, až budu upírka! Příště nebudu jen tak stát a koukat.“

Po tváři mu přelétl tucet emocí, až se v ní usadilo pobavení. „Příště? Očekáváš brzy nějakou další válku?“

„Při mém štěstí? Kdo ví?“

Zvedl oči v sloup, ale viděla jsem, že je v povznesené náladě – úlevou z nás spadla velká tíha. Bylo po všem.

Nebo… nebylo?

„Počkej. Neříkal jsi předtím něco – ?“ Zašklebila jsem se, když jsem si vzpomněla, co *přesně* to bylo předtím – co řeknu Jacobovi? Moje rozpolcené srdce bušilo v bolestném, mučivém rytmu. Bylo těžké, skoro nemožné uvěřit, ale nejtěžší část tohoto dne *nebyla* za mnou. Vzmužila jsem se a dokončila otázku: „O komplikaci? A o tom, aby Alice kvůli Samovi upřesnila rozvrh. Říkal jsi, že načasování bude těsné. Jaké načasování?“

Edward střelil očima k Sethovi. Vyměnili si významný pohled.

„No?“ zeptala jsem se.

„Vážně to nic není,“ řekl Edward rychle, „ale musíme se vydat na cestu…“

Chtěl si mě posadit na záda, ale já jsem ztuhla a odtáhla se.

„Co znamená nic?“

Edward mi vzal obličej do dlaní. „Moc času nám nezbývá, tak nezačni panikařit, ano? Říkal jsem ti, že není důvod se bát. Věř mi, prosím tě!“

Přikývla jsem a snažila se nedat na sobě znát náhlou hrůzu – kolik toho ještě unesu, než se zhroutím? „Není důvod se bát. Chápu.“

Našpulil rty a rozmýšlel se, co říct. A pak se najednou podíval na Setha, jako kdyby na něj vlk zavolal.

„Co udělala?“ zeptal se Edward.

Seth zakňučel; byl to úzkostný stísněný zvuk. Vlasy v zátylku se mi zježily.

Na jednu nekonečnou vteřinu se rozhostilo mrtvé ticho.

A pak Edward vydechl: „Ne!“ a ruka mu vyletěla, jako kdyby chtěl popadnout něco, co jsem neviděla. „Nedělej – !“

Sethovým tělem projela křeč a z plic se mu vydralo zavytí, nasycené bolestí.

Přesně v tu samou chvíli padl Edward na kolena, oběma rukama se popadl za hlavu a obličej měl zbrázděný bolestí.

Vykřikla jsem v udivené hrůze a padla na kolena vedle něj. Hloupě jsem se snažila stáhnout mu ruce z obličeje; dlaně, lepkavé potem, mi klouzaly po jeho mramorové kůži.

„Edwarde! Edwarde!“

Jeho oči zaostřily na mě; se zjevným úsilím odtrhl zaťaté zuby od sebe.

„To nic není. Bude to dobré. Je to –“ odmlčel se a zase se bolestně zatvářil.

„Co se děje?“ vykřikla jsem, zatímco Seth vyl úzkostí.

„Nic nám není. Budeme v pořádku,“ zalapal Edward po vzduchu. „Same – pomoz mu…“

A když řekl Samovo jméno, v ten moment jsem si uvědomila, že nemluví ani o sobě, ani o Sethovi. Neútočila na ně žádná neviditelná síla. Tentokrát krize nebyla tady.

Používal plurál smečky.

Všechen svůj adrenalin jsem už spálila. Mému tělu žádný nezbyl. Klesla jsem na zem a Edward mě zachytil, než jsem se mohla udeřit o kamení. Se mnou v náručí vyskočil na nohy.

„Sethe!“ zakřičel.

Seth byl nahrbený, stále napjatý v bolesti, jako kdyby se už už chtěl vrhnout do lesa.

„Ne!“ poručil Edward. „Ty jdi *rovnou domů.* Hned. Co nejrychleji dokážeš!“

Seth zakňučel a zavrtěl velkou hlavou ze strany na stranu.

„Sethe. Věř mi.“

Obrovský vlk se dlouze zadíval do Edwardových zmučených očí a pak se napřímil a vyrazil do lesa. Zmizel mezi stromy jako duch.

Edward mě pevně sevřel v náručí a už jsme také spěchali setmělým lesem. Utíkali jsme jinou cestou než vlk.

„Edwarde.“ Musela jsem se snažit, abych ta slova dostala ze staženého krku. „Co se stalo, Edwarde? Co se stalo Samovi? Kam jdeme? Co se děje?“

„Musíme se vrátit zpátky na mýtinu,“ odpověděl mi tichým hlasem. „Věděli jsme, že je slušná pravděpodobnost, že k tomu dojde. Dnes brzy ráno to Alice uviděla a po Samovi to vzkázala Sethovi. Volturiovi se rozhodli, že tentokrát už zasáhnou.“

Volturiovi.

To už na mě bylo příliš. Moje mysl odmítala přiřazovat slovům jejich význam, předstírala, že je nechápe.

Stromy se kolem nás trhaně míhaly. Běžel dolů z kopce tak rychle, že jsem měla pocit, jako když se řítíme střemhlav, bezvládně padáme.

„Nepanikař. Nejdou si pro nás. Je to jenom normální strážný kontingent, který takovéhle nepořádky obvykle uklízí. Nic závažného, jenom dělají svou práci. Samozřejmě, zdá se, že svůj příchod načasovali velmi pečlivě. Což mě vede k přesvědčení, že by v Itálii nikdo netruchlil, kdyby ti novorození počet členů rodiny Cullenovy *opravdu* zredukovali.“ Drtil ta slova mezi zuby, tvrdě a nepřátelsky. „Budu vědět jistě, co si myslí, až dojdou na mýtinu.“

„To proto se vracíme?" zašeptala jsem. Dokážu to ustát? Obrazy klouzajících černých rób se mi draly do vzpouzející se mysli a já jsem před nimi uhýbala. Byla jsem blízko ke kritickému bodu.

„To je jen jeden důvod. Hlavně pro nás bude v tuto chvíli bezpečnější stát proti nim sjednocení. Nemají důvod nás obtěžovat, ale… Je s nimi Jane. Kdyby si myslela, že jsme někde sami, stranou od ostatních, mohlo by ji to pokoušet. Jako Victoria, i Jane by asi uhodla, že s tebou chodím. Demetri, samozřejmě, chodí s ní. Ten by mě dokázal najít, kdyby ho o to Jane požádala."

Nechtěla jsem na to jméno ani pomyslet. Nechtěla jsem před sebou v duchu vidět ten úchvatně dokonalý dětský obličej. Z hrdla se mi vydral podivný zvuk.

„Pšt, Bello, pšt. Všechno dobře dopadne. Alice to vidí."

Alice už vidí? Ale… kde jsou potom vlci? Kde je smečka?

„Smečka?"

„Museli rychle odejít. Volturiovi příměří s vlkodlaky neuzavírají."

Slyšela jsem, jak se mi zrychluje dech, ale nedokázala jsem ho ovládnout. Začala jsem se zadýchávat.

„Přísahám, že se jim nic nestane," ujišťoval mě Edward. „Volturiovi nepoznají jejich pach – nedojde jim, že jsou tu vlci; s tímhle druhem nemají velké zkušenosti. Smečka bude v pořádku."

Nedokázala jsem jeho vysvětlení strávit. Soustředění jsem měla rozervané na cáry obavami. *Budeme v pořádku,* řekl předtím… a Seth, vyjící bolestí… Edward se mé první otázce vyhnul, odvedl pozornost k Volturiovým…

Byla jsem na pokraji zhroucení – visela jsem nad propastí a držela se jen konečky prstů.

Stromy kolem nás ubíhaly tak rychle, že jsem nedokázala rozeznat jejich obrysy. Jako když se žene divoká voda.

„Co se stalo?" zašeptala jsem znovu. „Předtím. Když Seth vyl? Když jste byli ranění?"

Edward zaváhal.

„Edwarde! Řekni mi to!“

„Už bylo po všem,“ zašeptal. Sotva jsem ho slyšela, jak mi z té rychlosti hvízdalo v uších. „Vlci nepočítali svou polovičku… mysleli, že je mají všechny. Alice samozřejmě neviděla…“

„Co se stalo?!“

„Jeden z novorozených se schovával… Leah ho našla – chovala se hloupě, namyšleně, chtěla se předvést. Zaútočila na něj sama…“

„Leah,“ opakovala jsem, a byla jsem příliš slabá, abych cítila hanbu za to, že mě zaplavila úleva. „Uzdraví se?“

„Leah raněná nebyla,“ zamumlal Edward.

Dlouze jsem se na něj podívala.

Same – pomoz mu – to Edward vydechl. Mu, ne jí.

„Už jsme skoro tam,“ řekl Edward a zadíval se do jednoho bodu v dálce.

Automaticky jsem stočila pohled tím směrem. Nízko nad stromy visel temně fialový mrak. Mrak? Vždyť bylo tak nezvykle slunečno… Ne, to nebyl mrak – rozeznala jsem tlustý sloup dýmu, stejný jako ten na našem tábořišti.

„Edwarde,“ řekla jsem a můj hlas skoro nebylo slyšet. „Edwarde, někdo byl raněn.“

Slyšela jsem Sethovu bolest, viděla jsem Edwardův zmučený výraz v obličeji.

„Ano,“ zašeptal.

„Kdo?“ zeptala jsem se, ačkoliv odpověď už jsem samozřejmě znala.

Samozřejmě. Jak jinak.

Stromy kolem nás začaly zpomalovat, protože jsme dobíhali na místo určení.

Trvalo dlouhou chvíli, než mi odpověděl.

„Jacob,“ řekl.

Povedlo se mi přikývnout.

„Samozřejmě,“ zašeptala jsem.

A pak jsem sklouzla z hrany, na které jsem v duchu visela.

Všechno zčernalo.

*   *   *

Napřed jsem si uvědomila, že se mě dotýkají studené ruce. Víc než jen jedny. Něčí paže mě držely, někdo mi dlaní podpíral tvář, něčí prsty mě hladily po čele a jiné se mi zase zlehka tiskly k zápěstí.

Pak jsem si začala uvědomovat hlasy. Zpočátku to bylo jenom bzučení, a pak nabíraly na hlasitosti a jasnosti, jako kdyby někdo zesiloval rádio.

„Carlisle – už je to pět minut.“ Edwardův znepokojený hlas.

„Vzpamatuje se, až bude připravená, Edwarde.“ Carlisleův hlas, vždycky klidný a jistý. „Dnes už toho na ni bylo tolik. Její mysl se takhle brání, tak ji nech.“

Ale moje mysl se nechránila. Ta myšlenka a bolest mě neopouštěly ani v bezvědomí.

Cítila jsem se naprosto odpojená od svého těla. Jako kdybych byla zahnaná do koutku někde ve své hlavě, který se vymykal mé kontrole. A nemohla jsem s tím nic dělat. Nemohla jsem myslet. Ta bolest byla příliš silná. Nebylo před ní úniku.

Jacob.

Jacob.

Ne, ne, ne, ne, ne…

„Alice, kolik času máme?“ zeptal se Edward. Jeho hlas byl stále napjatý; Carlisleova uklidňující slova nepomohla.

Z větší dálky se ozval Alicin hlas. O trochu veselejší. „Ještě pět minut. A Bella otevře oči za třicet sedm vteřin. Nedivila bych se, kdyby nás už slyšela.“

„Bello, drahoušku?“ Tohle byl Esmein tichý, uklidňující hlas. „Slyšíš mě? Už jsi v bezpečí, miláčku.“

Ano, *já* jsem byla v bezpečí. A záleželo na tom?

Pak se mi k uchu přiblížily studené rty a Edward vyřkl slova, která mi umožnila utéct z těch mučidel, na kterých jsem byla připoutaná ve vlastní hlavě.

„Bude žít, Bello. Jacob Black se uzdravuje, zatímco to říkám. Bude v pořádku.“

Jak bolest a hrůza povolovaly, našla jsem cestu zpátky do svého těla. Zamrkala jsem.

„Ach, Bello," vzdychl Edward úlevou a políbil mě na rty.

„Edwarde," zašeptala jsem.

„Ano, jsem tady."

Otevřela jsem oči a dívala se do těch jeho teple zlatých.

„Je Jacob v pořádku?" zeptala jsem se.

„Ano," uklidňoval mě.

Pozorně jsem se na něj zadívala, abych poznala, jestli se nesnaží mě jenom uchlácholit, ale nenašla jsem ani stín milosrdné lži.

„Sám jsem ho vyšetřoval," řekl pak Carlisle; otočila jsem hlavu a uviděla jeho tvář jenom pár stop od sebe. Carlisleův výraz byl vážný a uklidňující zároveň. Nemělo smysl ho zpochybňovat. „Jeho život není nijak ohrožen. Uzdravuje se neuvěřitelně rychle, ačkoliv jeho zranění byla natolik rozsáhlá, že i když to tak půjde dál, přesto pár dní potrvá, než se mu všechno úplně zahojí. Jakmile tu budeme hotovi, udělám, co budu moct, abych mu pomohl. Sam se snaží pomoct mu s přeměnou zpátky do lidské podoby. To jeho léčbu usnadní." Carlisle se pousmál. „Na veterinu jsem nikdy nechodil."

„Co se mu stalo?" zašeptala jsem. „Jak vážná jsou jeho zranění?"

Carlisleův obličej zase zvážněl. „Jiný vlk měl potíže –"

„Leah," vydechla jsem.

„Ano. Srazil ji z cesty, ale neměl čas bránit se sám. Tomu novorozenému se povedlo sevřít ho v náruči. Většinu kostí na pravé polovině těla má rozdrcenou."

Bolestně jsem se zatvářila.

„Sam a Paul ale včas zasáhli. Když ho brali zpátky do La Push, už se mu to začínalo hojit."

„Uzdraví se?" zeptala jsem se.

„Ano, Bello. Nebude mít žádné trvalé následky."

Zhluboka jsem se nadechla.

„Tři minuty," řekla Alice tiše.

Pokusila jsem se zvednout. Edward si uvědomil, oč se snažím, a pomohl mi na nohy.

Zírala jsem na scénu před sebou.

Cullenovi stáli ve volném půlkruhu kolem ohně. Nebylo vidět skoro žádné plameny, jenom hustý černofialový kouř, který se vznášel jako zhoubná nemoc nad světlou trávou. Ve stínu té neproniknutelné clony stál Jasper. Byl zády ke mně, ramena měl napjatá, paže lehce rozpažené. Před sebou něco měl. Skláněl se nad tím celý nakrčený, se zřejmou obezřetností…

Byla jsem příliš otupělá, abych cítila víc než trochu zděšení, když mi došlo, co to je.

Na mýtině bylo osm upírů.

Ta dívka u ohně byla schoulená do klubíčka, paže ovinuté kolem nohou. Byla velmi mladá. Mladší než já – vypadala možná na patnáct, měla tmavé vlasy a byla hubená. Její oči byly upřené na mě a duhovky měla neskutečně zářivě rudé. Mnohem jasnější než Riley, skoro planoucí. Zuřivě jimi koulela, celá zdivočelá.

Edward viděl můj udivený výraz.

„Vzdala se," vysvětlil mi tiše. „To jsem ještě nikdy neviděl. Jenom Carlislea by mohlo napadnout něco takového nabídnout. Jasper to neschvaluje."

Nedokázala jsem odtrhnout pohled od scény vedle ohně. Jasper si nepřítomně třel levé předloktí.

„Je Jasper v pořádku?" zašeptala jsem.

„Je mu dobře. Jed štípe."

„Kousli ho?" zeptala jsem se zděšeně.

„Snažil se být všude zároveň. Vlastně se snažil postarat se o to, aby Alice neměla nic na práci." Edward zavrtěl hlavou. „Alice nepotřebuje ničí pomoc."

Alice udělala obličej na adresu své pravé lásky. „Dělá si moc starostí, blázínek."

Ta mladá žena najednou zvrátila hlavu dozadu jako zvíře a pronikavě zanaříkala.

Jasper na ni zavrčel, takže se schoulila zpátky, ale její prsty se zaryly do země jako pařáty a hlava se jí úzkostně zmítala dopředu dozadu. Jasper udělal krok k ní a víc se nahrbil. Edward se posunul s přehnanou nenuceností a natočil naše těla tak, aby stál mezi dívkou a mnou. Vykukovala jsem mu za paží, abych viděla na poraženou dívku a Jaspera.

Carlisle byl vmžiku po Jasperově boku. Položil chlácholivě ruku na paži nejmladšího syna.

„Rozmyslela sis to, maličká?" zeptal se Carlisle, klidný jako vždy. „Nechceme tě zničit, ale uděláme to, jestli se nedokážeš ovládnout."

„Jak to můžete vydržet?" zasténala dívka vysokým, jasným hlasem. Já ji *chci*." Její jasné karmínové duhovky se upřely na Edwarda, skrz něj, přes něj na mě, a nehty se jí zase zaryly do tvrdé hlíny.

„Musíš to vydržet," nabádal jí Carlisle vážně. „Musíš cvičit sebeovládání. Dá se to naučit, a teď je to jediná věc, která tě zachrání."

Dívka se rukama od hlíny chytila za hlavu a tiše naříkala.

„Neměli bychom jít někam od ní?" zašeptala jsem a zatahala Edwarda za paži. Jak dívka uslyšela můj hlas, vycenila zuby. Její výraz byl zmučený

„Musíme zůstat tady," zamumlal Edward. „Právě teď přicházejí na severní konec mýtiny."

Srdce se mi rychle rozbušilo, když jsem se rozhlížela po mýtině, ale přes hustou kouřovou clonu jsem nic neviděla.

Po vteřině marného pátrání se můj pohled stočil zpátky k mladé upírce. Stále se dívala na mě, oči napůl šílené.

Dlouho jsem ten pohled opětovala. Alabastrově bledý obličej jí lemovaly tmavé vlasy sahající k bradě. Nedalo se poznat, jestli jsou její rysy krásné, když byly takhle pokřivené hněvem a žízní. Dominantní byly ty nezkrocené rudé oči – nedokázala jsem se od nich odtrhnout. Rozzlobeně si mě měřila a každých pár vteřin jí tělem projel silný záškub.

Dívala jsem se na ni jako hypnotizovaná a přemítala, jestli se dívám do zrcadla své budoucnosti.

Pak Carlisle a Jasper začali ustupovat k nám ostatním. Emmett, Rosalie a Esme se honem shlukli k místu, kde jsme stáli my s Edwardem a Alicí. Sjednocení, jak řekl Edward, se mnou uprostřed na nejbezpečnějším místě.

Odtrhla jsem svou pozornost od divoké dívky, abych pátrala po přicházejících příšerách.

Stále nebylo nic vidět. Pohlédla jsem na Edwarda a on měl oči upřené přímo před sebe. Snažila jsem se sledovat jeho pohled, ale byl tam jenom kouř – hustý, olejnatý dým, který se kroutil nízko u země, líně se zvedal a převaloval na trávě.

Vzedmul se, uprostřed temnější.

„Hmm," zamumlal z mlhy mrtvý hlas. Tu apatii jsem okamžitě poznala.

„Vítej, Jane." Edwardův tón byl chladně zdvořilý.

Z mlhy se vylouply temné postavy. Poznala jsem, že ta vpředu bude Jane – nejtmavší plášť, skoro černý, a postava menší o dobrého půl metru. Ve stínu kápě jsem stěží dokázala rozeznat její andělské rysy.

Ty čtyři postavy oděné do šedých rubášů, které se tyčily za ní, mi byly také jaksi povědomé. Byla jsem si jistá, že jsem poznala toho největšího, a jak jsem se na něj dívala ve snaze potvrdit si svoje tušení, Felix vzhlédl. Nechal si kapuci lehce sklouznout, takže jsem viděla, jak na mě mrkl a usmál se. Edward vedle mě stál bez pohnutí, napjatě obezřetný.

Jane pomalu přejela pohledem přes jasné obličeje Cullenových a pak se zastavila u novorozené dívky vedle ohně; novorozená měla zase hlavu v dlaních.

„Nechápu." Janin hlas byl bezbarvý, ale ne tak nezaujatý jako předtím.

„Vzdala se," vysvětloval Edward a odpovídal tak na zmatek v její mysli.

Jane po něm střelila temnýma očima. „Vzdala se?"

Felix a ostatní stíny si vyměnili rychlý pohled.

Edward pokrčil rameny. „Carlisle jí dal tu šanci."

„Pro ty, kdo porušují pravidla, žádné šance neexistují," řekla Jane nevzrušeně.

Pak promluvil Carlisle mírným hlasem. „Je to ve vašich rukou. Pokud byla ochotná přestat na nás útočit, nepokládal jsem za nutné ji zničit. Nikdy ji nikdo nepoučil."

„To nic nemění," stála si na svém Jane.

„Jak si přeješ."

Jane se na Carlislea konsternované podívala. Zavrtěla malinko hlavou a pak znovu nasadila znuděný výraz.

„Aro doufal, že se dostaneme dost na západ, abychom se s tebou setkali, Carlisle. Posílá ti pozdravy."

Carlisle přikývl. „Ocenil bych, kdybys ho ode mě taky pozdravovala."

„Samozřejmě." Jane se usmála. Její obličej byl tolik líbezný, když se v něm ukázaly nějaké emoce. Podívala se zpátky ke kouři. „Zdá se, že jste nám tu dnes ušetřili práci… z větší části." Její oči střelily k rukojmí. „Jenom z profesionální zvědavosti, kolik jich bylo? Nechali za sebou v Seattlu docela slušnou spoušť."

„Osmnáct, včetně téhle," odpověděl Carlisle.

Jane vykulila oči, pak se podívala zase na oheň a zdálo se, že přehodnocuje jeho velikost. Felix a ostatní stíny si vyměnili delší pohled.

„Osmnáct?" zopakovala a její hlas zazněl poprvé nejistě.

„Všichni čerstvě novorození," řekl Carlisle lhostejně. „Nebyli vytrénovaní."

„Všichni?" Její hlas nabral na ostrosti. „Kdo byl potom jejich tvůrce?"

„Jmenovala se Victoria," odpověděl Edward bez stopy emocí v hlasu.

„Jmenovala?" zeptala se Jane.

Edward naklonil hlavu k lesu na východě. Jane zvedla oči a zaostřila je na něco daleko před sebou. Ten druhý sloup dýmu? Nepodívala jsem se stranou, abych se přesvědčila.

Jane dlouhou chvíli zírala na východ a pak se zase zkoumavě zadívala do ohně.

„Tahle Victoria – ta byla ještě k těm osmnácti tady?"

„Ano. Měla s sebou jenom jednoho dalšího. Nebyl tak mladý jako tadyta, ale nebyl starší než rok.“

„Dvacet,“ vydechla Jane. „Kdo vyřídil jejich tvůrce?“

„Já,“ řekl jí Edward.

Jane přimhouřila oči a otočila se k dívce u ohně.

„Ty tam,“ oslovila ji a její mrtvý hlas byl hrubší než předtím. „Tvoje jméno.“

Novorozená na Jane vrhla nepřátelský pohled a pevně semkla rty.

Jane se na ni andělsky usmála.

Novorozená dívka na to zareagovala křikem, který rval ušní bubínky; tělo se jí rychle zkroutilo do zkřivené, nepřirozené pozice. Dívala jsem se jinam a potlačovala nutkání zakrýt si uši. Skřípala jsem zubama a doufala, že ovládnu žaludek. Křik zesiloval. Snažila jsem se soustředit na Edwardův obličej, hladký a bez emocí, ale vybavila se mi vzpomínka, kdy se pod mučivým pohledem Jane ocitl on, a cítila jsem se ještě hůř. Tak jsem se raději dívala na Alici a Esme, stojící vedle něho. Jejich obličeje byly stejně prázdné jako ten jeho.

Konečně bylo ticho.

„Tvoje jméno,“ zopakovala Jane neochvějným hlasem.

„Bree,“ vydechla dívka.

Jane se usmála a dívka zase vykřikla. Zadržela jsem dech, dokud zvuk její bolesti nepřestal.

„Řekne ti všechno, co chceš vědět,“ ucedil Edward skrz zuby. „Tohle dělat nemusíš.“

Jane vzhlédla, její obvykle mrtvé oči byly náhle pobavené. „Ale to já přece vím,“ řekla Edwardovi a usmála se na něj, než se otočila zpátky k mladé upírce Bree.

„Bree,“ oslovila ji zase chladným hlasem. „Je to pravda, co mi řekli? Bylo vás dvacet?“

Dívka tam ležela lapajíc po vzduchu, jednu stranu obličeje přitisknutou k zemi. Rychle promluvila. „Devatenáct nebo dvacet, možná víc, já nevím!“ Krčila se, vyděšená z toho, že by jí její nevědomost mohla vynést další kolo mučení. „Sara a ještě jedna, jejíž jméno neznám, se dostaly do rvačky cestou…“

„A ta Victoria – to ona tě stvořila?“

„Já nevím,“ odpověděla Bree a zase se zašklebila. „Riley její jméno nikdy neříkal. Tehdy v noci jsem neviděla… byla taková tma, a bolelo to…“ Bree se otřásla. „Nechtěl, abychom na ni dokázali myslet. Říkal, že naše myšlenky nejsou bezpečné…“

Jane střelila pohledem po Edwardovi a pak zpátky k dívce.

Victoria to naplánovala dobře. Kdyby Edwarda nesledovala, nedalo by se najisto zjistit, že do toho byla zapletená…

„Pověz mi o Rileym,“ poručila Jane. „Proč vás sem přivedl?“

„Riley nám řekl, že tady musíme zničit ty divné žlutooké,“ drmolila Bree rychle a ochotně. „Povídal, že to bude snadné. Říkal, že jim patří město a že po nás půjdou. Říkal, že až budou pryč, bude všechna krev naše. Dal nám jejich pach.“ Bree zvedla ruku a zabodla prst do vzduchu směrem ke mně. „Říkal, že je poznáme podle toho, že s nimi bude ona. Říkal, že kdo ji dostane první, může si ji nechat.“

Slyšela jsem, jak vedle mě Edward zatíná čelist.

„Zdá se, že to Riley trochu podcenil,“ poznamenala Jane.

Bree přikývla, zjevně se jí ulevilo, když konverzace nabrala tento nebolestivý směr. Opatrně se posadila. „Já nevím, co se stalo. Rozdělili jsme se, ale ti druzí vůbec nepřišli. A Riley nás taky opustil a nepřišel nám na pomoc, jak slíbil. A pak nastal hrozný zmatek a najednou byli všichni na kusy.“ Znovu se otřásla. „Bála jsem se. Chtěla jsem utéct.“ Podívala se na Carlislea. „Tamhleten říkal, že mi neublíží, když přestanu bojovat.“

„Ach, ale on nemá právo rozdávat takové milosti, maličká,“ zamumlala Jane a její hlas byl teď podivně něžný. „Porušení pravidel s sebou nese následky.“

Bree na ni zírala a nic nechápala.

Jane se podívala na Carlislea. „Víš jistě, že jste dostali všechny? Tu druhou půlku, která se oddělila?“

Carlisleův obličej byl velmi klidný, když přikývl. „My jsme se taky rozdělili.“

Jane se pousmála. „Nemůžu popřít, že to na mě udělalo dojem.“ Velké stíny za ní souhlasně zamručely. „Nikdy jsem neviděla, aby se nějaká skupina ubránila takové útočící přesile bez ztrát. Víte, proč k tomu došlo? Vzhledem k způsobu, jakým tu žijete, mi to připadá jako nepřiměřené jednání. A proč byla klíčem ta dívka?“ Její oči na mně na krátkou chviličku neochotně spočinuly.

Zachvěla jsem se.

„Victoria měla na Bellu spadeno,“ vysvětloval jí Edward apatickým hlasem.

Jane se zasmála – byl to líbezný, bublavý smích šťastného dítěte. „Zdá se, že u našich vyvolává bizarně silné reakce,“ poznamenala a věnovala mi jeden svůj blažený úsměv.

Edward ztuhl. Podívala jsem se na něj včas, abych viděla, jak se jeho obličej obrací pryč, zpátky k Jane.

„Mohla bys s tím prosím přestat?“ zeptal se napjatým hlasem.

Jane se zase lehce zasmála. „Jen to zkouším. Zjevně jí to nic nedělá.“

Otřásla jsem se, hluboce vděčná za to, že ta zvláštní anomálie v mém organismu – která mě ochránila před Jane, už když jsme se setkaly posledně – stále funguje. Edward mě objal pevněji kolem pasu.

„No, zdá se, že nám toho na práci moc nezbylo. Zvláštní,“ prohlásila Jane a do hlasu se zase vkrádala apatie. „Na to nejsme zvyklí, chodit někam zbytečně. Je velká škoda, že jsme nestihli tu bitvu. Podle všeho to musela být opravdu zábavná podívaná.“

„Ano,“ odpověděl rychle Edward ostrým hlasem. „A byli jste tak blízko. Škoda, že jste nepřišli o půl hodiny dřív. Pak byste tu možná dokázali splnit účel své cesty.“

Jane se střetla s Edwardovým rozzlobeným pohledem pevnýma očima. „Ano. Škoda, že to takhle dopadlo, že?“

Edward si pro sebe přikývl, jeho tušení se potvrdilo.

Jane se otočila a podívala se zase na novorozenou Bree, ve tváři úplně znuděný výraz. „Felixi?“ zakňourala.

„Počkej,“ vložil se do toho Edward.

Jane zvedla obočí, ale Edward se obrátil na Carlislea a naléhavě promluvil. „Mohli bychom té mladé vysvětlit pravidla. Zdá se, že není neochotná se učit. Nevěděla, co dělá.“

„Samozřejmě,“ odpověděl Carlisle. „Určitě bychom byli připraveni převzít za Bree zodpovědnost.“

Výraz Jane se zmítal mezi pobavením a nevěřícností.

„Neděláme výjimky,“ řekla. „A nedáváme druhou šanci. Škodí to naší reputaci. Což mi připomíná…“ Najednou zase upřela oči na mě a v její cherubínské tváři se objevily dolíčky. „Caius bude *tak* zaujatý, až uslyší, že jsi stále člověk, Bello. Možná se rozhodne tě navštívit.“

„Datum je stanoveno,“ promluvila poprvé Alice. „Možná vás za několik měsíců navštívíme.“

Janin úsměv pohasl a ona lhostejně pokrčila rameny, na Alici se ani nepodívala. Otočila se čelem ke Carlisleovi. „Bylo to příjemné setkání, Carlisle – myslela jsem, že Aro přehání. No, tak zatím na shledanou…“

Carlisle přikývl s bolestným výrazem.

„Postarej se o to, Felixi,“ poručila Jane s neskrývanou nudou v hlase a kývla k Bree. „Chci jet domů.“

„Nedívej se,“ zašeptal mi Edward do ucha.

Jeho radu jsem poslechla víc než ochotně. Na jeden den jsem toho viděla až dost – víc než dost na celý život. Stiskla jsem pevně víčka a zabořila obličej Edwardovi do prsou.

Ale pořád jsem slyšela.

Ozvalo se hluboké, rachotivé bručení a pak vysoký nářek, který už jsem znala. Ten zvuk se rychle odmlčel a pak už bylo slyšet jenom odporné křupání a škubání.

Edwardovy ruce mě úzkostně třely po ramenou.

„Pojďme,“ řekla Jane a já jsem vzhlédla včas, abych spatřila záda vysokých postav v tmavých pláštích, které mizely ve svíjejícím se dýmu. Pach požáru byl zase silný – čerstvý.

Šedivé pláště zmizely v husté mlze.

26. ETIKA

Polička v Alicině koupelně se prohýbala pod tisícem různých výrobků, které všechny hlásaly, jak po nich člověk zkrásní. Protože krása obyvatel zdejšího domu byla stejně dokonalá, jako trvalá, mohla jsem jenom předpokládat, že Alice většinu těchto věcí nakoupila pro mě. Otupěle jsem četla nálepky, ohromená takovým plýtváním.

Dávala jsem pečlivý pozor, abych se nepodívala do vysokého zrcadla.

Alice mi pomalým rytmickým pohybem pročesávala vlasy.

„To stačí, Alice," řekla jsem rozpačitě. „Chci se vrátit do La Push."

Kolik hodin jsem čekala, až Charlie *konečně* opustí Billyho dům, abych mohla vidět Jacoba? Každá minuta, kterou jsem nevěděla, jestli Jacob ještě dýchá, se mi zdála jako deset životů. A pak, když jsem se konečně směla jet na vlastní oči přesvědčit, že je Jacob naživu, čas ubíhal tak rychle. Než jsem se stíhla rozkoukat, Alice volala Edwardovi a trvala na tom, že tu frašku s přespáním u nich musíme dotáhnout do konce. Připadalo mi to tak zbytečné…

„Jacob je stále v bezvědomí," odpověděla mi teď. „Carlisle nebo Edward zavolají, až se probudí. A stejně musíš napřed za Charliem. Byl u Billyho doma a viděl, že Carlisle s Edwardem jsou zpátky z výletu. Určitě tě bude podezírat, až se vrátíš domů."

Už jsem měla svůj příběh podložený důkazy a naučený nazpaměť. „Mně je to jedno. Chci být u toho, až se Jacob vzbudí."

„Teď musíš myslet na Charlieho. Měla jsi dlouhý den – promiň, vím, že to ani zdaleka nevystihuje, jaké to opravdu bylo

–, ale to neznamená, že se můžeš vyhýbat svým povinnostem." Její hlas byl vážný, skoro káravý. „Je teď důležitější víc než kdy dřív, aby Charlie zůstal v bezpečné nevědomosti. Napřed sehraj svou roli, Bello, a pak teprve můžeš dělat, co chceš. Být Cullenová, to mimo jiné znamená, že jsi úzkostlivě zodpovědná."

Samozřejmě měla pravdu. A kdyby nebylo právě tohoto důvodu – důvodu, který byl silnější než všechny moje strachy, bolest i vina dohromady –, Carlisle by mě nikdy nedokázal přemluvit, abych opustila místo vedle Jacoba, ať byl v bezvědomí, nebo ne.

„Jdi domů," poručila Alice. „Promluv si s Charliem. Předveď svoje alibi. Zajisti mu bezpečí."

Vstala jsem, v nohou se mi rozproudila krev a píchala jako bodnutí tisíců jehliček. Seděla jsem moc dlouho bez pohnutí.

„Ty šaty ti úžasně sluší," chválila Alice.

„Co? Aha. No – ještě jednou díky za to oblečení," zamumlala jsem spíš ze zdvořilosti než ze skutečné vděčnosti.

„Potřebuješ důkaz," připomněla mi Alice s očima nevinně vykulenýma. „Co by to bylo za výlet na nákupy bez nového oblečení? A když říkám, že ti to sluší, ber to jako poklonu odborníka."

Zamrkala jsem, neschopná vzpomenout si, do čeho mě to oblékla. Nedokázala jsem udržet myšlenky, aby se mi každých pár vteřin nerozutekly jako hmyz prchající před světlem…

„Jacob je v pořádku, Bello," uklidňovala mě Alice, která snadno pochopila mou starost. „Není kam spěchat. Kdyby sis uvědomila, kolik morfinu navíc mu Carlisle musel dát – když ho ta jeho vysoká horečka tak rychle spaluje –, věděla bys, že bude ještě nějakou dobu bez sebe."

Alespoň nemá žádnou bolest. Ještě ne.

„Chceš si ještě o něčem promluvit, než odjedeš?" zeptala se Alice soucitně. „Musíš být pořádně traumatizovaná."

Věděla jsem, na co je zvědavá. Ale měla jsem jiné otázky.

„Budu taky taková?" zeptala jsem se jí tlumeným hlasem. „Jako ta Bree tam na louce?"

Potřebovala jsem si probrat spoustu jiných věcí, ale nějak jsem nedokázala dostat z hlavy tu novorozenou, jejíž druhý život byl teď – tak náhle – ukončen. Její obličej, zkřivený touhou po mé krvi, mi zůstával pod víčky.

Alice mě pohladila po paži. „U každého je to jiné. Ale něco takového tě čeká, to ano."

Stála jsem bez pohnutí a snažila se představit si to.

„To pomine," ujišťovala mě.

„Jak rychle?"

Pokrčila rameny. „Za pár let, možná ani ne. Třeba to u tebe bude jiné. Nikdy jsem neviděla projít si tím někoho, kdo by se pro to sám rozhodl. Mělo by být zajímavé vidět, jak to na tebe bude působit."

„Zajímavé," opakovala jsem.

„Nedovolíme, aby ses dostala do průšvihu."

„Já vím. Věřím vám." Můj hlas byl monotónní, mrtvý.

Alice zkrabatila čelo. „Jestli si děláš starosti kvůli Carlisleovi a Edwardovi, jsem si jistá, že se jim nic nestane. Věřím, že nám Sam začíná důvěřovat… no, alespoň Carlisleovi důvěřuje. To je taky dobrá věc. Řekla bych, že byla atmosféra trochu napjatá, když Carlisle musel znovu zlomit ty fraktury –"

„Prosím tě, Alice."

„Promiň."

Zhluboka jsem se nadechla, abych se uklidnila. Jacob se začal hojit příliš rychle a některé kosti mu srostly špatně. Byl sice stále v bezvědomí, ale přesto jsem na to nedokázala ani myslet.

„Alice, můžu se tě na něco zeptat? Ohledně budoucnosti?"

Náhle zpozorněla. „Víš, že nevidím všechno."

„O to přímo nejde. Ale někdy *opravdu* vidíš mou budoucnost. Co myslíš, jak je to možné, když na mě nic jiného nefunguje? Ani to, co umí Jane, ani Edward nebo Aro…" Moje věta vyzněla doztracena stejně jako hladina mého zájmu. Moje zvědavost v tomto bodě byla přelétavá, silně zastíněná naléhavějšími emocemi.

Alice ovšem považovala otázku za velmi zajímavou. „Jasper tě taky ovlivňuje, Bello – jeho talent na tebe působí stejně dobře jako na kohokoliv jiného. V tom je ten rozdíl, chápeš? Jasperovy schopnosti účinkují na tělo po fyzické stránce. Opravdu dokáže tvůj organismus uklidnit nebo naopak vybudit. Není to iluze. A já ve svých vizích vidím výsledky, ne důvody a myšlenky vedoucí k rozhodnutím, která ovlivní tvoje chování. Je to vně mysli, není to iluze; je to skutečnost nebo alespoň její poslední verze. Ale Jane, Edward, Aro a Demetri – ti všichni pracují *uvnitř* mysli. Jane může vytvořit jenom iluzi bolesti. Nepůsobí ti skutečnou tělesnou bolest, to si jenom myslíš, že ji cítíš. Chápeš, Bello? Uvnitř své mysli jsi v bezpečí. Tam tě nikdo nemůže dostihnout. Není divu, že byl Aro zvědavý na tvé budoucí schopnosti.“

Stále sledovala můj obličej, aby viděla, jestli chápu její logiku. Po pravdě mi její slova začala splývat, slabiky a zvuky ztrácely svůj význam. Nedokázala jsem se na ně soustředit. Přesto jsem přikývla. Snažila jsem se předstírat, jako že jsem to pochopila.

Neobalamutila jsem ji. Pohladila mě po tváři a zašeptala: „On se uzdraví, Bello. Nepotřebuju vidění, abych to věděla. Jsi připravená jet?“

„Ještě jednu věc. Můžu ti položit další otázku ohledně budoucnosti? Nechci specifika, jenom přehled.“

„Vynasnažím se,“ řekla zase pochybovačně.

„Pořád mě vidíš, že se stanu upírem?“

„Ach, to je jisté. Samozřejmě, vidím.“

Pomalu jsem přikývla.

Zkoumala můj obličej nevyzpytatelnýma očima. „Neznáš svou vlastní mysl, Bello?“

„Znám. Jenom jsem chtěla mít jistotu.“

„Já mám jen takovou jistotu, jakou ji máš ty, Bello. To víš. Kdyby sis to chtěla rozmyslet, moje vidění by se změnilo… nebo zmizelo, v tvém případě.“

Vzdychla jsem. „To se ovšem nestane.“

Položila mi paže kolem ramen. „Je mi líto. Nedokážu se doopravdy *vciťovat.* Moje první vzpomínka je, že jsem ve své budoucnosti uviděla Jasperův obličej; vždycky jsem věděla, že můj život povede k němu. Ale můžu *soucítit.* Je mi líto, že si musíš vybírat mezi dvěma dobrými věcmi."

Setřásla jsem její paže. „Nelituj mě." Byli jiní lidé, kteří si zasloužili soucit, já jsem mezi ně nepatřila. A nemusela jsem si nijak vybírat – jenom jsem teď musela zlomit jedno dobré srdce. „Pojedu si to odbýt s Charliem."

Jela jsem náklaďáčkem domů, kde na mě čekal právě tak podezíravý Charlie, jak Alice předpověděla.

„Ahoj, Bello. Tak jaký byl nakupovací výlet?" pozdravil mě, když jsem vešla do kuchyně. Paže měl založené na prsou a očima mi provrtával obličej.

„Dlouhý," odpověděla jsem hluše. „Právě jsme se vrátily."

Charlie zhodnotil mou náladu. „Takže už jsi asi slyšela o Jakovi?"

„Ano. Ostatní Cullenovi byli doma dřív než my. Esme nám řekla, kde jsou Carlisle s Edwardem."

„Tobě nic není?"

„Dělám si starosti o Jaka. Jakmile uvařím večeři, pojedu do La Push."

„Říkal jsem ti, jak jsou ty motorky nebezpečné. Doufám, že si teď aspoň uvědomíš, že jsem nežertoval."

Přikývla jsem a začala vytahovat věci z lednice. Charlie se posadil ke stolu. Zdálo se, že je ve výřečnější náladě než obvykle.

„Podle mě si o Jaka nemusíš dělat příliš velké starosti. Každý, kdo dokáže nadávat s takovou energií, se z toho dostane."

„Jake byl vzhůru, když jsi ho viděl?" zeptala jsem se a otočila se, abych se na něj podívala.

„Jo, no, byl vzhůru. Měla jsi ho slyšet – no vlastně je lepší, že jsi ho neslyšela. Pochybuju, že se našel někdo v La Push, kdo ho neslyšel. Nevím, kde pobral ten slovník, ale doufám, že před tebou takhle nemluví."

„Dneska měl pádnou omluvu. Jak vypadal?“

„Potlučeně. Přinesli ho kamarádi. Ještě štěstí, že jsou to velcí chlapci, protože toho kluka je kus. Carlisle říkal, že má zlomenou pravou nohu a pravou ruku. Vlastně si narazil celou pravou stranu těla, když rozmlátil tu zatracenou motorku.“ Charlie zavrtěl hlavou. „Jestli já někdy uslyším o tom, že jsi zase jezdila, Bello –“

„Neměj obavy, tati. Nebudu. Vážně si myslíš, že se Jake uzdraví?“

„Jasně, Bello, neboj se. Ještě si ze mě dělal legraci.“

„Legraci?“ opakovala jsem šokovaně.

„Jo – někde mezitím, kdy urazil něčí matku a bral jméno Páně nadarmo, řekl: ‚Vsadím se, že dneska jsi rád, že miluje Cullena a ne mě, co, Charlie?‘“

Otočila jsem se zpátky k ledničce, aby mi neviděl do obličeje.

„A to jsem nemohl zpochybňovat. Edward je zodpovědnější než Jacob, když jde o tvou bezpečnost, to se mu musí přiznat.“

„Jacob je dost zodpovědný,“ zamumlala jsem na jeho obranu. „Jsem si jistá, že to nebyla jeho chyba.“

„Dneska je divný den,“ utrousil Charlie po chvíli. „Víš, já nedám moc na ty pověrčivé nesmysly, ale bylo to zvláštní… Jako kdyby Billy věděl, že se Jakovi něco špatného stane. Celé dopoledne byl jako na jehlách. Podle mě neslyšel nic z toho, co jsem mu říkal.

A pak, to je ještě divnější – vzpomínáš, jak jsme tu někdy v únoru, březnu měli ty potíže s těmi vlky?“

Byla jsem skloněná, abych vytáhla z kredence pánev, a zůstala jsem tak o vteřinu dvě déle.

„Jo,“ zamumlala jsem.

„Doufám, že s tím nebudeme mít problémy zase. Dnes ráno jsme si vyjeli na lodi, ale Billy nevěnoval žádnou pozornost ani mně, ani rybám, když jsem najednou slyšel, jak v lese vyjí vlci. Víc než jeden, a páni, bylo to hlasité. Znělo to, jako kdyby byli přímo ve vesnici. Nejdivnější na tom je, že Billy otočil loď a

zamířil přímo zpátky do přístavu, jako kdyby ho volali osobně. Neslyšel ani, jak se ptám, co to dělá.

Než jsme dostali člun do doku, ustalo to. Ale Billy najednou hrozně spěchal, aby mu neutekl zápas, ačkoliv jsme měli ještě několik hodin času. Mumlal nějaké nesmysly o tom, že ten zápas dávají dřív… že snad je to přímý přenos. Povídám ti, Bello, bylo to divné.

No, našel nějaký zápas, o kterém tvrdil, že se na něj chtěl dívat, ale pak ho prostě ignoroval. Celou dobu visel na telefonu, volal Sue a Emily a taky dědečkovi vašeho kamaráda Quila. Nedokázal jsem úplně pochopit, proč to dělá – se všemi si jenom tak po sousedsku popovídal.

Pak se vytí zase ozvalo přímo před domem. Nikdy jsem nic takového neslyšel – měl jsem na rukou husí kůži. Zeptal jsem se Billyho – musel jsem křičet, abych ten zvuk přehlušil –, jestli nedával na dvůr pasti. Znělo to, jako by to zvíře mělo vážně velké bolesti.“

Cukla jsem sebou, ale Charlie byl tak ponořený do svého vypravování, že si toho nevšiml.

„Samozřejmě jsem na to všechno až doteď zapomněl, protože v tu chvíli donesli domů Jaka. V jeden okamžik tam vyl ten vlk, a najednou ticho – a hned se objevil nadávající Jake. Má teda pořádné plíce, ten chlapec, to se musí nechat.“

Charlie se na chviličku odmlčel, ve tváři zamyšlený. „Zvláštní, že z toho možná povstane něco dobrého. Nevěřil jsem, že někdy překonají ty hloupé předsudky, které tam dole vůči Cullenovým mají. Ale někdo zavolal Carlisleovi a Billy byl vážně vděčný, když se ukázal. Myslel jsem, že bychom měli Jaka dovézt do nemocnice, ale Billy si ho chtěl nechat doma a Carlisle souhlasil. Doufám, že Carlisle ví, co je pro něj nejlepší. Je od něj velkorysé, že chodí takhle na návštěvy do rodin.

A…“ odmlčel se, jako kdyby něco nechtěl říct. Vzdychl a pak pokračoval. „A Edward byl vážně… milý. Zdálo se, že má o Jacoba stejnou starost jako ty – jako kdyby tam ležel jeho bratr. Ten pohled v jeho očích…“ Charlie zavrtěl hlavou. „Je to

milý chlapec, Bello. Budu se snažit na to pamatovat. Nic neslibuju, ovšem.“ Zakřenil se na mě.

„Já to od tebe nechci,“ zamumlala jsem.

Charlie natáhl nohy a zasténal. „Jsem rád, že jsem doma. Nevěřila bys, jak bylo v tom Billyho domku narváno. V tom malém předním pokoji se smáčklo sedm Jakových kamarádů – sotva jsem mohl dýchat. Všimla sis, jak velcí všichni ti quileutští kluci jsou?“

„Jo, všimla.“

Charlie se na mě podíval o něco soustředěněji. „Vážně, Bello, Carlisle říkal, že Jake bude brzy zase jako rybička. Říkal, že to vypadá mnohem hůř, než jaké to ve skutečnosti je. Uzdraví se.“

Jenom jsem přikývla.

Jacob vypadal tak… podivně křehký, když jsem ho byla navštívit hned poté, co Charlie odjel. Měl dlahy všude – Carlisle říkal, že sádra není třeba, vzhledem k tomu, jak rychle se mu to hojí. Jeho obličej byl bledý a strhaný, ačkoliv byl v hlubokém bezvědomí. Připadal mi zranitelný. I když byl tak velký, zdál se mi velmi zranitelný. Možná to byla jenom moje představivost, která šla ruku v ruce s vědomím, že i já ho budu muset ranit.

Kdyby do mě jenom mohl udeřit blesk a rozdělit mě na dvě. Pokud možno bezbolestně. Poprvé mi to, že se vzdám lidské existence, připadalo jako skutečná oběť. Že možná ztratím víc, než dokážu snést.

Položila jsem Charliemu večeři na stůl vedle lokte a mířila ke dveřím.

„Ehm, Bello? Mohla bys ještě vteřinku počkat?“

„Zapomněla jsem na něco?“ zeptala jsem se a podívala se na jeho talíř.

„Ne, nejenom… chci tě požádat o laskavost.“ Charlie se zamračil a podíval se na podlahu. „Posaď se – nebude to trvat dlouho.“

Posadila jsem se proti němu, trochu zmatená. Snažila jsem se soustředit. „Co potřebuješ, tati?“

„Jde o tohle, Bello.“ Charlie se začervenal. „Možná jsem jenom… pověrčivý, jak jsem byl celý den s Billym a on byl pořád tak divný. Ale mám takové… tušení. Mám pocit… že tě brzy ztratím.“

„Neblázni, tati,“ zamumlala jsem provinile. „Přece chceš, abych šla do školy, nebo ne?“

„Musíš mi slíbit jednu věc.“

Zaváhala jsem, jestli bych neměla odmítnout. „Dobře…“

„Povíš mi, než uděláš něco velkého? Než s ním utečeš nebo tak něco?“

„Tati,“ zasténala jsem.

„Já to myslím vážně. Nebudu vyvádět. Jenom mě na to upozorni předem. Dej mi šanci obejmout tě na rozloučenou.“

V duchu jsem se přikrčila a zvedla jsem ruku. „Tohle je šílené. Ale jestli ti to udělá radost… slibuju.“

„Díky, Bello,“ řekl. „Mám tě rád, dceruško.“

„Taky tě mám ráda, tati.“ Dotkla jsem se jeho ramene a pak jsem se odsunula od stolu. „Kdybys něco potřeboval, budu u Billyho.“

Neohlédla jsem se, když jsem vyběhla ven. To je tedy dokonalé, to jsem právě potřebovala, bručela jsem si pro sebe celou cestu do La Push.

Carlisleův černý mercedes už před Billyho domem nestál. To bylo dobré i špatné znamení. Samozřejmě, potřebovala jsem si promluvit s Jacobem o samotě. Přesto jsem si přála, abych se přitom mohla držet Edwarda za ruku jako předtím, když byl Jacob v bezvědomí. To nešlo. Ale stýskalo se mi po Edwardovi – to odpoledne, které jsem strávila sama s Alicí, se mi hrozně vleklo. Říkala jsem si, že tím mám odpověď jasnou. Už jsem věděla, že bez Edwarda nemůžu žít. To ovšem nic nemění na tom, jak bude rozchod s Jakem bolestný.

Tiše jsem zaklepala na domovní dveře.

„Pojď dál, Bello,“ řekl Billy. Řev mého náklaďáčku bylo snadné poznat.

Vešla jsem dovnitř.

„Ahoj, Billy. Je vzhůru?“ zeptala jsem se.

„Probudil se asi před půl hodinou, chvilku předtím, než odešel doktor. Jdi dál. Myslím, že na tebe čeká.“

Bolestně jsem se zatvářila a pak jsem se zhluboka nadechla. „Díky.“

U dveří do Jacobova pokoje jsem zaváhala, nebyla jsem si jistá, jestli mám zaklepat. Rozhodla jsem se, že napřed nakouknu dovnitř, protože jsem doufala – takový jsem byla zbabělec –, že možná zase usnul. Měla jsem pocit, že by se mi pár dalších minut docela hodilo.

Malinko jsem pootevřela dveře a váhavě nakoukla dovnitř.

Jacob na mě čekal, jeho obličej byl klidný a nevzrušený. Ten ztrhaný pohled byl pryč, místo něj se usadila pečlivě udržovaná bezvýraznost. V jeho tmavých očích nic nejiskřilo.

Bylo hrozně těžké dívat se mu do tváře, když jsem věděla, že ho miluju. Nenapadlo mě, že to bude takový rozdíl. Říkala jsem si, jestli to pro něj bylo takhle těžké vždycky, celou tu dobu.

Bohudíky, někdo ho přikryl dekou. Ulevilo se mi, že se nemusím dívat, jak moc je polámaný.

Vešla jsem dovnitř a tiše za sebou zavřela dveře.

„Ahoj, Jaku,“ zamumlala jsem na pozdrav.

Napřed neodpověděl. Dlouhou dobu se mi díval do obličeje. Pak s jistým úsilím přešel do lehce výsměšného úsměvu.

„Jo, tak nějak jsem si myslel, že by to mohlo dopadnout.“ Vzdychl. „Dneska mi zkrátka nic nevyšlo. Napřed jsem si vybral špatné místo, utekl mi nejlepší boj a Seth shrábl všechnu slávu. Pak se Leah zachovala jako káča a chtěla všem dokázat, že je stejně tvrdá jako my ostatní, a já jsem byl ten pitomec, který ji zachrání. A teď tohle.“ Máchal levou rukou ke mně, jak jsem váhavě postávala u dveří.

„Jak se cítíš?“ zašeptala jsem. Taková hloupá otázka.

„Jako kus šutru. Doktor Tesák neví jistě, kolik léků proti bolesti potřebuju, tak to zkouší metodou pokus – omyl. Myslím, že to přeťáp.“

„Ale nic tě nebolí.“

„Ne. Tedy alespoň co se týče mých zranění,“ řekl a zase se výsměšně usmál.

Kousla jsem se do rtu. Tohle nikdy nezvládnu. Proč se mě nikdo nepokusil zabít, když jsem *chtěla* umřít?

Kousavý humor ho opustil a jeho oči zněžněly. Čelo se mu zkrabatilo, jako kdyby měl starosti.

„A co ty?“ zeptal se a znělo to vážně ustaraně. „Jsi v pořádku?“

„Já?“ zírala jsem na něj. Možná opravdu dostal moc léků. *„Proč?“*

„No, totiž, byl jsem celkem přesvědčený, že ti doopravdy *neublíží*, ale nebyl jsem si jistý, jak zlé to bude. Co jsem se vzbudil, dělal jsem si starosti. Nevěděl jsem, jestli mě budeš ještě smět navštívit a tak. To čekání bylo strašné. Jak to šlo? Byl na tebe zlý? Je mi líto, jestli moc vyváděl. Nechtěl jsem, aby sis tím musela procházet sama. Myslel jsem, že tam budu…“

Trvalo mi chvilku, než jsem vůbec pochopila. Pořád brebentil, tvářil se pořád rozpačitěji, až mi konečně došlo, co říká. Honem jsem ho začala ujišťovat.

„Ne, ne, Jaku! Já jsem v pohodě. Až moc v pohodě, vážně. Samozřejmě, že nebyl zlý! Až mě to mrzí!“

Vykulil oči a zatvářil se zděšeně. *„Cože?“*

„Ani se na mě nezlobil – dokonce se nezlobil ani na *tebe!* Je tak nesobecký. O to větší mám kvůli němu výčitky. Bylo by lepší, kdyby na mě křičel nebo tak něco. Rozhodně bych si to zasloužila… a něco mnohem horšího než křik. Ale jemu je to jedno. On jenom chce, abych byla *šťastná*.“

„On se nezlobil?“ zeptal se Jacob nevěřícně.

„Ne. Byl až… příliš laskavý.“

Jacob ještě chvilku zíral a pak se najednou zamračil. „No, *zatraceně!*“ zavrčel.

„Co se děje, Jaku? Bolí to?“ Začala jsem neužitečně šátrat rukama, abych mu našla léky.

„Ne,“ zavrčel znechuceným tónem. „Nemůžu tomu uvěřit! Nedal ti žádné ultimátum, nic takového?“

„Ani zdání – co se to s tebou děje?“

Zamračil se a zavrtěl hlavou. „Tak nějak jsem na jeho reakci spoléhal. Zatraceně. Je lepší, než jsem si myslel.“

Připadalo mi, že to řekl stejně, jen rozzlobeněji, jako Edward ráno ve stanu, když skládal poklonu Jacobově mazanosti. Což znamenalo, že Jake stále doufá, stále bojuje. Ta myšlenka mnou projela jako bodnutí nože, až jsem se zachvěla.

„On nehraje žádnou hru, Jaku,“ řekla jsem tiše.

„Vsaď se, že ano. Hraje úplně stejně tvrdě jako já, jenomže on ví, co dělá, a já to nevím. Nemůžu za to, že je lepší manipulátor než já – nejsem na světě tak dlouho jako on, nestihl jsem se naučit všechny jeho triky.“

„On se mnou nemanipuluje!“

„Ale ano, manipuluje! Kdy už se probudíš a dojde ti, že není tak dokonalý, jak si o něm myslíš?“

„Alespoň mi nevyhrožoval, že se zabije, aby ze mě dostal políbení,“ odsekla jsem. Jakmile ta slova byla venku, začervenala jsem se rozpaky. „Počkej. Tvař se, jako že mi to nevyklouzlo. Přísahala jsem si, že o tom nikdy nebudu mluvit.“

Zhluboka se nadechl. Když promluvil, byl klidnější. „Proč ne?“

„Protože jsem tě nepřišla z ničeho obviňovat.“

„Ale vždyť je to pravda,“ namítl klidně. „Udělal jsem to.“

„Mně je to jedno, Jaku. Já se nezlobím.“

Usmál se. „Mně je to taky jedno. Věděl jsem, že mi odpustíš, a jsem rád, že jsem to udělal. Udělal bych to znovu. Mám alespoň něco. Alespoň jsem tě přiměl pochopit, že mě *opravdu* miluješ. To mi za to stojí.“

„Vážně? Je to opravdu lepší, než kdybych o tom dál neměla tušení?“

„Nemyslíš, že bys měla vědět, co ke mně cítíš – když pro nic jiného, tak proto, aby tě to jednou nepřekvapilo, až bude pozdě a budeš vdaná upírka?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne – nemyslela jsem lepší pro mě. Myslela jsem lepší pro *tebe.* Je to pro tebe lepší, nebo horší, když už vím, že jsem do tebe zamilovaná? Stejně to na věci nic

nezmění. Nebylo by to pro tebe lepší, snadnější, kdybych se to nikdy nedovtípila?“

Bral mou otázku tak vážně, jak jsem ji myslela, a pečlivě přemýšlel, než odpověděl. „Ne, je lepší, že to víš,“ usoudil nakonec. „Kdybys na to nepřišla…. vždycky bych si říkal, že ses třeba mohla rozhodnout jinak. Teď to vím. Udělal jsem všechno, co jsem mohl.“ Neklidně se nadechl a zavřel oči.

Tentokrát jsem neodolala – nedokázala odolat – nutkání ho utěšit. Přešla jsem malou místnost a klekla si vedle jeho hlavy, protože jsem se bála sednout si na postel, abych s ní nepohnula a neublížila mu. Sklonila jsem hlavu a čelem se dotkla jeho tváře.

Jacob si vzdychl, položil mi ruku na vlasy a přidržel si mě tak.

„Je mi to moc líto, Jaku.“

„Vždycky jsem věděl, že mám malou šanci. Není to tvoje vina, Bello.“

„Ještě ty, to ne,“ zasténala jsem. „Prosím.“

Odtáhl se, aby se na mě podíval. „Cože?“

„*Je* to moje vina. Je mi hrozně, jak mi každý říká, že není.“

Usmál se, ale oči se mu nerozsvítily. „Chceš, abych ti vynadal?“

„Vlastně… asi chci.“

Našpulil rty a zvažoval, jak moc to myslím vážně. Po tváři se mu mihl úsměv a pak nasadil rozzuřeně zamračený výraz.

„Takhle mě líbat bylo neomluvitelné.“ Odsekával jednotlivá slova. „Když jsi věděla, že to hned vezmeš zpátky, nemusela jsi být tak přesvědčivá.“

Zašklebila jsem se a přikývla. „Je mi to moc líto.“

„Lítostí se nic nespraví, Bello. Co sis myslela?“

„Nemyslela jsem,“ zašeptala jsem.

„Měla jsi mi říct, abych šel umřít. To přece chceš.“

„Ne, Jacobe,“ zakňourala jsem a snažila se potlačovat slzy, které se mi draly do očí. „Ne! Nikdy.“

„Snad nepláčeš?“ zeptal se a jeho hlas byl najednou zase normální. Netrpělivě se obrátil na posteli.

„Jo,“ zamumlala jsem a slabě jsem se sama sobě zasmála skrz slzy, z kterých byly najednou vzlyky.

Přesunul váhu a shodil zdravou nohu z postele, jako kdyby se snažil se postavit.

„Co to děláš?“ zeptala jsem se přes ty slzy. „Lehni si, pitomečku, nebo si ublížíš!“ vyskočila jsem a tlačila mu ramena zpátky na postel.

Podvolil se a s bolestným vzdechem si zase lehl, ale popadl mě kolem pasu a přitáhl mě na postel, ke svému zdravému boku. Stulila jsem se tam a snažila se zdusit ty hloupé vzlyky na jeho horké kůži.

„Nechápu, proč pláčeš,“ zašeptal. „Víš, že jsem to řekl jenom proto, že jsi to chtěla. Nemyslel jsem to vážně.“ Jeho ruka mi třela ramena.

„Já vím.“ Zhluboka, trhaně jsem se nadechla a snažila se ovládnout. Jak to, že nakonec skončím s brekem já a on mě uklidňuje? „Přesto je to všechno pravda. Děkuju, že jsi to řekl nahlas.“

„Mám body za to, že jsem tě rozplakal?“

„Jasně, Jaku.“ Snažila jsem se usmát. „Kolik jenom chceš.“

„Neboj, Bello, miláčku. Ono to všechno nějak půjde.“

„Nechápu jak,“ zamumlala jsem.

Pohladil mě po temeni. „Já se vzdám a budu hodný.“

„Další hry?“ nadhodila jsem a zvedla bradu, abych mu viděla do obličeje.

„Možná.“ S trochou úsilí se zasmál a pak se zašklebil. „Ale zkusím to.“

Zamračila jsem se.

„Nebuď tak pesimistická,“ domlouval mi. „Důvěřuj mi trochu.“

„Jak to myslíš, že budeš hodný?“

„Budu tvůj přítel, Bello,“ řekl tiše. „O víc nebudu žádat.“

„Myslím, že na to je příliš pozdě, Jaku. Jak můžeme být přáteli, když se takhle milujeme?“

Podíval se na strop přimhouřenýma očima, jako kdyby četl něco, co je tam napsáno. „Možná… to bude muset být přátelství na dálku."

Zaťala jsem zuby a byla jsem ráda, že se mi nedívá do obličeje, protože jsem potlačovala vzlyky, které mě zase přemáhaly. Potřebovala jsem být silná, a neměla jsem ponětí, kde tu sílu brát…

„Znáš ten příběh z bible?" zeptal se Jacob najednou, oči stále upřené na bílý strop. „Ten o tom králi a těch dvou ženách, co se hádají o dítě?"

„Jasně. O králi Šalomounovi."

„Správně. Král Šalomoun," opakoval. „Ten rozkázal, přesekněte dítě na dvě poloviny… ale byla to jenom zkouška. Jen aby viděl, která se svého podílu vzdá, aby zachránila dítě."

„Jo, pamatuju se."

Podíval se mi zpátky do obličeje. „Já už tě nebudu sekat na poloviny, Bello."

Pochopila jsem, co říká. Říkal mi, že mě miluje víc, a že to dokazuje tím, že se mě vzdá. Chtěla jsem hájit Edwarda, povědět mu, že by Edward udělal to samé, kdybych chtěla, kdybych mu to dovolila. Já jsem to byla, kdo se nechtěl vzdát svého nároku. Ale nemělo smysl začínat hádku, která by ho jenom víc zraňovala.

Zavřela jsem oči a chtěla potlačit svou bolest. Tou jsem ho nesměla zatěžovat.

Chvilku jsme mlčeli. Zdálo se, že čeká, až něco řeknu; já jsem se snažila přijít na to, co říct.

„Mám ti říct, co je na tom nejhorší?" zeptal se váhavě, když jsem dlouho mlčela. „Nevadí? Vážně budu hodný."

„Pomůže to?" zašeptala jsem.

„Mohlo by. Nemuselo by to bolet."

„Tak co je na tom nejhorší?"

„Nejhorší je vědět, co by bylo."

„Co by *mohlo* být." Vzdychla jsem.

„Ne." Jacob zavrtěl hlavou. „Jsem pro tebe přesně ten pravý, Bello. Bylo by to pro nás lehké – pohodlné, snadné jako

dýchání. Já jsem byl přirozená cesta, po které by se tvůj život dal…“ Chvíli se díval do prázdna a já jsem čekala. „Kdyby svět byl takový, jako by měl být, kdyby v něm nebyly žádné příšery a žádná kouzla…“

Viděla jsem to, co on, a věděla jsem, že má pravdu. Kdyby svět byl normální, tak bychom spolu my dva chodili. A byli bychom šťastní. V tom světě byl moje spřízněná duše – byl by moje spřízněná duše pořád, kdyby jeho nárok nezastínilo něco silnějšího, něco tak silného, že to v racionálním světě prostě nemohlo existovat.

Existuje někde něco takového i pro Jacoba? Něco, co spřízněnou duši přebije trumfem? Musela jsem věřit, že ano.

Dvě budoucnosti, dvě spřízněné duše… to je na jednoho člověka příliš. A je tak nespravedlivé, že nebudu jediná, kdo za to zaplatí. Jacobova bolest se mi zdála jako příliš vysoká cena. Uhýbala jsem před myšlenkou na tu cenu a přemítala, jestli bych váhala, kdybych Edwarda už jednou neztratila. Kdybych nevěděla, jaké to je žít bez něj. Nebyla jsem si jistá. Tu zkušenost jsem v sobě měla tak silně zapsanou, že jsem si nedokázala představit, jak bych se rozhodovala bez ní.

„Je pro tebe jako droga, Bello.“ Jeho hlas byl stále něžný, vůbec ne kritický. „Už chápu, že bez něj nemůžeš žít. Je příliš pozdě. Ale já bych pro tebe byl zdravější. Nebyl bych droga; já bych pro tebe byl vzduch, slunce.“

Zamyšleně jsem se pousmála. „Tak jsem na tebe myslívala, víš. Jako na slunce. Moje vlastní slunce. Hezky jsi mi vyvažoval ty mraky.“

Vzdychl. „S mraky si poradím. Ale zatmění nepřemůžu.“

Dotkla jsem se jeho obličeje, položila mu ruku na tvář. Při mém dotyku vydechl a zavřel oči. Bylo naprosté ticho. Slyšela jsem jenom tlukot jeho srdce, pomalý a vyrovnaný.

„Řekni mi, co je nejhorší pro tebe,“ zašeptal.

„Myslím, že to není dobrý nápad.“

„Prosím.“

„Myslím, že to bude bolet.“

„Prosím.“

Copak jsem mu teď mohla něco odmítnout?

„Nejhorší na tom je…“ zaváhala jsem a pak jsem bez obalu odhalila celou pravdu. „Nejhorší na tom je, že jsem to všechno viděla – celý náš život. A hrozně ho chci, Jaku, chci ho se vším všudy. Chci tu teď zůstat a nikdy odsud neodejít. Chci tě milovat a učinit tě šťastným. A nemůžu, a to mě zabíjí. Je to jako se Samem a Emily, Jaku – nikdy jsem neměla na vybranou, vždycky jsem věděla, že se nic nezmění. Možná proto jsem proti tobě tak tvrdě bojovala.“

Soustředil se na to, aby vyrovnaně dýchal.

„Věděla jsem, že ti to nemám říkat.“

Pomalu zavrtěl hlavou. „Ne. Jsem rád, že jsi mi to řekla. Děkuju.“ Políbil mě na temeno a pak si vzdychl. „Teď už budu hodný.“

Vzhlédla jsem, a on se usmíval.

„Takže se budeš vdávat, co?“

„Nemusíme se o tom bavit.“

„Rád bych znal nějaké podrobnosti. Nevím, kdy s tebou zase budu mluvit.“

Musela jsem chvilku počkat, než jsem dokázala promluvit. Když jsem si byla docela jistá, že se mi nezlomí hlas, odpověděla jsem na jeho otázku.

„Vážně to není můj nápad… ale ano. Hodně to pro něj znamená. Tak si říkám, proč ne?“

Jake přikývl. „To je pravda. Není to tak hrozné – v porovnání s tamtím.“

Jeho tón byl velmi klidný, velmi věcný. Podívala jsem se na něj, zvědavá, jak to dokáže, a tím se to pokazilo. Krátce se mi zadíval do očí a pak odvrátil hlavu. Čekala jsem, až se mu zklidní dech, pak jsem teprve promluvila.

„Ano. V porovnání s tamtím,“ souhlasila jsem.

„Kolik času ti zbývá?“

„To záleží na tom, jak dlouho potrvá, než dá Alice dohromady svatbu.“ Potlačila jsem zasténání, když jsem si představila, jak to Alice pojme.

„Předtím, nebo potom?“ zeptal se tiše.

Věděla jsem, jak to myslí. „Potom."

Přikývl. Tohle pro něj byla úleva. Přemítala jsem, kolik bezesných nocí mu myšlenka na moje zakončení studia uchystala.

„Bojíš se?" zašeptal.

„Ano," odpověděla jsem taky šeptem.

„Čeho se bojíš?" Jeho hlas teď bylo sotva slyšet. Díval se mi na ruce.

„Spousty věcí." Snažila jsem se o lehkomyslnější tón, ale zůstávala jsem upřímná. „Nikdy jsem nebyla zrovna masochistka, takže se netěším na tu bolest. A přála bych si, aby byl nějaký způsob, jak *ho* udržet z dosahu – nechci, aby trpěl se mnou, ale nevěřím, že tomu dokážu zabránit. A taky to budu muset nějak sehrát s Charliem a taky s Renée… A doufám, že potom budu schopná *brzy* se ovládat. Možná budu takovou hrozbou, že mě smečka bude muset skolit."

Podíval se na mě s nesouhlasným výrazem. „Zmrzačil bych každého bratra, který by se o to pokusil."

„Děkuju."

Smutně se pousmál. Pak se zamračil. „Ale není to daleko nebezpečnější, než jak říkáš? Ve všech příbězích se vypráví, že je to strašně těžké… oni se neovládnou… lidé umírají…" Zalapal po dechu.

„Ne, toho se nebojím. Blázínku Jacobe – snad bys nevěřil historkám o upírech?"

Můj pokus o vtip se mu zjevně nelíbil.

„No, obav mám určitě hodně. Ale ten výsledek mi za to stojí."

Neochotně přikývl a já jsem věděla, že se mnou vůbec nesouhlasí.

Napjala jsem krk a položila si tvář na jeho teplou kůži, abych mu zašeptala do ucha. „Ty víš, že tě miluju."

„Vím," vydechl a automaticky mě sevřel těsněji kolem pasu. „Ty víš, jak moc si přeju, aby to stačilo."

„Ano."

„Vždycky budu čekat v záloze, Bello,“ ujistil mě veseleji a uvolnil paži. Odtáhla jsem se s otupělým, přetrvávajícím pocitem ztráty. Když jsem vstala, bylo mi, jako by se mě kus odtrhl a zůstal tam na posteli vedle něj. „Vždycky budeš mít náhradní možnost, když o ni budeš stát.“

Stálo mě hodně sil se usmát. „Dokud moje srdce nepřestane bít.“

Zakřenil se na mě. „Víš, myslím, že bych si tě vzal i pak – možná. Asi to bude záležet na tom, jak moc budeš páchnout.“

„Můžu se tu zase zastavit? Nebo bys radši, abych už k vám nechodila?“

„Promyslím si to a dám ti vědět,“ řekl. „Možná budu potřebovat společnost, abych se nezbláznil. Ten upírský zázračný chirurg říká, že se nesmím proměnit, dokud mi to nedovolí – že by to mohlo mít špatný vliv na srůstání kostí.“ Jacob udělal obličej.

„Buď poslušný a udělej, co ti Carlisle říká. Uzdravíš se rychleji.“

„Jasně, jasně.“

„Zajímalo by mě, kdy se to stane,“ nadhodila jsem. „Kdy ti padne do oka ta pravá.“

„Nevzdávej se naděje, Bello.“ Jacobův hlas byl najednou kyselý. „Ačkoliv to pro tebe určitě bude úleva.“

„Možná ano, možná ne. Pravděpodobně mi pro tebe žádná nebude připadat dost dobrá. Říkám si, jak moc asi budu žárlit.“

„To by mohlo být docela zábavné,“ připustil.

„Dej mi vědět, až budeš chtít, abych se vrátila, a v tu ránu mě tu máš,“ slíbila jsem.

S povzdechem ke mně obrátil tvář.

Naklonila jsem se a jemně ho políbila. „Miluju tě, Jacobe.“

Zlehka se zasmál. „Já tebe víc.“

Díval se, jak odcházím z pokoje, s nečitelným výrazem v černých očích.

27. POTŘEBY

Nedostala jsem se moc daleko, než řízení začalo být nemožné.

Když už jsem neviděla, najela jsem pneumatikami na hrubou krajnici a zpomalovala, až jsem zastavila docela. Zhroutila jsem se na sedadle a povolila stavidla slabosti, kterou jsem tak usilovně přemáhala u Jacoba v pokoji. Bylo to horší, než jsem si myslela – ta síla mě zaskočila. Ano, udělala jsem dobře, že jsem to před Jacobem utajila. Tohle nikdy nikdo neměl vidět.

Ale nebyla jsem sama dlouho – jenom přesně do té doby, než mě tu uviděla Alice, a pak těch pár minut, než přijel. Dveře se se skřípotem otevřely a on si mě zvedl do náruče.

Zpočátku to bylo horší. Protože tam byla ta menší část mého já – menší, ale hlasitější a s každou minutou rozzlobenější ve snaze překřičet tu většinu –, která toužila po jiných pažích. A s ní se objevil i čerstvý pocit viny, který mou bolest ještě připepřil.

Nic neříkal, jenom mě nechal vzlykat, až jsem začala drmolit Charlieho jméno.

„Vážně chceš jet domů?“ zeptal se pochybovačně.

Po několika pokusech se mi podařilo mu vysvětlit, že se to hned tak nezlepší. Potřebovala jsem se dostat přes Charlieho, než bude natolik pozdě, že zavolá Billymu.

Takže mě dovezl domů – tentokrát se ani nepřiblížil rychlostnímu limitu mého náklaďáčku – a jednou paží mě pořád pevně objímal. Celou cestu jsem se snažila dostat emoce pod kontrolu. Zpočátku to vypadalo jako marná snaha, ale nevzdávala jsem se. Jenom pár vteřin, říkala jsem si. Abych stihla pronést nějakou výmluvu nebo nějakou lež, a pak se

můžu zase zhroutit. Musím dokázat aspoň tolik. Zoufale jsem v sobě pátrala po zbytcích síly.

Už tak jsem měla co dělat, abych utišila ty vzlyky – držela jsem je v sobě, ale nepřestávaly. Slzy mi kanuly pořád stejně rychle. Měla jsem pocit, že to nezvládnu.

„Počkej na mě nahoře," zamumlala jsem, když jsme dojeli před dům.

Stiskl mě pevněji a pak byl pryč.

Jakmile jsem byla doma, namířila jsem si přímo ke schodům.

„Bello?" zavolal na mě Charlie ze svého obvyklého místa na pohovce, když jsem procházela kolem.

Otočila jsem se a mlčky se na něj podívala. Vykulil oči a v tu chvíli byl na nohou.

„Co se stalo? Je Jacob…?" ptal se.

Zuřivě jsem zavrtěla hlavou a snažila se najít hlas. „Je v pořádku, je v pořádku," ujišťovala jsem ho tiše a ochraptěle. A Jacob *byl* v pořádku – po fyzické stránce, což bylo všechno, oč si Charlie v tu chvíli dělal starosti.

„Tak co se tedy stalo?" Popadl mě za ramena, oči stále zděšeně vykulené. „Co se stalo tobě?"

Musela jsem vypadat hůř, než jsem si představovala.

„Nic, tati. Já… jenom jsem si musela promluvit s Jacobem o… některých věcech, které jsou těžké. Nic mi není."

Úzkost pominula a vystřídal ji nesouhlas.

„Myslíš, že na to byla vhodná doba?" zeptal se.

„Asi ne, tati, ale neměla jsem na výběr – prostě to došlo do bodu, kdy jsem se musela rozhodnout…. Někdy prostě není způsob, jak najít kompromis."

Pomalu potřásl hlavou. „Jak to vzal?"

Neodpověděla jsem. Díval se mi chvíli do obličeje a pak přikývl. Zřejmě mu to jako odpověď stačilo.

„Doufám, že jsi mu tím nenarušila uzdravování."

„On se uzdravuje rychle," zamumlala jsem.

Charlie vzdychl.

Cítila jsem, že se přestávám ovládat.

„Budu ve svém pokoji," řekla jsem a vykroutila jsem se mu z rukou.

„Dobře," přitakal Charlie. Asi viděl, že mám na krajíčku a že už to dlouho nevydržím. Nic neděsilo Charlieho víc než slzy

Poslepu jsem doklopýtala do svého pokoje.

Jakmile jsem byla uvnitř, *začala* jsem se potýkat s uzávěrem náramku, roztřesenými prsty jsem se snažila ho sundat.

„Ne, Bello," zašeptal Edward a vzal mě za ruce. „Je to součástí toho, kdo jsi."

Přitáhl si mě do náruče, protože jsem se zase rozvzlykala.

Můj nejdelší den jako by se pořád donekonečna natahoval. Přemítala jsem, jestli to někdy skončí.

Ale ačkoliv se noc neúprosně vlekla, nebyla to nejhorší noc mého života. Tím jsem se utěšovala. A nebyla jsem sama. V tom byl taky velký díl útěchy.

Charlieho strach z emocionálních výlevů mu bránil, aby mě chodil kontrolovat, ačkoliv jsem nebyla potichu – asi se nevyspal o nic víc než já.

Když jsem se dnes v noci ohlédla zpět, viděla jsem všechno v nesnesitelně jasném světle. Viděla jsem každou chybu, kterou jsem udělala, každou škodu, kterou jsem napáchala, drobnosti i zásadní omyly. Každou bolest, kterou jsem způsobila Jacobovi, každou ránu, kterou jsem zasadila Edwardovi, narovnané do úhledných hromádek, které jsem nemohla ignorovat nebo popírat.

A uvědomila jsem si, že s těmi magnety jsem se kardinálně spletla. Nebyli to Edward a Jacob, které jsem se snažila dát dohromady, byly to dvě části mé osobnosti, Edwardova Bella a Jacobova Bella. Ale ty společně existovat nemohly, a já jsem se o to nikdy neměla ani pokoušet.

Napáchala jsem tolik škody.

V jednu chvíli jsem si vzpomněla na slib, který jsem si dala dnes brzy ráno – že už nedovolím, aby mě Edward viděl uronit slzu pro Jacoba Blacka. Ta myšlenka vyvolala záchvat hysterie, který Edwarda vyděsil víc než pláč. Ale i to postupně odeznělo.

Edward skoro nemluvil; jenom vedle mě ležel na posteli, objímal mě a nechal si ode mě máčet košili slanou vodou.

Trvalo to déle, než jsem si myslela, než se ta menší, zlomená část mého já vyplakala. Ale nakonec se to stalo a mě konečně přemohlo vyčerpání a mohla jsem usnout. Spánek mi sice od bolesti nepomohl, ale přinesl mi otupující, umrtvující úlevu jako lék. Bolest pak byla snesitelnější. Ale nepřestávala; věděla jsem o ní i ve spánku, a to mi pomohlo srovnat si v sobě některé věci.

Ráno s sebou přineslo ne-li jasnější vyhlídky, tedy alespoň jistou míru sebeovládání, jisté smíření. Instinktivně jsem věděla, že mě nová trhlina v srdci bude vždycky bolet. Že prostě bude odteď mojí součástí. Časem se to zlepší – tak se to aspoň vždycky říká. Ale mně nezáleželo na tom, jestli mou ránu čas zahojí, nebo ne. Hlavně aby se ulevilo Jacobovi. Aby mohl být zase šťastný.

Když jsem se probudila, nebyla jsem nijak dezorientovaná. Otevřela jsem oči – konečně suché – a setkala se s Edwardovým úzkostným pohledem.

„Ahoj," řekla jsem. Můj hlas byl ochraptělý. Odkašlala jsem si.

Neodpověděl. Díval se na mě a čekal, až zase spustím.

„Ne, je mi dobře," ujistila jsem ho. „Už se to nestane."

Při mých slovech přimhouřil oči.

„Je mi líto, že jsi to musel vidět," řekla jsem. „To k tobě nebylo fér."

Vzal mi obličej do dlaní.

„Bello… víš to *jistě?* Vybrala sis správně? Nikdy jsem tě neviděl takhle trpět…" Hlas se mu zlomil na posledním slově.

Ale já jsem poznala horší bolest.

Dotkla jsem se jeho rtů. „Ano."

„Já nevím…" Jeho obočí se stáhlo. „Jestli tě to tolik bolí, jak by to mohla být ta správná volba?"

„Edwarde, já vím, bez koho nemůžu žít."

„Ale…"

Zavrtěla jsem hlavou. „Ty to nechápeš. Ty možná jsi tak statečný nebo tak silný, abys beze mě dovedl žít, když budeš věřit, že je to tak lepší. Ale já bych se nikdy tak obětovat nedokázala. Musím být s tebou. To je jediný způsob, jak můžu žít.“

Stále se tvářil pochybovačně. Nikdy jsem neměla dovolit, aby se mnou minulou noc zůstal. Ale tolik jsem ho potřebovala…

„Podej mi tu knížku, ano?“ požádala jsem a ukázala mu přes rameno.

Zmateně se zamračil, ale rychle mi ji podal.

„Zase tahle?“ zeptal se.

„Chci ti najít jenom kousek, který jsem si zapamatovala… abych viděla, jak to přesně řekla…“ Zalistovala jsem v knize a snadno našla stránku, kterou jsem hledala. Její roh byl otřepaný, jak jsem se tam při četbě mnohokrát zastavila. „Katka je strašná, ale v pár věcech má pravdu,“ zašeptala jsem. Četla jsem ty řádky tiše, spíš pro sebe. „Kdyby všechno ostatní propadlo zkáze a jen on tu zůstal, žila bych i já; kdyby tu ale zůstalo všechno ostatní a jen jeho stihl zmar, svět by se mi proměnil v úplnou cizinu.“ Přikývla jsem, zase pro sebe. „Vím přesně, jak to myslí. A vím, bez koho nemůžu žít já.“

Edward mi vzal tu knížku z rukou a hodil ji přes pokoj – přistála s lehkým žuchnutím na psacím stole. Ovinul mi paže kolem pasu.

Malý úsměv mu prozářil dokonalý obličej, ačkoliv měl čelo stále zbrázděné starostí. „Heathcliff měl taky svoje chvíle,“ řekl. Nepotřeboval knihu, aby ta slova perfektně odříkal. Přitáhl si mě blíž a zašeptal mi do ucha. „*Nemohu* žít, odešel mi život! Nemohu žít, odešla mi duše!“

„Ano,“ řekla jsem tiše. „Tak jsem to myslela.“

„Bello, nesnesu, abys byla zoufalá. Možná…“

„Ne, Edwarde. Vážně jsem ve všem nadělala pořádný zmatek a budu s tím muset žít. Ale vím, co chci a co potřebuju… a co teď udělám.“

„Co teď *uděláme?*“

Usmála jsem se tomu, jak mě opravil, a pak jsem si vzdychla. „Jedeme za Alicí.“

* * *

Alice stála na spodním schodu verandy, už se nás nemohla dočkat a nevydržela čekat uvnitř. Vypadalo to, že se co nevidět dá do oslavného tance, tak ji vzrušila ta novina, kterou jsem přijela oznámit.

„Děkuju, Bello!“ zazpívala, když jsme vystoupili z náklaďáčku.

„Zadrž, Alice,“ varovala jsem ji a zvedla ruku, abych zarazila její veselí. „Mám pro tebe pár omezení.“

„Já vím, já vím, já vím. Mám čas nejpozději do třináctého srpna, ty máš právo veta na seznam hostů, a jestli něco přeženu, už se mnou nikdy nepromluvíš.“

„No dobře. No jo. Takže ty už pravidla znáš.“

„Neboj se, Bello, bude to dokonalé. Chceš vidět šaty?“

Musela jsem se párkrát zhluboka nadechnout. *Cokoliv jí udělá radost*, řekla jsem si.

„Jasně.“

Alice se samolibě usmála.

„Ehm, Alice,“ řekla jsem a zachovávala v hlasu uvolněný, klidný tón. „Kdy jsi mi koupila šaty?“

Asi to nebylo moc poznat. Edward mi stiskl ruku.

Alice šla první. Uvnitř zamířila ke schodům. „Tyhle věci potřebují čas, Bello,“ vysvětlovala přitom. Její tón se mi zdál… vyhýbavý. „Chci říct, nebyla jsem si *jistá*, že se věci vyvinou tímhle směrem, ale existovala určitá pravděpodobnost…“

„Kdy?“ zeptala jsem se znovu.

„Perrine Bruyere má seznam čekatelů, víš,“ řekla tentokrát na svou obranu. „Mistrovské tkaniny se nevytvoří za noc. Kdybych na to nemyslela předem, musela bys jít v něčem z konfekce!“

Nevypadalo to, že dostanu přímou odpověď. „Per– kdože?“

„Není to velký návrhář, Bello, takže není potřeba kvůli tomu vyvádět. Je ovšem slibný a specializuje se přesně na to, co potřebuju.“

„Já nevyvádím.“

„Ne, to ne.“ Podezíravě sledovala můj klidný obličej. Když jsme vstoupili do jejího pokoje, otočila se na Edwarda.

„Ty – ven.“

„Proč?“ zeptala jsem se.

„Bello,“ zasténala. „Znáš pravidla. Nesmí vidět šaty, dokud nenadejde svatební den.“

Znovu jsem se zhluboka nadechla. „To je mi jedno. A víš, že je v tvé hlavě stejně už viděl. Ale jestli na tom trváš…“

Vystrčila Edwarda ze dveří. Ani se na ni nepodíval – upíral na mě ustarané oči, bál se nechat mě tam samotnou.

Přikývla jsem a doufala, že se tvářím natolik vyrovnaně, abych ho uklidnila.

Alice mu zavřela dveře před nosem.

„Tak dobře!“ zašeptala. „Pojď.“

Popadla mě za zápěstí a dovedla mě k šatně – která byla větší než moje ložnice – a pak mě dovedla k zadnímu rohu, kde měl jeden dlouhý bílý pytel na šaty polici jenom pro sebe.

Jedním rozmáchlým pohybem vak rozepnula a pak ho opatrně sundala z ramínka. Ustoupila o krok a vyndala šaty, jako kdyby byla hosteska nějaké soutěžní hry.

„No?“ zeptala se zadýchaně.

Dlouze jsem je hodnotila, trochu jsem si s ní pohrávala. Nasadila ustaraný výraz.

„Ach,“ řekla jsem a usmála se, takže se uvolnila. „Chápu.“

„Co si o nich myslíš?“ zeptala se.

Zase jsem si vzpomněla na *Annu ze Zeleného domu.*

„Jsou dokonalé, samozřejmě. Naprosto přesné. Jsi génius.“

Zasmála se. „Já vím.“

„Devatenáct set osmnáct?“ hádala jsem.

„Více méně,“ řekla s přikývnutím. „Něco z toho je *můj* návrh, vlečka, závoj…“ Při těch slovech se dotýkala bílého saténu. „Krajka je původní. Líbí se ti?“

„Jsou krásné. Jsou pro něj přesně ty pravé.“

„Ale jsou přesně ty pravé pro tebe?“ naléhala.

„Ano, myslím, že ano, Alice. Myslím, že přesně takové jsem potřebovala. Vím, že to všechno báječně zařídíš… jestli se dokážeš ovládnout.“

Zářila.

„Můžu vidět tvoje šaty?“ zeptala jsem se.

Zmateně zamrkala.

„Copak jsi neobjednala rovnou šaty i pro sebe? Nechci, aby moje hlavní družička měla něco z *konfekce!*“ Předstírala jsem, že jsem se hrůzou otřásla.

Rozhodila mi paže kolem pasu. „Děkuju, Bello!“

„Jak to, že jsi to neviděla předem?“ dobírala jsem si ji a políbila ji do rozježených vlasů. „Když jsi taková vědma!“

Alice odtančila dozadu a obličej jí zářil čerstvým nadšením. „Mám toho tolik co dělat! Jdi si hrát s Edwardem. Musím se dát do práce.“

Vyrazila z pokoje a volala „Esme!“

Pomalu jsem ji následovala. Edward na mě čekal v hale, opíral se o dřevem obloženou stěnu.

„To bylo od tebe hrozně, hrozně milé,“ řekl mi.

„Myslím, že jí to udělalo radost,“ souhlasila jsem.

Dotkl se mé tváře; jeho oči – příliš tmavé, už to bylo dlouho, co mě naposledy opustil – podrobně zkoumaly můj výraz.

„Vypadněme odsud,“ navrhl najednou. „Pojďme na naši louku.“

Znělo to velmi lákavě. „Asi už se nemusím schovávat, že ne?“

„Ne. Nebezpečí je za námi.“

Cestou byl tichý a zamyšlený. Do tváře mi foukal vítr, byl teď teplejší, když bouřka opravdu pominula. Mraky zakrývaly nebe, tak jako obvykle.

Louka byla dnes poklidným, šťastným místem. Tráva byla posetá žlutobílými polštářky sedmikrásek. Nevadilo mi, že je země vlhká, lehla jsem si a dívala se, jestli v mracích uvidím

nějaké obrazce. Byly příliš jednolité, příliš hladké. Žádné beránky, jenom měkká šedá přikrývka.

Edward si lehl vedle mě a vzal mě za ruku.

„Třináctého srpna?“ zeptal se jakoby mimochodem po pár minutách příjemného mlčení.

„To mi zbývá měsíc do narozenin. Nechtěla jsem to zaříznout moc blízko.“

Vzdychl. „Esme je o tři roky starší než Carlisle – prakticky vzato. Věděla jsi to?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Nic to pro ně neznamenalo.“

Můj hlas byl klidný jako protipól jeho úzkosti. „Na mém věku vážně tolik nezáleží, Edwarde, já jsem prostě připravená. Vybrala jsem si svůj život – teď ho chci začít žít.“

Pohladil mě po vlasech. „Právo veta na seznam hostů?“

„Je mi to celkem jedno, ale…“ Zaváhala jsem, nechtěla jsem tohle vysvětlovat. Ale ať to mám radši za sebou. „Nejsem si jistá, jestli Alice bude cítit potřebu pozvat… pár vlkodlaků. Nevím, jestli… Jake bude mít pocit… pocit, že by *měl* přijít. Že to bude považovat za správnou věc, aby mě jako neranil, kdyby nepřišel. Chci, aby měl možnost svobodně se rozhodnout.“

Edward chvilku mlčel. Dívala jsem se na koruny stromů, které byly skoro černé proti světle šedému nebi.

Najednou mě Edward popadl kolem pasu a přitáhl si mě na prsa.

„Pověz mi, proč tohle děláš, Bello. Proč ses rozhodla dát Alici volnou ruku?“

Opakovala jsem mu rozhovor, který jsem vedla s Charliem tu noc, než jsem šla na návštěvu k Jacobovi.

„Nebylo by fér vynechat z toho Charlieho,“ uzavřela jsem. „A to znamená i Renée a Phila. A ať si to Alice taky pořádně užije. Možná to pro Charlieho bude snazší, když se rozloučím v plné parádě. I když si myslí, že je to příliš brzy, nechtěla bych ho připravit o možnost vést mě k oltáři.“ Zašklebila jsem se při těch slovech a pak se znovu zhluboka nadechla. „Alespoň táta s mámou a moji kamarádi poznají tu nejlepší část mé volby, to

jediné, co jim smím ukázat. Budou vědět, že jsem si vybrala tebe, a budou vědět, že jsme spolu. Budou vědět, že jsem šťastná, ať jsem kdekoliv. Myslím, že je to to nejlepší, co pro ně můžu udělat.“

Edward mi podržel obličej v dlaních a chvilku v něm pátral.

„Odvolávám dohodu,“ řekl najednou.

„*Cože?*“ zalapala jsem po dechu. „Ty couváš? Ne!“

„Já necouvám, Bello. Svou stranu dohody dodržím. Ale ty jsi z toho venku. Ať je po tvém, žádné závazky, žádné podmínky.“

„Proč?“

„Bello, já chápu, co děláš. Snažíš se, aby všichni ostatní byli šťastní. Ale mně je jedno, jak se cítí ostatní. Já potřebuju, abys byla šťastná hlavně *ty*. Netrap se, jak to řekneš Alici. Já se o to postarám. Slibuju, že ti nebude nic vyčítat.“

„Ale já –“

„Ne. Uděláme to po tvém. Protože po mém to nefunguje. Říkám o tobě, že jsi paličatá, ale podívej, co jsem udělal já. Držel jsem se s tak pitomou posedlostí své představy o tom, co je pro tebe nejlepší, i když tebe to jenom zraňovalo. Tak hluboce, zas a znova. Už si nevěřím. Můžeš mít štěstí po svém. Po mém je to vždycky špatně. Tak.“ Zavrtěl se pode mnou, narovnal ramena. „Uděláme to po *tvém*, Bello. Dnes večer. Dnes. Čím dřív, tím líp. Promluvím s Carlislem. Myslel jsem, že kdyby ti třeba dal dost morfinu, nebylo by to tak zlé. Za pokus to stojí.“ Zaskřípal zubama.

„Edwarde, ne –“

Položil mi prst na rty. „Neboj, Bello, miláčku. Ani na tvoje ostatní požadavky jsem nezapomněl.“

Zajel mi rukama do vlasů, jeho rty se měkce – ale velmi vážně – pohybovaly na těch mých, než mi došlo, co právě řekl. Co právě dělá.

Nebylo moc času jednat. Kdybych čekala příliš dlouho, nedokázala bych si pak vzpomenout, proč ho musím zastavit. Už jsem začínala přerývaně dýchat. Rukama jsem svírala jeho paže, přitahovala se blíž k němu, ústa jsem mu přitiskla na rty a odpovídala na každou nevyslovenou otázku, kterou položil.

Snažila jsem se pročistit si hlavu, najít způsob, jak promluvit.

Jemně se překulil a přitiskl mě do studené trávy.

Ach, nevadí! radovalo se moje méně vznešené já. Hlavu jsem měla plnou jeho sladkého dechu.

Ne, ne, ne, hádala jsem se sama se sebou. Zavrtěla jsem hlavou, takže se jeho rty přesunuly na můj krk a umožnily mi dýchat.

„Přestaň, Edwarde. Počkej.“ Můj hlas byl slabý stejně jako moje vůle.

„Proč?“ zašeptal mi do důlku na krku.

Snažila jsem se dát do svého tónu trochu odhodlání. „Já to teď nechci udělat.“

„Nechceš?“ zeptal se s úsměvem. Začal mě zase líbat na rty, takže jsem nemohla mluvit. V žilách mi kolovalo horko, pálilo mě v místech, kde se naše kůže dotýkala.

Musela jsem se soustředit. Dalo mi hodně zabrat, než jsem se přinutila vymotat mu ruce z vlasů, sundat je z jeho prsou. Ale udělala jsem to. A pak jsem se posunula a snažila se ho odstrčit. Samotné se mi to nemohlo podařit, ale zareagoval, jak jsem od něj čekala.

Odtáhl se pár centimetrů, aby se na mě podíval, ale jeho oči mi v mém odhodlání nijak nepomáhaly. Byly jako černý oheň. Doutnaly.

„Proč?“ zeptal se znovu tichým, chraptivým hlasem. „Miluju tě. Chci tě. Právě teď.“

Žaludek se mi svíral a stejně tak i krk. Využil toho, že jsem nedokázala promluvit.

„Počkej, počkej,“ snažila jsem se říct, jak mě líbal na rty.

„Kvůli mně ne,“ zamumlal nesouhlasně.

„*Prosím!*“ vydechla jsem.

Zasténal a odtáhl se ode mě. Zase se překulil na záda.

Oba jsme tam chvilku leželi a snažili se zpomalit dýchání.

„Pověz mi, proč ne, Bello,“ žádal. „Tohle by nemělo být kvůli mně.“

Všechno v mém světě bylo kvůli němu. Jaká pošetilá poznámka.

„Edwarde, pro mě je tohle velice důležité. Já to udělám správně.“

„Správně podle tebe, nebo podle mě?“

„Podle mě.“

Opřel se o loket a nesouhlasně se na mě díval.

„*Jak* to chceš udělat správně?“

Zhluboka jsem se nadechla. „Zodpovědně. Všechno ve správném pořádku. Nepřipravím Charlieho a Renée o to nejlepší rozloučení, jaké jim můžu dát. Neodepřu Alici její potěšení, když se stejně budu vdávat. A připoutám se k tobě všemi lidskými způsoby, než tě požádám, abys mě učinil nesmrtelnou. Zachovám všechna pravidla, Edwarde. Tvoje duše je pro mě příliš, příliš důležitá, než abych s ní riskovala. V tomhle mi nebudeš ustupovat.“

„Vsadím se, že bych *mohl*,“ zamumlal a oči mu zase žhnuly.

„Ale nebudeš,“ trvala jsem si na svém a bála se, aby mi nepřeskočil hlas. „Když už víš, že tohle je to, co opravdu potřebuju.“

„Nebojuješ fér,“ obvinil mě.

Usmála jsem se na něj. „To jsem nikdy netvrdila.“

Zamyšleně mi úsměv oplatil. „Kdyby sis to rozmyslela…“

„Budeš první, kdo se to dozví,“ slíbila jsem.

Právě v tu chvíli se začal snášet déšť a do trávy plesklo několik roztroušených kapek.

Zamračila jsem se na nebe.

„Donesu tě domů.“ Setřel mi drobné korálky vody z tváří.

„Déšť nevadí,“ zabručela jsem. „Jenom to znamená, že je čas udělat něco, co bude velmi nepříjemné a možná i vysoce nebezpečné.“

Zděšeně vykulil oči.

„Ještě štěstí, že jsi neprůstřelný.“ Vzdychla jsem. „Budu potřebovat ten prsten. Je načase povědět to Charliemu.“

Zasmál se, když viděl, jak se tvářím. „Vysoce nebezpečné,“ souhlasil. Zasmál se znovu a pak sáhl do kapsy džínů. „Ale aspoň nemusíme jezdit na tajný výlet.“

Znovu mi navlékl prstýnek na prostředníček levé ruky.

Kde taky zůstane – pokud možno po zbytek věčnosti.

EPILOG – VOLBA

JACOB BLACK

„Jacobe, myslíš, že to bude trvat ještě dlouho?“ zeptala se Leah. Netrpělivě. Kňouravě.

Zaťal jsem zuby.

Jako všichni ve smečce, i Leah věděla všechno. Věděla, proč jsem sem přišel – na samý okraj země, nebe a moře. Abych byl sám. Věděla, že nic jiného nechci. Jenom být sám.

Ale stejně mi hodlala vnutit svou společnost.

Kromě toho, že jsem byl šíleně otrávený, pocítil jsem i prchavý okamžik spokojenosti. Protože jsem ani nemusel myslet na to, abych ovládal svou náturu. Už mi to šlo samo, naprosto přirozeně. Už mi oči nezalévala ta rudá mlha. Horko mi nerozechvívalo páteř. Můj hlas byl klidný, když jsem odpověděl.

„Skoč z útesu, Leo.“ Ukázal jsem na ten u svých nohou.

Ignorovala mě a lehla si vedle mě na zem. „Nemáš ponětí, jak těžké to pro mě je.“

„Pro tebe?“ Chviličku mi trvalo, než jsem uvěřil, že to myslí vážně. „Ty musíš být ten nejsebestřednější člověk pod sluncem, Leo. Nerad bych otřásl tím snovým světem, ve kterém žiješ – tam, kde slunce krouží kolem místa, kde stojíš –, ale musím ti říct, že se houby starám, jaký máš problém. *Jdi. Pryč.*“

„Jenom se na to chviličku koukni z mé perspektivy, ano?“ pokračovala, jako kdybych nic neřekl.

Jestli se snažila prolomit moje zamyšlení, tak se jí to povedlo. Začal jsem se smát. Ten zvuk zvláštně bolel.

„Přestaň se pošklebovat a dávej pozor,“ odsekla.

„Když budu předstírat, že poslouchám, odejdeš?“ zeptal jsem se a podíval se na její neustále zamračený obličej. Nebyl jsem si jistý, jestli se vůbec ještě umí tvářit taky jinak.

Vzpomněl jsem si, jak jsem si kdysi myslíval, že je Leah hezká, možná dokonce krásná. To už je dávno. Teď už si to o ní nemyslel nikdo. Kromě Sama. Ten si nikdy neodpustí. Jako kdyby to byla jeho vina, že se z ní stala tahle zahořklá harpyje.

Zamračila se ještě víc, jako kdyby uhodla, co si myslím. Asi uhodla.

„Dělá se mi z toho špatně, Jacobe. Dovedeš si představit, jaké to pro *mě* je? Nemám Bellu Swanovou ani *ráda*. A ty chceš, abych po té milovnici pijavic truchlila, jako kdybych do ní byla taky zamilovaná. Chápeš, že mi to moc nesedí? Včera v noci se mi zdálo, že jsem ji líbala! Co s tím ksakru mám asi dělat?“

„Co já vím?“

„Já už to nevydržím, mít to pořád v hlavě! Už se přes to přenes! Ona se provdá. On se ji pokusí proměnit v jednu z nich! Je načase se pohnout dál, chlapče.“

„Zmlkni,“ zavrčel jsem.

Bylo by špatné jí to oplatit. Věděl jsem to. Kousal jsem se do jazyka. Ale jestli okamžitě neodejde, bude litovat.

„On ji pravděpodobně stejně zabije,“ pokračovala Leah pohrdlivě. „Všechny příběhy říkají, že se to stává víc než často. Možná, že pohřeb bude lepší zakončení než svatba. Ha.“

Tentokrát jsem se musel přemáhat. Zavřel jsem oči a potlačoval horkou chuť v ústech. Zaháněl jsem oheň, který mi klouzal po páteři, a snažil jsem se udržet si podobu, i když se mi tělo skoro třáslo.

Když jsem se zase ovládl, rozzlobeně jsem se na ni podíval. Sledovala moje ruce, jak se chvění zpomalovalo. Usmívala se.

To byl teda vtip.

„Ty se zlobíš kvůli zmatku s pohlavím, Leo…,“ řekl jsem. Mluvil jsem pomalu, zdůrazňoval každé slovo. „Jak si myslíš, že se nám ostatním líbí dívat se na Sama tvýma očima? Už je

tak dost zlé, že se Emily musí vyrovnat s *tvojí* fixací. Nepotřebuje, abychom po něm šíleli ještě my kluci.“

I když jsem byl naštvaný, přesto jsem se cítil provinile, když jsem se díval, jak se jí tvář bolestně stáhla.

Vyškrábala se na nohy – zastavila se jenom, aby plivla směrem ke mně – a utekla do lesa, rozvibrovaná jako ladička.

Temně jsem se zasmál. „Netrefila jsi.“

Sam mě za tohle pořádně sjede, ale stálo to za to. Leah už mě nebude otravovat. A udělal bych to znovu, kdybych měl možnost.

Protože jejích slov jsem se nezbavil, vyškrabávala se mi do mozku, a ta bolest byla tak silná, že jsem stěží dovedl dýchat.

Nezáleželo tolik na tom, že si Bella místo mě vybrala někoho jiného. Ta bolest nebyla vůbec nic. S tou bolestí dokážu žít po zbytek svého hloupého, příliš dlouhého, nataženého života.

Ale vadilo mi, že se všeho vzdávala – že dovolí, aby se jí zastavilo srdce, zledovatěla kůže a její mysl přešla do hlavy nějakého predátora. Monstra. Cizince.

Myslel jsem, že na světě nemůže být nic horšího, nic bolestnějšího.

Ale kdyby ji *zabil…*

Znovu jsem musel potlačovat vztek. Možná, že kdyby nebylo Ley, bylo by dobré nechat horko, aby mě změnilo v tvora, který by se s tím uměl líp vypořádat. Tvora, jehož instinkty jsou mnohem silnější než lidské emoce. Zvířete, které nemůže cítit bolest stejným způsobem jako člověk. Cítí jinou bolest. Nebo alespoň trochu jinou. Ale Leah teď běhala jako vlk a já jsem nechtěl sdílet její myšlenky. Šeptem jsem ji proklínal, že mě připravila i o tuhle možnost úniku.

Ruce se mi třásly proti mé vůli. Co je roztřáslo? Hněv? Bolest? Nebyl jsem si jistý, co teď v sobě přemáhám.

Musel jsem věřit, že Bella přežije. Ale to vyžadovalo důvěru – důvěru, kterou jsem nechtěl cítit, důvěru, že ji ten krvežíznivec dokáže udržet naživu.

Bude jiná, a já jsem si říkal, jak mě to zasáhne. Bude to stejné, jako kdyby zemřela, až ji uvidím stát jako kámen? Jako led? Až mě její pach bude pálit do nozder a bude vyvolávat můj instinkt rvát, drásat… Jaké to bude? Budu ji chtít zabít? Mohl bych ji *nechtít* zabít, když bude jednou z nich?

Díval jsem se, jak se příboj valí ke břehu. Hřebínky vln mizely z dohledu pod krajem útesu, ale slyšel jsem je bít o písek. Díval jsem se na ně, až se připozdilo a bylo dávno po setmění.

Jít domů byl pravděpodobně špatný nápad. Ale měl jsem hlad a nic jiného mě nenapadlo.

Zašklebil jsem se, když jsem protáhl ruku zbytečnou páskou obvazu a popadl berle. Kdyby mě jen Charlie tehdy neviděl a nerozhlásil, že jsem měl „nehodu na motocyklu." Pitomé berle. Nenáviděl jsem je.

Hlad začal vypadat jako celkem dobrý nápad, když jsem vešel do domu a podíval se tátovi do tváře. Na něco myslel. To jsem poznal snadno – vždycky to přeháněl. Tvářil se děsně nezaujatě.

Taky příliš mluvil. Brebentil o tom, co celý den dělal, ještě než jsem zasedl ke stolu. Nikdy takhle nedrmolil, pokud přede mnou něco nechtěl skrývat. Ignoroval jsem ho, jak nejlépe jsem uměl, a soustředil se jenom na jídlo. Čím rychleji jsem ho polykal…

„…a Sue se tu dneska zastavila." Táta mluvil hlasitě. Bylo těžké nevšímat si ho. Jako vždycky. „Úžasná žena. Je tvrdší než grizzly, to ti povím. Nevím ale, jak si poradí s tou svou dcerou. Ta Sue, ta by byla zatraceně dobrý vlk. Leah je spíš uštěkaný rosomák." Uchechtl se vlastnímu vtipu.

Krátce počkal na odpověď, ale jako by neviděl můj lhostejný, k smrti unuděný výraz. Většinu dní ho to štvalo. Přál jsem si, aby přestal mluvit o Lee. Snažil jsem se na ni nemyslet.

„Se Sethem je to mnohem snazší. Samozřejmě, s tebou to bylo taky snazší než s tvými sestrami, dokud… no, musíš toho zvládat víc než ony."

Vzdychl jsem, dlouze a hluboce, a díval se z okna.

Billy se na chvilku odmlčel. „Dneska jsme dostali dopis."

Pochopil jsem, že to je to téma, kterému se vyhýbal.

„Dopis?"

„No… svatební oznámení."

Každý sval v mém těle se napjal. Jako by mi někdo přejel horkým peříčkem po zádech. Přidržel jsem se stolu, aby se mi neklepaly ruce.

Billy pokračoval, jako kdyby si toho nevšiml. „Uvnitř je vzkaz adresovaný tobě. Nečetl jsem ho."

Vytáhl tlustou smetanově bílou obálku, kterou měl zastrčenou mezi nohou a postranicí invalidního vozíku. Položil ji na stůl mezi nás.

„Asi si to nepotřebuješ číst. Vůbec nezáleží na tom, co tam stojí."

Pitomá reverzní psychologie. Shrábl jsem obálku ze stolu.

Byl to nějaký těžký, tuhý papír. Drahý. Příliš nóbl na Forks. Kartička uvnitř byla stejná, příliš nazdobená a formální. Bella s tímhle neměla nic společného. Ve vrstvách průhledného papíru s květinovým vzorem nebylo ani stopy po jejím osobním vkusu. Vsadím se, že se jí to vůbec nelíbilo. Nečetl jsem slova, ani jsem se nepodíval na datum. Bylo mi to jedno.

Byl tam i napůl přeložený lístek s mým jménem ručně nadepsaným černým inkoustem. Rukopis jsem nepoznal, ale byl stejně vyumělkovaný jako to ostatní. Napadlo mě, jestli mi krvežíznivec chce dát najevo škodolibou radost.

Otevřel jsem to.

Jacobe,

porušuji pravidla, když ti tohle posílám. Bála se, aby Ti neublížila, a nechtěla, aby ses cítil nějakým způsobem povinován přijít. Ale já vím, že kdyby se věci vyvinuly jinak, chtěl bych mít na vybranou.

Slibuji, že se o ni postarám, Jacobe. Děkuji ti – za ni – za všechno.

Edward

„Jaku, máme jenom jeden stůl," podotkl Billy. Zíral na mou levou ruku.

Prsty jsem svíral dřevěnou desku tak pevně, až vážně hrozilo, že stůl zničím. Uvolnil jsem prsty jeden po druhém a snažil se na nic jiného nemyslet. Pak jsem sepjal ruce, abych nic nerozbil.

„Jo, vůbec na tom nezáleží," zamumlal Billy.

Vstal jsem od stolu a přitom si svlékal tričko. Doufal jsem, že Leah už šla domů.

„Nechoď moc pozdě," zamumlal Billy, když jsem rozrazil přední dveře, které mi stály v cestě.

Rozběhl jsem se, ještě než jsem se dostal do lesa, šaty se za mnou trousily jako cestička z drobečků – jako kdybych chtěl najít cestu zpátky. Najednou bylo hrozně snadné se teď proměnit. Nemusel jsem myslet. Moje tělo už vědělo, kam jdu, a než jsem ho požádal, dalo mi, co jsem chtěl.

Teď jsem měl čtyři nohy a letěl jsem.

Stromy splynuly v černou změť, která se míhala kolem mě. Svaly se mi napínaly a uvolňovaly v bezpracném rytmu. Mohl bych takhle běžet dny a nebyl bych unavený. Možná, že tentokrát se nezastavím.

Ale nebyl jsem sám.

Promiň, zašeptal Embry v mé hlavě.

Viděl jsem jeho očima. Byl daleko, na severu, ale otočil se a spěchal, aby se dostal ke mně. Zavrčel jsem a běžel rychleji.

Počkej na nás, přemlouval mě Quil. Byl blíž, právě vystartoval z vesnice.

Nechte mě být, zavrčel jsem.

Cítil jsem v duchu jejich starost, jakkoliv jsem se ze všech sil snažil ponořit se do zvuku větru a lesa. Tohle jsem na tom nejvíc nesnášel – vidět se jejich očima, což teď bylo ještě horší, když ty jejich oči byly plné lítosti. Viděli, že mi to vadí, ale přesto běželi za mnou.

V hlavě mi zazněl nový hlas.

Nechte ho jít. Samova myšlenka byla tichá, ale přesto to byl rozkaz. Embry a Quil zpomalili do chůze.

Kdybych jenom mohl přestat slyšet, přestat vidět, co viděli oni. V hlavě jsem měl tak přeplněno, ale jediný způsob, jak být zase sám, bylo stát se člověkem, a já jsem nedokázal snést tu bolest.

Proměňte se zpátky, poručil jim Sam. *Já tě vyzvednu, Embry.*

Napřed jedno, pak druhé vědomí vyznělo do ticha. Zbyl jenom Sam.

Děkuju ti, podařilo se mi pomyslet si.

Vrať se domů, až budeš moct. Ta slova byla slabá, vytratila se do prázdnoty, když taky zmizel. A byl jsem sám.

To bylo mnohem lepší. Teď jsem slyšel slabý šustot tlejícího listí pod nohama, šepot sovích křídel nad sebou, oceán – daleko, daleko na západě – sténající na pláži. Slyšet tohle a nic víc. Necítit nic než rychlost, nic než tah svalů, šlach a kostí, které harmonicky spolupracují a nechávají za mnou kilometry cesty.

Kdyby ticho v mé hlavě vydrželo, nikdy bych se nevrátil zpět. Nebyl bych první, kdo dal přednost téhle formě před tou druhou. Možná, že kdybych utekl dost daleko, už bych nikdy nemusel slyšet…

Přidal jsem a nechal Jacoba Blacka zmizet za sebou.

PODĚKOVÁNÍ

Byla bych velmi nevděčná, kdybych nepoděkovala mnoha lidem, kteří mi pomohli přežít zrod dalšího románu:

Moji rodiče byli mojí skálou; nevím, jak tohle jiní dělají bez tátovy dobré rady a mámina ramene, na kterém se můžou vyplakat.

Můj manžel a synové snášejí útrapy neuvěřitelně dlouho – kdokoliv jiný už by mě dávno odsoudil do vyhnanství. Díky, že se mnou držíte, kluci.

Moje Elizabeth – Elizabeth Eulbergová, mimořádná publicistka – významnou měrou přispívá k tomu, abych si uchovala zdravý rozum na cestách i mimo ně. Jenom málokomu se poštěstí, aby mohl tak úzce spolupracovat se svým nejlepším přítelem, a já jsem navěky vděčná za obětavost holek ze Středozápadu, co mají rády sýr.

Jodi Reamerová i nadále řídí mou kariéru s rozmyslem a důvtipem. Jsem klidná, když vím, že jsem v tak dobrých rukou.

V dobrých rukou jsou také moje rukopisy, což je skvělé. Děkuji Rebecce Davisové, že je tak vyladěná na příběh, který nosím v hlavě, a pomáhá mi najít nejlepší způsob, jak ho dostat na papír.

Díky Megan Tingleyové, zaprvé za neochvějnou víru v mou práci a zadruhé za to, že tu práci vytříbí a dodá jí lesk.

Všichni v Little, Brown and Company Books for Young Readers se s tak úžasnou péčí starají o moje výtvory. Vidím, že všichni tu práci děláte opravdu s láskou, a vážím si toho víc, než tušíte. Děkuji Chrisu Murphymu. Shwanu Fosterovi, Andrewovi Smithovi, Stephanii Vorosové, Gail Doobininové, Tině McIntyrové, Amesi O’Neillovi a mnoha dalším. Přispěli k tomu, aby série Stmívání měla úspěch.

Nemůžu uvěřit, jaké jsem měla štěstí, když jsem objevila Lori Joffsovou, která dokáže být tou nejrychlejší a zároveň nejpečlivější čtenářkou. Jsem nadšená, že mám tak vnímavou a talentovanou kamarádku a spojence, který má takovou trpělivost s mým fňukáním.

Ještě jedno poděkování patří Lori Joffsové společně s Laurou Cristianovou, Michaelou Childovou a Tedem Joffsem za to, že vytvořili a udržují nejjasnější hvězdu internetového vesmíru Stmívání, Twilight Lexicon. Opravdu oceňuji tvrdou práci, kterou věnujete tomu, aby moji fanoušci měli pěkné místo, kde se mohou setkávat. Také děkuji všem svým mezinárodním přátelům na Crepusculo-es.com za stránku tak úžasnou, že překračuje jazykové bariéry. Uznání patří také úžasné práci Brittany Gardenerové za práci na MySpace Twilight and New Moon by Stephenie Meyer MySpaceGroup, tak rozsáhlé stránce pro fanoušky, že představa, že s ní mám držet krok, mi nedá spát; Brittany, udivuješ mě.

Katie a Audrey, Bella Penombra je krásná stránka.

Heather, Nexus je síla.

Nemůžu tady zmínit všechny úžasné stránky a jejich tvůrce, ale všem vám velice děkuji.

Mnoho díků mým „chladným“ čtenářům Lauře Cristianové, Michelle Vieirové, Bridget Crevistonové a Kimberlee Petersonové za jejich neocenitelný vklad a povzbudivé nadšení.

Každý spisovatel potřebuje, aby na jeho straně stál nezávislý knižní obchod; jsem tak vděčná za svoje příznivce, kteří mě podporují doma v Changing Hands Bookstore v Tempe v Arizoně, zvláště Faith Hochhalterové, která má vynikající literární vkus.

Jsem vaším dlužníkem, rockoví bohové ze skupiny Muse, za další inspirativní album. Děkuji, že nadále tvoříte hudbu, u které se mi nejlépe píše.

Jsem také moc vděčná dalším skupinám, které si pouštím, když mám spisovatelský blok, a svým novým objevům, skupinám OkGo, Gomez, Placebo, Blue October a Jack’s Mannequin.

Největší díky však patří všem mým fanouškům. Pevně věřím, že moji fanoušci jsou ti nejpřitažlivější, nejinteligentnější, nejúžasnější a nejoddanější fanoušci na celém světě.

Přála bych si, abych vám každému mohla dát velkou pusu a Porsche 911 Turbo.